

BI - 76

DATE LABEL

THE ASIATIC SOCIETY

1, Park Street, Calcutta-16

The Book is to be returned on the date last stamped :

[illegible]

आथर्वणोपनिषद्: (दोपिकाखटोकासहिता)

- १ शिर उपनिषद्
- २ गर्भोपनिषद्
- ३ नादविन्दूपनिषद्
- ४ ब्रह्मविन्दूपनिषद्
- ५ अमृतविन्दूपनिषद्
- ६ ध्यानविन्दूपनिषद्
- ७ तेजोविन्दूपनिषद्
- ८ योगशिखोपनिषद्
- ९ योगतत्त्वोपनिषद्
- १० सम्रासोपनिषद्
- ११ आशुयोपनिषद्
- १२ ब्रह्मविद्योपनिषद्
- १३ क्षुरिकोपनिषद्
- १४ क्षूलिकोपनिषद्
- १५ आथर्वणशिखोपनिषद्
- १६ ब्रह्मोपनिषद्
- १७ प्राणाग्निहोत्रोपनिषद्
- १८ गोलसूत्रोपनिषद्
- १९ कण्ठश्रुत्युपनिषद्
- २० पिण्डोपनिषद्
- २१ आत्मोपनिषद्
- २२ रामतापनीयोपनिषद् (पूर्वात्तरौ)
- २३ रामोपनिषद्
- २४ सर्वोपनिषत्सारः
- २५ हंसोपनिषद्
- २६ परमहंसोपनिषद्
- २७ जावाजोपनिषद्
- २८ केवलोपनिषद् (with शङ्करानन्ददास-
दोपिका)

ADVERTISEMENT.

The following MSS. have been used in the preparation of this edition of the A'tharvana Upanishads ; viz:

1. ऋ. Text, belonging to the Library of the Asiatic Society of Bengal ; 81 folia, having 10 lines on each page ; complete but incorrect.
2. ख. Text, belonging to Bábu Harischandra of Benares ; 177 folia, having 9 lines on each page ; old, generally correct, but imperfect, a few leaves at intervals being wanting.
3. ग. Text, belonging to Bábu Harischandra of Benares ; a newly written manuscript of 128 folia having 8 lines on each page ; incomplete, but correct.
4. घ. Text and commentary, belonging to the Asiatic Society, recently copied from a MS. belonging to a Dandi ; foolscap folio of 378 pages, having 26 lines on each page. Complete, and, with the exception of a few copyists' errors, throughout correct.
5. ङ. Text and commentary, from Bábu Hitalála Misra of Mánakar, Zillah Burdwan. 186 folia having 10 lines on each page. Complete, but incorrect.

Besides these, a great number of codices, containing portions of the different Upanishads or commentary on them, have been consulted and collated. These will be duly noticed in the Preface on the completion of the work.

ॐ नमो गणेशाय ।

शिरउप्रनिषत् ।

ॐ देवा ह वै स्वर्गलोकमायंस्ते रुद्रमपृच्छन् को भवानिति । सोऽब्रवीदहमेकः प्रथममासोद्वर्त्तामि च भविष्यामि च नान्यः कश्चिन्मत्तो व्यतिरिक्त इति । सोऽन्तरादन्तरं प्राविशत्, दिशश्चान्तरं प्राविशत्, सोऽहं नित्यानित्यो व्यक्ताव्यक्तो ब्रह्मा-
ब्रह्माहं प्राञ्चः प्रत्यञ्चोऽहं दक्षिणाञ्च उदञ्चोऽहम् अध-
श्चोर्द्धश्चाहं दिशश्च प्रतिदिशश्चाहं पुमानपुमान् स्त्रियश्चाहं
सावित्यहं गायत्र्याहं त्रिष्टुब्जगत्यनुष्टुप्चाहं कन्दोऽहं सत्यो-
ऽहं गार्हपत्यो दक्षिणाग्निराहवनीयोऽहं गौरहं गौर्यहमृगहं
यजुरहं सामाहमथर्वाङ्गिरसोऽहं ज्येष्ठोऽहं श्रेष्ठोऽहं वरि-
ष्ठोऽहमापोऽहं तेजोऽहं गुह्योऽहमरण्योऽहमक्षरमहं क्षरमहं
पृष्करमहं पवित्रमहमुग्रञ्च बलिश्च पुरस्ताज्ज्योतिरित्यह-
मेव, सर्वेभ्यो मामेव स सर्वः समायो मां वेद स देवान् वेद
सर्वांश्च वेदान् साङ्गानपि ब्रह्म ब्राह्मणैश्च गां गोभिर्ब्राह्मणान्
ब्राह्मण्येन हविर्हविषा आयुरायुषा सत्येन सत्यं धर्मेण धर्मं

तर्पयामि स्वेन तेजसा । ततो ह वै ते देवा रुद्रमपृच्छन्, ते देवा
रुद्रमपश्यन्, ते देवा रुद्रमध्यायन्, ते देवा ऊर्ध्ववाहवो
रुद्रं स्तुवन्ति ॥ १ ॥

ओं यो वै रुद्रः स भगवान् यश्च ब्रह्मा तस्मै वै नमोनमः ॥ १ ॥

यो वै रुद्रः स भगवान् यश्च विष्णुस्तस्मै वै नमोनमः ॥ २ ॥

यो वै रुद्रः स भगवान् यश्च स्कन्दस्तस्मै वै नमोनमः ॥ ३ ॥

यो वै रुद्रः स भगवान् यश्चेन्द्रस्तस्मै वै नमोनमः ॥ ४ ॥

यो वै रुद्रः स भगवान् यश्चाग्निस्तस्मै वै नमोनमः ॥ ५ ॥

यो वै रुद्रः स भगवान् यश्च वायुस्तस्मै वै नमोनमः ॥ ६ ॥

यो वै रुद्रः स भगवान् यश्च सूर्यास्तस्मै वै नमोनमः ॥ ७ ॥

यो वै रुद्रः स भगवान् यश्च सोमस्तस्मै वै नमोनमः ॥ ८ ॥

यो वै रुद्रः स भगवान् ये चाष्टौ ग्रहास्तस्मै वै नमोनमः ॥ ९ ॥

यो वै रुद्रः स भगवान् ये चाष्टौ प्रतिग्रहास्तस्मै वै नमोनमः ॥ १० ॥

यो वै रुद्रः स भगवान् यच्च भूस्तस्मै वै नमोनमः ॥ ११ ॥

यो वै रुद्रः स भगवान् यच्च भुवस्तस्मै वै नमोनमः ॥ १२ ॥

यो वै रुद्रः स भगवान् यच्च स्वस्तस्मै वै नमोनमः ॥ १३ ॥

यो वै रुद्रः स भगवान् यच्च महस्तस्मै वै नमोनमः ॥ १४ ॥

यो वै रुद्रः स भगवान् या च पृथिवी तस्मै वै नमोनमः ॥ १५ ॥

यो वै रुद्रः स भगवान् यच्चान्तरिक्षं तस्मै वै नमोनमः ॥१६॥
 यो वै रुद्रः स भगवान् या च द्यौस्तस्मै वै नमोनमः ॥१७॥
 यो वै रुद्रः स भगवान् याश्चापस्तस्मै वै नमोनमः ॥१८॥
 यो वै रुद्रः स भगवान् यच्च तेजस्तस्मै वै नमोनमः ॥१९॥
 यो वै रुद्रः स भगवान् यश्च कालस्तस्मै वै नमोनमः ॥२०॥
 यो वै रुद्रः स भगवान् यश्च यमस्तस्मै वै नमोनमः ॥२१॥
 यो वै रुद्रः स भगवान् यश्च मृत्युस्तस्मै वै नमोनमः ॥२२॥
 यो वै रुद्रः स भगवान् यच्चामृतं तस्मै वै नमोनमः ॥२३॥
 यो वै रुद्रः स भगवान् यच्चाकाशं तस्मै वै नमोनमः ॥२४॥
 यो वै रुद्रः स भगवान् यच्च विश्वं तस्मै वै नमोनमः ॥२५॥
 यो वै रुद्रः स भगवान् यच्च स्थूलं तस्मै वै नमोनमः ॥२६॥
 यो वै रुद्रः स भगवान् यच्च सूक्ष्मं तस्मै वै नमोनमः ॥२७॥
 यो वै रुद्रः स भगवान् यच्च प्रुक्लं तस्मै वै नमोनमः ॥२८॥
 यो वै रुद्रः स भगवान् यच्च कृष्णं तस्मै वै नमोनमः ॥२९॥
 यो वै रुद्रः स भगवान् यच्च कृत्स्नं तस्मै वै नमोनमः ॥३०॥
 यो वै रुद्रः स भगवान् यच्च सत्यं तस्मै वै नमोनमः ॥३१॥
 यो वै रुद्रः स भगवान् यच्च सर्वं तस्मै वै नमोनमः ॥३२॥२॥
 भूस्ते आदिर्मध्यं भुवस्ते स्वस्ते शीर्षे विश्वरूपोऽसि ब्रह्मैकस्त्वं

द्विधा त्रिधा वृद्धि^(१)स्त्वं शान्तिस्त्वं पुष्टिस्त्वं ऊतमऊतं दत्तमदत्तं
 सर्वमसर्वं विश्वमविश्वं कृतमकृतं परमपरं परायणञ्च त्वम् ।
 अपामसोमममृता अभूमागन्ते ज्योतिरविदामदेवान् । किं
 नूनमस्मान् कृणवदरातिः । किमुधूर्तिरमृतं मर्त्यस्य^(२) सोम-
 सूर्यपुरस्तात् सूक्ष्मः पुरुषः । ' सर्वं जगद्वितं वा एतदक्षरं
 प्राजापत्यं सौम्यं सूक्ष्मं पुरुषं ग्राह्यमग्राह्येण भावं भावेन
 सौम्यं सौम्येन सूक्ष्मं सूक्ष्मेण वायव्यं वायव्येन ग्रसति, तस्मै
 महाग्रासाय वै नमोनमः ।

हृदिस्था देवताः सर्वा हृदि प्राणाः प्रतिष्ठिताः ।

हृदि त्वमसि यो नित्यं तिस्रो मात्राः परस्तु सः ॥

तस्योत्तरतः शिरो दक्षिणतः पादौ. य उत्तरतः स ओङ्कारः,
 य ओङ्कारः स प्रणवः, यः प्रणवः स सर्वव्यापी, यः सर्वव्यापी
 सोऽनन्तः, योऽनन्तस्तत्तारं, यत्तारं तच्छुक्लं, यच्छुक्लं तत्सूक्ष्मं,
 यत् सूक्ष्मं तद्द्वैद्युतं, यद्द्वैद्युतं तत् परं ब्रह्म, यत् परं ब्रह्म स
 एकः, यः एकः स रुद्रः, यो रुद्रः स ईशानः, य ईशानः स
 भगवान् महेश्वरः ॥३॥

अथ कस्मादुच्यते ओङ्कारः, यस्मादुच्चार्यमाण एव प्राणान् ऊर्ध्वमुत्क्रामयति तस्मादुच्यते ओङ्कारः । अथ कस्मादुच्यते प्रणवः, यस्मादुच्चार्यमाण एव ऋग्यजुःसामाथर्वाङ्गिरसं ब्रह्म ब्राह्मणेभ्यः प्रणामयति नामयति च तस्मादुच्यते प्रणवः । अथ कस्मादुच्यते सर्वव्यापी, यस्मादुच्चार्यमाण एव यथा स्नेहेन पल्लपिण्डमिव शान्तरूपमोतप्रोतमनुप्राप्तो व्यतिषक्तश्च तस्मादुच्यते सर्वव्यापी । अथ कस्मादुच्यतेऽनन्तः यस्मादुच्चार्यमाण एव तिर्यगूर्ध्वमधस्ताच्चास्थान्तो नोपलभ्यते तस्मादुच्यतेऽनन्तः । अथ कस्मादुच्यते तारं, यस्मादुच्चार्यमाण एष गर्भ-जन्म-व्याधि-जरा-मरण-संसार-महाभयात् तारयति, त्रायते च तस्मादुच्यते तारम् । अथ कस्मादुच्यते शुक्लं, यस्मादुच्चार्यमाण एव क्लन्दते क्लामयति च तस्मादुच्यते शुक्लम् । अथ कस्मादुच्यते सूक्ष्मं यस्मादुच्चार्यमाण एव सूक्ष्मो भूत्वा शरीराण्यधितिष्ठति, सर्वाणि चाङ्गान्यभिमृशति, तस्मादुच्यते सूक्ष्मम् । अथ कस्मादुच्यते वैद्युतं यस्मादुच्चार्यमाण एव व्यक्तं महति तमसि द्योतयति तस्मादुच्यते वैद्युतम् । अथ कस्मादुच्यते परम्ब्रह्म यस्मात् परमपरं परायणञ्च बृहद्बृहत्या वृन्दयति तस्मादुच्यते परम्ब्रह्म । अथ कस्मादुच्यते एकः यः

सर्वान् प्राणान् सम्भक्ष्य सम्भक्षणेनाजः संष्टजति विष्टजति
 तीर्थमेके ब्रजन्ति तीर्थमेके दक्षिणाः प्रत्यञ्च उदञ्चः
 प्राञ्चोऽभिव्रजन्त्येके तेषां सर्वेषामिह सङ्गतिः । साकं स एको
 भूतश्चरति प्रजानां तस्मादुच्यते एकः । अथ कस्मादुच्यते
 रुद्रः यस्माद्विभिर्नान्यैर्भक्तैर्दुतमस्य रूपमुपलभ्यते तस्मा-
 दुच्यते रुद्रः । अथ कस्मादुच्यते ईशानः यः सर्वान् देवानोशते
 ईशानीभिर्जननीभिश्च शक्तिभिः । अभित्त्वा शूरणो नुमो
 दुग्धा इव धेनवः । ईशानमस्य जगतः स्वदर्शमीशानमिन्द्र-
 तैस्त्युषः^(१) इति तस्मादुच्यते ईशानः । अथ कस्मादुच्यते भगवान्
 महेश्वरः यस्माद्भक्ताज्ञानेन भजत्यनुगृह्णाति च वाचं संष्टजति
 विष्टजति च सर्वान् भावान् परित्यज्यात्मज्ञानेन योगैश्वर्येण
 महति महीयते तस्मादुच्यते भगवान् महेश्वरः, तदेतद्रुद्र-
 चरितम् ॥ ४ ॥

एको ह देवः प्रदिशोनुसर्वाः पूर्वो ह जातः स उ गर्भं अन्तः ।
 स एव जातः स जनिष्यमाणः प्रत्यङ्जनास्तिष्ठति सर्वतोमुखः ॥
 एको रुद्रो न द्वितीयाय तस्मै य इमाँस्तोक्तानोशते ईशानीभिः ।
 प्रत्यङ्जनास्तिष्ठतिसञ्चुकोचान्तकाले संष्टज्यविश्वाभुवनानि गोप्ता ॥

१ क, ईशानमस्य जगतः स्वदर्श ईशानमिन्द्रतैस्त्युषः ।

यो योनिं योनिमधितिष्ठत्येको येनेदं सर्वं विचरति सर्वम् ।
तमोशानं वरदं देवमोक्षं^(१) निचाय्येमां^(२) शान्तिमत्यन्तमेति ॥
क्षमां हित्वा चेतुजालस्य मूलंबुद्ध्या सच्चित्तं^(३) स्थापयित्वा तुरुद्रे ।
रुद्रमेकत्वमाहुः ॥ शाश्वतं वै पुराणमिषमर्जेण पशवो
ऽनुनामयन्तं मृत्युपाशान् । तदेतेनात्मन्नेतेनार्धचतुर्थेन^(४)
मात्रेण शान्तिं संवृजति पशुपाशवमोक्षणम् या सा प्रथमा
मात्रा ब्रह्मदेवत्या^(५) रक्ता वर्ष्मेन यस्तां ध्यायते नित्यं स गच्छेद्-
ब्रह्मपदम् । या सा द्वितीया मात्रा विष्णुदेवत्या कृष्णा वर्ष्मेन
यस्तां ध्यायते नित्यं स गच्छेद्द्वैष्ट्यं पदम् । या सा तृतीया मात्रा
ईशानदेवत्या कपिला वर्ष्मेन यस्तां ध्यायते नित्यं स गच्छेद्देशानं
पदम् । या सार्धचतुर्थी मात्रा सर्वदेवत्याऽव्यक्तीभूता खं
विचरति शुद्धा स्फटिकसन्निभा वर्ष्मेन यस्तां ध्यायते नित्यं स
गच्छेत्पदं ननामयम्^(६) । तदेतदुपासीत मुनयो वाग्वदन्ति न
तस्य ग्रहणमयं पन्था विहित उत्तरेण येन देवा यान्ति येन
पितरो येन ऋषयः परमपरं परायणञ्चेति ॥

१ क, देवमाद्य । २ क, ख, ग, नचाय्येमां ।

३ क, सिद्धतं । ख, सिद्धति ।

४ ग, तदेतेनात्मन्नेतेनार्धचतुर्थमात्रेण । किन्तु पाठद्वयमपि दुर्बोधम् ।

५ ब्रह्मदेवत्या । ६ ख, ग, पदमनाकम ।

बालाग्रमात्रं हृदयस्य मध्ये विश्वं देवं जातरूपं वरेण्यम् ।
 तमात्मस्थं ये तु पश्यन्ति धीरास्तेषां शान्तिर्भवति नेतरेषाम् ॥
 यस्मिन् क्रोधंयाच्च तृष्णांक्षमाच्चाक्षमांहित्वा हेतुजालस्यमूलम् ।
 बुद्ध्या सञ्चितं स्थापयित्वा तु रुद्रे रुद्रमेकत्वमाहुः ॥

रुद्रो हि शाश्वते न वै पुराणेनेषमूर्जेण तपसा नियन्ताग्नि-
 रिति भस्म वायरिति भस्म जलमिति भस्म स्थलमिति भस्म
 व्योममिति भस्म सर्वं ह वा इदं भस्म मन एतानि चक्षूंषि
 यस्माद्ब्रतमिदं पाशुपतं यद्भस्म नाङ्गानि संस्पृशेत् तस्माद्ब्रह्म
 तदेतत् पाशुपतं पशुपाशविमोक्षणाय ॥ ५ ॥

योऽग्नौ रुद्रो योऽप्स्वन्तर्य ओषधीर्वीरुध आविवेश ।
 य इमा विश्वा भुवनानि चक्षुषे^(१) तस्मै रुद्राय नमोऽस्तुव्यये । यो
 रुद्रोऽग्नौ यो रुद्रोऽप्स्वन्तर्यो रुद्र ओषधीर्वीरुध आविवेश ।
 यो रुद्र इमा विश्वा भुवनानि चक्षुषे तस्मै रुद्राय नमोनमः । यो
 रुद्रोऽसु यो रुद्र ओषधिषु यो रुद्रो वनस्पतिषु । येन
 रुद्रेण जगद्ब्रूँ धारितं पृथिवो द्विधा त्रिधा धर्ता धारिता
 नागा येऽन्तरिक्षे तस्मै रुद्राय वै नमोनमः ।

मूर्धानमस्य संसेव्याप्यथर्वा हृदयञ्च यत् ।
 मस्तिष्कादूर्ध्वं प्रेरयत्यवमानोऽधिशोषितः ॥
 तद्वा अथर्वणः शिरो देवकोशः समुज्जितः ।
 तत् प्राणोऽभिरक्षति शिरोऽन्त मथो मनः ॥
 नचदिवो^(१) देवजनेनगुप्ता^(२) नचान्तरिक्षाणि नभूमदमाः^(३)
 यस्मिन्निदं सर्वमोतप्रोतं तस्मादन्यं न परं किञ्च नास्ति ॥
 न तस्मात्पूष्णं न परं तदस्ति न भूतं नेत भव्यं यदासीत् ।
 सच्चक्षपादेकमूर्ध्ना व्याप्तं स एवेदमावरोवर्त्ति भूतम् ॥
 अक्षरात् सञ्जायते कालः कालाद्व्यापक उच्यते ॥

व्यापको हि भगवान् रुद्रो भोगायमानो यदा शेते रुद्र-
 स्तदा संचार्यते प्रजाः । उच्छसिते तमो भवति, तमस
 आपोऽप्स्वङ्गुल्या मथिते मथितं शिशिरे शिशिरं मथ्यमानं
 फेनं भवति, फेनादण्डं भवत्यण्डाद्ब्रह्मा भवति, ब्रह्माणो वायुः,
 वायोरोङ्कारः, ओङ्कारात् सावित्री, सावित्र्या गायत्री,
 गायत्र्या लोका भवन्ति । अर्चयन्ति तपः सत्यं मधु क्षरन्ति
 यद्भ्रुवम् । एतद्वि परमं तपः । आपोज्योती रसोऽमृतं ब्रह्म
 भूर्भुवः स्वरो नम इति ॥ ६ ॥

१ क, ख, देवो ।

२ क, ग, गोप्ता ।

३ ख, ग, नभभूव इमाः ।

य इदमथर्वशिरो ब्राह्मणोऽधीते, अश्रोत्रियः श्रोत्रियो भवति, अनुपनीत उपनीतो भवति, सोऽग्निपूतो भवति, स वायुपूतो भवति, स सूर्यपूतो भवति, स सोमपूतो भवति, स सत्यपूतो भवति, स सर्वैर्देवैर्ज्ञातो भवति, स सर्वैर्दैरनु-
 ध्यातो भवति, स सर्वेषु तीर्थेषु स्नातो भवति, तेन सर्वैः
 क्रतुभिरिष्टं भवति, गायत्र्याः षष्टिसहस्राणि जप्तानि भवन्ति,
 इतिहास-पुराणानां रुद्राणां शतसहस्राणि जप्तानि भवन्ति ।
 प्रणवानामयुतं जप्तं भवति । स चक्षुषः पङ्क्तिं पुनाति । आ-
 सप्तमात् पुरुषयुगान् पुनातीत्याह भगवानथर्वशिरः, सक्त-
 ज्ञस्त्रैव शुचिः स पूतः कर्माण्यो भवति । द्वितीयं जप्त्वा
 गणाधिपत्यमवाप्नोति । तृतीयं जप्त्वा मेवानुप्रविशत्यो सत्यमो
 सत्यमो सत्यम् । इत्यथर्ववेदे शिरउपनिषत् समाप्ता ॥ १ ॥

ओं नमो गणेशाय ।

गर्भोपनिषत् ।

ओं पञ्चात्मकं पञ्चसु वर्त्तमानं षडंश्रयं षड्गुणयोगयुक्तम् ।
तं सप्तधातुं त्रिमलं द्वियोनिं चतुर्विधाच्चारमयं शरीरम् ॥

पञ्चात्मकमिति कस्मात् पृथिव्यापस्तेजो वायुराकाश-
मित्यस्मिन् पञ्चात्मके शरीरे का पृथिवी, का आपः, किं तेजः,
को वायुः किमाकाशम् । तत्र पञ्चात्मके शरीरे यत्कठिनं
सा पृथिवी, यद्द्रवं ता आपः, यदुष्णं तत्तेजः, यत्सञ्चरति स
वायुः, यच्छुषिरं तदाकाशम् । तत्र पृथिवी धारणे, आपः
पिण्डीकरणे, तेजः प्रकाशने, वायुर्व्यूहने, आकाशमवकाश-
प्रदाने । पृथक्^(१) श्रोत्रे शब्दोपलब्धौ, त्वक् स्पर्शं, चक्षुषी
रूपे, जिह्वा रसने, नासिका घ्राणे, उपस्थ आनन्दने, अपान-
मुत्सर्गे, बुद्ध्या बुध्यति, मनसा सङ्कल्पयति, वाचा वदति । षडा-
श्रयमिति कस्मात्, मधुरास्ल-लवण-तिक्त-कटु-कषाय-
रसान् विन्दतीति, षड्ज-वृषभ-गान्धार-मध्यम-पञ्चम-
धैवत-निषादाश्चेतीष्टानिष्ट-शब्दसंज्ञाः प्रणिधानाद्दशविधा
भवन्ति ॥ १ ॥

सप्तधातुकमिति कस्मात्, शुक्लो रक्तः कृष्णो धूम्रः पीतः
 कपिलः पाण्डुर इति । यथा देवदत्तस्य द्रव्यादिविषया
 जायन्ते । परस्परं सौम्यगुणत्वात् षड्विधो रसः, रसाच्छोणितं,
 शोणितान्मांसं, मांसान्मेदो, मेदसः स्नायवः, स्नायुभ्योऽ-
 स्थोनि, अस्थिभ्यो मज्जा, मज्जातः शुक्रं, शुक्रशोणितसंयोगा-
 दावर्तते गर्भो हृदि व्यवस्थां नयति, हृदयेऽन्तराग्निः, अग्नि-
 स्थाने पित्तं, पित्तस्थाने वायुः, वायुतो हृदयं, प्राजापत्यात्
 क्रमात् ॥ २ ॥

अतुकाले सम्प्रयोगादेकरात्रोषितं कललं भवति, सप्तरात्रो-
 षितं वृद्धंदम्, अर्द्धमासाभ्यन्तरे पिण्डं, मासाभ्यन्तरे कठिनं,
 मासद्वयेन शिरः, मासत्रयेण पादप्रदेशः, चतुर्थे गुल्फ-जठर-
 कटि-प्रदेशाः, पञ्चमे पृष्ठवंशः, षष्ठे मुख-नासिकाक्षि-ओत्राणि,
 सप्तमे जीवेन संयुक्तः, अष्टमे सर्व्वलक्षणसम्पूर्णः । पितृरेतोऽ-
 तिरेकात्^(१) पुरुषः, मातृरेतोऽतिरेकात् स्त्री, उभयोर्वोर्ज-
 तुल्यत्वान्नपुंसकं व्याकुलितमनसोऽन्धाः खज्जाः कुञ्जा वामना
 भवन्ति । अन्योऽन्यवायु-परिपोडित-शुक्रदैध्याद्द्विधा तनू

स्याद्युग्माः प्रजायन्ते^(१) । पञ्चात्मकः समर्थः पञ्चात्मिका
चेतसा बुद्धिर्गन्धरसादि-ज्ञानाक्षराक्षर मोक्षारं^(२) चिन्तयतीति
तदेकाक्षरं ज्ञात्वाष्टौ प्रकृतयः षोडश विकाराः शरीरे तस्यैव
देहिनः । अथ मात्राशित-पीत-नाडीसूत्रगतेन^(३) प्राण
आप्यायते । अथ नवमे मासि सर्वलक्षणज्ञानसम्पूर्णो भवति,
पूर्वजातिं स्मरति, शुभाशुभञ्च कर्म विन्दति ॥ ३ ॥

पूर्वयोनि-सदृक्षाणि दृष्ट्वा चैव ततो मया ।

आक्षारा विविधा भुक्ताः पीता नानाविधाः स्तनाः ।

जातश्चैव मृतश्चैव जन्म चैव पुनः पुनः ॥

यन्मया परिजनस्यार्थं कृतं कर्म शुभाशुभम् ।

एकाकी तेन दह्येऽहं गतास्ते फलभोगिनः ॥

अहो दुःखोदधौ मग्नो न पश्यामि प्रतिक्रियाम् ।

यदि योन्याः प्रमुच्येऽहं तत् प्रपद्ये मद्देश्वरम् ॥

अशुभ-क्षयकर्तारं फलमुक्ति-प्रदायकम् ।

१ घ, अन्योऽन्यवायुपरिपीडितानां शुक्रद्वैधे त्रिषो योन्यां युग्माः प्रजायन्ते ।

२ क, ख, ग, ओङ्कारमित्यत्र मोक्षं । घ, पञ्चात्मकपञ्चात्मकचेतसा अधिनन्दना सम्यग्-
ज्ञानादज्ञानादक्षरमोक्षारं ।

३ नाडीसूत्रगतेन इत्यनन्तरं 'रमेन' इति पाठो भवितव्यः स च लेखकप्रसादात्
पतित इति विवेच्यम् ।

यदि योन्याः प्रमुच्येऽहं तत् प्रपद्ये नारायणम् ॥

अशुभ-क्षयकर्तारं फलमुक्ति-प्रदायकम् ।

यदि योन्याः प्रमुच्येऽहं तत् साह्यं योगमभ्यसे ॥

अशुभ-क्षयकर्तारं फलमुक्ति-प्रदायकम् ।

यदि योन्याः प्रमुञ्चामि ध्याये ब्रह्मसनातनम् ॥

अथ योनिद्वारं सम्प्राप्तो यन्त्रेणपीड्यमानो मद्धता दुःखेन
जातमात्रस्तु वैष्णवेन वायुना संस्पृष्टस्तदा न स्मरति जन्म-
मरणानि, न च कर्म शुभाशुभं विन्दति ॥ ४ ॥

शरीरमिति कस्मात्, अग्रयो ह्यत्र श्रियन्ते ज्ञानाग्निर्दर्श-
नाग्निः कोष्ठाग्निरिति, तत्र कोष्ठाग्निर्नामाग्नि-पीत-लेह्य-चोष्यं
पचति । दर्शनाग्नी रूपाणां दर्शनं करोति । ज्ञानाग्निः शुभा-
शुभञ्च कर्म विन्दति । त्रीणि स्थानानि भवन्ति, मुखे आहव-
नीय, उदरे गार्हपत्यो, हृदि दक्षिणाग्निः, आत्मा यजमानो मनो
ब्रह्मा लोभादयः पशवो धृतिर्दीक्षा सन्तोषश्च बुद्धीन्द्रियाणि
यज्ञपात्राणि कर्मेन्द्रियाणि हवींषि शिरः कपालं केशा दर्भाः
मुखमन्तर्वेदिः चतुष्कपालं शिरः षोडश पार्श्वदन्तपटलानि
सप्तोत्तरं मर्मशतं साशीतिकं सन्धिशतं सनवकं स्नायुशतं
सप्त शिराशतानि पञ्च मज्जाशतानि अस्थीनि च ह वै त्रीणि

शतानि षष्टिः सार्द्धचतस्रो रोमाणि कोट्यो हृदयं पलान्यष्टौ
द्वादश पला जिह्वा पित्तप्रस्थं कफस्याढकं शुक्रकुडवं मेदः
प्रस्थौ द्वावनियतं मूत्रपुरीषमाहारपरिमाणात् । पैष्पलादं
मोक्षशास्त्रं पैष्पलादं मोक्षशास्त्रमिति ॥

इति गर्भोपनिषत् समाप्ता ॥ २ ॥

नादविन्दूपनिषत् ।

ओम् अकारो दक्षिणः पक्ष उकारस्त्वत्तरः स्मृतः ।
मकारस्तस्य पुच्छं वा अर्धमात्रा शिरस्तथा ॥ १ ॥
पादौ रजस्तमस्तस्य शरीरं सत्वमुच्यते ।
धर्मश्च दक्षिणं चक्षुरधर्मश्चोत्तरं स्मृतम् ॥ २ ॥
भूर्लोकः पादयोस्तस्य भुवर्लोकस्तु जानुनोः ।
स्वर्लोकः कटिदेशे तु नाभिदेशे महर्जगत् ॥ ३ ॥
जनलोकस्तु हृदये कण्ठदेशे तपस्ततः ।
भुवोर्ललाटमध्ये तु सत्यलोको व्यवस्थितः ॥ ४ ॥
सहस्राक्षमिति चात्र मन्त्र एव^(१) प्रदर्शितः ।
एवमेनं समारूढो हंसं^(२) योगविचक्षणः ॥ ५ ॥

न बध्यते कर्मचारी पापकोटि-शतैरपि ।
 आग्नेयी प्रथमा मात्रा वायव्यैषा^(१) वशानुगा ॥ ६ ॥
 भानुमण्डल-सङ्काशा भवेन्मात्रा तथोत्तरा ।
 परमा चार्द्धमात्रा च वारुणीं तां विदुर्बुधाः ॥ ७ ॥
 कलात्रयानना वापि तासां मात्रा प्रतिष्ठिता ।
 एष ओङ्कार आख्यातो धारणाभिर्निबोधत ॥ ८ ॥
 योषिणी प्रथमा मात्रा विद्युन्माला^(२) तथापरा ।
 पतङ्गी च तृतीया स्याच्चतुर्थी वायुवेगिनी ॥ ९ ॥
 पञ्चमीनामधेया च षष्ठी चैन्द्री विधीयते ।
 सप्तमी वैष्णवी नाम शङ्करी च तथाष्टमी ॥ १० ॥
 नवमी मच्चती नाम ध्रुवेति दशमी मता ।
 एकादशी भवेन्मौनी ब्राह्मीति द्वादशी मता ॥ ११ ॥
 प्रथमायान्तु मात्रायां यदि प्राणैर्वियुज्यते ।
 स राजा भारते वर्षे सार्वभौमः प्रजायते ॥ १२ ॥
 द्वितीयायां समुत्क्रान्तो भवेद्यत्नो मच्चात्मवान् ।
 विद्याधरस्तृतीयायां गन्धर्वस्तु चतुर्थिकाम् ॥ १३ ॥
 पञ्चम्यामथ मात्रायां यदि प्राणैर्वियुज्यते ।

उषितः सहदेवत्वं सोमलोके महीयते ॥ १४ ॥
 षष्ठगमिन्द्रस्य सायुज्यं सप्तम्यां वैष्णवं पदम् ।
 अष्टम्यां व्रजते रुद्रं पशूनाञ्च पतिन्तथा ॥ १५ ॥
 नवम्याञ्च महर्लोकं दशम्याञ्च ध्रुवं व्रजेत् ।
 एकादश्यां तपोलोकं द्वादश्यां ब्रह्म शाश्वतम् ॥ १६ ॥ २ ॥
 ततः परतरं शुद्धं व्यापकं निष्कलं शिवम् ।
 सदोदितं परं ब्रह्म ज्योतिषामुदयो यतः ॥ १७ ॥
 अतोन्द्रियं गुणातीतं मनो लीनं यदा भवेत् ।
 अनौपम्यमभावञ्च योगयुक्तं तदादिशेत् ॥ १८ ॥
 तद्भक्तस्तत्समासक्तः^(१) शनैर्मुञ्चेत् कलेवरम् ।
 सुस्थितो योगचारेण सर्वसङ्ग-विवर्जितः ॥ १९ ॥
 ततो विलीनपाशोऽसौ विमलः केवलः प्रभुः ।
 तेनैव ब्रह्मभावेन परमानन्दमश्नुते ।
 परमानन्दमश्नुते । २० । इति ॥ ३ ॥

इत्यथर्ववेदे नादविन्दूपनिषत्समाप्ता ॥ ३ ॥

अथ ब्रह्मविन्दूपनिषत् ।

ओं मनो हि द्विविधं प्रोक्तं शुद्धञ्चाशुद्धमेव च ।

अशुद्धं कामसङ्कल्पं शुद्धं काम विवर्जितम् ॥ १ ॥

मन एव मनुष्याणां कारणं बन्ध-मोक्षयोः ।

बन्धाय विषयासक्तं मुक्त्यै^(१) निर्विषयं स्मृतम् ॥ २ ॥

यतो निर्विषयस्यास्य मनसो मुक्तिरिष्यते ।

तस्मान्निर्विषयं नित्यं मनः कार्यं मुमुक्षुणा ॥ ३ ॥

निरस्त-विषयासङ्गं सन्निरुद्धं मनो हृदि ।

यदा यात्युन्मनोभावं^(२) तदा तत् परमम्यदम् ॥ ४ ॥

तावदेव निरोद्धव्यं यावद्दृढं गतं क्षयम् ।

एतज्ज्ञानञ्च मोक्षञ्च^(३) अतोऽन्यो ग्रन्थविस्तरः ॥ ५ ॥ १ ॥

नैव चिन्त्यं न चाचिन्त्यमचिन्त्यं चिन्त्यमेव च ।

पक्षपात-विनिर्मुक्तं ब्रह्म सम्पद्यते तदा ॥ ६ ॥

स्वरेण सन्धयेद्योगमस्वरं भावयेत् परम् ।

अस्वरेण हि भावेन^(४) भावो नाभाव इष्यते ॥ ७ ॥

१ क, ख, ग, मुक्तं ।

२ य, यदा यात्यात्मनो भावं ।

३ ख, ग, ध्यानञ्च ।

४ य, अस्वरेणानुभावेन ।

तदेव निष्कलं ब्रह्म निर्विकल्पं निरञ्जनम् ।

तद्ब्रह्माहमिति ज्ञात्वा ब्रह्म सम्यद्यते ध्रुवम् ॥ ८ ॥

निर्विकल्पमनन्तञ्च हेतु-दृष्टान्त-वर्जितम् ।

अग्रमेयमनाद्यञ्च ज्ञात्वा च परमं शिवम् ॥ ९ ॥

न निरोधो न चोत्पत्तिर्न बन्धो न च शासनम् ।

न मुमुक्षा न मुक्तिश्च इत्येषा^(१) परमार्थता ॥ १० ॥ २ ॥

एक एवात्मा मन्तव्यो जाग्रत्-स्वप्न-सुषुप्तिषु ।

स्थानत्रयाह्यतीतस्य पुनर्जन्म न विद्यते ॥ ११ ॥

एक एव हि भूतात्मा भूते भूते व्यर्वास्थितः ।

एकधा बद्धधा चैव दृश्यते जलचन्द्रवत् ॥ १२ ॥

घटसम्भृत^(२) माकाशं लीयमाने घटे यथा ।

घटो लीयेत नाकाशं तद्वज्जीवो घटोपमः ॥ १३ ॥

घटवद्विविधाकारं भिद्यमानं पुनः पुनः ।

तद्गर्भं न च जानाति^(३) स जानाति च नित्यशः ॥ १४ ॥

शब्द-मायावृत्तो यावत्तावत्तिष्ठति पुष्करे ।

भिन्ने तमसि चैकत्वमेकमेवानुपश्यति ॥ १५ ॥ ३ ॥

शब्दाक्षरं परं ब्रह्म यस्मिन् क्षीणे यदक्षरम् ।

१ क, ख, ग, न मुक्तिश्चेदित्येषा । २ ख, घटसम्भृत । ३ घ, तद्गर्भेन विजानाति ।

तद्विद्वानश्वरं ध्यायेद्यदोच्छेच्छान्तिमात्मनः ॥ १६ ॥
 द्वे विद्ये वेदितव्ये तु शब्द-ब्रह्मपरञ्च यत् ।
 शब्दब्रह्मणि निष्णातः परं ब्रह्माधिगच्छति ॥ १७ ॥
 ग्रन्थमभ्यस्य मेधावी ज्ञान-विज्ञान-तत्त्वतः^(१) ।
 पलालमिव धान्यार्थो त्यजेद्ग्रन्थमशेषतः ॥ १८ ॥
 गवामनेकवर्णानां क्षीरस्याप्येकवर्णता ।
 क्षीरवत्पश्यते ज्ञानं लिङ्गिनस्तु गवां यथा ॥ १९ ॥
 घृतमिव पयसि निगूढं भूते भूते च वसति विज्ञानम् ।
 सततं मन्ययितव्यं मनसा मन्यानभूतेन ॥ २० ॥
 ज्ञाननेत्रं समादाय^(२) चरेद्दक्लिमतः परम् ।
 निष्कलं निर्मलं^(३) शान्तं तद्ब्रह्माहमिति स्मृतम् ॥ २१ ॥
 सर्वभूताधिवासञ्च यद्भूतेषु वसत्यधि^(४) ।
 सर्वानुग्राहकत्वेन तदस्म्यहं वासुदेव
 तदस्म्यहं वासुदेव ॥ २२ ॥ इति ॥ ४ ॥

इत्यथर्ववेदे ब्रह्मविन्दूपनिषत् समाप्ता ॥ ४ ॥

१ घ, ज्ञानविज्ञानतत्परः ।

२ घ, समादाय ।

३ घ, निष्क्रियं ।

४ घ, वसत्यधि ।

अथ अमृतविन्दूपनिषत् ।

ओं शास्त्राण्यधीत्य मेधावी अभ्यस्य च पुनः पुनः ।
 परमं ब्रह्मविद्यायां उक्त्वावान्नान्यथोत्सजेत् ॥ १ ॥
 ओङ्कारं रथमारुह्य विष्णुं कृत्वा तु सारथिम् ।
 ब्रह्मलोक-पदान्वेषी रुद्राराधन-तत्परः ॥ २ ॥
 तावद्रथेन गन्तव्यं यावद्रथ-पथि स्थितः ।
 क्त्वा रथपथ-स्थानं रथमुत्सृज्य गच्छति ॥ ३ ॥
 मात्रा लिङ्गपदं त्यक्त्वा शब्दव्यञ्जनवर्जिता ।
 अक्षरेण मकारेण पदं सूक्ष्मञ्च गच्छति ॥ ४ ॥
 शब्दादिविषयाः पञ्च मनश्चैवातिचञ्चलम् ।
 चिन्तयेदात्मनो रश्मीन् प्रत्याहारः स उच्यते ॥ ५ ॥ १ ॥
 प्रत्याहारस्तथा ध्यानं प्राणायामोऽथ धारणा ।
 तर्कश्चैव समाधिश्च षडङ्गो योग उच्यते ॥ ६ ॥
 यथा पर्वतधातॄणां दहन्ते धमनान्मलाः ।
 तथेन्द्रियकृता दोषा दहन्ते प्राणनिग्रहात् ॥ ७ ॥
 प्राणायामैर्हृद्दोषान् धारणाभिश्च किल्बिषम् ।
 किल्बिषञ्च क्षयं नीत्वा रुचिरञ्चैव चिन्तयेत् ॥ ८ ॥

रुचिरे रेचकश्चैव वायोराकर्षणन्तथा ।

प्राणायामास्त्रयः प्रोक्ता रेचक-पूरक-कुम्भकाः ॥ ८ ॥

सव्याहृतिं सप्रणवां गायत्रीं शिरसा सह ।

त्रिः पठेदायत-प्राणः प्राणायामः स उच्यते ॥ १० ॥ २ ॥

उत्तिष्ठ्य वायुमाकाशं शून्यं कृत्वा निरात्मकम्^(१) ।

शून्यभावेन युञ्जीयाद्रेचकस्येति लक्षणम् ॥ ११ ॥

न चोच्छ्रसेन्नानुच्छ्रसेन्नैव गात्राणि चालयेत् ।

एवं वायुर्ग्रहीतव्यः पूरकस्येति लक्षणम् ॥ १२ ॥

वक्त्रेणोत्पलनालेन वायुं कृत्वा निराश्रयम् ।

एवं वायुर्ग्रहीतव्यः कुम्भकस्येति लक्षणम् ॥ १३ ॥

अश्ववत् पश्य रूपाणि शृणु शब्दमकर्णवत् ।

काष्ठवत्पश्यते^(२) देहं प्रशान्तस्येति लक्षणम् ॥ १४ ॥ ३ ॥

मनः सङ्कल्पकं ध्यात्वा संलिप्यात्मनि बुद्धिमान् ।

धारयित्वा तथात्मानं धारणा परिकीर्त्तिता ॥ १५ ॥

आगमस्याविरोधेन ऊहनं तर्क उच्यते ।

यं लब्ध्वाप्यवमन्येत समाधिः परिकीर्त्तितः ॥ १६ ॥

भूमिभागे समे रम्ये सर्वदोष-विवर्जिते ।

कृत्वा मनोमयीं रक्षां जप्त्वा चैवाथ मण्डलम् ॥ १७ ॥

पद्मकं खस्तिकं वापि भद्रासनमथापि वा ।

बद्धा योगासनं सम्यगुत्तराभिमुखः स्थितः ॥ १८ ॥

नासिका-पुटमङ्गुल्या पिधायैकेन मारुतम् ।

आकृष्य धारयेदग्निं शब्दमेवाभिचिन्तयेत् ॥ १९ ॥ ४ ॥

ओमित्येकाक्षरं ब्रह्म ओमित्येकेन रेचयेत् ।

दिव्यमन्त्रेण वज्रशः कुर्यादात्ममल-च्युतिम् ॥ २० ॥

पश्चाद्भायेत पूर्वोक्तं क्रमान्मन्त्रं विनिर्दिशेत् ^(१) ।

स्थूलातिस्थूल-मात्रायां नातिमूर्धमतिक्रमः ॥ २१ ॥

तिर्यगूर्ध्वमधो दृष्टिं विनिधाय मच्चा मतिः ।

स्थिरस्थायी विनिष्कम्पस्तदा योगं समभ्यसेत् ॥ २२ ॥

तालमात्रा तथा योगो धारणा योजनन्तथा ।

द्वादशमात्रो योगस्तु कालतो नियतः स्मृतः ॥ २३ ॥

अधोषमव्यञ्जनमस्वरञ्च अकण्ठताल्वोष्ठ मनासिकञ्च ।

अरेफजात मुभयोष्ठवर्जितं यदक्षरं न क्षरते कदाचित् ॥ २४ ॥ ५ ॥

येनासौ पश्यते मार्गं प्राणस्तेन हि गच्छति ।

अतः समभ्यसेन्नित्यं सन्मार्ग-गमनाय वै ॥ २५ ॥

हृद्द्वारं वायुद्वारञ्च ऊर्ध्वद्वारमतः परम् ।

मोक्षदारविलञ्चैव शुषिरं मण्डलं विदुः ॥ २६ ॥
 भयं क्रोधमथालस्यमतिस्वप्नातिजागरम् ।
 अत्याहारमनाहारं नित्यं योगो विवर्जयेत् ॥ २७ ॥
 अनेन विधिना सम्यङ्नित्यमभ्यस्यतः क्रमात् ।
 स्वयमुत्पद्यते ज्ञानं त्रिभिर्मासैर्न संशयः ॥ २८ ॥
 चतुर्भिः पश्यते देवान् पञ्चभिस्तुल्यविक्रमः ।
 इच्छयाप्नोति कैवल्यं षष्ठे मासि न संशयः ॥ २९ ॥ ६ ।
 पार्थिवः पञ्चमात्राणि चतुर्मात्राणि वारुणः ।
 आग्नेयस्तु त्रिमात्राणि द्विमात्रो मास्तस्तथा ॥ ३० ॥
 एकमात्रस्तथाकाशो ह्यर्धमात्रञ्च चिन्तयेत् ।
 सिद्धिं कृत्वा तु मनसा चिन्तयेदात्मनात्मनि ॥ ३१ ॥
 त्रिंशत्पर्व्वज्जुलः प्राणो यत्र प्राणः प्रतिष्ठितः ।
 एष प्राण इति ख्यातो वाह्यप्राणः सगोचरः ॥ ३२ ॥
 अशीति-षट्शतञ्चैव सक्षराणि त्रयोदश ।
 लक्षश्चैकोऽपि निश्वासः अक्षोरात्र-प्रमाणतः ॥ ३३ ॥
 प्राण आद्यो हृदि स्थाने अपानस्तु पुनर्गुदे ।
 समानो नाभिदेशे तु उदानः कण्ठमाश्रितः ॥ ३४ ॥
 व्यानः सर्वेषां चाङ्गेषां सदा व्यावृत्य तिष्ठति ।

अथ वर्षास्तु पञ्चानां प्राणादीनामनुक्रमात् ॥ ३५ ॥ ७ ॥
 रक्तवर्ण-मणिप्रस्थः प्राणो वायुः प्रकीर्तितः ।
 अपानस्तस्य मध्ये तु इन्द्रगोपक-सन्निभः ॥ ३६ ॥
 समानस्तस्य मध्ये तु गोक्षीर-स्फटिक-प्रभः ।
 आपाण्डुर उदानस्तु व्यानोऽप्यर्चिसमप्रभः ^(१) ॥ ३७ ॥
 यस्यैष मण्डलं भित्त्वा मारुतो याति मूर्धनि ।
 यत्र यत्र म्रियेद्वापि न स भूयोऽभिजायते ॥
 न स भूयोऽभिजायते ॥ ३८ ॥
 इत्यथर्ववेदे अमृतविन्दूपनिषत् समाप्ता ॥ ५ ॥

ध्यानविन्दूपनिषत् ।

—०००—

ओं योगतत्त्वं प्रवक्ष्यामि योगिनां हितकाम्यया ।
तच्छ्रुत्वा च पठित्वा च सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ १ ॥
विष्णुर्नामं महायोगी महामायो ^(१) महातपाः ।
तत्त्वमार्गे यथा दीपो दृश्यते पुरुषोत्तमः ॥ २ ॥
यदि शैलसमं पापं विस्तीर्णं योजनान् बहून् ।
भिद्यते ध्यानयोगेन नान्यो भेदः कदाचन ॥ ३ ॥
बीजाक्षरात्परं विन्दुं नादं विन्दोः परे स्थितम् ।
शुशब्दश्चाक्षरे क्षीणे निःशब्दं परमं पदम् ॥ ४ ॥
अनादृतश्च यच्छब्दं तस्य शब्दस्य यत्परम् ।
तत्परं चिन्तयेद्यस्तु स योगी क्षिन्नसंशयः ॥ ५ ॥
बालाग्रशन-साक्षं तस्य भागस्य भागशः ।
तस्य भागस्य भागाद्धं तज्ज्ञेयश्च निरञ्जनम् ॥ ६ ॥
पुष्पमध्ये यथा गन्धं पयोमध्ये यथा घृतम् ।
तिलमध्ये यथा तैलं पाषाणेष्विव काञ्चनम् ॥ ७ ॥
एवं सर्वाणि भूतानि मणिसूत्रमिवात्मनि ।

स्थिरबुद्धिरसम्भूदो ब्रह्माविद्ब्रह्मणि स्थितः ॥ ८ ॥
 तिलानान्तु यथा तैलं पुष्पे गन्धमिवार्पितम् ।
 पुरुषस्य शरीरे तु स बाह्याभ्यन्तरे स्थितः ॥ ९ ॥
 वृक्षन्तु सकलं विद्याच्छाया तस्यैव निष्कला ।
 सकले निष्कले भावे सर्वत्रात्मा व्यवस्थितः ॥ १० ॥
 अतसी-पुष्प-सङ्काशं नाभिस्थाने प्रतिष्ठितम् ।
 चतुर्भुजं मद्वावीरं पूरकेण विचिन्तयेत् ॥ ११ ॥
 कुम्भकेन हृदि स्थाने चिन्तयेत् कमलासनम् ।
 ब्रह्माणं रक्तगौराङ्गं चतुर्वक्त्रं पितामहम् ॥ १२ ॥
 रेचकेन तु विद्याच्च ^(१) ललाटस्थं त्रिलोचनम् ।
 शुद्धस्फटिक-सङ्काशं निष्कलं पापनाशनम् ॥ १३ ॥ १ ॥
 अष्टपत्रमधःपुष्पमूर्ध्नालमधोमुखम् ।
 कदलीपुष्प-सङ्काशं सर्वदेवमयात्मकम् ॥ १४ ॥
 शताब्जं शतपत्राढ्यं विप्रकोर्णाब्ज-कर्णिकम् ।
 तत्रार्क-चन्द्र-वक्त्रेणामुपर्युपरि चिन्तयेत् ॥ १५ ॥
 पद्मस्योत्थापनं कृत्वा वोढुं चन्द्राग्नि-द्वययोः ।
 तस्याङ्गवर्जमाहृत्य आत्मा सच्चरते ध्रुवम् ॥ १६ ॥

त्रिस्थानञ्च त्रिमार्गञ्च त्रिब्रह्म च त्रिरक्षरम् ।
 त्रिमात्रञ्चार्द्धमात्रञ्च यस्तं वेद स वेदवित् ॥ १७ ॥
 तैलधारमिवाच्छिन्नं दीर्घघण्टा-निनादवत् (१) ।
 अवाग्जं प्रणवस्याग्रं यस्तं वेद स वेदवित् ॥ १८ ॥
 प्रणवो धनुः शरो ह्यात्मा ब्रह्म तल्लक्ष्यमुच्यते ।
 अप्रमत्तेन वेद्व्यं शरवत्तन्मयो भवेत् ॥ १९ ॥
 स्वदेहमरणिं कृत्वा प्रणवञ्चोत्तरारणिम् ।
 ध्यान-निर्मथनाभ्यासादेवं पश्येन्निगूढवत् ॥ २० ॥
 यथैवोत्पलनालेन तीयमाकर्षयेत् पुनः ।
 तथैवोत्कर्षयेद्वायुं योगो योगपदे स्थितः ॥ २१ ॥
 अर्धमात्रां रज्जुं कृत्वा कूपभूतन्तु पङ्कजम् ।
 कर्षयेन्नालमार्गेण भ्रुवोर्मध्ये नयेल्लयम् ॥ २२ ॥
 भ्रुवोर्मध्ये ललाटस्तु नासिकायान्तु मूलतः* ।
 अमृतस्थानं विजानीयाद्विश्वस्यायतनं मच्चत् ॥
 विश्वस्यायतनं मच्चदिति ॥ २३ ॥

इत्यथर्ववेदे ध्यानविन्दूपनिषत् समाप्ता । ६ ॥

१ ख, तैलधारमिवाच्छिन्नमूर्द्धं घण्टानुनासिकम् ।

* “भ्रुवोर्मध्ये ललाटस्तु नासिकायास्तु मूलतः” इति पाठोऽयुक्त इति प्राप्ततमैर्विश्लेषम् ।

तेजोविन्दूपनिषत् ।

—०००—

ओं तेजोविन्दुः परं ध्यानं विश्वातीतं हृदि स्थितम् ।
आणवं शाम्भवं शाक्तं^(१) स्थूलं सूक्ष्मं परञ्च यत् ॥ १ ॥
दुःसाध्यञ्च दुरारार्थं दुष्प्रेक्ष्यञ्च दुराश्रयम् ।
दुर्लभ्यं दुस्तरं ध्यानं मुनोनाञ्च मनीषिणाम् ॥ २ ॥
जिताचारो जितक्रोधो जितसङ्गो जितेन्द्रियः ।
निर्वन्दो निरुद्धकारो निराशीरपरिग्रहः ॥ ३ ॥
अगम्यागम्यकर्त्ता च गुरुमानार्थ-मानसः ।
सुखानि त्रीणि विन्दति त्रिधामा हंस उच्यते^(२) ॥ ४ ॥
परं गुह्यमिदं स्थानमव्यक्तं ब्रह्म निराश्रयम् ।
व्योमरूपं कलासूक्ष्मं विष्णोस्तत् परमम्पदम् ॥ ५ ॥
तृगम्बकं त्रिगुणं स्थानं त्रिधातुं रूपवर्जितम् ।
निश्चलं निर्विकल्पञ्च निराधारं निराश्रयम् ॥ ६ ॥
उपाधिरहितं स्थानं बाह्यनोऽतीतगोचरम् ।
स्वभाव-भावनाग्राह्यं सङ्गतैकपदोज्झितम् ॥ ७ ॥ १ ॥
आनन्दं नन्दनातीतं दुष्प्रेक्ष्यमजमव्ययम् ।

चित्तवृत्ति-विनिर्मुक्तं शाश्वतं ध्रुवमच्युतम् ॥ ८ ॥
 तद्ब्रह्माणं तदध्यात्मं तन्निष्ठा तत्परायणम् ।
 अचित्तचित्तमात्मानं तद्विज्ञोम परम स्थितम् ॥ ९ ॥
 अग्रून्ये ग्रून्यभावश्च ग्रून्यातीतमवस्थितम् ।
 न ध्याणं न च वा ध्याता न ध्येयो ध्येय एव च ॥ १० ॥
 सर्वञ्च परमं ग्रून्यं न परं परमात् परम् ।
 अचिन्त्यमप्रबुद्धञ्च न च सत्यं न संविदुः ॥ ११ ॥
 मुनीनां तत्त्वयुक्तान्तु न देवा न परं विदुः ।
 लोभं मोहं भयं दर्पं कामं क्रोधञ्च किल्बिषम् ॥ १२ ॥
 शीतोष्णं क्षुत्पिपासञ्च सङ्कल्पञ्च विकल्पकम् ।
 न ब्रह्म कुलदर्पञ्च न मुक्तिग्रन्थसञ्चयम् ^(१) ॥ १३ ॥
 न भयं सुख-दुःखञ्च तथा मानापमानयोः ।
 एतद्भाव-विनिर्मुक्तं तद्ग्राह्यं ब्रह्म तत्परम् ।
 तद्ग्राह्यं ब्रह्म तत्परमिति ॥ १४ ॥ २ ॥
 इत्यथर्ववेदे तेजोविन्दूपनिषत् समाप्ता । ७ ॥

१ क, ख, न ब्रह्मकुलपर्वञ्च न मुक्तं ग्रन्थसञ्चयम् ।

योगशिखोपनिषत् ।

—०००—

आं योगशिखां ^(१) प्रवक्ष्यामि सर्वज्ञानेषु चोत्तमाम् ।

यदा तु ध्यायते मन्त्रं गात्रकम्पोऽभिजायते ॥ १ ॥

आसनं पद्मकं बद्धा यच्चान्यद्वापि रोचते ।

कुर्यान्नासाग्र-दृष्टिञ्च क्षतौ पादौ च संयुतौ ॥ २ ॥

मनः सर्वत्र संयम्य ओङ्कारं तत्र चिन्तयेत् ।

ध्यायेत सततं प्राज्ञो हृत्कृत्वा परमेष्ठिनम् ॥ ३ ॥

एकस्तम्भे नवद्वारे त्रिस्थूणे पञ्चदैवते ।

ईदृशे तु शरीरे वा मनिमानुपलक्षयेत् ॥ ४ ॥

आदित्यमण्डलं दिव्यं रश्मिज्वाला-समाकुलम् ।

तस्य मध्यगतो वक्त्रिः प्रज्वलेद्दीपवर्तिवत् ॥ ५ ॥ १ ॥

दीपशिखायां ^(२) या मात्रा सा मात्रा परमेष्ठिनः ।

भिन्दन्ति योगिनः स्वर्यं योगाभ्यासेन वै पुनः ॥ ६ ॥

द्वितीयं सुषुम्णाद्वारं परिशुद्धं विस्पर्ति ।

कपाल-सम्पुटं भित्त्वा ततः पश्यति तत्परम् ॥ ७ ॥

अथ नाधाययेज्जन्तुरालस्याच्च प्रमादतः ।

यदि त्रिकालमावर्तेत् स गच्छेत् परमं पदम् ॥ ८ ॥

पुण्यमेतत् समासाद्य सङ्क्षेपात् कथितं मया ।

लब्धयोगेन बोद्धव्यं प्रसन्नं परमेष्ठिनम् ॥ ९ ॥

जन्मान्तर-सङ्क्षेपे यदा नाश्र्नाति किल्बिषम् ।

तदा पश्यन्ति योगेन संसारच्छेदनं परम् ॥

संसारच्छेदनं परमिति ॥ १० ॥ २ ॥

इत्यथर्ववेदे योगशिखोपनिषत् समाप्ता । ८ ॥

योगतत्त्वोपनिषत् ।

ओं योगतत्त्वं प्रवक्ष्यामि योगिनां हितकाम्यया ।
तच्छ्रुत्वा च पठित्वा च सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ १ ॥
विष्णुर्नाम महायोगी महामायो महातपाः ।
तत्त्वमार्गं यथा दीपो दृश्यते पुरुषोत्तमः ॥ २ ॥
यः स्नानं पुर्व्वं पीत्वापि निष्योद्य च पयोधरान् ।
यस्मिन् जाते भगे पुर्व्वं तस्मिन्नेव भगे रमेत् ॥ ३ ॥
या माता सा पुनर्भार्या या भार्या जननी हि सा ।
यः पिता स पुनः पुत्रो यः पुत्रः स पुनः पिता ॥ ४ ॥
एवं संसारचक्रेण कूपचक्र-घटा इव ^(१) ।
भ्रमन्तो यानि जन्मानि श्रुत्वा लोकान् समश्नुते ॥ ५ ॥
त्रयो लोकास्त्रयो वेदास्त्रयः सन्ध्यास्त्रयः सुराः ।
त्रयोऽग्नयो गुणास्त्रोणि स्थिताः सर्वे त्रयाक्षरे ॥ ६ ॥
त्रयाणामक्षरे प्रान्ते योऽधीतेऽप्यर्धमक्षरम् ।
तेन सर्वमिदं प्राप्तं लब्धं तत्परमं पदम् ॥ ७ ॥
पुष्पमध्ये यथा गन्धं पयोमध्येऽस्ति सर्पिवत् ।
तिलमध्ये यथा तैलं पाषाणेष्विव काञ्चनम् ॥ ८ ॥

हृदि स्थाने स्थितं पद्मं तच्च पद्ममधोमुखम् ।
 ऊर्ध्वनालमधोविन्दं तस्य मध्ये स्थितं मनः ॥ ८ ॥
 अकारेशोचितं पद्ममुकारेणैव भिद्यते ।
 मकारे लभते नादमर्धमात्रा तु निश्चला ॥ १० ॥
 शुद्धस्फटिक-सङ्काशं किञ्चित्सूर्य-मरोचिवत् ।
 लभते योगयुक्तात्मा पुरुषोत्तम-तत्परः ॥ ११ ॥
 कूर्मवत् पाणिपादाभ्यां शिरस्थात्मनि धारयेत् ।
 एवं सर्वेषु द्वारेषु वायुः पूरत पूरत ॥ १२ ॥
 निषिद्धे तु नवद्वारे उच्छ्वसन्निश्चसंस्तथा ।
 घटमध्ये यथा दोषं निर्वाणं कुम्भकं विदुः ॥ १३ ॥
 पद्मपत्रमिवाच्छिन्न^(१)मूर्द्धवायु-विमोक्षणे ।
 भ्रुवोर्ललाटमध्यस्थं तज्ज्ञेयञ्च निरञ्जनम् ॥ १४ ॥
 निषिद्धे तु न निर्वाते निर्जने^२निरूपद्रवे ।
 निश्चितच्चात्मभूतानामरिष्टं योगसेवया ।
 अरिष्टं योगसेवया इति ॥ १५ ॥
 इत्यथर्ववेदे योगतत्त्वोपनिषत् समाप्ता । ८ ॥

सन्ध्यासोपनिषत् ।

ओं अथाहिताग्निर्मियते प्रेतस्य मन्त्रैः संस्कारोपनिष्ठते
 स्वस्थो वाश्रमपारं गच्छेयमिति । एतान् पितृमेधिकानौषधि-
 सम्भारान् सम्भृत्यारण्ये गत्वा अमावस्यायां प्रातरेवान्तेऽग्नी-
 नुपसमाधाय पितृभ्यः आहूतर्पणं कृत्वा ब्राह्मेष्टिं निर्वपेत् ।
 स सर्वज्ञः सर्वविद्यस्य ज्ञानमयं तपस्तस्यैषाज्जतिर्दिव्या अमृत-
 त्वाय कल्पतामित्येवमत ऊङ् यद्ब्रह्माभ्युदयदिवच्च लोकमिद-
 ममुच्च सर्वं सर्वमभिजन्युः^(१) सर्वश्रियं दधतु सुमनस्यमाना^(२) ।
 ब्रह्मजज्ञानमिति ब्रह्मणेऽथर्वणे प्रजापतये ऽनुमतये ऽग्नये
 स्विष्टकृत इति ऊत्वा यज्ञयज्ञं^(३) गच्छेत्यग्नावरणी ऊत्वोच्चि-
 त्स्वायमिति चतुर्भिरनुवाकैराज्याज्जतोर्जुज्यात् । तैरेवोप-
 तिष्ठते । अथाग्नेरग्निमिति च द्वावग्नी समारोपयेत्^(४), व्रतवान्
 स्यादतन्द्रित इति ॥ १ ॥

तत्र श्लोकाः ।

ब्रह्मचर्याश्रमे खिन्नो गुरु-शुश्रूषणे रतः^(५) ।

१ क, सर्वमभिजित्य । २ क, ख, समनस्यमाना । ३ ख, यजुः

४ ग, च, चिह्नितपुस्तकद्वये, “अथाग्नेरग्निमिति च द्वावग्नी समारोपयेत्” इत्यत्र
 “अथो अग्नीन् समारोपयेत्” इति पाठो विद्यते ।

५ क, च, ब्रह्मचर्याश्रमे हि ज गुरुः शुश्रूषणपरः ।

वेदानधीत्यानुज्ञात उच्यते गुरुणाश्रमी ॥ १ ॥

दारमाहृत्य सहश्रमग्निमादाय शक्तितः ।

ब्राह्मीमिष्टिं यजेतासामक्षोरात्राणि^(१) निर्वपेत् ॥ २ ॥

संविभज्य सुतानर्थै^(२)र्ग्राम्यकामान् विष्टज्य च ।

चरेत वनचर्येण^(३) शुचौ देशे परिश्रमन् ॥ ३ ॥

वायुभक्ष्योऽम्बुभक्ष्यो वा विहिता नोत्तरैः फलैः ।

स्वशरीरे समारोपः पृथिव्यां नाश्रुपातकाः ॥ ४ ॥

सद्य तेनैव पुरुषः कथं सन्न्यस्त उच्यते ।

सनामधेयस्तु स किं यस्मिन् सन्न्यस्त उच्यते ॥ ५ ॥

तस्मात् फलविशुद्धाङ्गी सन्न्यासं सद्यतेऽर्चिमान् ।

अग्निवर्णं निष्क्रामति दानप्रस्थं प्रपद्यते ॥ ६ ॥

लोकाङ्गार्यया सद्धितो वनं गच्छति संयतः ।

त्यक्त्वा कामान् सन्न्यस्यति भयं किमनुतिष्ठति^(४) ॥ ७ ॥

किं वा दुःखं समुद्दिश्य भोगांस्त्यजति सुस्थितान् ।

गर्भवास-भयाङ्गीतः शीतोष्णाभ्यां तथैव च ॥ ८ ॥

गुह्यं प्रवेष्टुमिच्छामि परं पदमनामयम् ॥ ९ ॥ २ ॥

१ च, सक्षोराक्षेण ।

२ क, सुतानर्थान् ।

३ क, चरेत् सुवर्णवर्णेन ।

ग, चरेत वनसार्जेण ।

४ ग, किमनु पश्यति ।

इति सन्ध्याग्निमपुनरावर्तनं मनुर्जाया मावहदिति^(१) ।
अथाध्यात्ममन्त्रान् जपन् दीक्षामुपेयात् । काषायवासाः
कक्षोपस्थ-लोमयुतः स्यादिति^(२) । ऊर्ध्वको^(३) बाहुर्विमुक्त-
मार्गो भवत्यनयैव चेद्विज्ञाशनं दध्यात्, पवित्रं धारयेज्जन्तु-
संरक्षणार्थम् । ३ ॥

तत्र श्लोकाः ।

कुण्डिकाञ्चमसं शिष्यं त्रिविष्टपमुपानहौ ।
शीतोष्णघातिनीं कन्यां कौपीनाच्छादनन्तथा ॥ १ ॥
पवित्रं स्नानशाटीञ्च उत्तरासङ्गं त्रिदण्डकम् ।
अतोऽतिरिक्तं यत्किञ्चित् सर्वं तद्वर्जयेद्यतिः ॥ २ ॥
नदीपुलिन-शायी स्याद्देवागारेषु वाह्यतः ।
नात्यर्थं सुख-दुःखाभ्यां शरीरमुपतापयेत् ॥ ३ ॥
स्नानं दानं तथा शौचमग्निः पूताभिराचरेत् ।
स्तूयमानो न तुष्येत निन्दितो न शपेत् परान् ॥ ४ ॥
भिक्षादि वैदलं पानं स्नानद्रव्यमुदाहृतम्^(४) ।

१ क, ग, जन्म जायासावहमिति । ख, जन्मना जायासावहमिति ।

२ ग, च, कक्षोपस्थलोमानि वर्जयेदिति । ३ ग, ऊर्ध्वगो ।

४ क, ख, ग, स्नानद्रव्यसंवारितम् ।

एतां वृत्तिमुपासीना घातयन्तोन्द्रियाणि ते^(१) ॥ ५ ॥

विद्याया मनसि संयोगो मनसाकाशश्चाकाशाद्वायुर्वायो-
र्ज्योतिर्ज्योतिष आपोऽद्भ्यः पृथिवी पृथिव्या इत्येषां भूतानां
ब्रह्म प्रपद्यते, अजरममरमक्षरमव्ययं प्रपद्यते, तदभ्यासेन
प्राणापानौ संयम्य ॥

तत्र श्लोकाः ।

वृषणापानयोर्मध्ये पाणी आस्थाय संश्रयेत् ।

सन्दश्य दशन^(२) जिह्वां यवमात्रे विनिर्गताम् ॥ १ ॥

माषमात्रां तथा दृष्टिं श्रोत्रे स्थाप्य तथा भुवि ।

श्रवणे नासिके न गन्धाय न त्वचं स्पर्शयेत् ॥ २ ॥

अथ शैवं पदं यत्र तद्ब्रह्म तत् परायणम् ।

तदभ्यासेन लभ्येत पूर्वजन्मार्जितात्मनः ॥ ३ ॥

अथ तैः सम्भूतैर्वायुः संस्थाप्य हृदयं तपः ।

ऊङ् प्रपद्यते देहाङ्गित्वा मूर्धानमव्ययम् ॥ ४ ॥ ४ ॥

अथायं मूर्धानमस्य देहैषा गतिर्गतिमतां ये प्राप्य परमां गतिं

१ क, न, एतां वृत्तिमुपासीत जितेन्द्रियो जयेत् सदा । ख, दतेन्द्रियो ।

२ क, ख, सन्दश्य शनकैर्जिह्वां ।

भूयस्ते न निवर्तन्ते परात् परमवस्थात् परात् परमवस्था-
दिति^(१) । ५ ॥

इत्यथर्ववेदे सन्धासोपनिषत् समाप्ता ॥ १० ॥

आरुण्योपनिषत् ।

ओं आरुणिः प्रजापतेर्लोकं जगाम, तं गवोवाच, केन
भगवन् कर्माण्यशेषतो विद्धजामोति । तं होवाच प्रजार्पित-
स्तव पुत्रान् भ्रातृन् बन्ध्वादीन् शिखां यज्ञोपवीतञ्च यागञ्च
स्वाध्यायञ्च भूर्लोक-भुवर्लोक-स्वर्लोक-महर्लोक-जनलोक-
तपोलोक-सत्यलोकञ्च, अतल-पाताल-वितल-सुतल-रसातल-
महातल-तलातलं^(२) ब्रह्माण्डञ्च विद्धजेत्, दण्डमाक्कादनञ्च
कौपीनञ्च परिग्रहेत्, शेषं विद्धजेदिति । १ ॥

गृहस्थो ब्रह्मचारी वा वानप्रस्थो वा उपवीतं शिखां भूमावसु
वा विद्धजेत्, लौकिकाग्नीनुदराग्नौ समारोपयेत्, गायत्रीञ्च
स्वाचाग्नौ^(३) समारोपयेत्, कुटीचरो ब्रह्मचारी कुटुम्बं विद्ध-

१ क, ख, ग, गतिर्गतिमतो ये प्राप्य परमां गतिं भूयस्ते न निवर्तन्ते परापरमवस्थितं
परापरमवस्थितामिति ।

२ क, ख, तल-पाताल-वितल-नितल-सुतल-रसातल-महातलं ब्रह्माण्डञ्च विव-
र्जयेत् । ३ ख, स्ववाग्नौ ।

जेत्, पात्रं विष्टजेत्, पवित्रं विष्टजेत्, दण्डान् लोकांश्च
 विसृजेदिति होवाच । अत ऊर्ध्वममन्त्रवदाचरेत्, ऊर्ध्वगमनं
 विसृजेत्, औषधवदशनमाचरेत्, त्रिसन्ध्यादौ स्नानमाचरेत्,
 सन्धिं समाधावात्मन्याचरेत्, सर्वेषु वेदेष्वारण्यकमावर्त्तयेदुप
 निषदमावर्त्तयेदुपनिषदमावर्त्तयेदिति । २ ॥

खल्वचं ब्रह्मसूचनात् सूत्रं ब्रह्मसूत्रमहमेव विद्वान्
 त्रिवित् सूत्रं^(१) त्यजेद्विद्वान् य एवं वेद काम-क्रोध-द्वेष-रोष-
 लोभ-मोह-दम्भ-दर्पास्त्यादीन् परित्यजेत्, वर्षासु ध्रुवशीत-
 लोष्णौ मासवेकाकी यतिश्चरेत्, दावेव वा विचरेद्दावेव वा
 विचरेदिति । ३ ।

खलु वेदार्थं यो विद्वान् सोपनयनादूर्ध्वमेतानि प्राग्वा त्यजेत्,
 पितरं पुत्रमग्न्युपवीतं कर्म कलत्रञ्चान्यदपीह सन्न्यस्तं मया,
 सन्न्यस्तं मया; सन्न्यस्तं मयेति त्रिकृत्वोर्द्धं वैष्णवं दण्डं कौपी-
 नञ्च परिग्रहेन्नान्यत् । अथ भिक्षार्च्यश्चरति ब्रह्मर्च्यमहिं-
 साञ्चापरिग्रहञ्च सत्यञ्च यत्नेन हे रक्षत हे रक्षत इति ॥ ४ ॥

अथातः परमहंस-परिव्राजकानामासन-शयनादिकं^(२)
 भूमौ ब्रह्मर्च्यं मृत्पात्रमलावुपात्रं दारुपात्रं वा यतीनां यतयो

हि भिक्षार्थं ग्रामं प्रविशन्त्युदरपात्रं पाणिपात्रं वा ।
 ओं हि ओं हि ओं ह्रीत्येतदुपनिषदं विन्यसेत्, खल्वेतदुप-
 निषदं विद्वान् य एवं वेद, पालाशं वैश्वमाश्रित्यं दण्ड-
 मजिनं मेखलां^(१) यज्ञोपवीतञ्च त्यक्त्वा शूद्रो य एवं वेद ।
 तद्विष्णोः परमं पदं सदा पश्यन्ति सूरयः दिवोव चक्षु-
 राततम् । तद्विप्रासो विपन्यवो जागृवांसः समिन्धते
 विष्णोर्यत्परमं पदमिति, एवं निर्वाणमनुशासनमिति, वेदानु-
 शासनमिति, वेदानुशासनमिति ॥ ५ ॥

इत्यथर्ववेदे आरुणेयोपनिषत् समाप्ता ॥ ११ ॥

(१) क, ख, मेखलायां ।

ओं रुद्राय नमः ।

अथर्वशिरसो दीपिका

रुद्राध्यायोऽथर्वशिरः सप्तखण्डो ह्यथर्वणः ।

शिरो भित्त्वा यतो जातं ततोऽथर्वशिरः स्मृतम् ॥

योगमारुढस्य महत्पदमारुह्योर्मुनेर्देवादिक्षत-विघ्नसम्भावनागम्यार्थोपदेशापेक्षा च स्यात् ; अतो विघ्ननिवृत्तये उपदेशाय च रुद्रस्तुतिरारभ्यते । किञ्च योगोऽपि तत्प्रसादं विना न सिध्यति । यथा स्मृतिः ।

“न सिध्यति महायोगी मदीयाराधनं विना ।

मत्प्रसाद-विहीनानां मन्त्रिन्दापरचेतसाम् ।

पशूनां पाशबन्धानां योगः क्लेशाय जायते ।

सन्त्यज्यान्नां शिवेनोक्तां पूजां सन्त्यज्य मामिकाम्” ॥ इति ।

तत्प्रसादे च निर्विघ्नसिद्धिरुक्ता ।

“युञ्जतः सततं देवि! सर्वलोकमयं शिवम् ।

मह्यगनासक्तचित्तस्य तुष्यन्ते^(१) सर्वदेवताः ।

तन्मां सम्पूज्य युञ्जीत मत्प्रसादेन खेचरी ।

अन्यथा क्लिश्यतेऽत्यर्थं न सिद्धिर्जन्मकोटिभिः” ॥ इति ।

अमृतविन्दैः, “रुद्राराधन-तत्परस्य” इति । तस्मात् रुद्राराधनस्य योगसिद्धाङ्गत्वेनोक्तत्वात् सिद्धिमिच्छता रुद्रोऽप्यवश्यं सेव्य इति रुद्रस्तुतिरारभ्यते, ओं देवा इति(१५०) ॥ आख्यायिकाविद्यास्तत्पर्याः ‘देवाः’ इन्द्रियाणि इन्द्रादयो वा ‘सर्वे’

सत्त्ववृत्तिं कैलासं वा ऋषिभिर्द्रुतं 'रुद्रम्' आत्मानम् उमापतिं वा । 'आसीत्' व्यत्ययेन प्रथमपुरुषः । 'वर्त्तामि' व्यत्ययेन परस्मैपदम् । 'सः' रुद्रो मल्लक्षणः 'अन्तरादन्तरं' गुह्यादगुह्यं प्रविष्टः 'दिशो व्यन्तरं' (१) जातावेकवचनं, दिशां विविधम् अन्तरम् 'प्राविशत्' प्राविशम्, सर्वात्मा सर्वव्यापी च बभूवेत्यर्थः । 'अपुमान्' नपुंसकम् । 'पुष्करं' पद्मं, (२) 'पुष्करं पङ्कजे व्योम्नि पयःकरिकराग्रयोः । ओषधी-क्षीप-विहङ्ग-तैर्ध-रोगोरगान्तरे' इति विश्वः । अहमेव 'सर्वे' भावाः व्योममेव, (३) स इति सोऽहमेव सर्वात्मकोऽपि व्योममेव व्योमात्मतां शुद्धात्मतां न जहामीत्यर्थः । व्योमशब्देऽकारान्तोऽयम् । तर्हि त्वमुत्कृष्टः, अन्ये अपलष्टा इति ब्रह्मणि वैषम्यं स्यात् ? अत आह, सर्वे समा इति । 'समाः' तुल्याः मत्तो भेदकैर्विशेषै रहिताः, तेन मत्तोऽन्यन्नास्तीति कथमुत्कर्षापकर्षसम्भव इति भावः । ऐक्यज्ञानफलमाह, यो मामिति । साङ्गानपि वेदेत्यनुषङ्गः ; ब्रह्म ब्राह्मणैस्तर्पयामीत्यग्रतनेन सम्बन्धः । 'ब्रह्म' देदः, स ह्यभ्यासेन ततो भवति, तदुक्तं, "विद्यामभ्यसनेनेव प्रसादयितुमर्हसि" इति । 'गां' स्त्रियं 'गोभिः' पुंभिः, गोशब्देन लिङ्गमेव विवक्षितं न सुरभित्वमनुगतञ्च जातिः । 'ब्राह्मण्येन' ब्रह्मतेजसा, 'हविः' ओदनदि, 'हविषा' संस्कारकेण सर्पिरादिना, पित्राद्यायुः पुत्राद्यायुषा, सत्येन 'सत्यं' सत्यवादी, सत्यवादि-दर्शनेन ततो

(१) दिशश्चान्तरमित्यत्र दिशोऽन्तरमिति पाठो दीपिकासम्मतः ।

(२) क, पुष्करं पद्मं ब्राह्मणं । ख, पुष्करं पद्मं ब्राह्मणं यमपुष्करं ।

(३) 'सर्वेभ्यो सामेव' इत्यत्र 'सर्वे' व्योममेव इति पाठो दीपिकासम्मतः ।

भवति । एवं धार्मिको धार्मिकस्य, खेनेति यत्तृप्तिहेतुस्तन्मैव तेजः । तदुक्तम् ।

“या या प्रकृतिरुदारा यी योऽप्यानन्दसुन्दरो भावः ।

यदपि च किञ्चिद्रमणीयं वस्तु शिवस्तत्तदाकारः” ॥ इति ।

“यद्यद्विभूति मत्सत्त्वम्” इत्यादि च ॥

‘रुद्रमपृच्छन्’(२५०) तात्पर्येण पारमार्थिकं रूपं पुनरपृच्छन् ‘अपश्यन्’ यथाभूतं ज्ञातवन्तः, ततो ध्यातवन्तः, तत उच्चैः स्तुवन्ति स्म । ततो ब्रह्म-विष्णु-स्कन्देन्द्राग्नि-वायु-सूर्य-सोमाष्टयष्टाष्ट-प्रतिग्रह-भूर्भुवः-स्वः-पृथिव्यन्तरिक्ष-दिवप्-तेज-आकाश-काल-यम-मृत्यु-समृत-विश्व-स्थूल-सूक्ष्म-शुक्ल-क्षण-कृत्स्न-सत्य-सर्वरूपै-रेक-त्रिंशत्पर्थायैः अस्तुवन्(१) अत्र यमपर्थायानन्तरमन्तक-पर्थायोऽपि पठनीयः, तेन चाख्यक-मन्त्राक्षर-सङ्ख्यया द्वाविंशत् पर्थाया भवन्ति । ब्रह्मरूपेणैकस्त्वं ; विराड्रूपेण स्तुतिमाह, भूरिति (३५०) । ‘आदिः’ पादौ ‘मध्यम्’ उदरम्, ब्रह्मरूपेणैकस्त्वं ‘द्विधा बहः’(४५०) सदसद्रूपेण, ‘त्रिधा बहः’ गुणत्रयभेदेन । ‘परायणं’ परमयनं स्थानम् । ‘अपामसोमम्’ इति त्वयि दृष्टे सर्वं सिद्धमित्यर्थः । ‘क्षणवत्’ क्षिन्दन् ‘अरातिः’ शत्रुः, अस्मान् प्रति न किञ्चिदित्यर्थः । ‘धूर्तिः’ हिंसाप्यस्माकं किं त्वदभिरक्षितानां त्वद्रूपमापन्नानां हिंसाकृतदोषाभावात् ; यद्गीतासु, “हत्वापि स इमान् लोकान् न हन्ति न निबध्यते” इति ; अथवा शत्रुकृता हिंसा त्वच्छरणानस्मान् न स्पृशतीत्यर्थः । ‘अमृतम्’ आदेशं, ‘मर्थं’ हेयञ्च त्वदाख्या कृतार्थानां नो नास्तीत्यर्थः ।

सोमश्चासौ सूर्यश्च 'सोमसूर्यः' तेनोभयात्मक एक इत्यर्थः । सोम-
सूर्य इत्युपलक्षणं पञ्चभूतानि सोमसूर्यौ यजमानश्चेत्यष्टमूर्त्ति-
रीश्वरः 'पुरस्तात्' पूर्वस्थां दिशि उदेतीति शेषः । सूक्तो यः
पुरुषः स एव 'सर्व' स्थूलं सम्पन्नम् ।

ननु सर्वभावापत्त्या किमर्थं सृष्टिं तनोतीत्यत आह, जग-
दिति (४५०) । जगतां हितं 'जगद्धितं' 'एतदक्षरं' ब्रह्म, जीव-
भोगापवर्गार्थं कृपया सृष्टिरिति भावः । 'प्राजापत्य' प्रजापति-
रूपेण असति, तथा भावादिकं तेनैव रूपेण पालितम्^(१) 'सोम्य'
सामो ऽन्नं यद्रूपेणाप्यायितं 'सूक्तं' पुरुषं जीवं 'वाह्यं' देहभावा
पन्नम् 'अग्राह्येण' कालरूपेण असति स्थूलस्य सूक्तं ऽन्तर्भावात्^(२),
'वायव्य' प्राणाख्यं 'वायव्येन' वाह्यवायुरूपेण 'महाग्रासाय' उक्त-
प्रकारेण सर्वभक्षकाय सृत्यमृत्यवे ।

'हृदिस्थाः' (४५०) अन्तःकरणवर्त्तिन्यः 'देवताः' इन्द्रियाधि-
ष्ठातारः 'प्राणाः' वागादयः त्वमन्तर्यामिरूपेण यो हृदि त्वमसि
तस्मै नमो नम इत्यन्वयः; अतएव स्वप्ने अन्तःकरणेनैव सर्वेन्द्रिय-
व्यवहार इत्युक्ता ध्यानेन देवा उपरताः । इदानीं श्रुतेराख्या-
यिकामुपसंहृत्य स्वेन रूपेणाह, तिस्र इति । 'तिस्रो मात्राः'
अकारोकार-मकाराः सर्वदेवमयाः 'परस्तु' अर्द्धमात्रात्मकः 'सः'
शिवः । तस्येति मात्रात्रयातीतो हृदि त्वमसीत्युक्तम्, तत्र सन्देहः,
कस्यां दिशि तस्य शिरः ? कस्यां वा पादौ ? इत्यत उक्तं, 'तस्य'
परस्य हृदिस्थस्य उत्तरतः शिरो वर्त्तते, तेनोत्तरमार्गेण गतानां
यातायातेन भवतो रुद्रमुखादुपदेशलाभात् ; 'दक्षिणतः पादौ'

(१) ख, पालिनं । (२) ख, अन्तर्भावात् ।

तेन दक्षिणमार्गगामिनां गतागते भवतः, पादयोर्गमनशीलत्वात् ;
य उत्तरतः स ओङ्कारः, स प्रणव इति तथा प्रसिद्धे ; 'सर्वव्यापी'
सर्वव्यापकोऽपि ब्रह्मवाचकत्वात् सोऽनन्तः, अन्यथा सर्वव्याप्तसम्भ-
वात् ; तारम् 'शुक्लं' निर्मलं 'सूक्ष्मम्' इन्द्रियाद्यग्राह्यम् । कथं तर्हि
तज्ज्ञानम् ? अत उक्तम् 'तद्द्वैद्युतं' स्वप्रकाशं 'परं ब्रह्म' सर्ववृहत्
अन्येषामात्मलाभस्य तदधीनत्वात् ; अत एवैकः अन्यात्मनस्तद-
पेक्षत्वेन तदनतिरेकात् । 'सः' रुद्रः "एको रुद्र" इति मन्त्रवर्णात्,
'ईशानः' स्वतन्त्रः, अतएव 'भगवान्' षड्विधैश्वर्यसम्पन्नः एष^(१)
'महेश्वरः' अनवधिकैश्वर्यः सर्वेऽप्येते प्रवृत्ति-निमित्त-भेदे-
ऽप्येकार्थाः समानाधिकरणवत् ॥

पर्यायत्व-शङ्का-निवृत्तये त्रयोदशानामपि प्रवृत्ति-निमित्त-
भेदं पृच्छन्ति, अथेति(५४०) । ऊर्ध्वोत्क्राम-शब्दयोरोङ्कार इति
निपातनम्, उपायस्योपायान्तराविरोधान्न व्याकरण-विरोधः शङ्काः,
एवमुत्तरेष्वपि । चतुर्विंदात्मकं ब्रह्म 'ब्राह्मणेभ्यः' अध्येतृभ्यः 'प्रणाम-
यति' प्रणतं नम्रं करोति 'नामयति' प्रकरोति तत्तन्त्रमिव करोति
स प्रणवः, 'पललं' तिलपिष्टं तस्य 'पिण्ड' गुड़िका, इव शब्दो
वाक्यालङ्कारे ; यथा तिलपिष्टपिण्डं सर्वतः 'स्नेहेन' तैलेन
व्याप्तम्, एवं पटे तन्तुमिव कार्यमात्रे 'ओतश्च प्रीतश्च' तान-
वितानभावमापन्नं 'शान्तरूप' ब्रह्म 'उच्चार्यमाणः' वाचा प्रयुक्तः
प्रतीतः एवं सर्वत्र, 'अनु' अनुसृत्य 'प्राप्तः' भेदमापन्नः प्रति-
मिव देवेन, तथा वाचकभावेन 'व्यतिषक्तः' सम्बद्धः सर्वात्मकं
ब्रह्म तद्रूपेण व्याप्नोति वाचकतया वा सम्बध्नाति सर्वव्यापीत्यर्थः ।

एवं प्रणवस्य सर्वव्यापित्वादिकम् अर्थाभेदविवक्षया द्रष्टव्यम् ।
उच्चार्यमाणेऽस्मिन् 'तस्य' ओङ्कारस्य अन्तो ब्रह्मेक्यामीपलभ्यते
तेनानन्तः । आशु 'क्रन्दते' कन्दते क्रन्दते ध्वनिरूपेण व्यज्यते
'क्लामयति च' उदात्ततया उच्चारणे प्रयत्नाधिकात् शरीरं क्लम-
युक्तं करोति तत् शुक्लम् ; पूर्वोत्तरपदयोराद्यन्तलोपः । सूक्ष्मो
भूत्वा अङ्गुरावस्थायामेवापि 'शरीराणि' देहावयवान् स्वहेतु-
प्राणाभेदेन प्रयत्नाभेदेन ब्रह्माभेदेन वा 'अधितिष्ठति' आरोहति
'अभिमृशति' सम्बध्नाति व्याप्नोति च सूक्ष्मम् ; तस्मात् अव्यक्ते
महति 'तमसि' अविद्यायां 'द्योतयति' ^(१) तन्निरासेन ब्रह्मप्रकाशं
करोति तत् वैद्युतम् 'परमपरं' सगुणं निर्गुणञ्च 'परायणं'
परमगति, तस्मात् परमित्यन्वयः ।

ब्रह्मशब्दनिमित्तमाह, ब्रह्मदिति (५४०) । यस्मात् 'ब्रह्म' महत्.
तस्मात् ब्रह्मेत्यन्वयः । निमित्तान्तरमाह, ब्रह्मत्येति । 'ब्रह्मत्या'
मायया 'ब्रह्मयति' वर्धयति कार्यं ; तेन 'परं ब्रह्म' ओङ्कारः । यः
'सर्वान् प्राणान्' (६४०) प्राणाभिव्यङ्ग्यान् वेदान्, अर्थपक्षे वागा-
दीन् 'सम्बध्य' संहारकाले आत्मन्युपसंहृत्य सम्बन्धनेन कृत्वा
'संसृजति' तैरेकीभवति, स्वयन्तु अजः वाचा विरूपनित्ययेति
लिङ्गात्, नित्यं विज्ञानमिति श्रुतेश्च, पुनः सिसृक्षायां विसृजति
चेति कार्यकारणयोरभेदात् सृदादिवदेकः, अत एव "क्ते तु
प्रणवो वेदः" इत्याद्युपपन्नम् । कारणत्वेनैकमुक्त्वा फलत्वेनाप्येकं
मन्त्रेणाह, तीर्थमिति । 'तीर्थम्' उपायः 'तद्वज्रम्' अनुष्ठानम् ;
दिक्चतुष्कग्रहणं तन्मानात्वोपलक्षणार्थं ^(१) नानामार्गैरप्युपायैः

(१) क, द्योत्यते । (२) क, तल्लज्जानोपलक्षणार्थं ।

सर्वेषाम् 'इह' ईश्वरे 'सङ्गतिः' फलत्वेन प्राप्तिः । 'साकं' सहैव सः 'एको भूतः' सिद्धः 'चरति' सृष्ट्या प्रवर्तते भक्षयति वा प्रजानामशुभकर्म्म-विपाकम्; तदुक्तं कविभिः,

“बहुधाप्यागमैर्भिन्नाः पन्थानः सिद्धिहेतवः ।

त्वय्येव निपतन्त्योषा जाङ्गवीया इवार्णवे” ॥ इति ।

वाचधर्मेण वाचको व्यवह्रियते । 'ऋषिभिः' ज्ञानिभिः द्रुतं गम्यते इति रुद्रः । 'ईशते' ईष्टे इति ईशानः, ईश्यते एभिरिति ईशिन्यः ताभिः, देवान् स्वेच्छया नियुनक्ति अजातानां विनियोगा सम्भवात्, 'जननीभिश्च शक्तिभिः' जनयन्ति ईशते । ईशानत्वे मन्त्रसङ्गति-(१) माह, अभीति(६५०) । हे 'शूर' इन्द्र ! परमेश्वर ! 'त्वा' त्वाम् 'अभितो गुमः' आभिमुख्येनातिशयेन स्तुमः, 'अदुग्धाः' दुग्धरहिताः पयोऽर्थिनो वत्साः 'धेनवः' दोग्ध्रीः गा इव स्तुवन्ति, द्वितीयार्थे प्रथमा ; 'अदुग्धाः' प्रसूताः 'धेनवः' गावो वत्सानिवेति न व्याख्यातम्, स्नेहसाम्येऽप्युपासकस्य मातृता, उपास्यस्य वत्सतेति हीनोपमादोष-प्रसङ्गात् । 'जगतः' जङ्गमस्य 'तस्थुषः' स्थावरस्य ईशानम्, आदरार्थं पुनः प्रयोगः, 'स्व ईशं' दिव्यदृष्टिम् । 'भक्ता' भजनकर्त्ता, तस्यैवार्थो ज्ञानेनेति; यद्वा 'भक्ताः' भक्तान् ज्ञानेन 'भजति' सेवते अनुगृह्णाति चेति भग, शब्दार्थः, 'वाचं' वेदाख्यां संसृजति ब्रह्मादिमुखे विस्सृजति स्वमुखादिति वान् शब्दार्थः । महेश्वरशब्दार्थमाह, य इति(६५०) । 'भावान्' विषयान् 'परित्यज्य' त्याजयित्वा वेदमुपदिश्य तदर्थ-बन्धनद्वारा विषय-वैराग्यमुत्पाद्य अधिकारिणं कृत्वा दत्तेन

(१) क, मन्त्रमन्त्रि, ख, मन्त्रमन्त्रि ।

आत्मज्ञानेन मनःस्थिरतायै च अष्टाङ्गयोग-जन्यैस्त्वय्येण च भक्तान्
'महति' पूजयति ; तेन परानुग्रहेण च 'महोयते' महिमानं याति
जगद्विख्यातयशा भवति ; तेन भगवान् महेश्वरः, "अक्षरसाम्येन
निर्ब्रूयात्" इति न्यायेनेदं निर्व्वचनम् ॥

ननु परब्रह्मपर्यायादारभ्योच्चार्यमाण एवेति कस्मान्नोक्तम् ?
अत आह, तदेतद्गुद्रचरितमिति (६८०) । नाम-नामिनोरैक्य-
बोधनायोङ्कारोपक्रमश्च आदित आरभ्य रुद्रस्यैवैतद्वर्णित-
मित्यर्थः ॥ ४ ॥

ईशस्य प्रतिज्ञातमैक्यमुपपादयितुं साधनानि च वक्तुमवय-
वशः प्रणवस्योपासनायाः पृथक् फलानि प्रतिपाद्य ईशभक्ति-
प्रधानेन ज्ञानेनैव परमपुरुषार्थ-सिद्धिरिति प्रतिपादयितुञ्चोत्तर-
खण्ड आरभ्यते, एको^(१) ह देव इति(६८०) । एक एव^(२) देवः
सर्वा दिशः 'प्रजातः' सर्वदिगूपो बभूव ; दिग्ग्रहणं तत्स्थवस्तूना-
मप्युपलक्षणम् ।

ननु कथमेकस्यानेकत्व-सम्भवः ? इत्याशङ्क्य सर्वाश्चर्ये ऽग-
वति किं किं रूपं न सम्भवति ? (१) इत्याशयेन परिहरति, पूर्वी
हेति(६८०) । पूर्वः 'स उ' स एव 'गर्भे' जगतो मध्यावस्थायां,
स एव 'अन्तोऽपि' सर्वान्ते वर्त्तमानोऽपि । स एव उत्पत्त्युपाधिना
कालविरोधं परिहरति, स एवेति । ननु कथमस्यानुभवः ?
इत्याशङ्गाह, प्रत्यङ्भूति । ह 'जनाः' ! आबाल-स्त्री-गोपालाः !
सर्वजनीनमनुभवं पश्यतेति श्रुतेर्वचः ; किं तत् ? 'सर्वतोमुखः'

(१) क, ख, एषो ह । (२) क, ख, एष एव । (३) ख, किं किसपूर्वं न सम्भवति ।

आदित्यवत् सर्वेषां सम्मुखः, 'प्रत्यङ्'(६५०) अवस्थात्रयानुभूय-
मानाहम्बन्धन-वेद्यात्मरूपेण, तिष्ठति यः, स ईशः ।

द्वितीयगन्धमपि निषेधति, एक इति(६५०) । स द्वितीय-
मैच्छदिति श्रुतेः प्राप्तां सहायापेक्षां निषेधति, न द्वितीयाय
तस्याविति । तच्च लीलामात्रं, द्वितीय-चेतनाभावादेको द्रष्टेति
श्रुतेः; 'सञ्चकोच' इति 'अन्तकाले' प्रलयकाले सङ्कोचं कृतवान्,
'संसृज्य' व्याप्य(१) ।

ननु बहवः शरीरिणश्चेतना दृश्यन्ते; एकत्वम्वीश्वरापेक्षमेवे-
त्यत आह, यो योनि योनिमिति(७५०) । सर्वे जीवा व्यञ्जर-
न्तीति श्रुतेः, विस्फुलिङ्ग इव ततो भिन्न एव(१) इति भावः ।
ज्ञानशक्तिवत् क्रियाशक्तिरप्येकत्वैवास्तीत्याह, सर्वमिति । सर्वं
'सञ्चरति' प्रविशति 'विचरति' नाना गच्छति च, 'येन' शक्ति-
मता इत्यर्थः । सर्वगुणैः सम्पन्नः स एव सेव्य इत्याह, तमिति ।
'वरद' सकामानामप्युपास्यं 'देवं' स्वतो द्रष्टारम् 'ईडा' स्तुल्यं
वेदानां 'निचाय्य' नितरां सर्वभावेन पूजयित्वा 'इमाम्' ईश्वरा-
वस्थामिव 'अत्यन्तशान्तिं' कैवल्याख्याम् एति ।

तत्प्राप्त्यन्तरङ्गीपायानाह, क्षमामिति(७०५०) । 'हेतु-
जालस्य' हेतुवाद-कल्पना-समूहस्य 'मूलं' कारणभूतां 'क्षमां'
भूमिम्, अविवेकदृष्टिलक्षणां 'हित्वा' त्यक्त्वा 'बद्धा' निपुणधिया
'सञ्चितं' स्वीकृतं वस्तु रुद्रे 'स्थापयित्वा' समर्प्य "तत् कुरुष्व मद-
र्पणम्" इत्युक्तत्वात्, रुद्रमेव 'एकत्वम्' एकभावेनैकरसमेतीत्यनु-

(१) क, संसृज्यापि ।

(२) ख, नाना भिन्न एव ।

षङ्कः ; 'आहुः' इति(७८०) आहुराचार्या इत्यर्थः । कीदृशं रुद्रं ? 'शाश्वतं' सर्वकालव्यापिनं, 'पुराणं' पुरापि नवं न कदाचि-
ज्जीर्णम्, 'इषम्' अन्नम्, 'जर्ज्जेन' बलेन सह 'पशवः' द्वितीयार्थे
प्रथमा, पशून् 'अनुनामयन्तम्' अध्वनीकुर्वन्तं^(१) भक्तेभ्योऽर्पयन्त-
मिति यावत् ; स्युपाशान् नामयन्तं न्यक्कुर्वन्तं तेभ्यो मोच-
यन्तमिति यावत्, भक्तिसुक्तिप्रदमित्यर्थः ।

इदानीं प्रणवस्य मात्राभेदेन ध्यानभेदस्य फलानि वक्तुं प्रथमं
प्राधान्यात् चतुर्मात्रस्य तस्य फलमाह, तदेतेनात्मनिति(७८०) ।
'तत्' तस्मात् पूर्वोक्तप्रकारात् 'एतेन' प्रणवेन 'आत्मन्' आत्मनि
'एतेन' आदृतेन^(२) आगतेन आत्मप्रतिपादकेन, अर्वा चतुर्थी
मात्रा यस्य तेन ओङ्कारेण शान्तिं संसृजति ईश्वरः । तथा,
पशुपाश-विमोक्षण-शान्तिद्वारा कर्षपाशहानिं करोति । प्रत्येक-
मात्राणां फलमाह, या सेति । 'प्रथमा' अकाररूपा अर्धचतुर्थी
मात्रा, चतुर्थी अर्धरूपा मात्रेत्यर्थः, 'सर्वदेवत्या' ब्रह्म-विष्णु-
रुद्र-देवत्या 'अव्यक्तीभूता' अवर्णकत्वात् अव्यक्तीभूता वर्णरूपेणा-
निर्व्याच्या 'खं'(८०७) मूर्ध्नीनं प्रविचरति । 'शुक्ला' इति विशुद्ध-
सत्त्वात्मकत्वात् पद्मनामकं सहस्रदलं पद्ममिति प्रसिद्धम् । तदुक्तं,
"मूर्ध्नि प्रतिष्ठितं पद्मं सहस्रदलसंयुतम्" इति ; षोडशदलं वा ।
तदिति । 'तत्' तस्मात् कारणात् 'एतत्' पद्मनामकं पदं
चतुर्थमात्राद्वारा उपास्ते । तस्य पद्मान्तरवैलक्षण्यमाह, सुनयो
वाग्वदन्तीति(७८०) । 'अवाक्' अधोमुखं, यच्छ्रुतिः, "अवाङ्-

(१) क, अर्थायकुर्वन्तं ।

(२) ख, आदत्तेन ।

मुखस्यमसं जङ्घ्वधस्तस्मिन् यशो निहितं विश्वरूपम्” इति ।
यान्नवत्करोऽपि ।

“षोडशच्छन्दसंयुक्तं शिरःपद्मादधोमुखात् ।

निर्गत्यामृतधाराभिः” इति ।

विशेषान्तरमाह, न तस्य ग्रहणमिति (७८०) । गृह्यते अनेनेति
‘ग्रहणं’ नालं, तत् यस्य नास्ति, अधोमुखस्य तस्य मूर्ध्निपरि
नालत्वाददर्शनात् । एतत् भित्त्वा ये यान्ति, तेषां गतिमाह,
अयमिति । ‘अयं पन्थाः’ ओङ्कारोपासन-लक्षणः, ‘येन’ उत्तरेण
पथा देवा ‘यान्ति’ गच्छन्ति, ‘पितरः’ ज्ञानरहित-कर्म्मोपासनेन
गच्छन्ति । ये न पितर इति पाठे, ये पितरः, ते उत्तरेण पथा
न गच्छन्तीत्यर्थः । नेष्टापूर्तमात्रकारिणां ज्ञानरहितानामुत्त-
रेण पथा गतिरस्ति । अथवा ‘पितरः’ पितृमार्गाधिपाः कव्य-
बालादयः, तेषां हि ज्ञानित्वादुत्तरमार्ग एव ; तत्रापि विशेषः,
केचित् परमेव यान्ति ; यदुक्तम् । “ब्रह्मणा सह ते सर्वे मुच्यन्ते”
इति । केचित् ‘अपरं’ ब्रह्मलोकादि, येषामसति ज्ञानपरिपाके
कल्पान्तरे पुनर्जन्म भवति । केचित् ‘परायणं’ वैकुण्ठ-कैलासादि ।
तत्र के परमेव यान्ति ? इत्यपेक्षायामाह, बालाग्रमात्रमिति
(८८०) । दुर्लभ्यत्वेन सूक्ष्मत्वोक्तिः, हृदयस्य मध्ये दहरे ‘विश्वं’
जाग्रदवस्थाभिमानिनं ‘देवं’ द्योतनात्मकं ‘जातरूपं’ सुवर्णवर्णं,
जातरूपं जगद्यस्मादिति, (१) ‘वरेण्यं’ वरणीयम् ‘आत्मस्यं’ बुद्धि-
प्रकाशकं ‘शान्तिः’ मुक्तिः, इतरेषां तदनभिज्ञानात् ।

(१) क, जातरूपं जगद्यस्मादिति वा ।

इतरेषामप्राप्ते हेतुं त्याजयितुमाह, यस्मिन्निति (८५०) । यस्मिन्निति विषयनिर्देशः, क्रोधविषयं क्रोधश्च 'हित्वा' विस्मृत्येत्यर्थः, या च तृष्णाविषया ताश्च तृष्णां हित्वा, क्षमाग्रहणं सर्वसाधनोपलक्षणं, लब्धे तत्त्वे साधनान्यपि चेत्यर्थः, "येन त्यजति सन्त्यजौ" इत्युक्तेः । 'हेतुजालस्य' विकल्परोगेः मूलभूतां 'क्षमां' भूमिम् अविवेकदृष्टिश्च हित्वा 'बुद्ध्या' ब्रह्मार्पणधिया सञ्चितं विवेकदृष्ट्या रुद्रे स्थापयित्वा समर्प्य^(१) "यज्जुहोषि यदग्रासि" इत्यादि स्मृतेः ।

ननु विष्णौ ब्रह्मणि चेति वक्तव्ये रुद्रे इति किमर्थमुच्यते ? इत्याशङ्क्याह, रुद्रमिति (८५०) । रुद्रम् एकत्वमापन्नम् आहु-
रार्था इत्यपेक्षितम् । अयं भावः । भगवच्छब्दवाच्यो महेश्वर एव शुद्धं ब्रह्म, स एव स्वमहिम्ना चित्तैश्वर्येण नामानि रूपाणि चापन्न इति । रुद्रो हीति । 'शाश्वतेन' अनव-
च्छिन्नेन 'पुराणेन' अपरिणामिना 'जर्जने' ऐश्वर्येण तपसा च रुद्ररूपम् 'इषम्' अन्नं भूतजातं नियन्ता, "तन् न लोकेति" षष्ठीनिषेधः । सर्वभूतजातं नियच्छति ऐश्वर्यतपसोः शाश्वतं रुद्रस्य दशाव्ययत्वात्, तथाहि ।

"ज्ञानं विरागितैश्वर्यं तपः शौचं क्षमा धृतिः ।

स्रष्टृत्व^(२)मात्मसम्बन्धो ह्यधिष्ठातृत्वमेव वा ।

अव्ययानि दशैतानि नित्यं तिष्ठन्ति शङ्करे" ॥ इति ।

भस्मधारणमौश्वरस्य प्रसिद्धं । तद्यथा, भस्म लीलया धृतं

(१) क, त्यमर्थं क, समर्थं । (२) क, सृष्टिल । ख, सृष्टल ।

नायासकारि, तथा जगदपीति वक्तुमग्न्यादीनां भस्मीपमामाह,
अग्निरित्यादि(८५०)। विश्वं भस्मविशेषेण धृतमित्यर्थः। 'स्थलं'
पृथिवी 'सर्वम्' आकाशादिकमपि 'इदं' जगत् 'चक्षूषि'
इन्द्रियाणि।

ननु किमर्थममङ्गलं भस्म दधाति? अत आह पशुपते रुद्र-
स्येदं व्रतम्; यस्मादिति(८५०)। यद्यपि पूर्णकामस्य न च
व्रतेनापि प्रयोजनं, तथापि भक्तानुग्रहार्थं, व्रते मया कृते भक्ता
अपि तथा कुर्युरिति; 'यत्' यस्मात् भस्म नाङ्गानि संस्पृशे-
दिति, व्रतं पशुपतिना प्रोक्तं पशुपतिना धृतञ्च भस्म, तस्मात्
ब्रह्म ज्ञेयमितिस्तुतिः। फलमाह, तदिति। 'पशूनां' जीवानां
'पाशस्य' बन्धस्य, 'विमोक्षणाय' त्यागाय 'एतत्' व्रतं; भस्म-
धारणविधिः फलविशेषश्च कालाग्निरुद्रोपनिषदि द्रष्टव्यः।५

अग्न्यादीनां रुद्ररूपतया रुद्रस्य चाग्निरूपतया अग्न्याद्यधि-
करणतया च नमस्कृतुं मन्त्रत्रयमात्रातं योऽग्नौ रुद्र इत्यादि
प्रकृत्यान्तः पादमथ्य(१) इति प्रकृतिभावः, 'ओषधीः'(८५०)
व्रीह्याद्याः 'वीरुधः' गुल्माः; एकैकग्रहणं प्रदर्शनार्थम्।

“विष्टभ्याहमिदं कृतस्त्रमेकांशेन स्थितो जगदिति” स्मृतेः।

“या या प्रकृतिरुदारा यो योऽप्यानन्दसुन्दरो भावः।

यदपि च किञ्चिद्रमणीयं वस्तु शिवस्तत्तदाकारः” ॥

इति च स्मृतेः।

‘इमाः’ इमानि विश्वानि ‘चक्षुषे’ कृतवान्; पृथिवी दिधा

त्रिधा धर्त्ता धारितेति(८५०) । ऋता सत्यासत्या धारा सती
पृथिवी द्विधा त्रिधा शेषरूपेण दिग्गजरूपेण राजन्यरूपेण च
'धारिता' धृता । शेषनागरूपेण धृता इत्युक्ते पाताल एव नाग-
रूपेण तिष्ठतीति शङ्का स्यादत आह, नागा इति । तदुक्तं
नीलरुद्रेण^(१);

“नमोऽस्तु सर्पेभ्यो ये के च पृथिवीमनु ।

ये अन्तरिक्षे ये दिवि तेभ्यः सर्वेभ्यो नमः” ॥इति ।

‘नागाः’ दिग्गजा वा, ते ऽप्यन्तरिक्षस्था दन्तैः पृथिवीं बिभ्रति ।

इदानीमथर्वशिरसोऽस्य ग्रन्थस्योत्पत्ति-प्रकारमाह, मूर्धान-
मिति(८५०) । ‘अथर्वी’ अथर्वर्षि-शरीराधिष्ठाता ‘पवमानः’ वायुः
प्राणः ‘अस्य’ अथर्वणो मुनेः मूर्धानं ‘संशीव्य’ संशीर्य विदार्थ्य
‘मस्तिष्कात्’ मस्तकात् जङ्घः सन् यदस्य ‘हृदयं’ हृदिस्थं ग्रन्थ-
रूपं तत् ‘शीर्षतः’ अधिशीर्षे ‘प्रेरयत्’ प्रेरितवान् । तदेति ।
‘अधिशीर्षतः’, शिर जङ्घतः, यस्मात् प्राणेन प्रेरितं, ‘तत्’ तस्मात्
‘वै’ निश्चितम् अथर्वणः ‘शिरः’ एतद्ग्रन्थरूपं ‘देवकोशः’ देवाना-
मिन्द्रादीनां कोशो निधिः ‘समुज्जितः’^(२) सुगोपितः सुरक्षितः ।
तद्ग्रन्थरूपमुद्भूतं सत् केन रक्षितम्? अत आह, तत् प्राण
इति(८५०) । ‘तत् शिरः’ अथर्वशिरः प्राणोऽभिरक्षति प्राणा-
धीनत्वादध्ययनस्य, प्राणस्य, अन्नाधीनस्थितिकत्वादन्नमप्यभि-
रक्षति । तर्हि सुषमे कस्मान्नाधोत इत्यत आह, मन इति ।

(१) ख, नीलरुद्रे । (२) क चिह्नितमूलपुस्तके समुज्जितः, ख चिह्नितमूलपुस्तके
समुन्वितः, ग चिह्नितमूलपुस्तके समुज्जितः । क चिह्नितः दीपिका पुस्तके समुपितः ।
ख चिह्नित दीपिका पुस्तके समुचितः ।

‘मनसा मनस्यभिमन्त्रानधोयेत्यथाधीत’ इति श्रुतेः मनोऽप्यभिरक्षति ।

यं देवमेधोपनिषत् स्तौति, तस्योपनिषदुत्पत्तिप्रकार-कथनेन महत्त्वमुक्त्वा प्रकृतं तदेव स्तवनमनुसन्धत्ते^(१) नचेति(८५०) । देवादीनां नवत्वं गुणसङ्करेण द्रष्टव्यम्; तद्यथा, द्वालीकः सात्त्विक-राजस-तामस-भेदेन त्रिधा; त्रिविधोऽपि प्रत्येकं सङ्करेण नवधा; एवमन्तरिक्षं भूमिश्च । यद्वा जम्बूद्वीपस्य नवखण्डत्वात् इतरयोरपि तथा खण्डाः कल्प्याः । ‘देवजनेन’ देवजनकेन, अथवा, देवाः ‘जनाः’ सेवका यस्य तेन रुद्रेण ‘गुप्ता’^(२) गोपिता रक्षिता । भूम इमा इति छान्दसो वर्णलोपः, भूमय इमाः गुप्ता इति । न च केवलं गुप्ताः, किन्तु व्याप्ता अपि इत्याह, यस्मिन्निति । श्रोतं प्रीतं तन्तुष्विव पट आततः प्रततश्च ऊर्ध्वं तन्तुभिरावयनं तिर्यक् तन्तुभिः प्रवयणं ‘यस्मात्’ देवात् न ह्यन्यत् ‘परं’ भिन्नमस्ति देवसत्त्वायतत्वात्^(३) जगत्सत्त्वस्य, ‘परम्’ उत्कृष्टं वा नास्त्येत्यर्थः । वर्तमानव्याप्तिमुक्त्वा भूत-भविष्यतोरपि व्याप्तिमाह, न तस्मादिति । यत् भूतं भव्यं वा अस्ति तदपि तस्मात् पूर्वं परञ्च नासीत् न भविष्यति च इत्यपि बोध्यम् ।

नन्वेकेन कथमनेकं व्याप्तम् ?^(४) अत आह, सहस्रेति(८५०) । सहस्रपात् कार्यरूपेण ‘एकमूर्त्ता’ कारणरूपेण सहस्रपाञ्चासा-वेकमूर्त्ता च सहस्रपादेकमूर्त्ता तेन व्याप्तमिदम्; कारणेन कार्य-

(१) क, अनुसन्धत्ते । (२) क, गोप्ता । (३) ख, देवसत्त्वायतत्वात् ।

(४) ख, कथमनेकधा वर्तमानम् ।

व्याप्तिर्द्विधा प्रसिद्धा ; न कवलं तिलतैल-दधि-सर्पिरादिवत्
व्याप्तिमात्रम् ; किन्तु स एवातिशयेन आहणीति, 'आवरौवर्त्ति'-
(६८०) सर्वांशेन व्याप्नोति ; न तु खलु चक्रादिवत् ततोऽन्यत्
किञ्चिदस्ति । 'अक्षरात्' कूटस्थात् 'कालः' सङ्घर्षणः हन्वधिपः (१)
क्षणादि-व्यवहार-निमित्तभूतः सञ्जायते, 'कालाद्वापक उच्यते'
सति काले व्याप्य-व्यापक-सञ्ज्ञां लभते ; 'भोगायमानः' सर्प-
शरीरमिव सर्वतः सङ्घिष्य यदा 'शेते' उपरतक्रियो भवति, तदा
'संहर्ष्यते' संहर्षा भवतीत्यर्थः ।

सम्पत्तिं दृष्टिमाह, उच्छ्वसिते इति (६८०) । 'उच्छ्वसिते' कार्य-
जननीतसुके ईश्वरे सति 'तमः' अज्ञानं प्रसृतं भवति, तमसः
आकाशादिक्रमेण आपः, अप्सु अङ्गुल्या 'मथिते' मथने क्षते
सन्ति तन्मिव जायते ; ततः 'शिशिरे' विलम्बे सति 'शिशिरं'
शीतं भवति ; शीतार्थाः शब्दाः विलम्बार्था अपि भवन्ति, यथा,
शीतकोऽयं विलम्बकारौति गम्यते । अथ वा, 'शिशिरे' वायो
वाति शिशिरं भवतीत्यर्थः । शीतलं सत् पुनर्मथ्यमानं फेनो भवति,
फेनात् कालेनाण्डं भवति, 'ब्रह्मा' (६८०) प्रजापतिः, 'वायुः'
प्राणाख्यः, "मारुतस्तूरसि चरन् मन्त्रं जनयति स्वरम्" इत्युक्तेः ।
वायोरोङ्कारः, ओङ्कारात् 'सावित्री' गायत्र्याः पूर्वावस्था व्याह-
त्याख्या, "प्रणवाद्दक्षरत्रयाद्गाह्यतित्रयम्" इत्युक्तेः । 'गायत्री'
तत्पदादिका, 'गायत्र्याः' वेदत्रयद्वारा त्रयो लोका भवन्ति ।
अर्चयन्ति लोकान् बुधाः, कुतः ? यतो लोकः तपः सत्यं यच्च भूवं

(१) क, हन्वाधिपः, ख, हन्वाधियः ।

‘मधु’(६५०) अमृतं मोक्षाख्यं तत् चरन्ति^(१) । शरीरसाध्यत्वात् तपश्चादीनां, शरीरस्य च सृष्टिप्रधानत्वात् इतरथा विद्यात् यतः^(२) सुषुप्तिवज्जाहंगान्तदनिवर्त्तते^(३), अत एव ईश्वरस्य जीवानुग्रहाय सृष्टिनिर्माणमिति ।

किं तत् परमं तपः ? इत्याह, आप इति(६५०) । तपः-साधनत्वादयं मन्त्रस्तप इत्युक्तं ; तस्मात् प्रयत्नेन प्राणायामोऽप्यावर्त्तनीयः,^(४) इति भावः । ‘तपःसत्ये’ लोकाख्ये^(५) भुवं मधु ‘चरन्ति’ प्रस्तुवन्ति, ‘लोकाः’, भूरादयः ; तेन तानर्चयन्ति ; एतत् ‘हि’ यस्मात् परमं ‘तपः’ तपःफलं गायत्रीशिरः साध्यमिति चार्थः । सम्प्रत्यध्ययनफलमाह, य इदमथर्वशिर इति(१०५०) । ‘ब्राह्मणः’ इति वचनात् उपनीतस्यापि अचियादेर्नाधिकार इति गम्यते, मुख्यत्वावबोधनाय वा ब्राह्मणग्रहणम् । अधीते इति, अर्थबोधपर्यन्तमध्ययनं^(६) पाठभाष्यस्य निन्दाश्रुतेः । न चाख्यायासेन कथं बहुयत्नसाध्यं फलं स्यादिति शङ्काम् अख्यायासेनाप्यसृतादेर्महाद्विज-जनकत्वादि-दर्शनात्, वस्तुशक्तेः पर्यनुयोगा-योगात् ।

अनधीतवेदोऽप्येतस्माच्चाध्ययनेनैतादृशो भवतीत्याह, अग्नी-

(१) ऋचिक्लिप्तमूल पुस्तके, च चिक्लिप्त दीपिका पुस्तके च चरन्तीति पाठः ।

(२) क, इतरथा विद्यतः । ख, इतरथविद्यायतः ।

(३) क, सुषुप्तिवज्जाहंगान्तनिवर्त्तते ।

(४) क, प्राणानायस्यावर्त्तनीयः, ख, प्राणानायस्यावर्त्तनीयः ।

(५) क, तपः सत्यलोकाख्यं ।

(६) ख, अर्थबोधपर्यन्तमध्ययनम् ।

तिय इति(१०८०) । 'ओच्चियः' वेदमधीत्य तदर्थानुष्ठाता ; 'अनुपनीतः', द्वितीयोपनयनादि-रहितः ; अग्निपूतः 'अग्निना' हुतेन यथा पूतः, 'वायुना' प्राणायामैर्यथा पूतः, 'सूर्येण' उपस्थितेन यथा पूतः, 'सोमेन' सोमयागेन^(१) यथा पूतः, 'सत्येन' सत्यभाषितेन यथा पूतः, 'सर्वैः' धर्मसाधनैरनुष्ठितैर्यथा पूतः, ^(२) 'या अनेनेत्यर्थः । 'वेदै' इति वेदानां देवतारूपेण चेतनत्वादनुष्ठानं सम्भवति । 'पुरुषयुगान्' पितृपक्षीयान् मातृपक्षीयांश्च^(३) । सप्तमात् पुरुषादात्मानमभिव्यप्य पुनातीत्याह 'भगवान्' अथर्वी ।

सक्तदादिपाठस्य फलमाह, अथर्वशिरो इति (१०८०) । 'एवमेव अनुप्रविशति' इति विशेषमपश्यन् सामान्यमेव प्रविशति, तच्च सामान्यरूपं ब्रह्मैव, मोक्षं यातीत्यर्थः । यद्वा, 'एः' विष्णुः 'वः' शिवः, तयोः समाहारः 'एवं' हरि-हर-स्वरूपं, तदेव अनुप्रविशतीति ; "एर्विष्णुर्वी महेश्वर" इति चैकाक्षरनिर्घण्टः । हरोपाख्या हरिप्राप्तिः, अविबुद्धैक-मूर्त्तित्वात्तयोरिति ।

किं तत्सामान्यरूपं ? यदनुप्रविशतीत्यपेक्षायामाह, सत्यमिति(१०८०) । ओङ्कारवाच्यं सत्यमित्यर्थः, हरि-हर-रूपमप्येतदुभयवाच्यं भवति, एकवाच्यं वा ओङ्कारवाच्यं सत्यमेव, साधनान्तरं विनैव अनुप्रविशतीति । द्विरुक्तिः समास्यार्था ।

(१) क, सोमयागेन । ख, सोमपानेन ।

(२) दीपिकायां 'सर्वैर्धर्मसाधनैरनुष्ठितै र्यथा पूतः, इति दर्शनात् ब्रह्मे 'स सर्व-पूतो भवति' इत्यतिरिक्तः पाठो विद्यते इत्यनुमीयते ।

(३) ख, पुरुषयुगात् पितृपक्षीयात् मातृपक्षीयाश्च ।

नारायणेन रचिता श्रुतिभाद्रोपजीविना ।

अष्टपद-वाक्यानां दीपिकाश्चर्मस्तके ॥

इत्यथर्वशिर-उपनिषद्दीपिका समाप्ता ॥१॥

अथ गर्भोपनिषद् दीपिका ।

ओं गर्भसंस्था निरूप्यात्र गर्भोपनिषदित्यपि^(१) ।

पञ्चखण्डाष्टमान्खण्डात् पैप्पलादभिधा तथा ॥

गर्भवासान्मुच्यत इत्युक्तम्; तत्र को गर्भः? कथञ्च तद्वासः?
इत्यपेक्षायां संसार-वैराग्यार्थञ्च जन्म-मरणादि-दुःखं निरूपणीय-
मिति गर्भोपनिषदारभ्यते । तत्र गर्भस्य मातापिष्ट-शरीरा-
पेक्षत्वात् प्रथमं शरीर-स्वरूपमाह, पञ्चात्मकमिति (११५०) ।
'पञ्चात्मकं' पञ्चभूतात्मकं 'पञ्चसु' धारणादिषु आनन्दादिषु च

(१) अ, गर्भोपनिषदित्यतः ।

‘वर्त्तमान’ (११५०) प्रवर्त्तमानं; पञ्चस्त्रित्यत्र वीष्णा द्रष्टव्या, प्रश्नोत्तरे पञ्चकानां चित्वात्; ‘षड्वाच्य’ षष्ठां मधुरादिरसानाम्, आच्य-तीति आच्यं^(१) भोगायतनमित्यर्थः । षड्गुणयोगयुक्तं गानादि-कलाकुशलत्वात्; सप्त ‘धातवः’ रसादयो यस्मिन् तत्; सप्तधातु-कत्वभावो^(२) बहुव्रीहौ, अये तु कपिसप्तधातुकमिति निर्देशः शेषादिभाषेति । ‘त्रिमलं’ त्रयो मला नख-लोम-केशा यत्र तत्; मूत्रादीनाम् अशित-पीत-मलत्वात् न देहमलत्वम् । अथवा, कफादीनां श्लेष्मादिरूपाणां मलत्वम् । ‘हियोनि’^(३) ‘हयोः’ मातापित्रोः ‘योनिः’ उत्पत्तिर्यस्य । ‘चतुर्विधाहारमय’ (११५०) लेह्य-पेय-खाद्य-चोष्य-लक्षण-चतुर्विधाहारविकार इत्यर्थः ।

गुरुणा प्रतिज्ञाते शिष्यो विशेषज्ञानाय पृच्छति, पञ्चात्मकं कस्मादिति (११५०) । अत्र पञ्चसु वर्त्तमानं कथम् ? इति प्रश्नो द्रष्टव्यः, उत्तरानुरोधात्, इतिशब्दान्तमुत्तरे^(४) । पृथिवीप्रभृ-तीनां किं लिङ्गम् ? इति पृच्छति, का पृथिवीति । काठिन्या-दिषु पृथिव्यादि-लिङ्गमित्युत्तरयति, तत्र यदिति^(५) । शरीरे तेषामुपयोगं दर्शयन् पञ्चसु कथं वर्त्तमानमित्यस्योत्तरमाह, तत्रेति । ‘व्यूहनं’ मेलनम् । ननु मा भूदवकाशप्रदानम् ?

(१) आच्यमित्यनन्तरं खचित्कृत पुस्तके पञ्चाषट्, पञ्चष इत्यतिरिक्तान्यक्षराणि सन्ति ।

(२) छ, सप्तधातुकविभावौ ।

(३) ख चित्कृतमूलपुस्तके दीपिकापुस्तके च हियोनि इति पाठः ।

(४) क, इति शब्दान्तरं ।

(५) ‘तत्र पञ्चात्मके शरीरे यत् कठिनम्’ इत्यत्र ‘चस्मिन् पञ्चात्मके शरीरे । तत्र यत् कठिनम्’ इतिपाठः घ, ङ, चित्कृतमूलपुस्तकद्वये दृष्टः, स एव च दीपिकासम्मतः ।

इत्यत आह, पृथुस्त्विति^(१) । पृथुः 'एषः' शरीरं ग्रहार्थः^(२) । अवकाशं विना पार्थिवं न स्यादिति भावः । द्वितीयपञ्चकमाह, श्रीचे इति । श्रीचे हे शब्दोपलब्धौ वर्त्तते । तृतीयपञ्चकमाह, उपस्थ इति । (११५०)

षड्वाश्रयं कक्षादित्यत्र षड्गुणयोगयुक्तञ्च कक्षादित्यपि द्रष्टव्यम् । आद्यस्योत्तरमाह, मधुरेति (११५०) । 'विन्दति' लभते जानातीत्यर्थः । द्वितीयस्योत्तरं षड्जेति । एते गायनेषु प्रसिद्धाः ; एतत् सप्तस्वरग्रहणं षड्गागोपलक्षणार्थं षड्गुणेत्युक्तत्वात् । ते च,

“श्रीरागोऽथ वसन्तश्च पञ्चमो भैरवस्तथा ।

मैघनादश्च विज्ञेयाः षष्ठो नटनरायणः”^(१) ॥ इति ॥

तेषां प्रत्येकं सप्त स्वरा भवन्ति, षट् च षट् च रागिण्यो देशः स्त्रियो भवन्तीति षट्चिंशत्^(२) ज्ञेयाः ; ता यथा,

गौड़ी कोलाहली^(३) धाली द्रविड़ी मालव-कौशिका ।

षष्ठौ स्यादेव गन्धारी^(४) श्रीरागाश्च विनिर्गता ॥

आदौली कौशिकी चैव रामगरी पुटमञ्जरी ।

गुङ्गरी चैव देशाख्या वसन्तस्य प्रियास्त्रिमाः ॥

भैरवी गुर्जरी चैव भाषा वेलीवती तथा ।

कर्णाटी रक्तसिंहा च पञ्चमात्ता विनिर्गताः ॥

(१) प्रथक् इत्यत्र घ चिह्नितमूल पुस्तके, दीपिकायाश्च प्रयुक्तेष्वेव इति, कचिह्नित-मूलपुस्तके प्रथक् सु इति पाठः । (२) क, पदार्थः ।

(३) क, मडनरायणः । पुस्तकान्तरे नटनरायणः । (४) क, ख, षट्चिंशता ।

(५) क, कोलोहापो । (६) ख, गान्धारी ।

विशुणा स्तम्भतीर्था च आभीरी ककुभा^(१) तथा ।
 विराड़ी^(२) चैव सामेरी भैरवाच्च विनिर्गता ॥
 वङ्गाला मधुरा चैव कामदा^(३) चोकमादिका^(४) ।
 काम्बुयीवा च देवाला मेघरागादिनिर्गता ॥
 लोटकी च—नदा चैव प्रकीर्तिता ।
 गाम्बारी शुद्धसुदगारी जाता नदनरायणात्^(५) ॥ इति ।
 तेषां मिथुनानां योगोऽस्मिन् शरीरे भवतीति षड्गुणयोग-
 युक्तमित्यर्थः ; इति शब्द एतदर्थं विवक्षार्थः ।
 ननु पृथिव्यादीनां वृत्तयो धारणादयस्त्रयः पञ्चका उक्ताः,
 ते किं सर्वं पुरुष-प्रवृत्ति-निवृत्त्योरुपयुज्यन्ते ? आहोस्वित् कति-
 पये ? इति संशये निर्णयमाह । इष्टानिष्टानीति^(११५०) ।
 धारणादिषु 'इष्टानिष्टानि' प्रवृत्ति-हेतुभूतानि 'दशविधा' दश-
 विधानि भवन्ति । भूतवृत्तानां^(६) धारणादीनां पञ्चानाम्
 इष्टानिष्टत्वाभावेन^(७) प्रवृत्ति-निवृत्त्यजनकत्वात् शब्दादीन्मेव दश
 इष्टानिष्टानि भवन्तीति भावः । इष्टानिष्टत्वे द्वारमुक्तम् ।
 शब्देति । 'शब्द-प्रणिधानं' शब्दप्रयोग-जनकत्वं ; सञ्ज्ञा-
 प्रणिधानं प्रत्यय-जनकत्वं ; व्यवह्रियमाणाः प्रतीयमानास्तु दशैव
 शब्दादय इष्टानिष्टत्वेन प्रवृत्ति-निवृत्ति-जनका इत्यर्थः । उभयत्र
 प्रत्यस्याप्युपलक्षणम् । समाधानन्तु तत्र भविष्यति । शुक्ल इत्या-

(१) क, कुङ्कुमा ।

(२) ख, विराड़ी, पुस्तकान्तरे वराड़ी । (३) क, ख, कामोदा ।

(४) चोकमादिका । (५) ख, नदनरायणात् । पुस्तकान्तरे नदनरायणात् ।

(६) क, भूतवृत्तानाम् । ख, भूतविज्ञानाम् । (७) क, इष्टानिष्टत्वभावेन ।

यव्यवहार्थ-द्रव्याणां प्रकारभेद-कथनं, नत्वेत एव^(१) सप्तधातवः, तेषामग्रे वक्ष्यमाणत्वात्; शुक्ल-पाण्डुरयोः कृष्ण-धूम्रयोः पीत-कपिलयोश्चावान्तर-भेदो द्रष्टव्यः; नीलञ्च कृष्णेऽन्तर्भाव्यम्; चित्रञ्च सर्ववर्णेषु यथालाभम् । 'देवदत्तस्य' (१२४०) पुंसी 'द्रव्याणि' सप्तप्रकाराणि 'विषयाः' भोग्यानि 'जायन्ते' सम्पद्यन्ते । तेषां 'परस्परम्' अन्योऽन्यं 'सौम्यगुणत्वात्' अनुकूलगुणत्वात्; यथा, ओदनादीनां व्यञ्जनादयोऽनुकूलाः, तेषां परिणामे षड्विधो रसः, वर्णतः शुक्लादिरूपः, स्वादनो^(२) मधुरादिरूपो भवति । चित्ररूपस्य च^(३) षट्स्त्रैवान्तर्भावात् ।

शोणितादीन् सप्त धातूनाह, रसादिति (१२४०) । 'रसः' धातुमूलं, न स्वयं धातुः; तादर्थ्यात्तु कैश्चित् धातुत्वेनोक्तः; रस-धातुवादिनान्तु भेदः । स्नायो^(४) रैकं द्रष्टव्यम् । मज्ज इति^(५) । मज्जन् शब्दस्य पञ्चम्येकवचने अनो लोपः^(६) । स्तोत्रुभिश्च आवर्त्तते इति^(७) । 'शुक्र-शोणित-संयोगात्' आशुक्र-शोणित-संयोगमारभ्य 'वर्त्तते' अस्तित्वं भजते इत्यर्थः ।

(१) क, नत्वेन एव ।

(२) ख, स्वादितो ।

(३) क, विप्ररूपस्य च । ख, चित्ररूपस्य च ।

(४) क, स्नातो । ख, स्नात्वा ।

(५) मज्जात इत्येव मज्ज इति पाठः घ, ङ, चिह्नित मूलपुस्तकद्वये दृश्यते, स एव दीपिकासम्मतः ।

(६) क, पञ्चम्येक वचनेऽलोपोनः । ख, पञ्चम्येकवचनात् लोपोनः ।

(७) क, स्तोत्रु नाशुः आवर्त्तते इति । किन्तु उभयपाठोऽपि दुर्बोधः ।

धातूनां स्थानमाह,

हृदि व्यवस्थानीति^(१) । इत्येतान्युक्तानि धातुरूपाणि 'हृदि व्यवस्था येषां' तानि हृदि व्यवस्थानि ; सप्तम्या अलुक् ; अतएव धातुषु न्यासो हृदये उक्तः, 'धातुषु प्राणेषु हृत्स्थले' इति^(२) ।

पुनर्हृदये कानि ? इत्यत आह, हृदये इति^(१२४०) ।

हृदये अन्तराग्निर्वर्त्तते, अन्तरासावग्निश्च, 'अग्निः' ओजः ; तदुक्तं प्रपञ्चसारे । "शुक्रं परिणतं हि स्यादोजो नामाष्टमी दशा" इति । अग्निस्थाने पित्तमिति । 'अग्निः' ओजः, स एव 'स्थानम्' आधारः, तत्र पित्तम्, अग्नौ तेजोरूपे^(३) प्रवर्त्तकं पित्तमित्यर्थः । पित्तस्थो 'वायुः' वातः, वायुं विना प्रवृत्त्यनुपपत्तेः । हृदयान्तरोजः-पित्त-वाता वर्त्तन्ते इत्यर्थः । एतत् कफस्याप्युपलक्षणं, दीपाणां वात-पित्त-कफानां समानदेशत्वस्यौचित्यात्^(४) ।

ततः किम् ? इत्याह, वायुत इति^(१२४०) । वायुतो 'हृदये' लिङ्गं प्राजापत्यात् क्रमात् प्रवर्त्तते ; प्राजापत्यः क्रमो यथा, स पात्मानं द्विधा अपातयत्, पतिश्च पत्नी च भवतीति ; प्रजापतिर्यथा एकः सन् द्विधाभूतः, तथा पितुर्हृदयोपलक्षितं लिङ्गमपि द्विधा भवति ; वाय्वाघातेन^(५) दीपादिव प्रदीपः, कुसुमादिव गन्ध इति । न स मूलोत्क्रम आशङ्कनीयः ; तेन शरीरं वात-पित्त-कफात्मकमुच्यते ; यद्वा, 'प्राजापत्यः क्रमः' धूमादिमार्गः,

(१) "हृदि व्यवस्थां नयति" इत्यत्र "हृदि व्यवस्थानि" इति पाठो घ ङ, चिह्नित पुलकहृदये दृश्यते, स एव दीपिकासम्मतः ।

(२) ख, धातु प्राणेषु हृत्स्थले इति । (३) क, ख, तेजोरूपं ।

(४) ख, वात-पित्त-कफानामष्टापरमानात्मक-धातु समान देशत्वस्यौचित्यात् ।

(५) क, वाय्वाघातेन ।

“अग्ने संवत्सरो वै प्रजापतिः” इत्यादिना प्रजापति-व्रतोक्तो द्रष्टव्यः । स च आरौहावरोह-क्रमः, “तदय इत्थं विदुः” इत्यादिना छान्दोग्ये उक्तः । गीतायाञ्च,

“धूमो राविस्तथा कृष्णः पश्मासा दक्षिणायनम् ।

तत्र चान्द्रमसं ज्योतिर्योगौ प्राप्य निवर्त्तते” ॥ इति ।

प्राजापत्यात् क्रमात् पञ्चम्याहुतौ^(१) ऋतुकाले प्रयोगादित्य-
न्वयः । एतेन त्रिमलं कस्मात् ? इति प्रश्न उत्तरितः, कफादीनां
श्लेष्मादि-मलरूपत्वात् । ऋतुकाले योषिहातुपोषकं पुंवीजं
भवति ; तेन पुंसः सम्प्रयोगे स्त्रियास्तेजोविशेषो दृश्यते । ‘कल-
लम्’ (१२५०) ईषद्वचनं ‘बुद्दं’ वर्त्तुलम् । यास्केन तु अन्यथोक्तम् ;
तद्यथा, “एकरात्रोषितं कलिलं^(२) भवति, पञ्चरात्राहुद्दं, सप्त-
रात्रात् पेशी, द्विसप्तरात्राद्वुद्दं, पञ्चविंशतिरात्रात् स्वस्थितौ
युक्तौ भवति, मासमात्रात् कठिनौ भवति, द्विमासाभ्यन्तरे
शिरः सम्पद्यते, मासत्रयेण ग्रीवाव्यादेशः, मासचतुष्टयेन त्वग्-
व्यादेशः,^(३) पञ्चमे मासि नख-रोम-व्यादेशः, षष्ठे मुख-नासिका-
क्षि श्रोत्रञ्च भवति, सप्तमे चलनसमर्थो भवति, अष्टमे वृद्धा-
ध्ववस्यति, नवमे सर्वार्क-सम्पूर्णो भवति” । ‘जीवेन’ जीव-
लिङ्गेन चलनादिना ।

पितुरिति (१२५०) । अनेन द्वियोनि कस्मात् ? इति परि-
हृतम् । ‘व्याकुलितमनसः’ अन्यादि-विक्षिप्त-चित्ताभिप्रेकः (१)^(४)

(१) ख, पञ्चम्यामाहुतौ । (२) क, कलिलं । (३) ख, ल-देशः ।

(४) ख, अन्यादि विक्षिप्तचित्तप्रवेक्षः ।

‘अन्योऽन्यस्य’ स्त्रीपुंसस्य वायुना परिपीडितं यत् शुक्रं, तस्य वैविध्यात् ‘तनुः’ शुक्रस्वरूपं द्विधा स्यात् ; ततो युग्माः प्रजायन्ते । ‘पञ्चात्मकः’ (१३४०) पञ्चभूतात्मकः पिण्डः ‘समर्थः’ चिन्तनादौ, ‘पञ्चात्मिका’ शब्दादिविषया ‘चेतसा’ अन्तःकरणेन गन्धरसादिविषयं ज्ञानं यस्याः सा गन्ध-रसादि-ज्ञाना बद्धि-र्भवति ; सा ‘क्षरम्’ अनित्यम् ‘अक्षरं’ नित्यं मोक्षञ्च चिन्तयति ; ‘तदेकाक्षरं’ ब्रह्म प्रणवं चिन्तयति, ज्ञात्वा प्रकृतयोऽष्टौ विकाराः षोडश जायन्ते इति शेषः । तदुक्तम् ;

“मूलप्रकृतिरविकृतिर्महदाद्याः प्रकृति-विकृतयः सप्त ।

षोडशकस्तु विकारो न प्रकृतिर्न विकृतिः पुरुषः” ॥ इति ।

तच्च मुख्यव्यापाराभावेन शिशुः कथं वर्धते ? इत्यत आह, अग्रेति (१३४०) । ‘मात्रा’ जनन्या ‘अशित-पीत’ इत्यविभक्तिको निर्द्देशः, अशित-पीतेन इत्यर्थः, बालकस्तु रतिसमये पुरुषा-
(१) सनवन्मातुः सम्मुखो वर्धते पिण्डप्रतिगौरत्वात् ; तथाच, या अस्य (१) नाभिसम्बद्धा नाडी मातुर्हृदयेन सम्बध्यते, सैव सूत्रं ; तदुगतेन अक्षरसेन (२) तस्य प्राण आप्यायते ; अतएव जात-
मात्रस्य शिरसि कर्णद्वयमध्यदेशे मातुर्हृदयास्थि-चिह्नलेखा दृश्यते, सा मातुः सम्मुखत्वं व्यनक्ति । सर्व्वेति । ‘सर्व्वैर्लक्षण-
ज्ञानैः’ मनुष्यत्वादि-जातिव्यञ्जकैः अवयवैः, अथ च सर्व्वेषां लक्ष-
णेन. ज्ञान-करणानामिन्द्रियाणां ‘ज्ञानेन’ दर्शन-श्रवणादिना

समाकीर्णः^(१) 'भवति' सम्पद्यते, 'पूर्वजातीः' प्राक्ततजन्मानि 'विन्दति' लभते जानीति इत्यर्थः ॥ ३ ॥

तस्याभिलाषमाह, आहारा इति (१३४०) । ^(१)'विविधाः' ख-शूकरादि-भोग्या अपि ; एतेन शरीरं कस्मात्? इति प्रश्नस्य, शीर्यतीति व्युत्पत्त्या, उत्तरं दत्तम् । पीताद्येति नाना-योनिषु जातत्वात् । 'जन्म जन्मेति', जन्मनः प्रादुर्भावः एक-जन्मानन्तरं द्वितीयं जन्म । 'परिजनस्य' पुत्र-कलत्रादेः । एका-कीर्ति, कर्तुरेव पापसम्बन्धो नार्जितद्रव्य-भोक्तुरित्यत्रार्थः । इदं लिङ्गम् । 'अभ्यसेत्' अभ्यसेयम् । दुःखेन जन्म-मरणानि न

(१) सम्पूर्ण इत्यत्र समाकीर्ण इति पाठो दीपिकाभिमतः ।

(२) पूर्वयोनीत्यादौ घ, ङ, चिह्नित मूलपुस्तकद्वये पाठपरिवर्तनं दृश्यते, तद्यथा ।

आहारा विविधा भुक्ताः पीता नानाविधास्तनाः ।

जातस्याहं नृतस्यैव जन्म जन्म पुनः पुनः ॥

नृतस्याहं पुनर्जातो जातस्याहं पुनर्नृतः ।

नानायोनि-सहस्राणि मयोषितानि यानि वै ॥

मातरौ विविधा दृष्टाः पितरः सुहृदस्तथा ।

अवाङ्मुखः पीडितोऽहं जन्तुभिश्च समन्वितः ॥

यन्मया परिजनस्यार्थं कृतं कर्म शुभाशुभम् ।

एकाकी तेन दह्येऽहं गतास्ते फलभोगिनः ॥

यदि योन्याः प्रमुच्येऽहं तत् प्रपद्ये परमेश्वरम् ।

अशुभ-क्षयकारकं परिसुक्ति-प्रदायकम् ॥

यदि योन्याः प्रमुच्येऽहं तत् प्रपद्ये नारायणम् ।

अशुभ-क्षयकारकं परिसुक्ति-प्रदायकम् ॥

यदि योन्याः प्रमुच्येऽहं तत्साङ्ख्यं योगमभ्यसेत् ।

अशुभ-क्षयकारकं परिसुक्ति-प्रदायकम् ॥ इति ।

स्मरतीत्यतनेन सख्यः । अस्मरणे हेत्वन्तरमाह, जात-
मात्रेति(१४५०) । 'वायुना' मायारूपेण ; तदुक्तम् ।

“दैवी ह्येषा गुणमयी मम माया दुरत्यया ।

मामेव ये प्रपद्यन्ते मायामेतां तन्मन्ति ते” ॥ इति ।

‘विन्दति’ जानाति ॥ ४ ॥

अयन्ते इति (१४), अयन्ते इति वक्तव्ये इयट्^(१) ।

‘ज्ञानाग्निः’ शरीराग्निः भोक्ता शुभाशुभस्य, ‘दर्शनाग्निः’
प्रमाता, ‘कोष्ठाग्निः’ ।

“अहं वैश्वानरो भूत्वा प्राणिनां देहमाश्रितः ।

प्राणापान-समायुक्तः पचाम्यन्नं चतुर्विधम्” ॥ इत्युक्तः ।

अन्यादिक्रमेण त्रयाणां लक्षणमाह, तत्रेति (१४५०) ।
अशितेति । अनेन चतुर्विधाहारमयं कथमिति प्रश्नस्योत्तर-
मुक्तम् भवति ; स च गार्हपत्यो भूत्वा नाभ्यां तिष्ठति । दर्श-
नाग्निरिति^(२) । स चतुरस्र आहवनीयो भूत्वा मुखे तिष्ठति ।
ज्ञानाग्निरिति, स चार्द्धचन्द्राकृतिर्दक्षिणाग्निर्भूत्वा हृदये
तिष्ठति । ‘विन्दति’ लभते भोक्तेत्यर्थः ।

अत्राग्नित्रये सति शरीरे यज्ञदृष्ट्योपासनमाह, त्रीणीति
(१४५०) । ‘आहवनीयः’ दर्शनाग्निः, ‘गार्हपत्यः’ कोष्ठाग्निः,
‘दक्षिणाग्निः’ ज्ञानाग्निः ; अग्नित्रयं स्थानत्रये स्मृत्वा आहव-
नीयादिवृद्धिः कार्य्या । आत्मा यजमानः अधिपतित्वात् ; मनी-
ब्रह्मा सोम्यत्वात् ; लोभादयः पशवः बध्यत्वात् ; कर्मेन्द्रियाणि

हवींषि ज्ञानाग्नी होमार्हत्वात्; शिरः कपालं तस्मात्मात्;
केशा दर्भाः विक्षिप्तत्वात्; मुखमन्तर्वेदिः^(१) मुख्यस्थलत्वात् ।

इदानीं शरीरे अवयवविभागमाह, चतुरिति^(१४५०) ।
तदुक्तं याज्ञवल्क्येन; ●

“हो शङ्खकौ कपालानि चत्वारि शिरसस्तथा” इति ।

“अष्टाकपालं शिर” इति तु यास्कः । षोडशेति । षोडश
पार्श्वानि, षोडशदन्ताः षोडशाष्टदन्तस्थलानि^(१) षोडशपटलानि
पार्श्वस्थलानि; एवं द्वितीयभागे चतुःषष्टिदन्ताः स्थलैः सह;
तदुक्तम् ।

“स्थलैः सह चतुःषष्टिर्दन्ता वै विंशतिर्नखाः” इति । “पार्श्व-
काः स्थलकैः सार्धं सर्वादेश द्विसप्ततिः” इति । सप्तेति^(१४५०) ।
तदुक्तम्; सप्तोत्तरं मर्कशतमिति । साशीतिकमिति । तदुक्तं;
हे च सन्धिगते तथेति । अवान्तरभेदे न्यूनाधिक्यं स्मृतावृत्तम् ।
सनवकमित्यादि । नवसङ्ख्याः परिमाणमस्येति, नवकं नव-
कत्वेन सहवर्त्तते सनवकं, सधीरं सानुकूलमिति वज्राव-प्रधानी
निर्द्देशः नवस्त्रायुशतानि इत्यर्थः । तदुक्तम्; “शिरः शतानि
सप्तेव नवस्त्रायुशतानि च” इति । पञ्च मज्जाशतानीति । ‘मज्जा’
पेशी; तदुक्तम्; “पञ्च पेशीशतानि च” इति । अस्थीनि चेति ।
तदुक्तम्; “तथास्थान् सह षष्ट्या शतत्रयम्” इति । अर्द्धचत-
स्र^(२) इति^(१५५०) । चतस्रः कीटाः एका चार्द्धकीटी-त्यर्थः ।

(१) क, ख, मुखे अन्तर्वेदिः ।

(२) क, ख, षोडशाष्ट दन्तस्थलानि ।

(३) सार्द्धचतस्र इत्यत्र अर्द्धचतस्र इति दीपिकाधृतः पाठः ।

इदन्तु स्थूलकेशाभिप्रायेण, सूक्ष्माभिप्रायेण तु याज्ञवल्क्योक्तम् बोधव्यम् ।

यथा, “रोम्णां कीटास्तु पञ्चाशच्चतस्रश्च तथापराः ।

सप्तषष्टिस्तथा लक्षाः सार्द्धाः स्येदीयनैः सह ।

वायव्यैर्विगण्यन्ते विभक्ताः परमाणुभिः” ॥ इति

‘हृदयशब्देन’ रसः, जिह्वाशब्देन च जलमुच्यते ; तदुक्तम् ;

“रसस्य नव विज्ञेया जलस्याञ्जलयो दश” । इति

पित्तप्रस्थमिति(१५४०) । पित्तस्य ‘प्रस्थं’ सपादमानौदयं, मानी तु तुरक्षाणां सरः(१) । तदुक्तम् ; पञ्च पित्तमिति । अञ्जलय इति वर्तते । कफस्यादृक्मिति । चतुःप्रस्थं तथादृक्म इति । ‘शक्रकुडवम्’ इति । शक्रस्य द्वे प्रसृती इत्यर्थः । याज्ञवल्क्येन तु, “श्लेष्मोजसोस्तावदेव रेतसस्तावदेव तु”(२) इति कफ-शक्रयोः सम-परिमाणत्वमुक्तम् । मेदप्रस्थौ द्वाविति । याज्ञवल्क्येन तु(३) द्वौ मेद इत्युक्तम् । अञ्जलि-ग्रहणं वर्तते । अनियतमिति । याज्ञ-वल्क्येन तु नियम उक्तः, “सप्तैव तु पुरीषश्च चत्वारो मूत्रमेव च” इति । अञ्जलय इति वर्तते, तत्तु प्रायोऽभिप्रायेण ; निष्कर्षे क्रिय-माणे तु नास्ति नियमः ; अनियमे हेतुः आहारपरिमाणादिति ; तस्मिन्नधिके अधिकां, न्यूने न्यूनमित्यर्थः । पिप्पलादेन प्राप्तं पौप्पलादं ; द्विरुक्तिः समाख्यार्था ।

अत्र प्रसङ्गात्मागध-परिभाषोच्यते पलादिज्ञानार्थम् । तद्यथा ;

(१) ख, मानी च तुरक्षाणां सरः, क, तुरक्षानां सरः ।

(२) क, “श्लेष्मोजसोस्तावदेव तु” इति ।

(३) क, ख, याज्ञवल्क्येन तु ।

न मानेन विना युक्तिर्द्रव्याणां जायते क्वचित् ।
 अतः प्रयोग-कार्यार्थं मानमत्रोच्यते मया ।
 त्रसरेणुबुधैः प्रोक्तस्त्रिंशता परमाणुभिः ।
 त्रसरेणुस्तु पर्यायैः^(१) नान्ना वंशी निगद्यते ।
 जालान्तर-गतैः सूर्यकरैर्वंशी विलोक्यते ।
 षड्वंशीभिर्मरीचिः स्यात्ताभिः षड्भिश्च राजिका ।
 तिसृभौ राजिकाभिश्च सर्षपः प्रोच्यते बुधैः ।
 यवोऽष्टसर्षपैः प्रोक्तो गुञ्जा स्यात्तच्चतुष्टयम् ।
 षड्भिस्तु रत्तिकाभिः स्यान्माषको हेम-धानकौ ।
 माषैश्चतुर्भिः शाणः स्याद्वरणः स निगद्यते ।
 टङ्कः स एव कथितस्तद्वयं कील उच्यते ।
 क्षुद्री मोरटकश्चैव^(२) द्रड्क्षाणः स निगद्यते ।
 कीलद्वयश्च कर्षः स्यात् स प्रोक्तः पाणिमानिका ।
 अक्षः पिचुः पाणितलं^(३) किञ्चित्पाणिश्च तिन्दुकम् ।
 विडाल-पदकश्चैव^(४) तथा षोडशिका मता ।
 करमध्यं हंसपदं सुवर्णं कवलग्रहः^(५) ।
 उदुम्बरश्च पर्यायैः कर्ष एव निगद्यते ।
 स्यात् कर्षाभ्यामर्द्धपलं शक्तिरष्टमिका तथा ।
 शक्तिभ्याश्च पलं ज्ञेयं सुष्टिराम्नं चतुर्थिका ।
 प्रकुञ्चः षोडशी विल्वं पलमेवात्र कीर्तितम् ।

(१) ख, पर्यायो । (२) क, ख, क्षुद्रमोवटकश्चैव ।

(३) क, ख, अक्षं पिचुः पाणितलं । (४) क, विडालपटकश्चैव ।

(५) ख, करमध्यं हंसपदं सुवर्णं कवलग्रहः ।

पलाभ्यां प्रसृतिर्ज्ञेया प्रसृतश्च निगद्यते^(१) ।
 प्रसृतिभ्यामञ्चलिः स्यात् कुङ्गवोऽर्द्धशरावकः ।
 अष्टमानश्च विज्ञेयं कुङ्गवाभ्याश्च मानिका ।
 शरावोऽष्टपलं तद्वज्रज्ञेयमत्र विचक्षणैः ।
 शरावाभ्यां भवेत् प्रस्थश्चतुःप्रस्थैस्तथाढकम् ।
 भाजनं कंसपात्रन्तु^(२) शौनक इति ।

इति गर्भोपनिषद्दीपिका समाप्ता ॥ २ ॥

अथ नादविन्दूपनिषदो दीपिका ।

ओं प्रणवः पञ्चधाकारोकार-मै विन्दनाद-युक् ।
 अन्यो नादस्ततो वर्ण्यस्त्रिखण्डे नादविन्दुनि ॥
 तत्राद्यमात्रात्रयं सार्धमात्र-^(१) हंसभिधान-पक्षिरूपकेशं

(१) ख, पलाभ्यां प्रसृति ज्ञेयं प्रसृतिश्च निगद्यते ।

(२) ख, भाजनं कंसपात्रेण ।

(३) ख, सादसाचम् ।

तावद्विविनक्ति, श्रीं अकार इति(१५४०) । ‘यजः’ यतत्वं, येन पक्षीत्युच्यते, ‘पुच्छम्’ अन्यत्वात् । ‘वै’ प्रसिद्धौ, ‘शिरः’ उत्तमाङ्गम्, ऊर्ध्वलोक-फलत्वात्^(१), रजस्तमः पादौ अधस्त्व-सामान्यात् । ‘सत्त्वं शरीरं’ सर्वाधारत्वात्, धर्माधर्मौ चक्षुषी गतिहेतुत्वात् ।

सप्त लोकान् हंसशरीरे विभज्य दर्शयति, भूर्लोक इत्यादिना(१५४०) । औत्तराधर्त्यसाम्यात् भूरादीनां पादाद्याश्रयत्वम् । भुवो लोक इति^(२) । भुवश्च महाव्याहृतेरिति सकारस्य उत्तरेफयोर्विधानात् उत्तपक्षे उत्वे गुणे च रूपम् । ‘महर्जगत्’ महर्लोकः । भ्रुवोर्ललाटमध्ये च सत्यलोकः, ‘तुः’ चार्थे । सहस्राङ्गमिति^(३) चात्र मन्त्र एव प्रदर्शितः । सम्मतिरूपेण स यथा, “सहस्राङ्गं वियतावस्य पक्षौ हरेर्हंसस्य पततः^(४) स्वर्गं स देवानुरस्युपदध्य साक्षी सम्पश्यन् याति भुवनानि विश्वा” इति । स्वशाखायां पूर्वकाण्डे गतत्वात् सम्पूर्णो नोदाहृतः ; अथार्थः, सहस्रमहानि किरणाः^(५) यस्य स ‘सहस्राङ्गः’^(६) सूर्यः एक ऋषिः, स च मूर्धाधिष्ठानः ; तदुक्तम् प्राणाग्निहोत्रे । “तत्र सूर्योऽग्निर्नाम सूर्यमण्डलाकृतिः सहस्र-

(१) ख, ऊर्ध्वलोकपरत्वात् ।

(२) क, घ, ङ, भ्रुवोर्लोकः ।

(३) सहस्राक्षमित्यत्र घ, चिह्नित मूल पुस्तके सहस्राङ्गमिति पाठः, स एव दीपिकाकारेण व्याख्यातः । ङ, सहस्राङ्गाग्रमिति । ख, चिह्नित-दीपिका-पुस्तके सहस्राक्षमिति । (४) क, ख, यततः । (५) क, किरानि ।

(६) क, महासहस्राक्षः ।

रश्मिभिः परिवृत एक ऋषिर्भूत्वा मूर्ध्नि तिष्ठति” इति; तम-
हन्ति सहस्राङ्गा ‘स्वर्गं’ द्युलोकं ‘पततः’ गच्छतः अस्य ‘हरेः’
विष्णुरूपस्य ‘हंसस्य’ ओङ्काररूपस्य ‘विद्यतो’ पूर्वापरावकाश-
भागी अकारोकाररूपौ ‘पक्षौ’ पतत्रे^(१) ज्ञातव्यौ, ‘स’ ओङ्कारः
सर्वान् देवान् सात्त्विकान् ‘उरसि’ हृदये सत्त्वरूपे ‘उपदध्य’
निधाय विश्वानि भुवनानि साक्षात् पश्यन् याति शाश्वतं ब्रह्म-
लोकपर्यन्तम्; तदारूढ उपासकोऽपि तद्यातीति भावः । सम-
रूढस्तच्चिन्तनात् ।

ओङ्कारस्य हंसरूपेणोपासनां फलञ्चोक्त्वा चतसृणां मात्राणां
देवता आह, आग्नेयीति(१६५०) । ‘एषा’ मध्यमा मध्यवृत्ति-
त्वादुभयोः, ‘वशानुगा’ वशवर्त्तिनी ‘उत्तरा’ मकाराख्या,
‘भानुमण्डल-सङ्काशा’ अर्थात् भानुदेवत्या ‘अर्द्धमात्रा’ चतुर्थी ।

इदानीं चतसृणामुदात्तादि-भेदेन लक्षणं प्रत्येकं तिस्र-
स्त्रिंशो मात्रा दर्शयितुमाह, कलात्रयानना वेति (१६५०) ।
वा शब्दार्थः; ‘तासां’ चतसृणां मात्राणां मध्ये एकैका मात्रा
कलात्रयानना च ‘प्रतिष्ठिता’ निश्चिता, ‘कलात्रयेण’ मात्रा-
त्रयेण ‘आननम्’ प्राणनं यस्याः सा, मात्रात्रय-शरीरा इत्यर्थः ।
‘एषः’ इत्युपसंहारः ।

इदानीं द्वादशानां कलालां मध्ये स्थानतो नामतश्चिन्ता-
रूपां^(२) धारणां दर्शयति, धारणाभिरिति (१६५०) । ‘घोषः

(१) क, पतत्रौ ।

(२) क, चितारूपा, ख, नामरूपा ।

प्रज्ञा^(१) तत्फला घोषिणी^(२), 'विद्युन्माली' यक्षराजः, तस्माक-
प्रदा विद्युन्माली, 'पतङ्गौ' पक्षिणी, आकाशगति-प्रदत्वात्,
'वायु-वेगिनी' शीघ्रगतिप्रदा, 'नामधेया' पिङ्गलोक-प्रदत्वात्;
पितरो हि नामभिरिज्यन्ते, "यन्मात्रा पातयेत् पिण्डं तं नयेत्
ब्रह्म शाश्वतम्" इत्युक्तेः । 'ऐन्द्री' इन्द्रसायज्य-प्रदत्वात्; 'वैष्णवी'
विष्णुलोक-प्रदत्वात्; 'शाङ्करी' शिवलोक-प्रदत्वात्; 'महती'
महलोक-प्रदत्वात्; 'ध्रुवा' ध्रुवलोक-प्रदत्वात्; 'मौनी' मुनीनां
लोकं तपोलोकं प्रददाति; तेन 'ब्राह्मी' ब्रह्मलोकं गमयति;
तेन ततः परन्तु फलं नादान्ते न लभ्यते ॥

इदानीं तत्तत्कारणसु स्थितान्तःकरणस्य प्राणवियोगे फल-
विशेषं नामभिः सूचितमाह, प्रथमायामित्यादिना (१६ पृ०) ।
चतुर्थिकां प्राप्य समुत्क्रान्त इत्यन्वयः । देवत्वं प्राप्य सह देवैः
'ओषितः' आ उषितः सन् ब्रह्मलोकं 'शाश्वतं' (१७ पृ०) ब्रह्मायुः-
परिमितम् ॥२॥

पञ्चमाक्षरस्य नादान्तस्य विन्दुनामकस्य फलमाह, तत
इति (१७ पृ०) । ततः परतरं परं ब्रह्म इत्यन्वयः, ज्ञेयमिति
शेषः । पूर्वोक्तं फलं परं, तस्मादिदमुत्कृष्यते इति परतरं,
'निष्कलं' कला द्वादशमात्राः, तद्विषयातिगं निष्कलं; यद्वा
'कलाः' षोडश षष्ठप्रश्नोक्ताः, तद्रहितम्; यतो 'ज्योतिषां' मन-
आदीनां चक्षुरादीनां सूर्यादीनाञ्च उदयः, "तस्य भासा
सर्वमिदं विभाति" इति श्रुतेः ।

(१) क, चान्ना ।

(२) घोषिणी इत्यत्र घ, ङ, चिह्नित पुलकदधे दीपिकायाश्च घोषिणी इति पाठः ।

कथमिदं लभ्यते ? यदा तदेतद्वारणा भवति, किं नादधार-
णया फलं ? मनोलय एव ; तदुक्तम् ।

“काष्ठे प्रवर्त्तितो वक्त्रिः काष्ठेन सह ग्राम्यति ।

नादे प्रवर्त्तितं चित्तं नादेन सह लीयते” ॥ इति

द्वादशान्तेः^(१) तदेवाह मनो लीनमिति^(१७८०) ।

ननु मनोलाये माध्यमिकवच्छून्यमेव तत्त्वं फलं स्यादित्यत-
आह आदिशेदिति^(१७८०) । यदा मनो लीनं भवेत्तदा ‘आदि-
शेत्’ उपदिशेत् गुरुः, तदैव हि परमोऽधिकारः, न तु मनागपि
विषयाभिलाषे सति मुख्योऽधिकारः । अथवा, ‘तदादिशेत्’
लब्धमिति कथयेत् मध्यस्थः, मध्ये मनोविशेषणानि । उपमैव
औपम्यम्, स्वार्थे षण् ; न औपम्यं^(२) यस्य मनसः अनौपम्यम्,
न भावयति चिन्तयति इत्यभावम्, जीव-परमात्मनोरैक्यं
योगः, तद्युक्तम् ; अथवा ‘योगः’ चित्तवृत्ति-निरोधः, तद्युक्तम् ।

अथवा योगयुक्तस्य मनसः किं लक्षणम् ? अत आह,
मन इति^(१७८०) । यदा मनो लीनं भवेत् तथा अनौपम्य-
मभावं भवेत्, तदा ‘योगयुक्तम्’ प्राप्तयोगमिति ‘आदिशेत्’
कथयेदित्यर्थः । तस्मिन् भक्तिर्यस्य स तद्वक्तः । “भक्त्या
लभ्यस्त्वनन्दया” इत्युक्तत्वात् । तस्मिन् मनो यस्य तन्मनाः,
‘असक्तः’ विषयेषु ; छान्दसः सन्निः ; अथवा ‘तन्मनाः सक्तः’
इति पठनीयम्, ‘सक्तः’ आसक्तस्तत्रैव^(३) । ‘योगचारेण’

(१) ख, द्वादशान्तः ।

(२) क, उपमा ।

(३) ‘तन्मनासक्तः’ इत्येव ‘तन्मनासक्तः’ इति घ, ङ, चिह्नित-मल-पुस्तकद्वये
पाठः । स एव च दीपिकाकारेण व्याख्यातः ।

योगमार्गेण, 'सुस्थितः' (१७४०) सुस्थोभूतः, 'पाशाः' कर्माणि,
'केवलः प्रभुः' जीवभाव-रहितः । द्विरुक्तिः समात्यर्था । अत्र
प्रणवस्य नादविन्दोर्निरूपणादकारादि-त्रये सत्यपि प्राधान्या-
न्नादविन्दूपनिषत् सञ्ज्ञा ।

नारायणेन रचिता श्रुतिमात्रोपजीविना ।

अस्यष्ट-पदवाक्यानां दीपिका नादविन्दुके ॥ ३ ॥

इति नादविन्दूपनिषद्दीपिका सम्पूर्णा ॥

अथ ब्रह्मविन्दूपनिषदो दीपिका ।

श्रीं ब्रह्मावबोधिका ब्रह्मविन्दूपनिषदुच्यते ।

अष्टादशी चतुःखण्डा श्रौनक-ग्रन्थविस्तरे ॥ १ ॥

उक्तो योगः, तत्फलं ब्रह्मसाक्षात्कारः; तद्ब्रह्म कीदृशं ?
कीदृशः साक्षात्कारः ? कीदृशश्च लयरूपः समाधिः ? एत-
दर्थ-सुत्तरो ग्रन्थ आरभ्यते, मनो हि द्विविधमित्यादिना (१८-
४०) । तयोर्लक्षणमाह, शुद्धमिति । कामात् सङ्कल्पयते तत

कामसङ्कल्पम् । मनसो 'सुप्तिः' (१८८०) लयः, 'हृदि' हृत्कमले
'उन्मनीभावः' निःसङ्कल्पता; तदुक्तम् । "यो मनःसुखिरोभावः
सा चावस्था मनोन्मनी" इति । नैवेति । आद्यपादे विधेय-
हयम्, द्वितीयपादे क्रमेणोद्दिश्यहयम् ।

ननु मनः कथं निर्विषयं स्यात् ? तत्त्वस्य चिन्तनीयत्वात्,
अतत्त्वस्य च विस्मरणीयताच्च, इत्यत आह, अचिन्त्यमिति (१८-
८०) । 'अचिन्त्यं' चिन्तयितुमशक्यं यत् तत्त्वं, तन्नैव चिन्त्यम्
अविषयत्वात्, 'चिरुःमेव' सर्वदा चिन्तयितुं योग्यमेव यत्
विषयजातं तदचिन्त्यम्^(१) चिन्तयितुमयोग्यं विस्मरणीयं नास्ति,
अवस्तुत्वात् न स्मर्त्तव्यं नापि विस्मर्त्तव्यम् किञ्चिदस्तीत्यर्थः ।
'पक्षपातस्तु' तत्त्वचिन्तनम्, अतत्त्वविस्मरणञ्च, तेन^(२) 'विनि-
र्मुक्तं' रहितं यदा भवति, तदा ब्रह्म सम्पद्यते ।

प्रथमाधिकांशं प्रत्याह, स्वरेणेति (१८८०) । 'स्वरेण'
शब्देन गुरुपदेशेन प्रणवेन वा 'योगं' चित्तनिरोधं 'सम्भयेत्'
आरभेत, 'अस्वरं' शब्दातीतं 'परं' वस्तु 'भावयेत्' चिन्त-
येत् । 'भावेन' भाव्यमानेन चिन्त्यमानेन 'भावः' वस्तु परं ब्रह्म,
'अभावः' शून्यं नेष्यते, किन्तु अस्तीति 'इष्यते' गम्यते; इष
सर्पणे; ब्रह्म-साक्षाद्भवतीत्यर्थः । ये गत्यर्थास्ते ज्ञानार्थाः ।
अथवा 'स्वरेण' अकारोकारोपलक्षितेन^(३) जाग्रत्-स्वप्नाख्येन
योगं कुर्यात्, अज्ञातिशयेन जाग्रत्-स्वप्नेऽपि तदभ्यास-सम्भवात्,
'अस्वरं' मकारोपलक्षितम् आनन्दस्थानम् 'परम्' अयेतनम्

(१) अ, तचिन्त्य ।

(२) क, अ, नाभ्यां ।

(३) अ, अकारोपलक्षितेन ।

भावयेत् । ‘अस्वरेण’ मकाराख्येन भावेन मात्रया ‘नाभावः’
अभावो न,^(१) किन्तु पूर्णो ‘भावः’ तुरीयम् ‘इष्यते’ गम्यते
इति ; तदुक्तममृतविन्दौ,

“अस्वरेण मकारेण पदं सूक्ष्मञ्च गच्छति” इति ।

तदेवेति(१६५०) यत् साक्षात् भवति, तदेव ब्रह्म, नतु
तदेव^(२) नैवमिति शक्यते । ‘निरोधः’ मरणम्, ‘शासनम्’
उपदेशः ; न मुक्तिश्च इति । ‘एषा’ इति पदच्छेदः इदमर्थको
निपातः,^(३) यद्वा, इत्येषा चेद्भुक्तिः, तर्हि ‘परमार्थता’ सत्यार्थ-
ज्ञता सम्पन्नेत्यर्थः । ‘व्यतीतस्य’ निष्क्रान्तस्य अधिकारिणः,
‘नभोपमः’ आकाशतुल्यः;^(४) छान्दसः सन्धिः नभशब्दोऽका-
रान्तः । ‘भियमानं’ देहजालं, ‘नित्यशः’ नित्यम् आत्मानं स
जानाति ; द्वितीयान्तात् स्वार्थं शसप्रत्ययः । शब्देति । शब्द-
मात्रं या माया न वास्तवी, “वाचा रम्भणम्” इति श्रुतेः ; तथा
आवृतो यावत्, तावत् ‘पुष्करे’ हृत्-पुण्डरीके तिष्ठति । ‘भिन्ने’
ज्ञानेन निवृत्ते ‘तमसि’ अज्ञाने एकत्वं भवति, एकमेव च
अनुपश्यति ;

“पुष्करं पङ्कजे व्योम्नि पयः-करिकराग्रयोः ।

ओषधीहोप-विहग-तीर्थ-रागोरगान्तरे ।

पुष्करं तुर्यवक्त्रे च काण्डे खड्गफलेऽपि च” ॥

इति विश्वः ।

(१) क, न भावः अभावो न । (२) ख, नतु देव । (३) क, नियतः ।

(४) ‘घटोपमः’ इत्यत्र ‘नभोपमः’ इति पाठो घ, ङ, चिह्नित पुस्तकद्वये दृष्टः, स
एव च दीपिकाकारेण व्याकृतः ।

शब्दाक्षरमिति(१६५०) । शब्दश्च तदक्षरञ्च 'शब्दाक्षरं'
शब्दब्रह्म इत्यर्थः, तथा 'परं' ब्रह्म चैतन्यञ्च, एतद्वयं वर्त्तते ।
विद्वान् पण्डितः, एतयोर्मध्ये यस्मिन् क्षीणे सति यत् 'अक्षरम्'
अक्षीणं भवति, तत् अक्षरं यदि 'ध्यायेत्' (२०५०) चिन्तयेत्,
तथा यदि 'इच्छेत्' वाञ्छेत्; तर्हि शान्तिम् आप्नयात्,(१)
नान्यथा, तदेव स्पष्टयति, हे इति । 'निष्णातः' कुशलः ; "नि-
नदीभ्यां स्नातेः कोशले" इति षत्वम् । विद्यास्नात इत्यर्थः ।
'मेधावी' ग्रन्थाभ्यासेन कृतबुद्धिः 'ज्ञानं' शब्दं 'विज्ञानं' साक्षात्-
कारः, उभयोः 'तत्त्वतः' तत्त्वं ज्ञात्वा, 'त्यबर्थे'(२) पञ्चमी ।
गयामिति । 'गवां' सौरभेयीणाम् अनेकवर्णानामपि सतीनां
यत् क्षीरं, तस्यैकवर्णता भवति, विद्वान् ग्रन्थेषु क्षीरवज्ज्ञानं
'पश्यते' परीक्ष्य गृह्णाति; यथा 'लिङ्गिनः' वेत्तधारिणः आभोराः
गवां क्षीरं गृह्णन्ति, तद्वत् ।

सदृष्टान्तं त्रैयस्य(३) ग्रहणोपायमाह, घृतमिर्वेति(२०५०)
ज्ञाननेत्रमिति । 'ज्ञानं' शास्त्रोत्थं, तदेव 'नेत्रं' दृष्टिः, तत्
'समादाय' शास्त्रतो गुरुतश्च गृहीत्वा ततः परं 'वह्नि' वैश्वान-
रम् अनुभवरूपं 'चरेत्' साधयेत् । साक्षात्कारस्य वह्नितया
शास्त्रे प्रसिद्धा; यथा,

“ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि भस्मसात् कुरुतेऽर्जुन” इति ।

(१) 'शान्तिमाप्नयात्' इत्यत्र 'शान्तिमाप्नयात्' इति पाठः घ, ङ, चिह्नितमूल-
पुस्तकद्वये विद्यते । स एव च दीपिकाकृता व्याख्यानः ।

(२) क, ल्यप्ये । ख, ल्योपि ।

(३) ख, ज्ञानस्य ।

यद्वा 'वज्रि' प्रणवं 'चरेत्' उच्चरेत्; वक्ष्यति च, अग्निं शब्दमेवानुचिन्तयेत् । ओमित्येकाक्षरं ब्रह्मेति । शब्दस्याग्निता मुखजत्वात् "मुखादग्निरजायत" इति श्रुतेः, प्रकाशकत्वाच्च ।

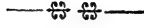
अनुभवस्य विषयमाह निष्कलमिति (२० पृ०) । अनुभवस्य स्वरूपमभिनीय दर्शयति, तदिति । 'तत्' ज्ञानं ब्रह्माहमित्येवमाकारं स्मृतम् । सर्वेषां भूतानामधिवासोऽस्मिन् सर्वभूताधिवासं यच्च भूतेश्वधिवसति, यस्मादधिकमिति सप्तमी, सर्वानुग्रहकर्तृत्वेन वासुदेव इति प्रसिद्धं तदहमस्मि, स एव वासुदेव इति प्रसिद्धं तदहमस्मि, स एव वासुदेव ईश्वरोऽपि, जीवेश्वरयोर्ब्रह्मण्यैक्यमित्यर्थः । द्विरुक्तिः समाप्तार्था ।

नारायणेन रचिता श्रुतिमात्रोपजीविना ।

अस्यष्टपद-वाक्यानां दीपिका ब्रह्मविन्दुके ॥

इति ब्रह्मविन्दूपनिषद्दीपिका सम्पूर्णा ॥ ४ ॥

अथामृतविन्दूपनिषदो दीपिका ।

अमृतस्य यथा विन्दुर्मृत्युं हरति देहिनाम् ।

अल्पग्रन्थोऽप्यष्टखण्डोऽमृतविन्दुस्तथा ह्ययम् ॥ १ ॥

योगसाधनस्य प्रथमां पीठिकामाह, शास्त्राणीति(२१ष्ट०) ।
मेधावीति । अध्ययनेन तर्काभ्यासेन मेधापि कर्तव्या इत्यर्थः ।
यच्छ्रुतिः ।

“पण्डितो मेधावीति, बालश्च पाण्डित्यञ्च निर्विद्येति च” ।
स्मृतिरपि ।

“यस्तर्केणानुसन्धत्ते स धर्मं वेद नेतरः” इति ।

ब्रह्म-विद्यायाः परमं कारणं जीवितमिति शेषः । ‘उल्कावत्’
चञ्चलं विद्युदुन्मिषित-तुल्यं जीवितम्, ‘अन्यथा’ प्रकारान्तरेण
कामव्यसनादिना ‘नोत्सृजेत्’ न क्षिपेत्, शास्त्राण्यधीत्येतदर्थ-
साक्षात्काराय प्रयतेत ; प्रयत्नश्च वक्ष्यमाणो योगाभ्यासः ।
यदा, ब्रह्मविद्यायाः ‘परमं’ कारणम् अध्ययनम् ‘अन्यथा’ ज्ञान-
मप्राप्य नोत्सृजेत्, ‘उल्कावत्’ दीपिकावत् ; यथा दीपिका
तमसि मार्गे गृहीता गृहमप्राप्य नोत्सृज्यते, तद्वत् शास्त्रं
साक्षात्कार-पर्यन्तं नोत्सृजेदित्यर्थः । ओङ्कारं रथं गतिहेतु-

त्वात्, रथः ओंकारः; 'विष्णुम्' उकारदेवतां सारथिं कृत्वा ; स ह्यूर्ध्वगतौ प्रेरकः, तेन सारथ्यं सम्भवति । अकार-देवता यो ब्रह्मा, तस्य यः 'लोकः' ब्रह्मसदनं, तस्य 'पदं' मार्गः, तदन्वेषण-शोलः, मकारदेवता यो रुद्रः, तदाराधने 'तत्परः' परायणः ।

तावदिति (२१ पृ०) । 'रथेन' ओङ्कारेण तावद्गन्तव्यं, यावत् 'रथपथि' गन्तव्यं गच्छन् तन्मार्गं स्थितः; समासान्तविधेरनित्यत्वा-दप्रत्ययो न कृतः । स्थित्वेति^(१) । यदा तदेत्यध्याहारः; यदा रथस्य पन्थाः रथपथः; समासान्तोऽकारः; तस्य 'स्थानं' स्थितिः निवृत्तिर्भवति; अत्र तिष्ठतिर्निवृत्तौ वर्त्तते; तदा 'स्थित्वा' कियत्कालं विलम्बा रथम् 'उत्सृज्य' त्यक्त्वा 'गच्छति' साध्य-साधनभाव-रहितं स्थानं प्रविशतीत्यर्थः, साकारोपसना-परि-वासित-चेतसो यतयो ब्रह्मपदवीमनुप्राप्य प्रव्रजन्तीति श्रुतेः । 'मात्राः' अकारादयः, तासां 'लिङ्ग' जागरितस्थानो वह्निः प्रज्ञः समाङ्ग इत्यादि, तस्य 'पदं' स्थानं जागरादि त्यक्त्वा 'शब्देन' स्वरेण 'व्यञ्जनेन च' मकारेण^(२) 'वर्जितं' रहितं^(३) । 'अस्व-रेण' स्वरतिरिक्तेन मकारेण अन्तरङ्ग-साधनेन 'सूक्ष्मं पदं' तुरीयाख्यं गच्छति ।

शब्दादीति । (२१ पृ०) शब्दादीनि पञ्च 'विषयाः' तदुप-लक्षितानिन्द्रियाणि 'अतिचञ्चलं' सर्वेन्द्रिय-विषयव्यापि मनश्च

(१) कृत्वा इत्ययः स्थित्वा इति पाठो घ,ङ, चिह्नित मूलपुस्तकद्वये दीपिकायाश्च दृश्यते ।

(२) क, चर्माकारणे, ख, चकारेण ।

(३) 'शब्दव्यञ्जन-वर्जिता' इत्यत्र 'शब्दव्यञ्जन-वर्जितं' इति घ,ङ, चिह्नित मूलपुस्तकद्वये दीपिकायाश्च विद्यते ।

‘आत्मनः’ सूर्यस्थानीयस्य, रश्मय इति, ‘चिन्तनम्’ आत्मैक्यापा-
दनमिति यावत्, स प्रत्याहार इत्यर्थः; तदुक्तं याज्ञवल्केन ।

“यद्यत् पश्यति तत्सर्वं पश्येदात्मानमात्मनि ।

प्रत्याहारः स च प्रोक्तो योगवद्भिर्महात्मभिः” ॥ इति ।

प्रत्याहार इति (२१ पृ०) । यम-नियमासनानि तु बाह्याङ्ग-
त्वात् न गणितानि^(१) । यम-नियमौ तु ;

“अहिंसा सत्यमस्तेयमसङ्गी क्रौरसञ्चयः ।

आस्तिक्यं ब्रह्मचर्यञ्च मौनं स्थैर्यं क्षमाभयम् ॥

शौचं जपस्तपो होमः श्रद्धातिथ्यं सुरार्चनम् ।

तीर्थाटनं परार्थेहा तुष्टिराचार्य-सेवनम् ।

पूते यमाः सनियमा उभयोर्द्वादश स्मृताः”^(२) ॥

इति द्रष्टव्यौ । ‘तर्कः’ मननं ‘समाधिः’ निदिध्यासनं ‘रुचिरं’
मनोहरं गुरुपदिष्टं रूपं ‘चिन्तयेत्’ ध्यायेत् । रुचिर इति
(२२ पृ०) । ‘रुचिरे’ चिन्त्यमाने सति रेचकं कुर्यात् ; चकारात्
कुश्रकम् ; तथा वायोः ‘आकर्षणम्’ अन्तर्नयनं कुर्यात् ।

प्राणायामत्रयं कुर्यादित्याह, प्राणायामा इति (२२ पृ०) । ‘प्राणा-
यामाः’ निरोधाः ‘त्रयः’ त्रिविधाः । प्राणायाम-मन्त्रमाह, सव्या-
हृतिमिति । व्याहृति-शिरसोरपि सप्रणवत्वं बोद्धव्यम् ; तदुक्तम् ;

“एता एतां सदैतेन तथैभिर्दशभिः सह ।

त्रिजपेदायत-प्राणः प्राणायामः स उच्यते” ॥ इति ।

(१) ख, न गणितानि पञ्चासु आख्यात वासनानि ।

(२) नियमस्य द्वादशलक्ष्मिन् वचने न दृश्यते ; अतो वचनमिदमशुद्धमिति
सुधी भिज्जेयम् ।

‘एताः’ सप्त व्याहृतीः, ‘एतां’ गायत्रीम्, ‘एतेन’ शिरसा,
‘एभिः’ प्रणवैः; शक्तौ सत्यां त्रिः पठेत्,^(१) अशक्तौ तु सकृत्पठेत् ।

प्रत्येकं रेचकादीनां लक्षणमाह, उत्क्षिप्येति, (२२४०) ।
वायुम् ‘उत्क्षिप्य’ ऊर्ध्वं नीत्वा ‘आकाशम्’ उदरं कृत्वा ‘निरा-
त्मकं’ प्राणरहितम्;

“आत्मा देह-मनो-ब्रह्म-स्वभाव-धृति-बुद्धिषु । प्रयत्ने वापि”
इति, अपि-शब्दात् प्राणे चेति विश्वाभिधानात् । ‘आत्मानं
प्राणं’ शून्यत्वेन योजयेत्, स रेचक इत्यर्थः ।

अनुच्छेदेति(२२४०) । नञस्तिङा समासः । उच्छ्वासानु-
च्छ्वासौ न कुर्यात्; किन्तु निगरण-लक्षण-मनुच्छ्वासमेव कुर्यात्,
स एव गृहीत इत्युक्तत्वात् । वक्त्रेणेति । उत्पलस्य जालमिव
वायुसञ्चार-हेतुत्वात्, तादृगेन वक्त्रेण वायुं ‘निराश्रयं’ वह्निर्निर्गतं
कृत्वा यदवस्थानं स कुम्भकः; प्रकारान्तरेण कुम्भकः एवमिति ।
यथा वह्निः कृतः, तथा वक्त्रेण ‘गृहीतव्यः’ अन्तर्नेयः । नीत्वा
रोद्धव्य इति द्विविधं कुम्भकस्य लक्षणम्; तदुक्तम् ।

“पूरणादि-रेचनान्तः प्राणायामस्तु वैदिकः ।

रेचनादि-पूरणान्तः प्राणायामस्तु तान्त्रिकः” ॥ इति ।

प्रत्याहार-प्राणायामयोर्लक्षणे उक्ता धारणां लक्षयितुं तद-
धिकारिणं शान्तं लक्षयति, अन्यवदिति (२२४०) । ‘पश्य’ हे
शिष्य! इति श्रुतेर्वचः; ‘ते’ तव स्वीयं देहं काष्ठवत् पश्य निर-

(१) त्रिः पठेदित्यनन्तरं क, चिह्नित-पुस्तके ‘पूरकादि त्रयेषु’ इति, ख, चिह्नित
पुस्तके ‘कुम्भकलक्षणादितरौ’ इति पाठद्वयं दृश्यते ।

भिमानितया ; प्रशान्तस्यापीति^(१) । इदमेव लक्षणम् ; अन्यस्य यथा रूपादिकारो न भवति, तद्वत् यस्य रूपदर्शनेऽप्यविक्रियं मनः, काष्ठवत् देहेऽप्यास्थारहितः, स प्रशान्त इत्यर्थः । मन इति(२२५०) । ‘मनः’ मानसं ‘सङ्कल्पकं’ सङ्कल्पकलं ‘धात्वा’ विचिन्त्य ‘आत्मनि’ बुद्धौ प्राणे वा सङ्क्षिप्य ‘आत्मानं’ प्राणं बुद्धिं वा ‘धारयित्वा’ स्थिरीकृत्य यत् तिष्ठति^(३) सा धारणा उक्ता ।

चतुर्णां लक्षणमुक्त्वा शिष्टयोस्तर्कसमाधोराह, आगमस्येति(२२५०) । आगम-विरोधेन ऊहने वाह्यता-प्रसङ्गात् ; यं^(४) ‘लब्ध्वा’ प्राप्यापि इष्टापि ‘अवमन्यते’ अवजानीयात् यदर्थेपि^(५) शब्दादिष्टमिति लभ्यते, यं प्राप्य सर्वमन्यत् न रोचते, स समाधिरित्यर्थः, “यं लब्ध्वा वापरं लाभं मन्यते नाधिकं ततः” इति गीतोक्तेः । ‘मनोमयीम्’(२३५०) आत्मचिन्तनरूपां चक्रमन्वादिना दिग्बन्धादिरूपां वा ‘मण्डलं’ मण्डलब्राह्मणम् आदित्य-देवत्वं “यदेतन्मण्डलं तपति” इत्यादिरूपम् । पद्मकमिति । पद्मकादीनां लक्षणानि योगयाज्ञवल्की^(६) उक्तानि ।

“ऊर्वोरुपरि विप्रेन्द्र ! कृत्वा पादतले उभे ।

पद्मासनं भवेदेतत् सर्वेषामपि पूजितम् ॥

जानूर्वीरन्तरे सम्यक् कृत्वा पादतले उभे ।

ऋजुकायः समासीनः स्वस्तिकं तत् प्रचक्षते” ॥ इति ।

तत्रैव प्रकारान्तरेण स्वस्तिकसुक्तम् ।

“सोवन्द्यामात्मनः पार्श्वं गुल्फौ निक्षिप्य पादयोः ।

(१) ख, प्रशान्तस्य अन्यस्यापीति ।

(२) क, यः तिष्ठति ।

(३) क, लं ।

(४) ख, पदार्थेपि ।

(५) क, योगि—याज्ञवल्क्येन ।

सद्ये दक्षिण-गुल्फन्तु दक्षिणे दक्षिणैतरम् ।
 एतच्च स्वस्तिकं प्रोक्तं सर्वपाप-प्रणाशनम्” ॥ इति ।
 “गुल्फौ तु वृषणस्याधः सोवन्याः पार्श्वयोः क्षिपेत् ।
 पार्श्व-पादौ च पाणिभ्यां दृढं बद्धा सुनिश्चलम् ।
 भद्रासनं भवेदेतत् सर्वव्याधि-विषापहम्” ॥ इति
 ‘योगासनं’ सिद्धासनम् ; तदुक्तं हटप्रदीपिकायाम् ।
 योनिस्थानक^(१) मङ्गप्रिमूल-घटितं कृत्वा दृढं विन्यसेत्
 मेद्रे पादमथैकमेव नियतं कृत्वा समं^(२) विग्रहम् ।
 स्थाणुः संयमितेन्द्रियोऽचलदृशा^(३) पश्यन् भ्रुवोरन्तरं
 चैतन्मोक्ष-कपाट-भेदजनकं सिद्धासनं प्रोच्यते ॥ इति ।
 मतान्तरे च ।

“मेद्रादुपरि विन्यस्य सद्यं गुल्फं तथोपरि ।
 गुल्फान्तरञ्च निक्षिप्य सिद्धासनमिदं भवेत् ॥
 एतत् सिद्धासनं प्राहुरन्ये वज्रासनं विदुः ।
 गुप्तासनं वदन्यन्ये प्राहुर्मुक्तासनं परे^(४) ॥
 यमेष्विव मिताहारोऽप्यहिंसा नियमेष्विव ।
 मुख्यं सर्वासनेष्वेकं^(५) सिद्धाः सिद्धासनं विदुः ॥

(१) क, योनिद्वारक ; ख, योनिद्वारक ; हटप्रदीपिकायान् योनिस्थानकमिति ।

(२) क, हृदये धृत्वासनं ; ख, हृदये धृत्वा समं ; हटप्रदीपिकायान् नियतं कृत्वा सममिति ।

(३) क, चलदृशा, ख, ऽचलदृशा, हटप्रदीपिकायान् ऽचलदृशा इति ।

(४) ख, प्रिये ! ; हटप्रदीपिकायान्, मुक्तासनं, वदन्ये प्राहुर्मुक्तासनं परे’ इति पाठः ।

(५) क, ख, सर्वासनेष्वेव ।

चतुरशीति-पीठेषु सिद्धमेव सदाभ्यसेत् ।

द्वि-सप्तति-सहस्रेषु सुषुम्नामिव नाडिषु^(१) ॥ इति ।

योगार्थमासनमिति वा । उत्तरेति(२३४०)१ योगस्य
उत्तरमार्ग-प्रदत्तात् । नासिकेति । एकं नासिकापुटम् अङ्गुल्या
पिधाय 'एकेन' पार्श्वेन 'भारतं' वायुम् आकृत्य 'धारयेत्' अन्तः
स्तम्भयेत्, 'अग्निं' तेजोमयम्, अर्थप्रकाशकञ्च शब्दमेव अभि-
चिन्तयेत् ।

कं शब्दम् ? इत्यपेक्षायामाह, ओमित्येकाक्षरमिति(२३४०) ।
ओमित्येतैनैव मन्त्रेण 'एकेन' पूरणातिरिक्तेन^(२) पार्श्वेन रेचयेत्
वायुं ; तदुक्तम् ।

"बह्वपद्मासनो योगी प्राणं चन्द्रेण पूरयेत् ।

धारयित्वा यथाशक्ति पुनः सूर्येण रेचयेत्" । इति ।

'दिव्यमन्त्रेण' प्रणयेन 'आत्ममल-च्युति' शरीरमल-नाशं
नाड्योशुद्धिं, प्राणायामैर्नाड्योमलाः शुष्यन्ति, ततस्तासु वायु-
प्रचारो भवति । 'आत्ममलः' पापं, तस्य 'च्युति' नाशम् इति
वा ; तदुक्तम् ।

"नित्यमेवं प्रकुर्वीति प्राणायामांस्तु षोडश ।

अपि भ्रूणहनं मासात् पुनन्यहरहः कृताः" ॥ इति ।

'पश्चात्' प्राणायामैः पापं दग्ध्वा 'ध्यायेत्' चिन्तयेत् 'पूर्वोक्तं'
शब्दमेवाभिचिन्तयेदित्युक्तं, 'क्रमशः' अनुक्रमेण अकारोकार-
मकारार्द्धमात्राः लोक-वेद-देवाग्न्यादि-सहिता घोषिण्यादिमात्राः

(१) 'दासप्रति-सहस्रसु नाड्योनां मलशोधनम्'-इति ऋषिदीपिकायां पाठः ।

(२) क. पूर्वकान्तिरिक्तेन ।

क्रमसहिताश्च 'ध्यायेत्' चिन्तयेत्, 'मन्त्र' मन्त्रं 'निर्दिशेत्' उच्चरेत्; अत्र मन्त्रेत्यविभक्तिको निर्देशः^(१) । स्थूलेति । 'स्थूलमात्रा' अशीति-प्रणवावृत्तिपर्यन्तं धारणम्; तदुक्तम् ।

“प्रातर्मध्यदिने सायमर्द्धरात्रे च कुम्भकान् ।

शनैरशीति-पर्यन्तं चतुर्वारं समभ्यसेत्” ॥ इति ।

‘अतिस्थूला’ ततोऽप्यधिकाधिकं धारणम्; एवं स्थूलार्था मात्रायाम् अतिस्थूलायाश्च मात्रायाम् ‘अतिम्’ अतिशयम् ऊर्ध्वं नयेत्, मात्रास्वतिशयं न कुर्यादित्यर्थः । कस्मात् न कुर्यात्? प्रत्यत अतिशये शीघ्रं सिद्धिर्भवति? इत्यत आह, अतिक्रम इति (२३४०) । एवं हि वायोरतिक्रमे दोष उक्तः,

“ह्रिका श्वासश्च कासश्च शिरः-कर्णादि-वेदना ।

भवन्ति विविधा दोषाः पवनस्य व्यतिक्रमात्” ॥ इति ।

तिर्य्यगिति (२३४०) । ‘तिर्य्यक्’ अग्रे धावन्तीम् ‘ऊर्ध्वम्’ आकाशगामिनीम् ‘अधः’ वा चरणन्यस्तां ‘दृष्टिं’ नेत्रकान्तिं ‘विनिधाय’ धृत्वा ‘महामतिः’ स्थूललक्षः, ‘स्थिरः’ चित्तेन, ‘स्थायी’ दृढासनः । दृष्टेस्तिर्य्यक्त्वमुक्तम् ।

“अन्तर्लक्ष-वह्निर्दृष्टिं निर्मेषोन्मेष-वर्जिता ।

एषा हि शाश्वती मुद्रा सर्वतन्त्रेषु गोपिता” ॥ इति ।

ऊर्ध्वत्वमप्युक्तम् ।

“भुक्तेरन्तर्गता दृष्टिर्मुद्रा भवति खेचरी” । इति ।

(१) ‘क्रमान्मन्त्रं विनिर्दिशेत्’ इत्यत्र च, ऊ, चिह्नितपुस्तकद्वये ‘क्रमशो मन्त्र-निर्दिशेत्’ इति पाठः; स एवच मारायणेन आकृतः ।

अधस्त्वमप्युक्तम् ।

“दृष्ट्वा निखलतारया वहिरधः पश्यन्” ॥ इति ।

‘विनिष्कम्पम्’^(१)(२३५०)विशेषेण निष्कम्पम् ‘योगम्’ उत्तमं योगं तदा अभ्यसेत् । निष्कम्पोऽप्युत्तमो योगः, सकम्पो मध्यमः, सखेदः कनीयान् ; तदुक्तम् ।

“कनीयसि भवेत् खेदः कम्पो भवति मध्यमे ।

उत्तिष्ठत्युत्तमे प्राणरीधे पद्मासनं सुहुः” ॥ इति ।

कम्पात् ‘निष्क्रान्तः’ अग्रेगतः, निष्कम्पः उत्तमः, विशेषेण निष्कम्पः अत्युत्तमः, तं समभ्यसेत् ।

तालति (२३५०) । अयं पदार्थो योगशास्त्रे ‘कालतः’ कालेन ‘नियतः’ एकरूपः स्मृतः । कः पदार्थः ? एकतालो वायोः कालतवहिः स्थूलस्य मध्ये प्रवेशः,^(१)मध्यस्थस्य च वहिरनिर्गमनं, सा नियतकाला भवति ; यावत् काला पूर्वदिने, तावत्कालं व परदिने, इति मात्रा नियतकाला भवति ; अन्यथा कल्पपर्यन्तं भूविवरे भवति^(१) ।

षोडश पूरणे चेत्, चतुःषष्टिः कुम्भने, द्वात्रिंशत् रेचने इति ; ‘योगः’ समाधिः, सोऽपि नियतकालः ; अन्यथा कल्पपर्यन्तं भूविवरे समाधिस्थस्य^(४) विदेह-कैवल्याभाव-प्रसङ्गः । ‘धारणा’ मनःसङ्कल्पकमित्यादि-लक्षणा, सापि “धारयेत पञ्च घटिका भवरीगे-

(१) ‘विनिष्कम्पः’ इत्यत्र ‘विनिष्कम्पम्’ इति पाठो घ, ङ, चिह्नित मूलपुस्तकद्वय दीपिकायाश्च विद्यते ।

(२) ख, मध्ये मध्यस्थ प्रवेशः ।

(३) ख, भुवि भवति ।

(४) ख, समाधिमानस्य ।

विमुच्यते” इत्यादौ नियतकालैवोक्ता ; ‘योजनं’ (२३पृ०) संयोजनं प्राणापानयोः ; यथा पूर्वदिने चेत् षोडश प्राणायामाः, तर्हि परदिने ततो न्यूना अधिका वा न भवन्ति । द्वादशमात्रो योगी नादविन्दाबुक्तः, सोऽपि कालतो नियतः स्मृतः ; परस्पर-तुल्य-काला एव षोषिण्यादयो ध्या इत्यर्थः । अथ च तालादिः^(१) फलेऽपि कालतो नियतः स्मृतः, नियतकालमेव फलं ददाति परिच्छिन्नं, न तु कालापरिच्छिन्नं फलं ददातीत्यर्थः ।

तर्हि कालापरिच्छिन्नं फलं किम्? इत्यत आह, अवोषमिति (२३पृ०) । यदक्षरं तदपरिच्छिन्नफलमित्यर्थः, तत् किमकारा-दिष्वन्यतरत् ? न इत्याह, ‘अवोषं’ वर्गाणां प्रथमाः, द्वितीयाः, श-ष-साश्चावोषाः ; ततोऽन्ये घोषाः ; तच्च भवति । तर्हि फल-व्यञ्जनं तद्रूपं नेत्याह, अव्यञ्जनमिति । तर्हि अचः खरास्तद्रूपं नेत्याह, अस्वरमिति । न स्वरत्वं यस्य तदस्वरम् । तर्हि अ-कु-ह-विसर्जनीयानां कण्ठः, ‘इ-शु-य-शानां तालु, उ-पूषधानीयाना-मोष्ठौ, तद्रूपं नेत्याह, अकण्ठताल्बोष्ठम्, अस्वरञ्च, अकण्ठोत्-पन्नाविवक्षितत्वादसन्धिः ; सन्धौ तु न्यूनाक्षरं कृन्दः स्यात् । तर्हि नासिकागुस्वारस्य तद्रूपं नेत्याह, अनासिकश्चेति । तर्हि ऋ-टु-र-षाणां मूर्ध्ना, तदन्तर्भूतं नेत्याह, अरेफेति । ‘रेफजातं’ रेफवर्गा मूर्धन्यः, तन्न भवतीत्यर्थः । तर्हि ख-तु-ल-सानां दन्ताः, तद्रूपं नेत्याह, उभयोष्ठवर्जितमिति । उभौ ‘ओष्ठौ’ आवरकौ यस्य उभयोष्ठौ दन्तः, तेन तदुच्चार्यो वर्णः, तन्न भवतीत्यर्थः । यद्यप्य-व्यञ्जनमस्वरमिति वर्णमात्रं प्रतिषिद्धम्, एतावन्तो हि वर्णाः,

(१) च, विषयताश्चादिः ।

यद्वज्रनानि खराश्च, तथापि सामान्यतो विशेषतश्च प्रतिषेधार्थं-
मघोषाद्युपादानम् ।

तर्हि किं तदक्षरं ? यस्य^(१) लक्षणं वक्तव्यम्, इत्यत आह, न
क्षरते कदाचिदिति (२३ पृ०) । नादान्तस्थं परं शान्तमित्यर्थः,
यत्प्रतिपादनादमृतविन्दुरिति ग्रन्थाभिधा । अत्रेत्यं योग-
प्रक्रिया^(२) । यम-नियमाभ्यां क्षपित-वाह्यदोषः, निर्व्याते
तीर्थादिदेशे सिद्धक्षेत्रे वा सिद्ध-स्वस्तिक-पद्म-भद्र-सिंहाद्यन्यतम-
दासनमालम्ब्य नियतभुक्,

धोतिर्वस्त्रिश्च नेतिश्च^(३) त्राटकं मौलिका तथा ।

कपालभाति^(४) येतानि षट्कर्मणि प्रचक्षते ॥

इत्युक्तैः कर्मभिः प्राणसंयमैरेव वा शुद्धनाडीगणः, प्राणायामा-
भ्यासेन सिद्धकेवल-कुम्भकः, अङ्गुष्ठादि-मूर्ध्नि-मर्म्म-प्रदेशेषु प्राण-
मनो-धारणाभिः प्रत्याहृतेन्द्रियगणः, पृथिव्यादि-पञ्चधारणाभिः
शुद्धभूत-भौतिक-तत्त्वः, सगुण-निर्गुण-ध्यानैः क्षपिततमोमलः,
उन्मनीभाव-लक्षणं समाधिमावृत्तुः, षट्चक्र-भेदेन द्वादशान्तं
ब्रह्मरन्ध्रमातिष्ठेत् । तत्प्रकारस्तु मूलबन्धोद्घियानबन्ध-^(५)
जालबन्धबन्धैः महाबन्ध-^(६) महावेध-शक्तिचालनैसापानस्थमपान-
वायुमूर्द्धमाक्रुञ्चा,^(७) तेन मूलाधारगतं^(८) त्रिकोणस्थमग्निं
प्रज्वाल्य, तेन कन्दोत्थां कुण्डलीं सर्पाकारां पश्चिम-देहभागेन

(१) क, ख, तस्य ।

(२) क, योग्यप्रक्रिया । (३) क, नीतिश्च । (४) ख, कपालभाति ।

(५) क, मूलबन्धोद्घियानबन्ध- ख, मूलबन्धोद्घिकाणबन्ध- ।

(६) ख, महाबन्ध ।

(७) ख, माक्रुञ्चा ।

(८) ख, मूलाधार जगत् ।

पूर्वदेहभागमष्टधावेद्य, मुखेन पुच्छं गृहीत्वा, मुखञ्च सुषुम्णा
मुखे प्रवेश्य, सुप्तां प्रताप्य, तानेन प्रबोध्य, रोधने सुषुम्णा^(१) मुखं
विरलीकृत्य, प्रसार्थ्य, तत्र साग्निशिखं वायुं मनसा प्रवेश्य, वंश-
देशस्य-वंशाकृति-सुषुम्णायाः पर्वस्थानीयानि चक्राणि ओङ्कारं
समुच्चरन्, मनसा विष्णुचिन्तन-सनाद्येन वायुग्नि-सहायेन
भिन्दानो, मूर्ध्नि सहस्रदलमाक्रामेत्, इति । तदुक्तं हंसीप-
निषदि । “तं विदित्वा न मृत्युमेति ; गुदमवष्टभ्य, आधारा-
द्वायुमुत्थाप्य, स्वाधिष्ठानं त्रिः प्रदक्षिणीकृत्य, मणिपूरकञ्च
गत्वा, अनाहतमतिक्रम्य, विशुद्धौ प्राणान् निरुध्य, आन्ना-
मनुध्यायन^(२) ब्रह्मरन्ध्रं^(३) त्रिमात्रोऽहमित्येवं सर्वदा ध्यायन्
इति ।

न च प्रणापानयोर्युगपन्निरोधे शूल-हिक्काभ्यानादि-^(४) दोष-
प्रसङ्ग इति वाच्यम्, गुरुपदिष्ट-बोधत्रयस्य युगपदनुष्ठितस्य
महिम्नः, अमृत-मुखस्य महिम्नः, अमृत-मुखस्य जलपूर्ण-घटस्यैव
दोषानवकाशात् । अस्य च योगस्य फलमचरावगतिरूपं स्वर-
व्यञ्जन-वर्जितमित्युपक्रम्य अधोषमित्यादिना उपसंहृतम् ।

षट् कर्माणि यथा—

“चतुरङ्गुल-विस्तारं सितं^(५) वस्त्रं शनैर्यजेत् ।

ततः प्रत्याहरेच्चैतदाख्यातं^(६) धौतिकर्म तत् ॥ १ ॥

(१) ख, तानेन प्रबोधनेन सुषुम्णा ।

(२) ख, विरुद्धाज्ञानमनुध्यायन ।

(३) ख, ग, ब्रह्मरन्ध्रं ध्यायन ।

(४) क, ध्यानादि ।

(५) हठप्रदीपिकायां ‘सूक्ष्मं’ इति पाठः ।

(६) ख, दक्षिणम् ।

नाभिदन्ने जले पायुः^(१) न्यस्त-नालीत्कटासनः ।
 आधाराकुञ्चनं कुर्यात् प्रस्थातं वस्तिकर्म तत् ॥ २ ॥
 सूत्रं वितस्ति सुस्निग्धं नासानाले प्रवेशयेत् ।
 सुखान्निर्गमयेच्चैषा नेतिः^(२) सिद्धैर्निगद्यते ॥ ३ ॥
 ईक्षते निश्चलदृशा सूक्ष्मलक्ष्यं समाहितः^(३) ।
 अश्रु-सम्पात-पर्यन्तमाचार्यैस्त्राटकं मतम् ॥ ४ ॥
 अमन्दावर्त्तवेगेन^(४) तुन्दं सव्यापसव्यतः ।
 नर्तासो भ्रामयेदेषा नौली गोलैः^(५) प्रशस्यते ॥ ५ ॥
 भस्त्रेव लोहकारस्य रेच-पूरो ससन्ध्रमौ ।
 कपालभाती विस्थाता कफदोष-विशोषिणी” ॥ ६ ॥ इति ।
 बन्धत्रयं चुरिकायां व्याख्यातम् । महाबन्धो यथा ।
 “पाणिं” वामस्य पादस्य योनिस्थाने नियोजयेत् ।
 वामोरूपरि संस्थाप्य दक्षिणं चरणन्तथा ॥ १ ॥
 पूरयित्वा ततो वायुं हृदये चिवुकं दृढम् ।
 निभृत्य योनिमाकुञ्च मनोमध्ये नियोजयेत् ॥ २ ॥
 धारयित्वा यथाशक्ति रेचयेदनिलं शनैः ।
 सव्याङ्गे च समभ्यस्य दक्षाङ्गे पुनरभ्यसेत् ॥ ३ ॥
 मतमत्र तु केषाञ्चित् कण्ठबन्धं विवर्जयेत् ।

(१) क, पाणौ ।

(२) क, ख, नीतिः ।

(३) ख, सुलक्ष्यं सुसमाहितः ।

(४) क, अमन्दावर्त्तवेगेन ।

(५) नाः इन्द्रियाणि ज्ञानि मृच्छन्तीति गोला योगिनस्तैः । दीपिकायान्त
 गौडः इति पाठः ।

राजदन्तद्वयं तत्र जिह्वयोक्तं भवेदिति^(१) ॥ ४ ॥

अयं खलू महाबन्धो महासिद्धि-प्रदायकः ।

कालपात्रा^(२) महाबन्ध-विमोचन-विचक्षणः^(३) ।

अयञ्च सर्वनाडीनामूर्ध्वगति-^(४) प्रबोधकः” ॥ इति ।

महावेधो यथा ।

“महाबन्धस्थितो^(५) योगी कृत्वा पूरकमात्मधीः ।

वायूनां गतिमाकृष्य निभृतं कण्ठमुद्रया ॥ १ ॥

न्यस्त-हस्तयुगो भूमौ निभृतं^(६) ताडयेच्छनैः ।

पुटद्वयं समाकृष्य वायुः स्फुरति मत्वरम् ॥ २ ॥

सोम-सूर्याग्नि-बन्धाय जायते वामृताय वै ।

मृतावस्था समुत्पन्ना ततो वायुं विरेचयेत् ।

महावेधोऽयमभ्यासान्महासिद्धि-प्रदायकः” ॥ ३ ॥ इति ।

शक्तिचालनं यथा ।

“पुच्छं प्रगृह्य भुजगौं सुप्तमुद्धोषयेद्बुधः ।

निद्रां विहाय सा ऋत्वा ऊर्ध्वमुत्तिष्ठत ऋतात्” ॥१॥ इति ।

अन्यत्रापि ।

सन्तप्तो वज्रिना तत्र वायुना चालितो यदा ।

प्रसार्य फणमुद्भोगं प्रबोधं याति तत्तदा” ॥१॥ इति । ५ ॥

(१) क, राजदन्त रूपं तत्र जिह्वयोक्तं भवेदिति ।

(२) ख, कालपात्र ।

(३) क, विचक्षणः ।

(४) क, सर्वनाडीनां मूर्ध्वगति ।

(५) क, महावेधस्थितो ।

(६) क, निभति ; ख, स्थितौ ।

ननु प्राणस्तत्र तत्र प्रदेशे किनोपायेन नेतव्यः ? इत्याह,
येनेति (२३पृ०) । 'अमौ' योगी 'येन' मनोलक्षणेन करणेन
'मार्गं' गन्तव्यं 'पश्यते' प्रविश्य गन्तव्यतया निश्चिनोति, प्राणः
'तेन' एव मनसा सह तत्र तत्र याति, मनसा तत्तत्स्थान-ध्यान-
मेव तत्र मूलाधारादौ प्राण-प्रवेशे उपाय इत्यर्थः । यतोऽयं प्राण-
प्रवेशे उपाय उपदिष्टः, अतो नित्यं 'सन्मार्ग-गमनाय' सुषुम्णा
मार्गप्रवेशाय 'समभ्यसेत्' मनोधारणादि कुर्यात् ।

ननु येन मनो याति, तेनैव प्राण इत्यवगत उपायः ; तथो-
र्मार्गः^(१) कास्ति ? इत्यत आह, हृदिति (२३पृ०) । 'हृदः' मनसः
'वायोश्च' प्राणस्य 'द्वारं' प्रवेश-मार्गः, सुषुम्णाख्यमूर्ध्वद्वारं वर्त्तते,
कण्ठादि मूर्धान्तं पृष्ठवंश-गामि सुषुम्णा द्वारमस्तीत्यर्थः । तत
ऊर्ध्वं किमस्ति ? इत्यत आह, अतः परमिति (२३पृ०) । 'अतः'
अस्मात् द्वारात्परं मोक्षद्वारविलं शिरो भित्त्वा निर्गतमस्ति,
मोक्षस्य 'द्वारम्' उपायो ब्रह्मलोकः, तस्य कामविवरम् ।

ननु ब्रह्मलोकस्य क्रममोक्षस्थानत्वात् सूर्यमण्डले व्यव-
धायके सति कथं तत्र गतिः ? इत्यत आह, शुषिरं मण्डलमिति
(२४पृ०) । सूर्यमण्डलस्य सच्छिद्रता ; "हामिमौ पुरुषौ लोके
सूर्यमण्डल-भेदिनौ" इत्यादि स्मृतेऽथावसोयते ।

योगे वर्जनीयान्याह भयमिति । (२४पृ०) । 'तुल्यविक्रमः'
देवैरेव, कैवल्यञ्च ऐश्वर्ययुक्तं क्षुरिकायां प्रदर्शितम् । ६

पञ्चभूत-धारणासु तदतीत-धारणासु च कीदृशं प्रणवस्वरूपं

(१) ख. इत्यवगततथोपायो मार्गः ।

ध्ययम् ? इति पृच्छन्तं प्रति क्रमेणोत्तरमाह, पार्थिव इत्यादि ।
 ‘पार्थिवः’ पृथिवीतत्त्व-धारणायामाश्रितश्चेत् प्रणवो भवति, तदा
 तस्य पञ्चमावाणि रूपाणि ध्येयानि । ‘वारुणः’ जलतत्त्व-धार-
 णायामुपास्यत्वेन आश्रितश्चेदित्यर्थः । गन्धाद्येकैकगुण-क्रासात्मा-
 चाक्रासो द्रष्टव्यः । अर्द्धमात्रन्विति । ‘तुः’ अव्यावृत्त्यर्थः ; निरपे-
 क्षीभूय अर्द्धमात्रन्तु चिन्तयितव्यमित्यर्थः ।

तर्हि पूर्वेषां चिन्तनानां कोऽभिप्रायः - इत्यत आह, सिद्धि-
 मिति । (२४पृ०) । तत्तत्सिद्धिमभिप्रेत्य तत्तत्लोकजयाय तानि
 तानि पार्थिवादि रूपाणि ‘मनसा’ साधनेन ‘आत्मना’ स्वयम्
 ‘आत्मनि’ बुद्धौ चिन्तयेदित्यर्थः । शरीरे पदादिमूर्धपर्यन्ते
 ततःततस्तथानि तत्तद्वृत्तस्थानं लोकं जयो भवति । भूतस्थानादि,
 यथा ।

“भूमिरापस्तथा तेजो वायुराकाश एव च ।

एतेषु पञ्चदेवानां धारणा पञ्चधेयते ॥

पदादि जानुपर्यन्तं पृथिवीस्थानमुच्यते ।

आजानु पायुपर्यन्तमपां स्थानं प्रकीर्त्यते ॥

आपायोर्हृदयान्तश्च वज्रस्थानं तदुच्यते ।

आहन्मध्यादभुवोर्मध्यं यावदायुकुलं स्मृतम् ॥

आ भूमध्यात्तु मूर्धान्तमाकाशमिति शीच्यते” ॥ इति ॥

प्राणायाम एकः, आश्रयत्वेन प्राण उक्तः, अग्निहोवादा-
 वुपास्यत्वेन वैक उक्तः, तयोः को भेदः ? इत्यत आह । त्रिंश-
 दिति (२४पृ०) । त्रिंशत्सङ्ख्याकानि पर्व्याङ्गुलानि मानमस्य
 त्रिंशत्पर्व्याङ्गुलः ; अङ्गुलान्यनेक-प्रकाराणि सन्ति, तदर्थं पर्व्येति

विशेषणम् ; तिर्यक्चतुरङ्गुल-मितस्य काष्ठस्य चतुर्थोऽंशः पर्वाङ्गुलं, तदेव मुख्यङ्गुलम्, तदुक्तम् ।

“विनाङ्गुष्ठेन शेषाभिर्मुष्टिमङ्गुलिभिः कृताम् । (१) ।

चतुर्धा विभजेदेको भागो मुख्यङ्गुलः स्मृतः” ॥ इति ॥

द्वादशाङ्गुलता, पञ्चदशाङ्गुलता चान्यत्रोक्ता ; सा तु मध्यमाङ्गुलि-मध्यपर्वमितादि-स्थलाङ्गुलाभिप्रायेण, श्वासस्य स्थूल-सूक्ष्मतारतम्याभिप्रायेण वेत्यविरोधः । तथा च याज्ञवल्काः ।

“शरीरादधिकः प्राणो द्वादशाङ्गुलमानतः ।

चतुर्दशाङ्गुलं केचिद् वदन्ति मुनिसत्तमाः” ॥ इति ।

गौरक्षेण तु षडधिकान्युक्तानि ॥

“षट्त्रिंशदङ्गुलो (२) हंसः प्रयाणं कुरुते वहिः ।

वाम-दक्षिण-भागेन ततः प्राणोऽभिधीयते” ॥ इति ।

वामे पञ्चदश, दक्षिणे च तथेति मिलित्वा त्रिंशदिति वा न विरोधः, अयमायम्यत्वेनोक्तः (१) प्राणः, एष प्राणो यत्र प्रतिष्ठितः, यदाधारत्वेन महिमानं गतः स प्राण इति ‘ख्यातः’ उपास्यत्वेन प्रसिद्धः परमात्मा । तटस्थलक्षणमुक्ता स्वरूपलक्षणमाह, वाह्येति (२४ पृ०) । यो वाह्यः प्राणः स ‘गोचरः’ विषयः दृश्य इत्यर्थः । अर्थादन्यस्त्वदृश्य इति स्वरूपभेदः ।

ननु वाह्यप्राणस्य जन्मायुषि कियान् व्यापारः ? इति पृष्टे तस्य परिगणनस्य वक्ष्यायास-साध्यत्वादहोरात्र व्यापार परिगणनमाह, अशीतिरिति । एका अशीतिः, षट्शतञ्च, त्रयोदश सह-

(१) क, कृताम् ।

(२) ख, षट्त्रिंशदङ्गुलो । (३) क, अयमायम्यत्वेनोक्तः ।

स्त्राणि च, एको लक्षश्चाहोरात्रेण तावन्निश्वासः । अङ्कतोऽपि,
११३६८० । अनेन मानेन आयुर्निश्वास-प्रमाणं गणनीयम् ;
स्मृतिविरोधश्चिन्त्यः । तत्र हि “एकविंशति-सहस्राणि - षट्
शतानि दिने दिने” इत्युक्तम् । हंसोपनिषदि च षट्सङ्ख्यया
एकविंशति-सहस्राणि षट्शतान्यधिकानि भवन्तीति । अत्रान-
त्रे नासिक्य प्राणपेक्षया अन्यत्र ग्रन्थे गणना ; इह तु रन्ध्रान्त-
राणि मुखादीन्यपेक्ष्याधिकमङ्ख्योक्तिः, नासिक्ये प्राणे वहति
रन्ध्रान्तरेष्वपि किञ्चिद्वहनं भवति, तेनोक्तसङ्ख्यासिद्धिरित्य-
निरोधसिद्धिः । यदि तु षट्सङ्ख्ययाधिकानि षट्शतानीति
नान्वयः, किन्तु गुणितानीत्यध्याहृत्य षट्सङ्ख्यया गुणितान्येक
विंशति-सहस्राणि षट्शतानि चेति व्याख्या, अधिकानीति च
किञ्चिदधिकानीत्युक्तिरेवेति व्याख्या । अत्र च दशसहस्राणि
लिङ्गव्यत्ययेन त्रयस्त्रिंशत्, तेन त्रिंशत् सहस्राणि इति व्याख्या
आश्रयते, तदा श्रुत्यार्नसङ्ख्याभेदः स्यात् ।

धारणीपयोगितया प्राणादीनां स्थानान्याह, प्राण इति
(२४ पृ०) । पञ्च प्राणा वर्तन्ते ; तेषां मध्ये य आद्यः ‘प्राणः’
प्रथममननकर्त्ता, स हृदि वर्तते इत्यर्थः । नन्वेकः सर्वेष्वङ्गेषु कथं
वर्तते ? अत उक्तं व्याख्येति । विशेषेण ‘आहृत्य’ आवरणमा-
च्छादनं कृत्वा व्याप्येत्यर्थः । अथ ध्यानोपयोगितया वर्णानाह,
अथेति (२५ पृ०) । ब्रूम इति शेषः, पञ्चानामेव मुख्यत्वात् ।
तत्तु^(१) नाग-कूर्म-ककर-देवदत्त-धनञ्जयानां दशानामपि भा-
व्यम् । याज्ञवल्क्यान तु दशानां स्थानानि कर्माणि चोक्तानि ।

७ । रक्तेति (२५५) । रक्तवर्णो यो मणिः 'तत्प्रस्थः' तत्प्रभः । 'तस्य मध्ये' गुदस्य मध्ये, 'इन्द्रगोपः' कौटविशेषः रक्तवर्णो वर्षासु प्रथमं दृश्यते । समानः 'तस्य मध्ये' नाभिदेशस्य मध्ये 'अर्चिः' वज्रशिखा । योगसाधनस्य प्रयोजनमाह, यस्येति^(१) (२५५) । 'मण्डलं' सहस्रदलम् एक ऋषिस्थानं 'यस्य' साधकस्य एष मारुतो मण्डलं भित्त्वा मूर्धनि याति मूर्धस्फीटेन स यत्र कुत्रापि मृतो मोक्षं यातीत्यर्थः । हिरुक्तिर्निश्चयार्था । इति शब्दः समाप्त्यर्थः ।

नारायणेन रचिता श्रुतिमात्रोपजीविना ।

अस्पष्ट-पद-वाक्यानां दीपिकामृतविन्दुके ॥ इति

अमृतविन्दूपनिषद्दीपिका समाप्ता ॥ ५ ॥

अथ ध्यानविन्दूपनिषदो दीपिका ।

आं ध्यानविन्दुर्विखण्डेयं विंशज्ज्ञान^(१) प्रधानिका ।

ध्यानस्य धारणादिभ्यो यदीत्याह विशिष्टताम्^(२) ॥ १ ॥

ध्यानस्य धारणादिभ्यो विशेषं वक्तुमिदमारभ्यते । यदीति (२६४०) । विस्तीर्णमिति स्वकार्योपलब्ध्या विस्तरो गम्यते ; अर्था 'भेदः' भेदकः नाशकः नास्ति । अत्र यदीत्यतः प्राक् श्लोकद्वयं कौचित् पठति, तद्यथा,

“योगतत्त्वं प्रवक्ष्यामि योगिनां हितकाम्यया ।

यच्छ्रुत्वा च पठित्वा च सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ १ ॥

विष्णुर्नाम महायोगी महाकायो महातपाः ॥

तत्त्वमार्गे यथा दीपो दृश्यते पुरुषोत्तमः” ॥ २ ॥ इति ।

ततः “यदि शैलसमं पापम्” इत्यादि । तत्तु योगतत्त्वोपनिषदादिभूतम्, अत्र प्रमादतः पठितम् । वीजेति । ‘वीजाक्षरं स्पष्टाक्षरं मकारादि त्रयं पञ्चाशद्वर्णवीजाद्यमिति पीठाक्षकर्णिकायां वर्णानां वीजत्वात् तस्मात्परं ‘विन्दुः’ विन्दुक्षरं वक्तुं ; विन्दोः ‘परे’ भागे ‘नादं’ नादाक्षरं स्थितम् । तदुक्तं सारदातिलके ।

(१) ख, विंशजानि । (२) क, यदीत्याह । ख, यदीत्याहविशिष्टताम् ।

“सच्चिदानन्दविभवात् सकल्यात्^(१) परमेश्वरात् ।

आसीच्छक्तिस्ततो नादो नादविन्दुः समुद्भवः” ॥ इति ।

अत्र शब्दार्थं सृष्टिद्वारा प्रणवसृष्टिरुच्यते । सनातनं नित्यं
ब्रह्म निर्गुणं सगुणञ्च ; तत्र निर्गुणं यथा ।

नित्यः सर्वगतः सूक्ष्मः सदानन्दो निरामयः ।

विकार-रहितः साक्षी शिवो ज्ञेयः सनातनः ॥

तथा । निष्क्रियं निर्गुणं शान्तमानन्दमजमव्ययम् ।

अजरामरमव्यक्त मज्जेयं सकलं^(२) ध्रुवम् ॥

ज्ञानात्मकं परं ब्रह्म स्वयं वेद्यं हृदि स्थितम् ।

सत्यं बुद्धेः परं नित्यं निर्मलं निष्कलं स्मृतम्” ॥ इति ।

सगुणन्तु शक्तिः ; यदुक्तम्—

“तच्छक्तिभूतः सर्वेशो भिन्नो ब्रह्मादिमूर्तिभिः ।

कर्त्ता भोक्ता च संहर्त्ता सकलः स जगन्मयः” ॥ इति ।

तत्र सृष्टिः क्रमः ; आदौ सच्चिदानन्दात्मनः शक्तिः^(३) उच्छून-
रूपतयाभिव्यक्ता पार्थक्येन व्यवहार्या । तदुक्तम् ।

“तस्माद्विनिर्गता नित्या सर्वंगा विश्वसम्भवा” ॥ इति ।

तथा । “शिवेच्छया परा शक्तिः शिवतत्त्वैक-सङ्गता ।

ततः परिस्फुरत्यादौ सगै तैलं तिलादिव” ॥ इति ।

तस्याः शक्तेर्नादः, तस्या एवोत्तरावस्थारूपः पुंकालादि-
व्यपदेशार्हः । तदुक्तम् ।

(१) ख, सकलान् ।

(२) क, अज्ञेयमकलं । (३) ख, सच्चिदानन्दाद्यानां

शक्तिः ।

“नादात्मना प्रबुद्धा सा निरामय पदोन्मुखी ।

यदा शक्तिः स्फुरद्रूपा पुंरूपा सा तदा स्मृता”(१) ॥ इति ।

नादादिन्दुः, तस्या एव घनीभावः क्रियाप्रधानो विन्दुः ।

तदुक्तम् ।

“सा तत्त्वसञ्ज्ञा(२) चिन्मात्र-ज्योतिषः सविधेस्तदा ।

वित्तिकीर्षुर्वनीभृता कचिदभ्येति विन्दुताम्” ॥ इति ।

तथा । “अभिव्यक्ता पराशक्तिरविनाभावलक्षणा ।

अखण्डा परचिच्छक्ति-व्याप्ता(३) चिद्रूपिणी विभूः ॥

समस्त-तत्त्वभावेन विवर्त्तेच्छा-समन्विता ।

प्रयाति विन्दुभावश्च क्रिया प्राधान्य-लक्षणम्” ॥ इति ।

● स च विन्दुः शिव-शक्त्यभयात्मकः, लोभ्य-लोभक सम्बन्धरूप-
श्चति त्रिविधः । शिवात्मतया विन्दुसञ्ज्ञः, शक्त्यात्मतया बीज-
सञ्ज्ञः, सम्बन्धरूपेण नादसञ्ज्ञः, एतौ नाद-विन्दुभ्यामन्यौ
तत्कार्यरूपौ ; एभ्यस्त्रिभ्यस्त्रिभ्यः शक्तयो जाताः ; त्रिन्दो रीद्री,
नादाज्जिह्वा, बीजादामा । तदुक्तम् ।

“विन्दुः शिवात्मकस्तत्र बीजं शक्त्यात्मकं स्मृतम् ।

तयोर्योगे भवेन्नादस्तेभ्यो जाता त्रिशक्तयः” ॥ इति ।

ताभ्यः क्रमेण रुद्र-ब्रह्म-रमाधिपा जाताः ; ते च क्रमेण
इच्छाशक्ति-क्रियाशक्ति-ज्ञानशक्ति-स्वरूपाः, वज्रोन्मूर्कस्वरूपिणी
निरोधिकार्द्धिन्दु-विन्दु-रूपाः(४) शक्तिरेवावस्थाविशिष्टाः ; एषा-

(१) ख, यदा शक्तिः पुंरूपा भवतः सा तदा स्मृता । (२) क, तत्त्वसञ्ज्ञा । (३) ख,
अखण्डापरचिच्छक्ति व्याप्ता । (४) ख, निरोधिकौ द्वे दुर्विन्दु-रूपाः ।

मिच्छा-क्रिया-ज्ञानात्मत्वं शक्ति तदुत्पन्नत्वात् ; आद्यविन्दोरखण्डो
नादमात्रं शब्द ब्रह्मात्मा स्वत उत्पन्नमिति ।

“क्रियायाः शक्तिप्रधानायाः शब्दशब्दार्थ-कारणम् ।

प्रकृते विन्दू रूपिण्याः शब्दब्रह्माभवत्परम्” ॥ इति ।

स शब्दब्रह्म, नतु शब्दार्थरूपम्, आन्तरः स्फोटः शब्दरूपो वा
बाह्यस्फोटः शब्दब्रह्म तयोर्जडत्वात् ब्रह्मशब्दानर्हत्वात्, किन्तु
चैतन्यमेव शब्दब्रह्म, तदुक्तम् ।

“अनादि-निधनं ब्रह्म शब्दतत्त्वं यदक्षरम् ।

विवर्त्ततेऽर्थभावेन प्रक्रिया जगतो यतः” ॥ इति ।

तद्विन्दुरूप एवास्त्वैव^(१) सर्वशरीरेषु शब्दत्वेनाविर्भावः ।
तदुक्तम् ।

“सोऽन्तरात्मा तदा देवो नादात्मा यतते स्वयम् ।

यथा संस्थान-भेदेन स भूयो वर्णतां गतः ॥

वायुना प्रेथ्यमाणोऽसौ पिण्डादाक्तिं प्रयाति हि” ॥ इति ।

शब्दब्रह्मैव परानाम शब्दावस्था, सैव चैतन्यरूपा कुण्ड-
लिनी शक्तिः ; ततः पश्यन्त्यादिरूपेण वेदराशिराविर्भवति ।
इयं शब्दसृष्टिः । अथार्थसृष्टिः, शब्दोः शक्तिभावमापन्नाच्चाद-
रूपकाल-सहायान्-मायाघनविन्दूरूपमापन्नात् सृष्टि-स्थिति-ध्वंस-
निग्रहानुग्रह-कार्य-पञ्चक-कर्त्ता, अतएव जगन्निर्माण-बीजरूपो
जगत् साक्षी सदाशिवो जातः ; ततः क्रमेणेश-रुद्र-विष्णु-ब्रह्माण
उत्पन्नाः ; सर्वसृष्टिमूल-रूपादव्यक्तात् सृष्ट्यान्मुखादिन्दोर्भहान् ;
ततोऽहंकारः, स त्रिविधः ; ततो वैकारिका देवाः, तैजसा-

(१) क, तद्विन्दू रूपरवस्थेव । ख, तद्विन्दूरूपरवस्थेव ।

‘भागार्द्धं’ भागस्य यो भागस्तस्यार्द्धं तत् ‘निरञ्जनं’ शुद्धं ब्रह्म ज्ञेयं, सर्वपरिमाणानां श्रयत्वेऽपि दुर्लभत्वप्रतिपादनायातिस्सूक्ष्मत्वोक्तिः ॥ पुष्पेति(२६पृ०) । पुष्पमध्ये यथा ‘गन्धं’ स्वरूपं वर्त्तते । एवमिदं गन्धस्थानीयं देहादिषु वर्त्तते इति शेषः ।

ननु तर्हि देहादयः क्व वर्त्तन्ते ? इत्यत आह । एवमिति ‘एवम्’ अनेन प्रकारेण यथा सर्वेषु भूतेष्वाम्ना वर्त्तते, एवं सर्वाणि भूतानि वर्त्तन्ते । अत्रापि दृष्टान्तमाह, मणिस्तत्रमिति । समाहारद्वन्द्वः ; यथा सूत्रे मणयो वर्त्तन्ते, तद्वदित्यर्थः । तदुक्तम् ।

“सर्वभूतेषु यः पश्येद्भगवद्भावमात्मनः ।

भूतानि भगवत्यात्मन्येष भागवतोत्तमः” इति ॥

तथा ।

“मयि सर्वमिदं प्रोतं सूत्रे मणिगणा इव” । इति ।

ध्यानाभ्यास-प्रदर्शनायोक्तस्यापि पुनरभिधानम् । तिलानान्विति(२७पृ०) । तिलानां मध्ये यथा तैलम् ‘अर्पितं’ व्याप्य स्थितमिति, तथा ब्रह्मवैवर्त्ते इति शेषः ॥

ननु कथं सत्यादसत्योद्भवः ? इत्याशङ्कां दृष्टान्तेन वारयति, वृक्षमिति(२७पृ०) । ‘सकलं’ पूर्णं यथार्थं ‘निष्कला’ आकृतिमात्रं न पारमार्थिकी । ननु क्वाया यथा वृक्षातिरिक्ता भवत्येवं जगत् ब्रह्मातिरिक्तं चेदुद्देशतापत्तिरित्याशङ्क्याह । सकल इति । यथार्थं चायथार्थे च ।

इदानीं गुरुरूपेणाज्ञानतिमिरापहं साकार-स्वरूपं ध्येयमित्याह, अतसीति(२७पृ०) । पूरकेणोपलक्षितं पूरणकाल इति यावत्, षोडशभिः प्रणवैः पूरयन्नुकारभूतिं विष्णुं नाभौ

स्मरेदिति ज्ञेयम् ॥ पितामहं 'रक्तगौराङ्गं' कपिलवर्णं हृदि स्थाने
कुम्भकेन विचिन्तयेदित्यन्वयः । अत्रापि चतुःषष्टिभिः कुम्भयन्-
कारात्मकं चिन्तयेदिति ज्ञेयम् ॥ रेचकेनोपलक्षितं 'त्रिलोचनं
चिन्तयेत्' मकारमूर्त्तिं ध्यायेत् । द्वात्रिंशद्गीरेचयेदिति ज्ञेयम् ।
तदुक्तं याज्ञवल्क्येन ।

“वर्णत्रयात्मका ह्येते रेचक-पूरक-कुम्भकाः ।

स एष प्रणवः प्रोक्तः प्राणायामश्च तन्मयः” ॥ इति ॥

तत्र पूरक-कुम्भक-रेचका अकारोकार-मकारा ब्रह्म-विष्णु-रुद्रा-
त्मका ध्येत्येतेनोक्ताः । अत्र तु ब्रह्म-विष्णु-रुद्रा इति ब्रह्मणे
हृदि ध्यानमुक्तम्, अन्यत्र तु स्वाधिष्ठान उक्तं, न वचनस्य
पर्यनुयोगोऽस्ति । 'विद्यात्मा'* विद्यात्मानं, व्यत्ययेन प्रथमा,
अथवा कर्त्तृविशेषणं विद्यावान् साधक इत्यर्थः ॥

नाभौ हृदि ललाटे च ब्रह्म-विष्णु-रुद्राणां ध्यानमुक्तं ; तत्र
स्थानत्रयपद्मानां^(१) सुषुम्णारूपैकनालत्वादेकमेवाभिप्रेत्यावान्त-
रभेदं दर्शयति, अष्टपत्रमिति^(२) (२७पृ०) । 'अधः' पुष्पमध्ये, अव-
स्थितं नाभिदेशे वर्त्तमानं पुष्पम् । हृत्पद्ममाह, ऊर्ध्वेति । सर्व-
देवमयमम्बुजम् । सर्वदेवमयात्मकमिति क्वचित् पाठः ॥ मण्डू-
काद्यावरणाः^(३) तदेवात्मकं । 'शताब्जं' शतमञ्जानि यत्र शताब्जं,
शतग्रहणमाधिक्योपलक्षणं ; तेन मूलादि मूर्धान्तं बहुपद्मं
सुषुम्णानालं, तत केचिद्वादशपद्ममाहुः, अपरे शोडशपद्मम्,
अपरे बहुतरपद्ममाहुः, तद्यथा ।

* विद्याश्च इत्यत्र विद्यात्मा इति दीपिकासम्मतः पाठः ।

(१) ख, तदस्थानं तद्यपद्मासनां ।

(२) क, ख, मण्डूकाद्यावरणां ।

“ततस्तु ब्रह्मके काले ध्यायेच्चक्रक्रमं सुधीः ।
 आधारचक्रं प्रथमं कुलदीपमनन्तरम् ॥
 यच्चचक्रं ततः प्रोक्तं स्वाधिष्ठानात्मकं परम् ।
 रौद्रं करालचक्रञ्च गङ्गरात्मकमेवच ॥
 विद्यापदञ्च त्रिमुखं त्रिपदं कालदण्डकम् ।
 उकारचक्रञ्च ततः कालहारं करण्डकम् ॥
 दीपकं लोभजनकमानन्दललितात्मकम् ।
 मणिपूरकं सञ्ज्ञञ्च नाकुलं कालभेदनम् ॥
 महोष्माहञ्च परमं पादकं पद्ममुच्यते ।
 कल्पजालं ततश्चिन्त्यं पोषकं लोलमं ततः^(१) ॥
 नादावर्त्तपदं प्रोक्तं त्रिपुटञ्च तदुत्तरम् ।
 कङ्कालकमतश्चक्रं विख्यातं पुटभेदनम् ॥
 महापत्न्य विराकाच^(२) बन्धे ज्वलन-सञ्ज्ञिकम् ।
 अनाहतं यत्र पुटं व्योमचक्रं तथा भवेत् ॥
 बोधनं ध्रुवसञ्ज्ञञ्च कलाकन्दलकं ततः ।
 क्रौञ्चभेरुण्डविभवं हामरं कुलपीठकम् ॥
 कुलकोलाहलं हालावर्त्तं चैव महद्भयम् ।
 घोराभैरव-सञ्ज्ञञ्च विशुद्धिः कण्ठमुत्तमम् ॥
 पूर्णकं पदमाख्यातमाज्ञाकाकपुटं तथा ।
 शृङ्गाटं कामरूपाख्यं पूर्णगिर्यात्मकं परम् ॥
 महाव्योमात्मकं चक्रं शक्तिरूपमनुस्मरेत्” ॥ इति ।

(१) ख, लोभमन्तः ।

(२) ख, महापत्न्य विराकाच ।

तदेव मूर्ध्नि शतपचाढ्यमब्जं वर्त्तते इति शेषः ; इदं सहस्रपत्र-
मित्याहुः । इदमम्बुजत्रयं सुषुम्णालक्षणेकनालत्वादेकत्वेन विव-
क्षितमिति विशेषण-विशेष्यभावः । कीदृशं? विप्रकीर्णोब्जकर्णिकं
(२७पृ०) 'विप्रकीर्णानि' विवक्षितानि अङ्गानि पूर्वोक्तान्याधारा-
दीनि तथा तत्कर्णिकाश्च यस्य तत्तथा नानाकमलमित्यर्थः ।
तत्र प्रत्येकमर्क-चन्द्र-वल्लीनां मूर्त्तिरेकैकोपरि ध्यायेत् । तदुक्तं
“तस्मिन् सूर्येन्दु-पावकम्” इति । ‘उत्थापनम्’(२७पृ०) जङ्घ-
मुखत्वम् । यद्यपि शरीरावयवोऽन्यथाकर्त्तुं न शक्यते विनाश-
प्रसङ्गात्, तथाप्यधोमुखत्वमधर्मोन्मुखता, जङ्घमुखत्वमास्तिक-
त्वेनोर्ध्वलोकोन्मुखता, विकाशश्च विनिद्रतानलसत्त्वेन बोद्ध-
व्यम् । अथवा सुषुम्णानाललग्नानि पत्राण्येव वाताहतानि
जङ्घमुखानि भवन्ति इति तदुत्थापनं द्रष्टव्यम् ।

किमर्थमुत्थापनम्? अतआह, वोढुं चन्द्राग्नि-सूर्ययोरिति
(२७पृ०) । कर्मणि षष्ठी, सूर्यचन्द्राग्नीन् वोढुमित्यर्थः, चन्द्रस्य
मध्ये सूर्यपावकयोस्त्राद्यन्तयोः क्रमार्थं प्रयोगे कर्त्तव्ये एषां त्रित्वा-
द्बहुवचनप्रयोगे च कर्त्तव्ये तथानुक्तिरग्नि-सूर्ययोरैकत्व-सूचनार्था,
अग्निसूर्यौ पुरुषरूपं; चन्द्रश्च स्त्रीरूपं प्रकृतिरूपं; तेन प्रकृति-
पुरुषौ वोढुमित्यर्थः । प्रकृतेश्चन्द्रस्य मध्ये ध्यानन्तु तस्याः पुरुषेण
व्याप्तिं दर्शयितुं; प्रकृतिर्हि पुरुषेण व्याप्ता पुरुषायत्ता च वर्त्तते ।
पुंसः सप्तमी वा, चन्द्रादिषु देवातां वोढुमित्यर्थः ।

तस्येति(२७पृ०) । ‘तस्य’पद्मस्य ‘वैजं’ तदर्जितं कर्म ज्ञानञ्च
‘आहृत्य’ गृहीत्वा ‘आत्मा’ जीवः ‘सञ्चरते’ लोकाह्लोकान्तरं गच्छ-
तीत्याहुः । ‘ध्रुवं’ निश्चितम्; श्रूतयः, “पुण्यो वै पुण्येन कर्मणा

भवति, पापः पापेनेति, तमेतं विद्याकर्म्मणी समन्वारभेते पूर्वप्रज्ञा चेति, साधुकारी साधुर्भवति, पापकारी पापो भवति” इत्याद्याः । अथवा ‘सञ्चरते’ पत्रात् पत्रान्तरं गच्छति, तस्याष्टधा वृत्तिर्भवति । पूर्वदले पुण्ये मतिः, आग्नेय्यां निद्रालस्यादयो भवन्ति, याम्ये क्रूरे मतिः, नैऋत्ये पापे मनोषा,^(१) वारुण्यां क्रोडा, वायव्ये गमनादौ बुद्धिः, सोम्ये रतौ प्रीतिः, इशाने द्रव्यादानं,^(२) मध्ये वैराग्यं, केशरे जाग्रदवस्था, कर्णिकायां सप्रः, लिङ्गे सुषुप्तम् । पद्मत्यागे तुरीयमिति हंसोपनिषदि पत्रभेदयुतेः । अथवा ‘तस्य’ पद्मस्य ‘वीजं’ पञ्चाशद्वर्णरूपम् ‘आहृत्य’ उच्चार्य आत्मा ‘सञ्चरते’ व्यवहरति शब्दव्यवहारस्य मालकाधीनत्वात् पञ्चाशद्वर्णवीजाभ्यामिति कर्णिकाविशेषणोक्तेः । तत्पद्मं ‘त्रिस्थानं’ (२८पृ०) नाभिर्हृदयं मूर्धाचेति त्रीणि स्थानान्यस्य, ‘त्रिमार्गञ्च’ स्थानभेदेनोपासनागतिभेदात्, ‘त्रिब्रह्म’ नाभौ विष्णुः, हृदि ब्रह्मा, मूर्धनि त्रिलोचन इति त्रीणि ब्रह्माण्डस्य, ‘त्रिरक्षरं’ त्रिवारमक्षराण्यकारादीन्यस्य, ‘त्रिमात्रं’ ता एव मात्राः अस्य, अकारादिषु मात्राव्यवहारात् । तदेवाब्जं तदुपर्यर्द्धमात्रञ्च, ‘यः’ पुमान् अकारादिवर्णान्यर्द्धमात्रस्य^(३) पुरुषं वेद, स ‘वेदवित्’ वेदोक्तं वेत्ति ।

इदानीमर्द्धमात्रारूपाद्विन्दीः परस्य नादस्य स्वरूपं दर्शयंस्तद्धाने फलमाह, तैलेति (२८पृ०) । तैलस्य धारा तैलधारं, छान्दसं क्लोवत्वं, यथा तैलधारा अच्छिन्ना सती अविच्छेदेनानुभूयते, तथा विशदा दीर्घा चानुभूयते, तद्वत् । ननु तर्हि धारावदेवाग्रे सूक्ष्मी न स्यात् ? अत उपमान्तरम् । दीर्घेति । ‘अवाग्जं’ ब्रह्मणोऽवाक्

(१) क, मनोषा । ख, सतीषा ।

(२) ख, द्रव्यादाने ।

अथः तदनुभवात्, प्राग्वत्समानम्; अथवा न वाचो जात-
मवाग्जं वाचो विराम उपलभ्यत्वात् । तथा 'प्रणवस्य अयं'
'प्रणवादूर्ध्वं' प्रतीयमानं 'तं' नादं 'वेद' उपास्ते 'वेदवित्' शक्ति-
शान्ते अपि प्रणवरूपे जानातीत्यर्थः ॥

इदानीं शरस्य युद्ध इव क्षिप्रकारित्वमुपदिशन् प्रणवाभ्यासे
प्रकारमाह । प्रणवइति (२८पृ०) । अयं मन्त्रो मुण्डकेऽप्यस्ति ।
'वेदव्यं' मनसा ब्रह्म प्रवेक्ष्यम्, किंवत्? शरवत्, यथा शरो
विध्यति; फलं तन्मय इति, ब्रह्ममयो जीवः स्यादित्यर्थः ।
स्वदेहमिति । आत्मानमरणिमिति ब्रह्मोपनिषदि पाठः ।
'स्वदेहः' लिङ्गम्, 'एवम्' अनेन प्रकारेण 'निगूढवत्' निलीनवत्
गुप्तवस्तुवत् 'पश्येत्' सूक्ष्मदृष्ट्या निरीक्षेत, 'उत्कर्षयेत्' वायुं
स्वाधिष्ठानादिवक्रभेदेनोर्ध्वभूमिकां प्रापयेत् ॥

अभ्यासप्रकारमाह, अर्हति (२८पृ०) । कषिक्तयथा कूपात्
रज्ज्वा जलमाकर्षति, एवमर्धमात्रया सह मनो वहत्यवनां^(१)
कुण्डलो भ्रूमध्यमानयेदित्यर्थः । 'पङ्कजम्' आधारादि 'नालं'
सुषुम्णा, तन्मार्गेण 'लयं' तदमृतस्थानम् । तस्य लक्षणमाह,
भ्रवोरिति (२८पृ०) । भ्रवो र्मध्ये यो ललाटेकदेशः तदमृतस्थानं,
'नासिकायान्तु' लक्ष्णीभूतायां 'मूलतः' नासिकामूलादारभ्य
अमृतस्थानं बोद्धव्यं, नासिकामूलस्योपरिभागममृतस्थानमित्यर्थः ।

तदुक्तम्,

"भ्रूमध्ये धाम यत् प्रोक्तं तत् प्रोक्तं सोममण्डलम्" इति ।

तस्यामृतस्य किं स्वरूपम्? अत आह, विश्वस्येति (२८पृ०) ।

(१) ख, अर्धमात्रया समानोवह । पवनां ।

विश्वस्यायतनमित्युक्ते आकाशादि स्यात्, तदर्थमुक्तं महदिति ।
 अह्नैव निरवधिमहत्त्वाधिकरणममृतं, तच्च भूमध्ये धारणाया
 ध्याणं सल्लभ्यते ; येनामृतो भवतीत्यर्थः । हिरुक्तिः समास्यर्था ।

नारायणेन रचिता श्रुतिमात्रोपजीविना ।

असष्टपदवाक्यानां दीपिका ध्यानविन्दुके ॥

इति ध्यानविन्दूपनिषदो दीपिका सम्पूर्णा ॥ ६ ॥

अथ तेजोविन्दूपनिषदो दीपिका ।

ओं तेजोविन्दुः परं ध्यानं विश्वातीतं हृदि स्थितम् ।

द्विखण्डमेकविंशच्च तेजोभावफलं हि तत् ॥ १ ॥

प्रणवस्याकारोकार-मकार-विन्दु-नादानां ध्यानं ध्यानविन्दो
 युक्तम् ; शक्तिशान्तयोर्ध्यानं वक्तुं तेजोविन्दूपनिषदारभ्यते ।
 तेजनं तेजः घञ्, तिजेः क्षमायां सन्, अत्र निशाने घञ् ;
 तस्य 'विन्दुः' कला एवं विधं परं ध्यानं भवति, विश्वातीतं

तद्गोचरत्वात्, 'आणवम्' अणोरिदं सूक्ष्मवस्तुविषयं, 'शाश्वतं'
शश्वविषयं, 'स्थूलं' तद्विषयत्वात्, एवं सूक्ष्मं, 'परं' सर्वातीतफलं
दुःसाध्यञ्च । तदुक्तम्,

“चञ्चलं हि मनः क्लृप्तं प्रमाथि बलवद्दृढम् ।

तस्याह निग्रहं मन्ये वायोरिव सुदुष्करम्” ॥ इति ।

अत एव तद्व्याप्तं 'दुराराध्यं' दुःसेव्यं 'दुष्प्रेक्ष्यं' दुर्दृश्यं 'दुरा-
ग्र्यं' कष्टसाध्यं निर्विषयं 'दुर्लभ्यं' दुःखप्राप्यं 'दुस्तरं' दुरन्तं,
न केवलमस्माकं, सुतोनामपि, 'मनोषिणां' बुद्धिमताम् ।

तर्हि प्राकृतस्यैतद्व्याप्तप्राप्तौ किमन्तरङ्गसाधनम्? अत आह,
जितेति(२८५०) । हितमिताशो 'जिताहारः', हेयोपादेयानि
द्वन्द्वानि तेभ्यो निष्क्रान्तौ 'निर्वन्दः' समलोष्टाश्मकाञ्चन इत्यर्थः ।
'निराशोः' वाञ्छारहितः, 'अगम्यगम्यकर्त्ता' यदन्यैरगम्यं स्थलं
तदपि प्रयत्नेन गम्यं करोति यः सः, 'गुरुमानार्थमानसः' गुरो-
र्मानः पूजा स एवार्थः प्रयोजनं यस्य तादृशं मानसं यस्य सः,
गुरोर्माने चार्थे च मानसं साधनाय प्रवृत्तं यस्येति वा, सोऽधि-
कारीत्यर्थः । 'मुखानि' हाराणि 'त्रोधि' त्रिसङ्ख्यानि पूर्वो-
क्तानि वैराग्यमुत्साहो गुरुभक्तियेति त्रीणि हाराण्येतद्व्याप्तौ
'विन्दन्ति' प्राप्नुवन्ति साधवः ; तेन हंसस्त्रिधामा उच्यते, त्रीणि
'धामानि' प्राप्नुयाया यस्य, जायदादीनि वा ।

ध्यानं प्रशस्याधिकारिणञ्चोक्ता ध्येयस्वरूपमाह, परमिति-
(२८५०) । 'गुह्यं' गुह्यमर्हति स्थानेषु 'अव्यक्तं' सर्वजनाप्रसिद्धं
ब्रह्म ब्रह्मत्वात् निराश्रयं सर्वाधारत्वात् कलात्मकं विष्णोः
सत्त्वोपाधिः परमं पदं विश्रान्तिभूमिः ।

हरिहरसाधारणं स्वरूपं ध्येयमुक्त्वा हरस्वरूपमाह, 'त्रयम्बकं' त्रयाणां वेदानामम्बको वक्ता त्रयम्बकः, त्रयाणां लोकानां गन्ता, अम्बगतौ अवि ह शब्दे इति धातुभ्यां ग्वल् ; 'त्रिगुणं', सत्त्वादि-गुणत्रयोपेतं, 'स्थानम्' आश्रयः, 'त्रिधातुं' त्रयो लोका धातवो यस्य, अन्यदपि त्रयात्मकं सर्वमस्यैव धातवः, 'वाङ्मनाऽतीत-मोचरं' वाङ्मनसयोरतीतो मोचरः स्थानं यस्य तत्तथा । स्वभावेति (२८ पृ०) कृत्रिमसंस्कारत्यागेन^(१) स्वाभाविकवस्तु भावनया ग्राह्यं 'सङ्घातैकपदाज्झितं' सङ्घातवाचिना पटेनोज्झितं शब्दातीतत्वात्, 'आनन्दं' स्वयमानन्दरूपं, 'नन्दनम्' अन्यकृतानन्दः तदतीतमन्येनास्यानन्दः कर्तुं न शक्यते, 'चित्तवृत्ति-विनिर्मुक्तं' (३० पृ०) विकारातीतत्वात्, तत् 'ब्रह्माणं' निङ्गविभक्तिव्यत्ययः, ब्रह्मेत्यर्थः । 'तदध्यात्मं' तदेवाध्यात्ममात्मैत्यर्थः, 'तन्निष्ठा' तदेव निष्ठा मर्यादा, तदुक्तम्, "अतः परतरं नान्यत्" इति । 'तत्परायणं' परमयनं, तदुक्तं, "सा काष्ठा सा परा गतिः" इति । 'अचिन्तं' * चिन्तारहितं चित्तं ज्ञानं यस्य तादृशं,^(२) 'आत्मानम्' आत्मरूपं 'परमं व्योम' परमाकाशं 'स्थितं' सर्वकार्येषु तत्परम् नत्वासीनम् अलमवत् । 'अशून्ये' (३० पृ०) पूर्ण अस्मिन् मति 'शून्यभावं' शून्यत्वेन भाव्यमानं जडैः, वस्तुतः शून्यातीत-

(१) ख, सन्निधानसंस्कारत्यागेन ।

* अचित्तं चित्तमित्ययं अचिन्तचित्तं मिति पाठो दीपिकामन्वतः ।

(२) क, अचिन्तं चिन्तनचित्तं यस्य तादृशं चित्तं ज्ञानं । ख, अचिन्तं चिन्तं यस्य तादृशं चित्तं ज्ञानं ।

मवस्थितं पूर्णत्वात् । ‘नध्यानम्’ इति क्रियाकारकभावशून्यम्
अथ च ‘ध्यैय एव’ ध्यातव्य एव संसारिणां मुक्तिदत्त्वात्,
तद्ब्रह्म ‘सर्वं’ सर्वात्मकम् अथ च ‘परमं शून्यम्’ असङ्गत्वात्,
‘अपर’^(१) न परं यस्मात्तत्, निषेधार्थेन नकारेण बहुव्रीहिः ;
‘परमात्’ अपि आकाशादेः परम्, “अतः परतरं नान्यत्”
इति स्मृतेः । ‘अग्रबुद्धम्’ जाग्रदुद्यापाररहितं^(२) तत्त्वत्वं न
संविदुरिति न अपि तु सत्त्वं विदन्येव, ‘सुनीनाम्’ ऋषीणां
तत्त्वभावेन ‘युक्तम्’ आदरणीयं, न देवा इति, देवाः परं न
विदुरिति न अपि तु विदुरेव ।

साधनानि पूर्वमुक्तानि, सम्प्रत्यसाधनान्याह, लोभमिति
(३० पृ०) । लोभं श्रिता न विदुरित्यन्वयः । श्रितोष्णं श्रिताः
कातराः, वयं ब्रह्मकुले जता इति दर्पं श्रिता न विदुः,
मुक्तिग्रन्थानां ‘सद्भयं’ समूहं श्रितारो न विदुः । न भयमिति
(३० पृ०) । पुनर्भयग्रहणं लोकलज्जाभयवन्तोऽपि न विदुरित्येव-
मर्थम् । मानापमानयोर्वर्त्तमाना न विदुः । एतदिति, एतैर्भावैः
‘विनिर्मुक्तं’ रहितं प्रति तद्ब्रह्म ग्राह्यं, एतद्भावसहितं लोभादे-
सहितं प्रति तत् ब्रह्म न ग्राह्यमित्यर्थः । ‘तत्परं’ तच्च ब्रह्म
परमुत्कृष्टं यस्य तत्परं ब्रह्मनिष्ठं । तद्ग्राह्यमिति^(३) द्वितीया-
वृत्तिरादरार्था । इति शब्दः समाप्तः ।

(१) न दग्मित्यत्र अपरमिति पाठो दीपिकायां दृष्टः ।

(२) ख, जाग्रदुद्यापाररहितं ।

(३) क, ख, परमुत्कृष्टं तत् परं ब्रह्मनिष्ठं प्रतिग्राह्यमिति ।

नारायणेन रचिता श्रुतिमात्रोपजीविना ।
 अस्पष्टपदवाक्यानां दीपिका तेजोविन्दुके ॥
 इति तेजोविन्दूपनिषदो दीपिका सम्पूर्णा ॥ ७ ॥

अथ योगशीखोपनिषदो दीपिका ।

योगमूर्ध्वप्रतिष्ठेयमुक्ता, योगशिखा ततः ।
 त्रिखण्डा ग्रन्थसन्देहे द्वात्रिंशतितमो मता ॥ १ ॥
 यद्वा वक्त्रशिखा ध्यानयोगाद्योगशिखा मता ।
 साङ्गोपाङ्गो योगयुक्तस्तथा तत् साधनानि च ॥ २ ॥
 सस्मति देहान्ते योगिनो गमनप्रकारो वक्तव्यः, एतदर्थं योग-
 शिखारभ्यते । योगशिखामिति (३१ पृ०) । 'मन्त्र' प्रणवं
 'गात्रकम्पः' अडातिशय-सूचकः ; यद्वा "कम्पो भवति मध्यमः"
 इति वचनाद्यदा मध्यमः प्राणविजयो भवति, तदा पद्मासनं

बद्धा 'अन्यत्' सिद्धादि, संयतो कुर्यात्, सर्वत्र वर्त्तमानं
सदितिशेषः ; 'हृत्'(३१ पृ०) 'हृदि' 'परमेष्ठिन' कमलासनं
"परमेष्ठौ पितामह" इति कोशात्, एकमूर्त्तित्वाद्गिरिहरवत्,
परमेष्ठिध्यानमपि मुक्तिहेतुः, अग्निर्वा परमेष्ठौ ; 'एकस्तम्भः'
सुषुम्णाश्रयो मुण्डाधारदण्डः क्रोडाख्यो यस्य तत् तस्मिन्,
इडा-पिङ्गला-सुषुम्णाख्यास्तिस्त्रः 'स्थूणाः' यस्मिन् त्रिस्थूणे त्रिगु-
णात्मके वा, पञ्च इन्द्रियाधिष्ठात्रिणा देवता एव 'दैवतानि'
प्राणादयो वा यत्र तस्मिन् पञ्चदैवते, शरीरे वेति हृदयपेक्षो
विकल्पः ।

हृदि ध्यानप्रकारमाह, आदित्येति(३१ पृ०) । दिव्यमादित्य-
मण्डलं 'रश्मिनां' किरणानां ज्वालाभिः समाकुलम् ; अनेन
चन्द्रोप्युक्तो द्रष्टव्यः, "तस्मिन् सूर्येन्दुपावकान्" इत्युक्तत्वात् ।
वक्त्रिमेव ध्येयतया निर्दिशति । तस्येति (३१ पृ०) । 'तस्य'
आदित्यस्य मध्ये 'गतः' प्रविष्टो वक्त्रिः दीपवर्त्तिवत् 'प्रज्वलेत्'
प्रज्वलति, 'मात्रा' परिमाणं, सा 'परमेष्ठिनो ब्रह्मणो वक्त्रेर्वा'
देहाधिष्ठातु मात्रा ; इदं वक्त्रेर्ध्यानं याज्ञवल्क्यनोक्तं, तद्यथा ।

"हृत्सरोरुहमध्येऽस्मिन् प्रकृत्यात्मककर्णिके^(१) ।

अष्टैश्वर्यदलोपेते विकारमयकेसरे^(२) ॥

ज्ञाननाले वृहत्कन्दे प्राणायामप्रबोधिते ।

विश्वार्चिषं महावक्त्रिं ज्वलन्तं विश्वतो मुखम् ॥

वैश्वानरं जगद्योनिं शिखा तद्बीजमीश्वरम् ।

तापयन्तं स्वकन्देहमापादतल-मस्तकम् ॥

(१) ख, प्रत्यक्षादिक कर्णिके ।

(२) ख, विकारकेसरे यते ।

निर्वातदीपवत्तस्मिन् दीपितं हृद्यवाहनम् ।

दृष्ट्वा तस्य शिखामध्ये परमात्मानमचरम् ॥

नील-तोयद-मध्यस्थं^(१) विद्युन्नेखिव राजते ।

नोवारशूकवद्रूपं^(२) पीताभं सर्वकारणम् ॥

ज्ञात्वा वैश्वानरं देवं सोऽहमात्मेति या मतिः ।

सगुणेषु तमेवेतद्भानं योगविदो विदुः ॥

वैश्वानरत्वं सम्प्राप्य मुक्तिं तेनैव गच्छति ॥ इति ।

इदानीमेतद्भानविशुद्धात्मनः सुषुम्णापश्चिममार्गेण षट्चक्र-
भेदहारोर्द्धं गतिमाह भिन्दन्तीति(३१५०) । ‘सूर्य’ सहस्र-
दलस्यमधिदेवतामादित्यश्च भिन्दन्ति ‘योगाभ्यासेन’ उपायेन ।

भेदने उपायमाह, द्वितीयमिति(३१५०) । सुषुम्णायाः
‘द्वितीय’ पश्चिमं ‘परिशुद्ध’ निर्गुणं ‘विसर्पति’ प्रविशति, मनः-
प्रवेशोपायोऽमृतविन्दावक्तः, द्वितीयमिति वचनात् सुषुम्णाया
हो मार्गाविति लक्ष्यते ; पूर्वमार्गः पश्चिममार्गश्च ; तत्र पूर्वमार्गः
प्रवृत्तिविषयः, पश्चिमो निवृत्तिविषयः ; अत एव परिशुद्धः ;
उक्तञ्च स्वात्मारामेण, “पूर्वेन्माकृतं दिव्यं सुषुम्णापश्चिमं मुखे”
इति । पश्चिममुखस्य योगमार्गत्वात्, पूर्वमुखं कर्ममार्गः ;
कपालसम्पुटं ‘भित्त्वा’ विदार्य अध्यात्मं शिरोऽस्थि अधिदैवतं
ब्रह्माण्डाङ्घ्रिकलं^(३) ‘ततः’ तदनन्तरं ‘तत्परं’ पदं ‘पश्यन्ति’
साक्षात्कुर्वन्ति ; तदुक्तं खेचर्या ।

(१) ख, नीलतोत्पल मध्यस्थ ।

(२) ख, नोवार शूकरूपश्च ।

(३) ख, ब्रह्माण्डोदरशकल ।

३ पश्यते इत्येव पश्यन्ति इति पाठो दीपिकामन्तः ।

“मनसा सह वागीश्या भित्वा ब्रह्मार्गं क्षणात् ।

परामृतमहाभोधो विश्रान्तिं तत्र कारयेत्” ॥ इति ॥

उक्तयोगासमर्थं प्रति सुगमोपायमाह, अथेति(३१पृ०) ।

‘अथशब्दः’ पक्षान्तरे, ‘न ध्यायेत’^(१) न ध्यानं कुर्यात्, ‘जन्तु’
देही ‘अलस्यात्’ अलसत्वात् प्रमादतो वा यदि न ध्यानं कुर्यात्
तर्हि यदि ‘एतत्’ ग्रन्थरूपं ‘त्रिकालं’ त्रिसम्यम् ‘आवर्त्तयेत्’
आवर्त्तयेत् पठेत्, स परमं पदं गच्छेत् । कथितं मया इति
आचार्यो जातसाक्षात्कारः शिष्यान् प्रति वदति ; एतत् ‘पुण्यं’
पवित्रं योगतत्त्वं मया ‘सङ्क्षेपात्’ अविस्तरेण कथितं भवद्भि-
र्बोद्धव्यम् ; कथभूतेन मया ? प्रसन्नं ‘परिमेष्ठिनं’ ब्रह्माणं ‘समा-
साद्य’ प्राप्य ‘लब्धयोगेन’ ब्रह्मणः सकाशात् मया योगो लब्धः,
इति ऋषेर्वाक्यम् ।

‘अस्य योगस्य दुष्प्रापतां अज्ञाजननायाह, जन्मेति(३२पृ०) ।
‘जन्मान्तरसहस्रेषु तपांसि चरतः पुंसो यदा किञ्चिदं ‘नाश्रान्ति’
न भक्षयति न ग्रसति तदा योगेन परं ‘संसारच्छेदनं’ ब्रह्म
पश्यन्ति, तदुक्तम्,

“बहूनां जन्मनामन्ते ज्ञानवान् मां प्रपद्यते ।

वासुदेवः सर्वमिति स महात्मा सुदुर्लभः” ॥ इति ।

द्विरुक्तिः समाख्यार्था, इति शब्दश्च ।

(१) न ध्यायेदित्यत्र क चिह्नित दीपिकापुस्तके ‘न ध्यायेत’ इति, च चिह्नित-
दीपिकापुस्तके ‘न ध्यायते’ इति च पाठान्तरम् ।

नारायणेन रचिता श्रुतिमात्रोपजीविना ।

अस्यष्टपद-वाक्यानां दीपिका योगशैखकी ॥

इति योगशिखीपनिषदो दीपिका सम्पूर्णा । ८ ।

अथ योगतत्त्वापनिषदो दीपिका ।

ओं योगिनां मुक्तिकामानां मुक्तिमार्ग-प्रदर्शिका ।

चयोविंशा तूपनिषद्योगतत्त्वं निरूप्यते ॥ १ ॥

अन्यस्य तावत् फलमाह, यच्छ्रुत्वेति(३३८०) । (१) मङ्गलार्थं योगसिद्धये च परमदेवतां स्तौति, विष्णुरिति । 'महाकायः'(१) यद्देहे ब्रह्माण्डकोटयो वसन्ति । 'तत्त्वमार्गं' परमार्थदृष्टिमाग, यथा दीपः प्रकाशकः, तथा विष्णुर्दृश्यत इत्यन्वयः । 'पुरुषोत्तमः', तदुक्तम्,

(१) तच्छ्रुत्वेत्यत्र यच्छ्रुत्वेति पाठो दीपिकासम्मतः ।

(२) महाकाय इत्यत्र महाकाय इति दीपिकाकारभुवः पाठः ।

“यस्मात् चरमतीतोऽहमक्षरादपि चीत्तमः ।

अतोऽस्मि लोके वेदे च^(१) प्रथितः पुरुषोत्तमः” ॥ इति ।

योगप्रवृत्त्यङ्गं वैराग्यं तावदाहं, यः स्तन्यमिति(३३८०) ।
‘यः’ विवेकी स्तनेषु भवं ‘स्तन्यं’ दुग्धं, शरीरावयवात् यत् ;
‘पूर्वं’ बाह्यदशायां, योत्वापि पयोधरान् निष्पीड्य रमेत्, बाला
हि धयन्तो मातुः पयोधरौ मर्हयन्ति । पश्चात्, यस्मिन्नेवात्मना
पूर्वं भगे जातः ‘तस्मिन्नेव’ तज्जातीये एव भगे ‘रमेत्’ रमेत् ;
अत्रापि निष्पीड्य च पयोधरानिति सम्बध्यते ; स कथं परं पश्ये-
दिति शेषः । योषिदासक्त-चित्तानां मातृगामिनां ज्ञानलेशोऽपि
दुर्लभ इति भावः ।

सांसारिक-धर्म-व्यवहारोऽपि सिकतासेतुप्राय इत्याह,
या इति(३३८०) । जन्मान्तरे इति भावः । एवमिति । ‘एवम्’
उक्तेन प्रकारेण ‘संसारस्य’ जन्मनः ‘चक्रेण’ वृत्तिलक्षणेन ‘कूप-
चक्रम्’ ‘यन्त्रम्’ अरघट्टाख्यं, तस्य ‘घटाः’ घटा इव, ते यथा
उपरिस्था अधोशान्ति, अधस्ताच्चोपरि, तद्वत् भ्रमन्तो जीवाः
‘यानि जन्मानि’ पूर्वोक्तानि, तानि यान्ति इति शेषः । तानि
श्रुत्वा ‘लोकान्’ पितृलोक-देवल्लोकादीन् पुण्योदयेन ‘समश्नुते’
प्राप्नोति इति श्रवणफलम् ।

इदानीमेतत् संसारतरणोपायं प्रणवाक्षरोपासनमाह, त्रय
इति(३३८०) । अकारादीनां क्रमेण पृथिव्यन्तरिक्षं द्यौश्चेति
त्रयो लोकाः, ‘वेदाः’ ऋग्यजुः-सामानि, ‘त्रयः सन्ध्याः’ तिस्रः

सन्ध्या इत्यर्थः, त्रयः 'सुराः' ब्रह्म-विष्णु-रुद्राः ब्रह्म-रुद्र-विष्णवो वा, त्रयः 'अग्नयः' गार्हपत्य-दक्षिणान्याहुवनौयाः, 'गुणास्त्रीणि' गुणास्त्रय इत्यर्थः, सत्त्व-रजस्तमांसि, 'त्रयाक्षरे' त्रयात्मकमक्षरम् अकारादि यत्र प्रणवे । त्रयाणामिति (३३५०) । 'त्रयाणाम्' अक्षराणां मध्ये प्रान्ते 'अक्षरे' मकारे अधीत सति यः अर्धम् अक्षरम् अधीतेऽपि 'अपिः' अल्पभावे, तेनाधिकारिणां सर्वमिदं प्राप्तव्यं प्राप्तम् इह लोके यच्च परमं 'पदं' मोक्षाख्यं तदपि 'लब्धं' प्राप्तम् ।

ननु परमं पदं क्व वर्त्तते ? सर्वत्रास्त चेत्, कथं नीपलभ्यते ? सदामकारेण^(१) उपलभ्यत एवानुस्यूतं, को दृष्टान्तः ? उच्यते, पुष्पेति (३४५०) । 'सर्पिवत्' क्कान्दसो वर्ण-लोपः, यथा एते दृष्टान्तास्तद्वदनुस्यूतमस्तीत्यर्थः ।

इदानीं ह्रस्वपञ्चं ध्यानस्थानमादर्शयति, ह्रदीति (३४५०) । पञ्चं 'स्थितम्' वर्त्तते, तच्च पञ्चमधोमुखं वर्त्तते, 'अधोविन्दुम्' अधोमुखा विन्द्वो यस्य । तदुक्तम्, "सततं शीकराभिश्च" इति । तस्य मध्ये मनः स्थितं पक्षीव कुलाये । उद्घाटनोपायमाह, अकार इति (३४५०) अकारे उच्चारिते सति 'शोचितं' द्रवीभूतं चलनोचितं जातम् ; उकारेण उच्चारिते नैव 'भिद्यते' विकसति; मकारे उच्चारिते सति 'नादं' रवम् अव्यक्तशब्दं लभते अनाहत ग्रहणोचितं^(२) भवति, क्कान्दसत्त्वादिभक्तिप्रक्रमभङ्गो न दोषः । 'अर्धमात्रा तु निश्चला' अर्धमात्रायाम् उच्चारितायां निश्चला भवतीत्यर्थः ।

(१) ख, सदाकारेण ।

(२) ख, अनाहतं पक्षे विना ।

ध्येयस्वरूपमाह, शुद्धेति (३४ पृ०) 'योगयुक्तात्मा' योगेन अष्टा-
ङ्गन युक्तोऽभियन्त्रितः आत्मा मनो यस्य, 'पुरुषोत्तमः' वासुदेवः
तत्र 'तत्परः' तत्परायणः, उज्ज्वलं निर्मलं ध्येयं स्वरूपं लभत-
इत्यन्वयः, सगुणध्यानाभिर्गुणरूपं भातीति भावः ।

इदानीं प्रत्याहार-धारणे आह, कूर्श्ववदिति (३४ पृ०) । पाणि-
पाद-व्यापाराभ्यां सह सर्वेन्द्रियवृत्तौः^(१) । शिरसि सहस्रदले
स्थिते 'आत्माणि' मनसि धारयेत् । एवं सेन्द्रिये मनसि शिरसि
नीते सर्वेषु द्वारेषु नवसु 'वायुः' वायुं 'पूरत' पूरयत योगिनो
यूयं पूरत पूरतेति प्रेरणा । ततो वायुपूर्णे उदरे सति नवद्वार-
रोधः कर्त्तव्य इत्याह, नवद्वार इति । नवद्वारे निषिद्धे सत्य-
न्तरेवोच्छसन्^(२) निश्चसंस्तिष्ठेत, इमं कुश्वकं 'निर्वाणं' मोक्षदं
विदुः घटनिक्षिप्तदीपोपमम् । अयं केवलकुश्वकः । तदुक्तं,

“रेचकं पूरकं मुक्ता सुखं^(३) यद्वायुधारणम्^(४) ।

प्राणायामोऽयमित्युक्तः स वै केवलकुश्वकः ॥

केवले कुश्वके सिद्धे रेच-पूरक-वर्जिते ।

न तस्य दुर्लभं किञ्चित् त्रिषु लोकेषु विद्यते” ॥ इति ।

अयमष्टविध-कुश्वकानामन्यो मुख्यः ।

तदुक्तं,—

“सूर्यभेदनमुज्जायी सीत्कारी शीतली तथा ।

भस्त्रिका^(५) भ्रमरी मूर्च्छा केवलश्चाष्ट कुश्वकाः” ॥ इति ।

गौरवोऽपि,

(१) क, वृत्तौ । (२) ख, अन्तरेवमुच्छसन् । (३) क, सुखे ।

(४) चण्दीपिकायां रोधनम् । (५) क, ख, नभसीका ।

“हाराणां नवकं निरुद्धा मरुतं पीत्वादरे धारितं
नीत्वाकाशमपान-वह्नि-सहितं शक्त्या समुच्छालितम् ।
आत्मध्यानयुत^(१) स्वप्नेन विधिना मूर्ध्नि ध्रुवं विन्यसेत्,
यावत्तिष्ठति तावदेव महतां सङ्घेन संस्तूयते” ॥ इति ।

यद्वा कूर्मवदित्युत्तान-कूर्मासनेन शिरस्यारोपिताभ्यां
पाणिपादाभ्याम् आत्मनि मनसि ‘धारयेत्’ धारणं कुर्यात् । एवं
कृत्वा पवनाभ्यासे कृते निर्व्वाणकुम्भक-सिद्धिरित्यर्थः । उत्तान-
कूर्मासनं यथा,

“पद्मासनं सुसंस्थाप्य जानूर्वोरन्तरे करो,
निवेश्य भूमौ संस्थाप्य व्यामस्थः कुकुटासनम् ।
कुकुटासन-बन्धस्थो दीर्घ्यां सम्बध्य कन्धराम् ।
शेते कूर्मवदुत्तान एतदुत्तानकूर्मकम्” ॥ इति ।

इदानीं ब्रह्मरन्ध्रेण गमनोपायमाह, ऊर्ध्वेति (३४पृ०) ।
ऊर्ध्ववायुविमोक्षणे सति पद्मपत्रमिव तनीयो ब्रह्मरन्ध्रार्गलं ह्रिन्नं
भवति, तस्मिन् भ्रुवोर्मध्ये कूर्मस्थाने ‘निरञ्जनं’ शुद्धं ब्रह्म ध्येयं
जिज्ञेह्य; वायूर्ध्वगमन-प्रकारस्त्वमृतविन्दावुक्तः; भ्रूमध्ये देवस्य
स्थानमुक्तं गोरक्षेण,

“आकाशं यत्परं स्थानं यत्राज्ञाचक्रमुच्यते ।

तत्रात्मानं शिवं ध्यात्वा योगी मुक्तिमवाप्नुयात्” ॥ इति ॥

योगसाधनस्थानं किम्? इत्यत आह । निषिद्धेति (३४पृ०) ।
निषिद्धे स्थले न कर्तव्यम् । क्व तर्हि? निर्वीत-देशे उपविश्य
‘आत्मभूतानां’ सर्वात्मभावमापन्नानां ‘निश्चितं’ निर्धारितं ‘योग-

सेवयेति' योगाभ्यासेन, न रिष्टमरिष्टं वस्तु ज्ञेयमित्यन्वयः ।
द्विरुक्तिः समास्यर्था ।

निषिद्धस्थलानि तु,

“सुराज्ये धार्मिके देशे सुभिचे निरुपद्रवे^(१) ।

एकान्ते मठिकामध्ये स्थातव्यं हठयोगिना” ॥

इत्याद्युक्तेभ्योऽन्यानि ।

नारायणेन रचिता श्रुतिमात्रोपजीविणा ।

अस्यष्टपदवाक्यानां योगतत्त्वस्य दीपिका ॥

इति योगतत्त्वोपनिषदो दीपिका सम्पूर्णा ॥ ६ ॥

—

(१) प्रथमाह्नात् परं

‘षडुःप्रमाणपर्यन्तं’ शिलाग्रिजलवर्जिते,

इत्यतिरिक्तः पाठो हठदीपिकाया पुलकान्तरे दृष्टः ।

अथ सन्ध्यासोपनिषदो दीपिका ।

ओं सन्ध्यासोपनिषत्^(१) पञ्चखण्डा तत्त्वमितानया ।

सन्नियत्योपकार्याङ्गं सन्ध्यासे^(२) ज्ञानमौर्यते ॥

योगाभ्यासेन कृतात्मसाक्षात्कारस्य विदुषः सन्ध्यास एवोचित इति सेतिकर्त्तव्यताकं सन्ध्यासं संविधातुं सन्ध्यासोपनिषदारभ्यते । अथाहिताग्निरिति(३५५०) । 'प्रेतस्य' मृतस्य, संस्कार उपतिष्ठते इति वक्तव्ये छान्दसः सन्धिः ; स्वस्थः सन् 'आश्रमपारं' सर्वा-यमाणामन्थं सन्ध्यासं गच्छेयमिति । यदीच्छेत्^(१) तदापि मन्त्रैः संस्कार उपतिष्ठते^(४) इति सम्बन्धः । 'एतान् वक्ष्यमाणान्, पिढमेधोऽस्ति येषां ते 'पिढमेधिकाः' आहीयाः, 'अरण्ये' इति^(५) वने एतान् 'ओषधिसन्धारान्' ओषधीनां समूहान् 'सम्भृत्य' समू-हीकृत्य अन्येष्टये 'अग्नीन्' आहवनीयादीन् 'उपसमाधाय' प्रकटीकृत्य आह-तर्पणं, आहस्याल्पाक्षरत्वात् पूर्वनिपातः, तर्प-णञ्च आहञ्च कृत्वेत्यर्थः, 'ब्राह्मेष्टि' ब्रह्मा देवता अस्याः सा ब्राह्मी, सा चासाविष्टिश्च तां 'निर्वपेत्' उपक्रमेत्, 'स सर्वज्ञः इत्यादि कल्पतामित्यन्तं मन्त्रं पठन् निर्वपेदित्यन्वयः । अत-उर्द्धं, "यद्ब्रह्मेति,

(१) क, ओं सामान्योपनिषत् । (२) क, तत्त्वविद्योपकार्यं च समासे ।

(३) क, यदीच्छेयमिति । (४) ख, संस्कार उपतिष्ठ इति । (५) क, ख, वन इति ।

“ब्रह्मजज्ञानं प्रथमं पुरस्ताद्दि सीमतः^(१) सुरुचो वेन आवः ।

स बुध्ना उपमा अस्य विष्ठाः सतश्च योनिमसतश्च विवः” ॥

इति च हाभ्यां मन्वाभ्यां ब्रह्मणे चरुं हुत्वा अथर्वादिभ्य-
श्चतुराहुतीर्हुत्वा यज्ञ यज्ञं गच्छेति मन्वाभ्याम् ‘अग्नावरणो’
अग्निमन्यनकाष्ठे ‘हुत्वा’ क्षिप्त्वा, “यज्ञयज्ञं गच्छ, कृष्णं पतिं गच्छ,
स्वां योनिं गच्छ स्वाहा” इत्यधरारणिम्, “एष ते यज्ञो यज्ञपते
वाकः सर्ववोरस्तं जुषस्व स्वाहा” इत्युत्तरारणिं क्षिप्त्वा, आं चिदि-
त्याज्याहुतीर्जुहुयादित्यन्वयः ।

मन्वार्थस्तु, यो ब्रह्मा ‘सर्वज्ञः’ सर्वस्य ज्ञाता ‘सर्ववित्’ सर्वं
विन्दति लभते प्राप्तकामः ‘तपः’ तपःफलाय अमृतत्वाय तस्या-
मृतत्वात् तद्यागो ममाप्यमृतत्वं दिशतु इत्यर्थः ।

यद्ब्रह्मेत्यस्यार्थस्तु, ‘यत्’ यत्र यस्मिन् नक्षत्रं ब्रह्मा देवः
‘अभ्युदय’ अभ्यजयत्, किं? दिवं लोकम्, ‘इदं’ दृश्यमानम् ‘अमुच्चं’
अदृश्यमानं सर्वमभिजितवानिति पूर्वार्चम् अभिजित्नाम नक्षत्रं
ब्राह्मदेवत्वं स्तोति, नक्षत्रद्वारा तद्देवताया ब्रह्मणोऽपि स्तुतिः;
उत्तरार्द्धेन प्रार्थना; ‘सर्वमभिजन्युः’ सर्वजननकर्त्री अभिजित्
‘सुमनस्यमाना’ सुमना भवन्ती ‘सर्वश्रिय’ सर्वां श्रियं ‘दधतु’
दधातु करोतु ।

ब्रह्मजज्ञानमित्यस्यार्थस्तु, ‘वेनः’ वेञ् तन्तुसन्ताने इत्यौणादि-
को नः, बाहुलकादेव चात्वाभावः; ‘जगन्वान्’ कर्त्ता ब्रह्मा ‘सुरुचः’
सुदीप्तिः ‘सौमतः’ मर्यादातः ‘पुरस्तात्’ पूर्वं ‘प्रथमं’ मुख्यं

(१) ख, पुरस्तात् द्विसीमतः ।

‘ब्रह्मजज्ञाम्’ ब्रह्म वेदः, तस्य जज्ञानं, ह्यन्दसं हित्वम्, ‘व्यावः’ विवृतवान् प्रकटीचकारः, मुख्यो वेदार्थः सुमर्यादायाः प्रथमं येन प्रज्ञापित इत्यर्थः । आव इति, वृज् वरणे लुङ्, च्छेर्लुङि मन्त्रे घञेति च्छेर्लुक्, ह्यन्दस्यपि दृश्यत इत्यङ्गागमः, गुणः, हल-
 ञ्झाविति तियोलोपः, व्यवहितायेति वेद्यं व्यवहितप्रयोगः, ‘व्यावः’ व्यवारीत् विवृतवान्, पदस्य पौरुषेयत्वादव इति पदकालेऽटमेव प्रयुञ्जते । किमुपायोऽयम् ? अत आह, ‘बुध्या’ बुध्या उपमा ‘अस्य’ ब्रह्मणः ‘विष्ठा’ विस्थानं प्राप्ता, विरुद्धस्थितयो नात्र प्रच-
 रन्ति, अनुपमोऽयमित्यर्थः ; वेदार्थोऽनेन प्रकाशितः । अन्यच्च किं कृतम् ? अत आह, सतश्च असतश्च ‘योनिम्’ उत्पत्तिं ‘विवः’ विवृतवान् प्रकाशितवान् सर्वमुत्पादितवानित्यर्थः । वृजो लुङि बहुलं ह्यन्दस्यमाङ्योगेऽपीत्यङ्भावः, विपूर्वः ।

अनुवाकैराज्याहुतीरिति प्रत्युचं होमोऽवगन्तव्यः मन्त्र-
 भेदात् । अनुवाकानां व्याख्यानन्तु गौरवात् प्रस्तुतानुपयोगाच्च
 नोच्यते । ‘तैरेव’ अनुवाकैः ‘उपतिष्ठते’ स्तोति मन्त्रप्रकाशित-
 देवताः ; तेषु ऋक्सङ्ख्या यथा, आद्ये एकषष्टिर्ऋचः ; द्वितीये
 षष्टिः ; तृतीये सप्तत्रिंशत् ; चतुर्थे एकोननवतिः ; एवं मिलिता
 ऋचो द्वे शते सप्तचत्वारिंशच्च । २४० । तद्यथा,

॥ ओं ॥

ओं चित्सखायं सखा वद्व्यां तिरः पुरु चिदर्णवं जगन्वान् ।
 धितुर्नपातमा दधीत वेधा अधि क्षमि प्रतरं दीधानः ॥ १ ॥
 न ते सखा सख्यं वद्व्येतल्लक्ष्मा यद्विपुरुषा भवति ।
 मह्यसुत्रासो असुरस्य वीरा दिवो धर्तार उर्विषा परिख्यन् ॥ २ ॥
 उशन्ति घा ते अमृतास एतदेकस्य चित्यजसं मर्त्यस्य ।
 नि ते मनो मनसि धायस्मे जन्युः पतिस्तन्वमा विविश्याः ॥ ३ ॥
 न यत्परा चक्षमा कञ्च नूनमृतं वदन्तो अमृतं रपेम ।
 गन्धर्वो अश्वप्या च योषा सा नो नाभिः परमं जामि तन्नौ ॥ ४ ॥
 गर्भे तु नो जनिता दम्पती कर्देवस्वष्टा सविता विश्वरूपः ।
 नकिरस्य प्रमिनन्ति व्रतानि देद नावस्य पृथिवी उत योः ॥ ५ ॥

आदर्शपुस्तकस्थानां ग्रन्थान्तरस्थानाच्च सूत्रां भूयान् भेदो दृश्यते । प्रथमोक्तास्तु
 ऋषोऽपरिशुद्धाः, अन्तरान्तरा खण्डिताश्च ; शेषोक्तास्तु विशुद्धतया परिदृश्यन्ते ;
 अतस्मा एवोपरिभागे, प्रथमोक्ताश्च तदधोभागे निवेश्यन्ते । सन्तः समीक्ष्योभयासां
 शुद्धशुद्धी विचारयन्तु ।

ओं चित्सखायं सख्यवत्यां तिरपुरुचिदर्णवे जगन्वान् ।
 धितुर्नपातमादधातृवेधा अधिक्षमि प्रतरं दधानः ॥ १ ॥
 न ते सखा सख्यं दृष्टेनत् स लक्ष्मा यद्विपुरुषा भवति ।
 मह्यसुत्रासोऽसुरस्य वीरा दिवो धर्तार उर्विषा परिख्यन् ॥ २ ॥
 उशन्ति घाते अमृतासरा एतदेकस्य चित्यजसंमर्त्य ।
 सन्ति ते मनो मनसि धायस्मे जन्त्युः पविस्त्रव इमा विविश्याः ॥ ३ ॥
 न यत्परा चक्षमाकञ्चनूनमृता वदन्तो अमृतं रपेम ।
 गन्धर्वो अश्वप्यावयोषा भानो नाभिः परमं जामितन्नौ ॥ ४ ॥
 गर्भे तु नो जनिता सम्पतीकदेवस्वष्टा सविता विता विश्वरूपः ।
 नकि रस्य प्रमिनन्ति व्रतानि वेद नावस्य पृथिवी उत योः ॥ ५ ॥

वतो वतासि यम नैव ते मनो हृदयं चाविदाम ।
 अन्या किल त्वां कक्षेव युक्तं परि ष्वजातै लिबुजेव वृक्षम् ॥ १५ ॥
 अन्य ऊ ष यम्यन्य उ त्वां परि ष्वजातै लिबुजेव वृक्षम् ।
 तस्य वा त्वं मन इच्छा स वा तबाधा कृणुष्व संविदं सुभद्रम् ॥ १६ ॥
 त्रीणि कृन्दांसि कवयो वि येतिरे पुरुषं दर्शितं विश्वचक्षणम् ।
 आपो वाता ओषधयस्तान्येकस्मिन् भुवन आर्पितानि ॥ १७ ॥
 वृषा वृष्णे दुदुहे दोहसा दिवः पयांसि यद्वो अदिते रदाभ्यः ।
 विश्वं स वेद वरुणो यथा धिया स यज्ञियो यजति यज्ञियाँ ऋतून् ॥ १८ ॥
 रपद्गन्धर्वीरप्या च योषणा नदस्य नादे परि पातु नो मनः ।
 इष्टस्य मध्ये अदितिर्नि धातु नो भ्राता नो ज्येष्ठः प्रथमो विवोचति ॥ १९ ॥
 सो चित्र भद्रा क्षुमती यशस्वत्या उवास मनवे सर्व्वतौ ।
 यदीमुशन्तमुशतामनु क्रतुमग्निं होतारं विदधाय जीजनन् ॥ २० ॥ २ ॥

वतो वतासि यमनैव ते मनो हृदयं चाविदाम ।
 अन्याकिल त्वां कक्षेव युक्तं परिष्वजति लिबुजेव वृक्षम् ॥ १५ ॥
 अन्यमपुत्रं यम्यन्य उत्वां परिष्वजति लिबुजेव वृक्षम् ।
 तस्य वा त्वं मन इच्छा स वा तबाधा कृणुष्व संविदं सुभद्रम् ॥ १६ ॥
 त्रीणि कृन्दांसि कवयो वियेतिरे पुरुषं दर्शितं विश्वचक्षणम् ।
 आपो वाता ओषधयस्तान्येकस्मिन् भुवन आर्पितानि ॥ १७ ॥
 वृषा वृष्णे दुदुहे दोहसा दिवः पयांसि यद्वो आ अदिते रदाभ्यः ।
 विश्वं स वेदे वरुणो यथा धिया स यज्ञियो यजतु यज्ञियो ऋतून् ॥ १८ ॥
 रपद्गन्धर्वीरप्या च योषणा नदस्य नादे परिपातु मे मनः ।
 इष्टस्य मध्ये अदिति निधातु नो भ्राता नो ज्येष्ठः प्रथमो विवोचति ॥ १९ ॥
 सोचित्र भद्रा क्षुमती यशस्वत्य उवास मनवे सर्व्वतौ ।
 यदीमुशन्तमुशतामनु क्रतुमग्निं होतारं विदधाय जीजनन् ॥ २० ॥ २ ॥

अथ त्वं द्रुप्तं विश्वं विचक्षणं विराभरदिषिरः श्रेणो अध्वरे ।
यदो विशो वृणते दस्ममार्या अग्निं होतारमध धीरजायत ॥ २१ ॥
सदासि रण्वो यवमेव पुष्यते होत्राभिरग्ने मनुषः स्वध्वरः ।
विप्रस्य वा'यच्छ्रमान उक्थो वाजं ससवा' उपयासि भूरिभिः ॥ २२ ॥
उदीरय पितरा जार आ भगमियन्नति हर्यतो हृत्त इष्यति ।
विवक्ति वज्रिः स्वपस्यते मखस्तविष्यते असुरो वेपते मती ॥ २३ ॥
यस्ते अग्ने सुमतिं मर्तो अख्यत्सहसः सूनो अति स प्र शृष्वे ।
इषं दधानो वहमानो अश्वैरा स द्युमा' अमवान् भूषति द्यून् ॥ २४ ॥
शुधी नो अग्ने सद्ने सधस्ये युक्त्वा रथममृतस्य द्रवितुम् ।
आ नो वह रोदसी देवपुत्रे माकिर्देवानामप भूरिह स्याः ॥ २५ ॥
यदग्ने एषा समितिर्भवाति देवी देवेषु यजता यजत्र ।
रत्ना च यद्विभजासि स्वधावो भागं नो अत्र वसुमन्तं वीतात् ॥ २६ ॥

ऋधत्वं द्रुप्तं विश्वं विचक्षणं विराभ रदिपितः श्रेणो अध्वर ।
यदो विशोवृणते दस्ममार्या अग्निं होतार मधधो रजायत ॥ २१ ॥
सदा शिरण्वो यवमेव पुष्यते होत्राभिर्ग्रे मनुषः स्वध्वर ।
विप्रस्य वा यच्चमान उत्थां राजं स सवर्मा उपयासि भूरिभिः ॥ २२ ॥
उदो मती ॥ २३ ॥
यस्ते अग्ने सुमतिं मर्तो अख्यत्सहसः सूनो अतिमत्र शृष्वे ।
इषं दधानो वहमानो अश्वैरभो द्युमा' अमवान् भूषति द्यून् ॥ २४ ॥
शुधीनो अग्ने सद्ने सधस्ये युक्त्वा रथ-ममृतस्य द्रवितुम् ।
आनो वक्षरोदसी देवपुत्रे माकिर्देवानामभूरिहस्याः ॥ २५ ॥
यदग्ने एषा समितिर्भवति भवाति देवी देवेषु च यजति यजता ।
रत्ना च यद्विभजासि धावो भागं नो अत्र वसुमन्तं वीतात् ॥ २६ ॥

अन्धमिदं रक्षसामयमख्यदन्वहानि प्रथमो जातवेदाः ।
 अनु सूर्य उषसो अनु रश्मीननु द्यावापृथिवी आ विवेश ॥ २७ ॥
 प्रत्यग्निरक्षसामयमख्यत्प्रत्यहानि प्रथमो जातवेदाः ।
 प्रति सूर्यस्य पुरुषा च रश्मीन्प्रति द्यावापृथिवी आ ततान ॥ २८ ॥
 द्यावा ह क्षामा प्रथमे ऋतेनाभिन्नावे भवतः सत्यवाचा ।
 देवो यन्मर्तान्यजथाय कृण्वन्क्षीदहीता प्रत्यङ् स्वमसुं यन् ॥ २९ ॥
 देवो देवात्परिभूऋतेन वहा नो हव्यं प्रथमश्चिकित्वान् ।
 भूमकेतुः समिधाभाऋजोकोमन्द्रीहीतानित्योवाचायजीयान् ॥ ३० ॥ ३
 अर्चामि वां वर्धयापो घृतसू द्यावाभूमौ शृणुतं रोदसी मे ।
 अहा यदेवा असुनोतिमायन्मध्वा नो अत्र पितरा शिशीताम् ॥ ३१ ॥
 स्वागदेवस्यामृतं यदी गोरतो जातासो धारयन्त उर्वी ।
 विश्वे देवा अनु तत्ते यजुर्गुर्दुहे यदेनो दिव्यं घृतं वाः ॥ ३२ ॥
 किं खिन्नो राजा जगृहे कदस्याति व्रतं चक्षमा को वि वेद ।
 मित्रश्चिद्विष्णुश्चा जुहुराणो देवां क्षोको न यातामपि वाजो अस्ति ॥ ३३ ॥

अन्वरोति हे ॥ २७ ॥

द्यावा ह क्षामा प्रथमे ऋतेनाभिन्नावे भवतः सत्यवाचा ।

देवो यन्मर्तान्यजथाय कृण्वन् सिद्धाता प्रत्यङ् स्वमसंयन् ॥ २९ ॥

देवो देवान् परिभूऋते न वहन्तो हव्यं प्रथमश्चिकित्वान् ।

भूमकेतुः समिधाभाऋजोकोमन्द्रीहीतानित्योवाचा यजीयान् ॥ ३० ॥ ३

अर्चामि वां वर्धयापो घृतसू द्यावाभूमौ शृणुतं रोदसी मे ।

अहा यदेवा असुनोति मयन्मध्वा नो अत्र पितरा शिशीताताम् ॥ ३१ ॥

स्वागदेवस्यामृतं यदी गोरतो जाता सो धारयन्त उर्वी ।

विश्वे देवा अनुतत्ते यजुर्गुर्दुहे यदेनो दिव्यं घृतं वा ॥ ३२ ॥

किं खिन्नो राजा जगृहे कदस्याति व्रतं चक्षमा को विवेद ।

मित्रश्चिद्विष्णुश्चा जुहुराणो देवा क्षोको न यातामपि वाजो अस्ति ॥ ३३ ॥

दुर्मन्त्रासृत्तस्य नाम सलक्ष्मा यद्विषुरुपा भवति ।
 यमस्य यो मनवते सुमन्त्रवर्गे तस्य पाञ्चप्रयुच्छन् ॥ ३४ ॥
 यस्मिन् देवा विदधे मादयन्ते विवस्वतः सद्ने धारयन्ते ।
 सूर्यं ज्योतिरदधर्मास्य क्लृप्तरि द्योतनिं चरतो अजस्ता ॥ ३५ ॥
 यस्मिन् देवा मन्त्रानि सञ्चरन्त्यपीत्ये न वयमस्य विद्व ।
 मित्रो नो अत्रादितिरनागान्त्वविता देवो वरुणाय वोचत् ॥ ३६ ॥
 सखाय आ शिषामहे ब्रह्मेन्द्राय वज्रिणे ।
 स्तुष ऊ षु नृतमाय धृष्णवे ॥ ३७ ॥
 शवसा ह्यसि श्रितो वृत्रहत्येन वृत्रहा ।
 मघैर्मघोनो अति शूर दाशसि ॥ ३८ ॥
 स्तेगो न क्षामत्येषि पृथिवीं मही नो वाता इह वान्तु भूमौ ।
 मित्रो नो अत्र वरुणो युज्यमानो अग्निर्वने न व्यसृष्ट शोकम् ॥ ३९ ॥

दुर्मन्त्रा सृत्तस्य नलक्ष्मा यद्विषुरुपा भवति ।
 यमस्य यो मनवते सुमन्त्रवर्गे तस्य पाञ्चप्रयुच्छन् ॥ ३४ ॥
 यस्मिन् देवा विदधे मादयन्ते विवस्वतः सद्ने धारयन्ते ।
 सूर्यं ज्योतिरदधर्मास्य क्लृप्तरि द्योतनीयं रतो अजस्ता ॥ ३५ ॥
 यस्मिन् देवा मन्त्रानि सञ्चरन्त्यपीत्ये न वयमस्य विद्व ।
 मित्रो नो अत्रादितिरनागान्त्वविता देवो वरुणाय वोचत् ॥ ३६ ॥
 सखाय आशिषा न मद्भि ब्रह्मेन्द्राय वज्रिणे ।
 स्तुष ऊषवो नृतमाय धृष्णवे ॥ ३७ ॥
 शवसाह्यसि श्रितो वृत्रहत्येन वृत्रहा ।
 मघैर्मघोनो अति शूरं दाशसि ॥ ३८ ॥
 स्तेगीनक्षामत्येति पृथ्वीं मित्रं न वातो विह्वति भूमा ।
 मित्रो यत्र वरुणो आज्यामानोऽग्निर्वने न व्यसृष्टशोकं ॥ ३९ ॥

सुहि श्रुतं गतंसदं जनानां राजानं भीममुपहृत्सुधम् ।
 ऋडा जरित्रे रुद्र स्तवानी अन्यमस्त्रते नि वपन्तु सेव्यम् ॥४०॥४॥
 सरस्वतीं देवयन्तो हवन्ते सरस्वतीमध्वरे तायमाने ।
 सरस्वतीं सुकृतो हवन्ते सरस्वती दाशुषे वार्यं दात् ॥ ४१ ॥
 सरस्वतीं पितरो हवन्ते दक्षिणा यज्ञमभिनक्षमाणाः ।
 आसद्यास्मिन्वर्हिषि मादयध्वमनमीवा इष आ धेक्षस्मै ॥ ४२ ॥
 सरस्वति या सरथं ययाधोक्तैः स्वधाभिर्देवि पितृभिर्मदन्तौ ।
 सहस्रार्चमिडो अत्र भागं रायस्योषं यजमानाय धेहि ॥ ४३ ॥
 उदीरतामवर उत्परास उन्मध्यमाः पितरः सोम्यासः ।
 असुं य ईयुरवका ऋतञ्जास्ते नोऽवन्तु पितरो हवेषु ॥ ४४ ॥
 आहं पितृन्सुविदन् आवित्ति नपातं च विक्रमणं च विष्णोः ।
 वर्हिषदो ये स्वधया सुतस्य भजन्त पितृस्त इहागमिष्ठाः ॥४५॥

सुहि श्रुतगते सदञ्जनानामुपहृत्सुधम् ।
 मृडाजरित्रे रुद्रस्तवानोन्यको अस्मिन्निवधुसेना ॥ ४० ॥ ४ ॥

 . . . सरस्वतीदाशुषेवार्यंदात् ॥ ४१ ॥
 सरस्वतीयां पितरोहवन्ते दक्षिणा यज्ञ मभिरक्षमाणा ।
 आसद्यास्मिन् वर्हिषिमादयस्तानमी वा इष आधेक्षस्मै ॥ ४२ ॥
 सरस्वती यासरथं ययाध स्वधाभिर्देवि पितृभिर्मदन्तौ ।
 सहस्रार्चं मिडो अत्रभागं रायस्योषं यजमानस्यधेहि ॥ ४३ ॥
 उदीरतामवर उत्परास उन्मध्यमाः पितरः सोम्यासः ।
 असुं य ईयुरवका ऋतञ्जास्ते नोवन्तु पितरोहवेषु ॥ ४४ ॥
 आहं पितृन् सुविदन् आवित्सुवपातश्च विक्रमणश्च विष्णोः ।
 वर्हिषदो ये स्वधया सुतस्य भजन्त पितृस्त इहागमिष्ठाः ॥ ४५ ॥

इदं पितृभ्यो नमो अस्त्वद्य ते पूर्वांसो ये अपरास ईयुः ।
 ये पार्थिवे रजस्या निषत्ता ये वा नूनं सुव्रजनासु दिक्षु ॥ ४६ ॥
 मातली कव्यैर्यमो अङ्गिरोभिर्हृहस्पतिर्ऋक्भिर्वावृधानः ।
 यांश्च देवा वावृधुर्ये च देवांस्ते नो ऽवन्तु पितरो हवेषु ॥ ४७ ॥
 स्वादुः किलायं मधुमा उतायं तीव्रः किलायं रसवा उतायम् ।
 उतो न्वस्य पपिवांसमिन्द्रं न कश्चन सहत आह्वेषु ॥ ४८ ॥
 परेयिवांसं प्रवतो महीरिति बहुभ्यः पन्थामनुपस्यशानम् ।
 वैवस्वतं सङ्गमनं जनानां यमं राजानं हविषा सपर्यत ॥ ४९ ॥
 यमो नो गातुं प्रथमो विवेद नैषा गव्यूतिरपभर्तवा उ ।
 यत्रा नः पूर्वं पितरः परेता एना जज्ञानाः पथ्या अनु स्वाः ५० ॥ ५॥
 बर्हिषदः पितर जत्यर्वागिमा वो हव्या चक्रमा जुषध्वम् ।
 त आ गतावसा शन्तमेनाधा नः शं योररपो दधात ॥ ५१ ॥

इदं पितृभ्यो नमो अस्त्वद्यते पूर्वांसो उपरास ईयुः ।
 येपार्थिवो ऋतस्यानिषया येवा नूनं सुविद्य ॥ ४६ ॥
 मातली कव्यैर्यमो अङ्गिरोभि हृहस्पतिर्ऋक्भिर्वावृधानः ।
 यांश्च देवा वृधुर्ये च देवांस्ते नोऽवन्तु पितरो हवेषु ॥ ४७ ॥
 स्वादुः किलायं मधुमा उतापक्तीव्रः किलायं रसवाम् उतायम् ।
 उतो न्वस्यपपिवासमिन्द्रं न कश्चनसहन् आह्वेषु ॥ ४८ ॥
 परेयिवासं प्रवतो महीरनुबहुभ्यः पन्थामनु यस्य ज्ञानं
 वैवस्व सङ्गमनं जनानां यमं राजानं हविषा सपर्यत ॥ ४९ ॥
 यमो नो गातुं प्रथमो वेद नैषा गव्यूतिरपभर्तवा उ ।
 यत्रा नः पूर्वं पितरः परेता एनाजज्ञानाः पथ्या अनुस्वाः ॥ ५० ॥ ५॥
 बर्हिषदः पितर जत्यर्वागिमावोहव्या चक्रमा जुषध्वम् ।
 आ गतावसाशन्तमेनाधा नः शंयोररपोदधात् ॥ ५१ ॥

आद्या जातु दक्षिणतो निषद्येदं नो हविरभि गृणन्तु विश्वे ।
 मा हिंसिष्ट पितरः केन चिन्नो यद् आगः पुरुषता कराम ॥ ५२ ॥
 त्वष्टा दुहित्रे बहत् कृणोति तेनेदं विश्वं भुवनं समेति ।
 यमस्य माता पर्युह्यमाना महो जाया विवस्वतो ननाश ॥ ५३ ॥
 प्रेहि प्रेहि पथिभिः पूर्याणैर्येना ते पूर्वे पितरः परेताः ।
 उभा राजानौ स्वधया मदन्तौ यमं पश्यासि वरुणं च देवम् ॥ ५४ ॥
 अपेत वीत वि च सर्पतातो ऽस्मा एतं पितरो लोकमक्रन् ।
 अहोभिरङ्गिरक्तभिर्व्यक्तं यमो ददात्यवसानमस्मै ॥ ५५ ॥
 उग्रन्तस्त्रेधीमक्षुशन्तः समिधीमहि ।
 उग्रन्नुशत आ वह पितृन् हविषे अत्तवे ॥ ५६ ॥
 द्युमन्तस्त्रेधीमहि द्युमन्तः समिधीमहि ।
 द्युमान् द्युमन्त आ वह पितृन् हविषे अत्तवे ॥ ५७ ॥
 अङ्गिरसो नः पितरो नवग्वा अथर्वाणो भृगवः सोम्यासः ।
 तेषां वयं सुमतौ यज्ञियानामपि भद्रे सोमनसे स्याम ॥ ५८ ॥

आ जातु दक्षिणतो निषद्येदं नो हविरभि गृणन्तु विश्वे ॥
 मा हिंसिष्ट पितरः केन चिन्नो यद् आगः पुरुषता कराम ॥ ५२ ॥
 त्वष्टा दुहित्रे बहत् कृणोति तेनेदं विश्वं भुवनं समेति ।
 यमस्य माता पर्युह्यमाना महो जाया विवस्वतो ननाश ॥ ५३ ॥
 प्रेहि प्रेहि पथिभिः पूर्याणैर्येनानां ते पूर्वे पितरः परेताः ।
 उभा राजानौ स्वधया मदन्तौ यमं पश्यासि वरुणं च देवम् ॥ ५४ ॥
 अपेतवीतविचसर्पतातोऽस्मा एतं पितरो लोकमक्रन् ।
 अहोभिरङ्गिरक्तभिर्व्यक्तं यमो ददात्यवसानमस्मै ॥ ५५ ॥
 उग्रन्तस्त्रेधीमक्षुशन्तः समिधीमहि ।
 उग्रन्नुशत आ वह पितृन् हविषे अत्तवे ॥ ५६ ॥
 अङ्गिरसो न पितरो नवग्वा अथर्वाणो भृगवः सोम्यासः ।
 तेषां वयं सुमतौ यज्ञियानामपि भद्रे सोमनसे स्याम ॥ ५८ ॥

अङ्गिरोभिर्यज्ञियैरा गङ्गीह यम वैरूपैरिह मादयस्व ।
 विवस्वन्तं हुवे यः पिता ते ऽस्मन्वर्हिषा निषद्य ॥ ५८ ॥
 इमं यम प्रस्तरमा हि रोहाङ्गिरोभिः पितृभिः संविदानः ।
 आ त्वा मन्त्राः कविग्रस्ता बहन्वेना राजन् हविषो मादयस्व ॥ ६० ॥

इम एत उदासहन्दिवस्पृष्टान्धारहन् ।

प्र भूर्जयो यथा पथा द्यामङ्गिरसो ययुः ॥ ६१ ॥ ६

प्रथमोऽनुवाकः ॥

यमाय सोमः पवते यमाय क्रियते हविः ।

यमं ह यज्ञो गच्छत्यग्निदूतो अरङ्कतः ॥ १ ॥

यमाय मधुमत्तमं जुहोता प्र च तिष्ठत ।

इदं नम ऋषिभ्यः पूर्वजेभ्यः पूर्वैभ्यः पथिकङ्गाः ॥ २ ॥

यमाय घृतवत्पयो रात्रे हविर्जुहोतन ।

स नो जीवेष्वा यमे दीर्घमायुः प्र जीवसे ॥ ३ ॥

अङ्गिरोभिर्यज्ञियैरामिह यम वै रूपैरिह मादयस्व ।
 विवस्वन्तं हुवे यः पिता तस्मिन् यज्ञो वर्हिष्यामि रवा ॥ ५८ ॥
 इमं यम प्रस्तरमा हि सादाङ्गिरोभिः पितृभिः संविदानः ।
 आ त्वा मन्त्राः कविग्रस्ता बहन्वेना राजन् हविषो मादयस्व ॥ ६० ॥
 इत एव उदासहन्दिवस्पृष्टान्धारहन् ।
 प्रभूर्जयो यथास्यामङ्गिरसोयुत ॥ ६१ ॥ ६
 अनुवाकसूक्तं प्रथमं । १। ऋच एकवृत्तिः । ६१ ।
 यमाय सोम पवते यमायक्रियते हविः ।
 यमं ययज्ञो गच्छत्यग्निदूतो अरं कतः ॥ १ ॥
 यमाय मधुमत्तमं जुहोत प्र च तिष्ठत ।
 इदं नम ऋषिभ्यः पूर्वजेभ्यः पूर्वैभ्यः पथिकङ्गाः ॥ २ ॥
 यमाय घृतवत्पयो रात्रे हविर्जुहोतन ।
 स नो जीवेष्वा यमे दीर्घमायुः प्रजीवसे ॥ ३ ॥

मनमग्ने वि दही माभि शूचो मास्य त्वचं चिचिपो मा शरीरम् ।

शृतं यदा करसि जातवेदो ऽथेममेनं प्र हिणुतात्पितृभ्यः ॥ ४ ॥

यदा शृतं कृण्वो जातवेदो ऽथेममेनं परि दत्तात्पितृभ्यः ।

यदो गच्छात्यसुनोतिमेतामथ देवानां वशनोर्भवाति ॥ ५ ॥

चिकद्रुकेभिः पवते षड्वीरेकमिदृष्टहत् ।

त्रिष्टुब्गायत्री कृन्दांसि सर्वा ता यम आपिता ॥ ६ ॥

सूर्यं चक्षुषा गच्छ वातमात्मना दिवं च गच्छ पृथिवीं च धर्मभिः ।

अपो वा गच्छ यदि तत्र ते हितमोषधीषु प्रति तिष्ठा शरीरैः ॥ ७ ॥

अजो भागस्तपसस्तं तपस्व तं ते शोचिस्तपतु तं ते अर्चिः ।

यास्ते शिवास्तन्वा जातवेदस्ताभिर्वहेनं सुकृतासु लोकम् ॥ ८ ॥

यास्ते शोचयो रंहयो जातवेदो याभिराष्टणांसि दिवमन्तरिक्षम् ।

अजं यन्तमनुताः समृष्वतामथेतराभिः शिवतमाभिः शिवं कृधि ॥ ९ ॥

मैनमग्निर्विदहीर्माभि शोचोमात्मनि चिचयो मा शरीरम् ।

यदा शृतं कृण्वो जातवेदोऽथेममेनं प्र हिणुतात् पितृभ्यः ॥ ४ ॥

यदा शृतं कृण्वो जातवेदोऽथेममेनं परिदत्तात्पितृभ्यः ।

यदा गच्छात्यसुनोति मेतामथादेवानां वशनोर्भवानि ॥ ५ ॥

चिकद्रुकेभिः पवते षड्वीरेकमिदत् ।

त्रिष्टुब्गायत्री कृन्दांसि सर्वा ता यम आपिता ॥ ६ ॥

सूर्यं चक्षुषा गच्छ वातमात्मना दिवश्च गच्छ पृथिवीं च धर्मभिः ।

आपो वा गच्छ यदि तत्र ते हितमोषधीषु प्रतिष्ठा शरीरैः ॥ ७ ॥

अजो न्यगस्तपसास्तं तपस्वन् तं शोचिस्तपतु तन्मो अर्चिः ।

• • • • • ॥ ८ ॥

• • • • • याभिराष्टणांसि देव मन्तरिक्षम् ।

अयन्त तमनुतामथवता मथेतराभिः शिवतमाभिः शृतं कृधि ॥ ९ ॥

अव सृज पुनरग्रे पितृभ्यो यस्त आहुतश्चरति स्वधावान् ।
 आयुर्वसान उप यातु शेषः सं गच्छतां तन्वा सुवर्चाः ॥ १० ॥ ७ ॥
 अति द्रव श्वानो सारमेयौ चतुरक्षौ श्वलौ साधुना यथा ।
 अधा पितृन्सुविदत्ता अपीहि यमेन ये सधमादं मदन्ति ॥ ११ ॥
 यौ ते श्वानौ यमं रक्षितारौ चतुरक्षौ पथिषदो वृक्षसा ।
 ताभ्यां राजन्परि धेष्टेनं स्वस्यस्मा अनमीवं च धेहि ॥ १२ ॥
 उरूणसावसुतृपावदुम्बलौ यमस्य दूतौ चरतो जनां अनु ।
 तावस्मभ्यं दृश्ये सूर्याय पुनर्दातामसुमद्येह भद्रम् ॥ १३ ॥

सोम एकेभ्यः पवते घृतमेक उपासते ।

येभ्यो मधु प्रधावधि तांश्चिदेवापि गच्छतात् ॥ १४ ॥

ये चित्पूर्वं ऋतसाता ऋतजाता ऋतावृधः ।

ऋषीन्तपस्वतो यम तपोजां अपि गच्छतात् ॥ १५ ॥

अव सृज पुनरग्रे पितृभ्यो यस्त आहुतिश्चरति स्वधाविनिः ।

आयुर्वसान उप यातु शेषः सङ्गतां तन्वां सुवर्चा ॥ १० ॥ ७ ॥

अति इव श्वानौ सारमेयौ चतुरक्षौ श्वलौ साधुना यथा ।

अधापितृन् सुविदत्ता अपीहि यमेन ये सदमान् मदन्ति ॥ ११ ॥

यौ ते श्वानौ यमं रक्षितारौ चतुः पथिषदौ पथिपदिन् चक्षुषा ।

ताभ्यां राजन्परिधेष्टेनं स्वस्यस्मा अनमीवं च धेहि ॥ १२ ॥

उरूणसावसुतृपावदुम्बलौ यमस्य दूतौ चरतो जनां अनु ।

तावस्मभ्यं दृश्ये सूर्याय पुनर्दातामसुमद्येह भद्रम् ॥ १३ ॥

सोममेकेभ्यः पवते घृतमेक उपासते ।

येभ्यो मधु प्रधावधि ऋतितीक्ष्णदेवापि गच्छतात् ॥ १४ ॥

येचित् पूर्वकृतसापऋताजाना कृतावृधः ।

ऋषीन्तपस्वतो यमस्योजां अपि गच्छतात् ॥ १५ ॥

तपसा ये अनाधृष्यास्तपसा ये स्वर्गयुः ।
 तपो ये चक्रिरे महस्तांश्चिदेवापि गच्छतात् ॥ १६ ॥
 ये युध्यन्ते प्रधानेषु शूरासो ये तनूव्यजः ।
 ये वा सहस्रदक्षिणास्तांश्चिदेवापि गच्छतात् ॥ १७ ॥
 सहस्रखीयाः कवयो ये गोपायन्ति सूर्यम् ।
 ऋषीन्तपस्वतो यम तपोजां अपि गच्छतात् ॥ १८ ॥
 स्थोनास्मै भव पृथिव्यनृक्षरा निवेशनी । यच्छास्मै शर्म सप्रथाः ॥ १९ ॥
 असम्बाधे पृथिव्या उरौ लोके नि धीयस्व ।
 स्वधा याश्चक्षुषे जीवंस्तास्ते सन्तु मधुश्रुतः ॥ २० ॥ (८)
 ह्वयामि ते मनसा मन इहेमान् गृह्णां उप जुजुषाण एहि ।
 सङ्गच्छस्व पितृभिः सं यमेन स्थोनास्त्वा वाता उप वान्तु शग्माः ॥ २१ ॥

तपसा ये अनाधृष्यास्तपसा ये स्वर्गयुः ।
 तपो ये चक्रिरे महस्तांश्चिदेवापि गच्छतात् ॥ १६ ॥
 ये युध्यन्ते प्रधानेषु शूरासो ये तनूव्यजः ।
 ये वा सहस्रदक्षिणास्तांश्चिदेवापि गच्छतात् ॥ १७ ॥
 सहस्रखीयाः कवयो ये गोपायन्ति सूर्यम् ।
 ऋषीन्तपस्वतो यम तपोजां अपि गच्छतात् ॥ १८ ॥
 स्थोनास्मै पृथिव्यनृक्षरानिवेशनी ।
 यच्छास्मै शर्म सप्रथाः ॥ १९ ॥
 असम्बाधे पृथिव्या उरौ लोके नि धीयस्व ।
 स्वधा याश्च ऋषेजोवन्तो सन्तु मधुश्रुतः ॥ २० ॥
 ह्वयामि ते मनसा मन इदामां गृह्णमुपजुजुषाणराहि ।
 सङ्गच्छस्व पितृभिः सं यमेन स्थोनास्त्वावाता उप वान्तु शग्माः ॥ २१ ॥

उत्त्वा बहन्तु मरुत उदवाहा उदप्रुतः ।

अजेन कृण्वन्तः शीतं वर्षणोचन्तु बालिति ॥ २२ ॥

उदङ्गमायुरायुषे क्रत्वे दद्याय जीवसे ।

स्वान्गच्छतु ते मनोऽधः पिबृंरुप द्रव ॥ २३ ॥

मा ते मनो मासोर्माङ्गानां मा रसस्य ते ।

मा ते हास्त तन्वः किं चनेह ॥ २४ ॥

मा त्वा वृक्षः सं बाधिष्ट मा देवी पृथिवी मही ।

लोकं पिबृषु विवैधस्व यमराजसु ॥ २५ ॥

यत्ते अङ्गमतिहितं पराचैरपानः प्राणो य उ वाते परेतः ।

तस्ते सङ्गत्य पितरः सनीडा घासाहासं पुनरा वेशयन्तु ॥ २६ ॥

अपेमं जीवा अरुधन्गृहेभ्यस्तं निर्वहन्त परि ग्रामादितः ।

मृत्युर्थमस्यासीद्भूतः प्रचेता असून् पिबृभ्यो गमयां चकार ॥ २७ ॥

उत्त्वा बहन्तु मरुत उदवाहा उदप्रुतः ।

अजेन कृण्वन्तः शीतं वर्षणोचन्तु बालिति ॥ २२ ॥

उदङ्गमायुषेत् क्रत्वे दद्याय जीवसे ।

स्वान्गच्छतु ते मनोऽधः पिबृंरुप द्रव ॥ २३ ॥

मतिमानो मासोर्माङ्गानां मा रसस्य ते ।

हास्ततन्वादः किं चनेह ॥ २४ ॥

मा त्वा वृक्षः सं बाधिष्ट मा देवी मही ।

लोकं पिबृषु विवैधस्व यमराजसु ॥ २५ ॥

यत्ते अङ्गमतिहितं पराचैरपानः प्राणो य उ वाते परेतः ।

तस्ते सङ्गत्य पितरः सनीज घासं पुनरा वेशयन्तु ॥ २६ ॥

अपेमं जीवा अरुधन्गृहेभ्यस्तं निर्वहन्त परि ग्रामादितः ।

मृत्युर्थमस्यासीद्भूतः प्रचेता असून् पिबृभ्यो गमयाच्चकार ॥ २७ ॥

ये दस्यवः पितृषु प्रविष्टा ज्ञातिमुखा अहुतादक्षरन्ति ।

परापुरो निपुरो ये भरन्त्याग्निष्ठानस्मात्प्र धमाति यज्ञात् ॥ २८ ॥

सं विशन्तिह पितरः स्वा नः स्योनं कृण्वन्तः प्रतिरन्त आयुः ।

तेभ्यः शक्रेम हविषा नक्षमाणा ज्योर्जीवन्तः शरदः पुरुचोः ॥ २९ ॥

यां ते धेनुं निपृणामि यमु ते क्षीर ओदनम् ।

तेना जनस्यासो भर्ता यो ऽवासदजीवनः ॥ ३० ॥ (८)

अश्वावतीं प्र तर या सुशेवार्चाकं वा प्रतरं नवीयः ।

यस्त्वा जघान बध्यः सो अस्तु मा सो अन्यद्दिद भागधेयम् ॥ ३१ ॥

यमः परो ऽवरो विवस्त्रान्ततः परं नाति पश्यामि किं चन ।

यमे अध्वरो अधि मे निविष्टो भुवो विवस्त्रानन्वाततान ॥ ३२ ॥

अपागूहन्नमृतां मर्त्येभ्यः कृत्वा सवर्णामदधुर्विवस्वते ।

उताश्विनावभरयत्तदासीदजहादुवा मिथुना सरणूः ॥ ३३ ॥

ये दस्यवः पितृषु प्रविष्टा ज्ञाति मुखा अहुतदेक्षरन्ति ।

परापुरो ये भवन्त्यग्निष्ठालोकान् प्रणुदात्वस्मान् प्रधमाति यज्ञात् ॥ २८ ॥

सं विशन्तिह पितरः स्वातस्योनं कृण्वन्तः प्रतिरन्तः आयुः ।

तेभ्यः शक्रेम हविषा यजमानाज्योर्जीवन्तः शरदः पुरुचोः ॥ २९ ॥

यां ते धेनुं निपृणामि यमुते क्षीर ओदनम् ।

तेनाजनस्यासो भर्ता यो वासरदजीवनः ॥ ३० ॥ ८ ॥

अश्वावन्ती प्रतर यासुशे वा ऋचाकाक्षी प्रतरं नवीयः ।

यस्त्वा यथा ववद्वा सोलु मासोन्यद्वितर भागं धेये ॥ ३१ ॥

यमः परो विवस्त्रान्तः परं नाति पश्यामि किञ्चन ।

यमे अध्वरो अधि मे निविष्टो भुवो विवस्त्रानन्वाततान ॥ ३२ ॥

यथा गूहन्नमृता मर्त्येभ्यः कृत्वा सवर्णामदधुर्विवस्वते ।

उताश्विनाचभरय तदा सीदजहादुदमिथुना रणूः ॥ ३३ ॥

ये निष्ठाता ये परोक्षा ये दग्धा ये चोहिताः ।

सर्वांस्तान्मन्त्रा वृष्टं पितृन् हविषे अन्तवे ॥ ३४ ॥

ये अग्निदग्धा ये अनग्निदग्धा मध्ये दिवः स्वधया मादयन्ते ।

त्वं तान्वेत्य यदि ते जातवेदः स्वधया यज्ञं स्वधितिं जुषन्ताम् ॥ ३५ ॥

ग्रं तप माति तपो अग्ने मा तन्वं तपः ।

वनेषु शुभो अस्तु ते पृथिव्यामस्तु यद्वरः ॥ ३६ ॥

ददाम्यस्मा अवसानमेतद्य एष आगन्मम चेदभूदिह ।

यमश्चिकित्वा प्रत्येतदाह ममैष राय उप तिष्ठतामिह ॥ ३७ ॥

इमां मात्रां मिमीमहे यथापरं न मासाते । शते शरत्सु नो पुरा ॥ ३८ ॥

प्रेमां मात्रां ०।० ॥ ३९ ॥

अप्रेमां मात्रां ०।० ॥ ४० ॥ (१०)

ये निष्ठाता ये परोक्षा ये दग्धा ये चोहिताः ।

सर्वांस्तान्मन्त्रा वृष्टं पितृन् ये अग्निदग्भाविषये अन्तवे ॥ ३४ ॥

ये अनग्निदग्ध समध्ये दिवं स्वधया दयन्तः ।

तन्मात्वेत्य यदि तज्जातावादः स्वधया यज्ञं स्वधितिं जुषन्ताम् ॥ ३५ ॥

अन्तममतिनाया अमे मातपन्नपः ।

वनेषु शुभो अस्तु ते पृथिव्यामस्तु यद्वरः ॥ ३६ ॥

ददाम्यस्मा अवसानमेतद्य एष आगन्मावेद भूदिह ।

यमश्चिकित्वा प्रत्या तदाहिसामेषराय उपतिष्ठतामिह ॥ ३७ ॥

इमां मात्रां मासाते । यथा परमा मासते ।

शतं शरत्सु नो पुरा ॥ ३८ ॥

प्रमातृ ०।० ॥ ३९ ॥

आपोमा ०।० ॥ ४० ॥

वीमां मात्रां ०।०॥ ४१ ॥

निरिमां मात्रां ०।०॥ ४२ ॥

उदिमां मात्रां ०।०॥ ४३ ॥

समिमां मात्रां मिमीमहे यथापरं न मासातै ।

शते शरत्सु नो पुरा ॥ ४४ ॥

अमासि मात्रां स्वरगामायुषान् भूयासम् ।

यथापरं न मासातै शते शरत्सु नो पुरा ॥ ४५ ॥

प्राणो अपानो व्यान आयुश्चक्षुर्दृश्ये सूर्याय ।

अपरिपरेण पथा यमरात्रः पितृन् गच्छ ॥ ४६ ॥

ये अग्रवः शशमानाः परेयुर्हि त्वा द्वेषांस्त्यक्तवन्तः ।

ते व्यामुदित्याविदन्त लोकं नाकस्य पृष्ठे अधि दीधानाः ॥ ४७ ॥

वीमांः ०।०॥ ४१ ॥

निरिमां ०।०॥ ४२ ॥

उदिमां ०।०॥ ४३ ॥

स मिपावा मिमाञ्च यथा परब्रमासते ।

शते शरत्सु नो पुरा ॥ ४४ ॥

अमासि मात्रां स्वरगामायुषान् भूयासम् ।

यथा परं तमासते शतशरत्सु सरनी पुरा ॥ ४५ ॥

प्राणे अपानोव्यान आयुश्चक्षुर्दृश्ये सूर्याय ।

अपरि प्ररेण यथा यमं राजपितृनाम् ॥ ४६ ॥

ये अग्रवः शशमानाः पारयुर्हि त्वा द्वेषां स्तनपत्यवन्तः ।

तस्यामुदित्या पिदन्त लोकं नाकस्य पृष्ठे अधिदीधानाः ॥ ४७ ॥

उदन्वती द्यौरवमा पीलुमतीति मध्यमा ।

तृतीया ह प्रद्यौरिति यस्यां पितर आसते ॥ ४८ ॥

ये नः पितुः पितरो ये पितामहा य आविविशुर्वन्तरिक्षम् ।

य आक्षिपन्ति पृथिवीमुत द्यां तेभ्यः पितृभ्यो नमसा विधेम ॥ ४९ ॥

इदमिहा उ नापरं दिवि पश्यसि सूर्यम् ।

माता पुत्रं यथा सिचाभ्येनं भूम ऊर्णुहि ॥ ५० ॥ (११)

इदमिहा उ नापरं जरस्यन्यदितोऽपरम् ।

जाया पतिमिव वाससाभ्येनं भूम ऊर्णुहि ॥ ५१ ॥

अभि त्वोर्णोमि पृथिव्या मातुर्वस्त्रेण भद्रया ।

जीवेषु भद्रं तन्मयि स्वधा पितृषु सा त्वयि ॥ ५२ ॥

अग्नीषोमा पथिकृता स्यान् देवेभ्यो रत्नं दधयुर्वि लोकम् ।

उप प्रेथतं पूषणं यो वहत्याजयानैः पथिभिस्तत्र गच्छतम् ॥ ५३ ॥

उदन्वती द्यौरव मापीलुमतीति मध्यमा ।

तृतीयाह प्रद्यौरिति यस्यां पितरः आसते ॥ ४८ ॥

ये नः पितरो ये पितामहा यापिविशुर्वन्तरिक्षम् ।

य आक्षिपन्ति पृथिवीमुत द्यां तेभ्यः पितृभ्यो नमसा विधेम ॥ ४९ ॥

इदं सिद्धवानापरं दिवि पश्यामि सूर्यम् ।

मा मातापुत्रं यथा सिचाभ्येनं भूम ऊर्णुहि ॥ ५० ॥

इदमिहा ऊर्णोमि पृथिव्यानापरं जरस्यन्यदितोऽपरम् ।

जो प्रापत्यं मिव वाससामसंभूम ऊर्णुहि ॥ ५१ ॥

अनिलोर्णोमि पृथिव्यामातुर्वस्त्रेण भद्रया ।

जीवेषु भद्रं जनापि स्वापितृषु सा त्वयि ॥ ५२ ॥

अग्नितं षोमापृथिवी कृताम्योतं देवेभ्यो रत्नं दधयुर्वि लोकम् ।

उपप्रेथेतं पूषणं यो वहत्याजयानैः पथिभिः स तत्र गच्छतम् ॥ ५३ ॥

पूषा त्वेत्थरावयतु प्र विद्वाननष्टपशुर्भवनस्य गोपाः ।
 स त्वैतेभ्यः परि ददत्पितृभ्योऽग्निर्देवेभ्यः सुविदन्त्रियेभ्यः ॥ ५४ ॥
 आयुर्विश्वायुः परि पातु त्वा पूषा त्वा पातु प्रपथे पुरस्तात् ।
 यत्रासते सुकृतो यत्र त ईयुस्तत्र त्वा देवः सविता दधातु ॥ ५५ ॥
 इमौ युनज्मि ते वङ्गी असुनीताय वोढवे ।
 ताभ्यां यमस्य सादनं समितीश्चाव गच्छतात् ॥ ५६ ॥
 एतत्त्वा वासः प्रथमं न्वागन्नपैतद्दह यदिहाबिभः पुरा ।
 इष्टापूर्तमनुसङ्ग्राम विद्वान्यत्र ते दत्तं बहुधा विबन्धुषु ॥ ५७ ॥
 अग्नेर्वर्मं परि गोभिर्ययस्व सं प्रोर्णुष्व मेदसा पीवसा च ।
 नेत्वा धृष्णुर्हरसा जहृषाणो दधृग्विधक्षन्वरीह्वयाते ॥ ५८ ॥
 दण्डं हस्तादाददानो गतासोः सह श्रोत्रेण वर्चसा बलेन ।
 अत्रैव त्वमिह वयं सुवीरा विश्वा मृधो अभिमातीर्जयेम ॥ ५९ ॥

पूषा त्वेत्थरावयतु प्रपथेपुरानात् विद्वान नष्ट पशुर्भवनस्य गोपाः ।
 स त्वैतेभ्यः परिधन् पितृभ्योऽग्निर्देवेभ्यः सुविदन्त्रियेभ्यः ॥ ५४ ॥
 आयुर्विश्वायुः परिमामति त्वा पूषा त्वा पातु प्रपथे पुरानात् ।
 यत्रासते सुकृतो यत्र ते ययुस्तत्र त्वा देव सविता दधातु ॥ ५५ ॥
 इमौ युनज्मते वङ्गी असुनीताय वोढवे ।
 ताभ्यां यमस्य सादनं समितीश्चाव गच्छतात् ॥ ५६ ॥
 एता एवा सः प्रथमत्वागन्नपैतत्तु पूर्णं दृषिभिः पुरा ।
 इष्टापूर्तमनुसङ्क्रम विश्वान्यत्र यदेत वङ्गसा विबन्धुषु ॥ ५७ ॥
 अग्नेर्वर्मं परिगोभि र्ययस्व संप्रोर्णुष्व परचसामेद सा च ।
 नेत्वा धृष्णुर्हरसा जहृषाणो दधृग्विधक्षन्वरीह्वयाते ॥ ५८ ॥
 दण्डुहस्तादागतो गतासोः सह श्रोत्रेण वर्चसाबलेन ।
 अत्रैव त्वमिह ० ० ० ० ॥ ५९ ॥

धनुर्हस्तादाददानो मृतस्य सह चत्वेण वर्चसा वलेन ।
समागृभाय वसु भूरि पुष्टमर्वाङ् त्वमेष्टुप जीवलीकम् ॥ ६० ॥ १२

॥ द्वितीयोऽनुवाकः ॥

इयं नारी पतिलोकं वृणाना नि पद्यत उप त्वा मर्त्य प्रेतम् ।
धर्मं पुराणमनुपालयन्ती तस्यै प्रजां द्रविणं चेह धेहि ॥ १ ।
उदीर्घं नार्थ्यभि जीवलीकं गतासुमेतमुप शेष एहि ।
हस्तग्राभस्य दधिघोस्तवेदं पत्युर्जनित्वमभि सं बभूथ ॥ २ ॥
अपश्यं युवतिं नीयमानां जीवामृतेभ्यः परिणीयमानाम् ।
अन्वेन यत्तमसा प्रावृतासीत्प्राक्तो अपाचीमनयं तदेनाम् ॥ ३ ॥
प्रजानत्यग्रे जीवलीकं देवानां पन्यामनुसञ्चरन्ती ।
अयं ते गोपतिस्तं जुषस्व स्वर्गं लोकमधि रोह्यैनम् ॥ ४ ॥
उप द्यामुप वेतसमवत्तरो नदीनाम् ।
अग्ने पित्तमपामसि ॥ ५ ॥

० ० ० ० चत्वेण वर्चसावुलेन ।

समागृभायमूरि पुष्टमर्वाङ् त्वमेष्टुप जीव लीकम् ॥ ६० ॥ १२ ॥

इत्यनुवाकमूर्तं द्वितीयम् ॥ २ ॥

मृचः षष्टिः ॥ ६० ॥

इयंनारी पतिलो कं वृणताजि यद्यत उप त्वामर्त्य प्रेतं ।
धर्मं पुराणमनुपादलयन्ती तस्यै प्रजां द्रविणं वेधेहि ॥ १ ॥
उदीर्घं नार्थ्यं नार्थ्यभि जीवलीकं गतासुमेतमुप शेषं पृथि ।
हस्तग्राभस्य दिधिघोस्तवेदं पत्युर्जनित्वमभि सम्बभूथ ॥ २ ॥
अपश्यं युवतिं नीयमानं जीवामृतेभ्यः परिणीयमानम् ।
अन्वेन यत्तमसा प्रावृतासीत्प्राक्तो आयावी पुनर्यत्तदेनाम् ॥ ३ ॥
प्रजामत्पद्य जीवलीकं दिवानां यथा मनुसञ्चरन्ती ।
अयम् गोपतिस्तं जुष स्वर्गलोकमधि रोह्यैनम् ॥ ४ ॥
उप द्यामुप वेतसमवत्तरो नदीनाम् ।
अग्ने पित्तं मयमेसि ॥ ५ ॥

यं त्वमग्ने समदहस्तमु निर्वापया पुनः ।

क्याम्बूरच रोह्तु शाण्डदूर्वा व्यस्कशा ॥ ६ ॥

इदं त एकं पर ऊ त एकं तृतीयेन ज्योतिषा सं विशस्व ।

संवशने तन्वा चारुरेधि प्रियो देवानां परमे सधस्थे ॥ ७ ॥

उत्तिष्ठ प्रेहि प्र द्रवौकः कृणुष्व सलिले सधस्थे ।

तत्र त्वं पितृभिः संविदानः सं सोमेन मदस्व सं स्वधाभिः ॥ ८ ॥

प्र च्वस्व तन्वं सं भरस्व मा ते गात्रा वि हायि मो शरीरम् ।

मनो निविष्टमनुसंविशस्व यत्र भूमेर्जुषसे तत्र गच्छ ॥ ९ ॥

वर्चसा मां पितरः सोम्यासो अञ्जन्तु देवा मधुना हृतेन ।

चक्षुषे मा प्रतरं तारयन्तो जरसे मा जरदष्टिं वर्धन्तु ॥ १० ॥ ११ ॥

वर्चसा मां समनक्तान्निर्मैधां मे विष्णुर्न्यूनक्तासन् ।

रयिं मे विश्वे नि यच्छन्तु देवाः स्योना मापः पवनैः पुनन्तु ॥ ११ ॥

यं त्वमग्ने समदहस्तमु निर्वापया पुनः ।

क्षियात्त उरोह्तु शाण्डदूर्वा व्यस्कशा ॥ ६ ॥

इदम् एक पर कत एकं तृतीयेन ज्योतिषा सं विशस्व ।

यं वशने तत्कचाचरेधि प्रियो देवानां परमे सधस्थे ॥ ७ ॥

उत्तिष्ठ प्रेहि प्रद्रवौधः कृणुष्व सलिले सधस्थे ।

तत्र त्वं पितृभिः संविदानः सं सोमेन मदस्व सं स्वधाभिः ॥ ८ ॥

प्र च्वस्व तन्वं सं भरस्व मा ते गात्रा विहायि मो शरीरम् ।

मनो निविष्टमनुसंविशस्व यत्र भूमेर्जुषसे तत्र गच्छ ॥ ९ ॥

वर्चसा मां पितरः सोम्यासो अञ्जन्तु देवा मधुना हृतेन ।

चक्षुषे मा प्रतरं ताता हरयो जरसे मा जरदृष्टिर्वर्धन्तु ॥ १० ॥ ११ ॥

वर्चसा मां समनक्ताग्निर्मैधा मे विष्णुर्न्यूनक्तासन् ।

रयिं मे विश्वे नि यच्छन्तु देवाः स्योना मापः पवनैः पुनन्तु ॥ ११ ॥

मित्रावरुणा परि मामधातामादित्या मा स्वरवो वर्धयन्तु ।
 वर्चो म इन्द्रो न्यनक्तु हस्तयोर्जरदष्टिं मा सविता क्षणेत् ॥१२॥
 यो ममार प्रथमो मर्त्यानां यः प्रेयाय प्रथमो लोकमेतम् ।
 वैवस्वतं सङ्गमनं जनानां यमं राजानं हविषा सपर्यत ॥ १३ ॥
 परा यात पितर आ च यातायं वो यज्ञो मधुना समक्तः ।
 दत्तो अस्मभ्यं द्रविणेह भद्रं रयिं च नः सर्ववीरं दधात ॥१४॥
 कण्वः कक्षीवान्पुरुमीढो अगस्त्यः श्यावाश्वः सोमयर्चनानाः ।
 विश्वामित्रोऽयं जमदग्निरत्रिरवन्तु नः कश्यपो वामदेवः ॥ १५ ॥
 विश्वामित्र जमदग्ने वसिष्ठ भरद्वाज गोतम वामदेव ।
 शर्दिर्नो अत्रिरग्रभीतृमोभिः सुसंशासः पितरो मृडता नः ॥१६॥
 कस्ये मृजाना अति यन्ति रिप्रमायुर्दधानाः प्रतरं नवीयः ।
 आप्यायमानाः प्रजया धनेनाध स्याम सुरभयो गृहेषु ॥ १७ ॥

मित्रावरुणायो यमाधातामादित्या मा स्वरवो वर्धयन्तु ।
 वर्चो म इन्द्रो न्यनक्तु हस्तयोर्जरदष्टिं मा सविता क्षणेत् ॥ १२ ॥
 यो ममार प्रथमो मर्त्यानां यः प्रियाय प्रथमो लोकमेतम् ।
 वैवस्वतं सङ्गमनं जनानां यमं राजानं सपर्यत ॥ १३ ॥
 परा यात पितर आ च याताय वो यज्ञो मधुना मतः ।
 दत्तो अस्मभ्यं द्रविणेह भद्रं रविस्ततः सर्वं वीरं दधातु ॥ १४ ॥
 कण्वः कक्षीवानुक्रमेधो अगस्त्यः श्यावाश्व सोमयविना ना ।
 विश्वामित्रोऽयं जमदग्निरत्रिरवन्तु न कश्यपो वामदेव ॥ १५ ॥
 विश्वामित्र जमदग्नि वसिष्ठ भरद्वाज गोतम वामदेव ।
 शर्दिर्नो अत्रिरग्रभीतृमोभिः सुसंत्सासः पितरो मृडता नः ॥ १६ ॥
 कस्ये मृजाना सति यन्ति रिप्रमायुर्दधानः प्रतरं नवीयः ।
 आप्यायमानाः प्रजया धनेनाध स्याम सुरभयो गृहेषु ॥ १७ ॥

अञ्जते व्यञ्जते समञ्जते क्रतुं रिहन्ति मधुनाभ्यञ्जते ।
 सिन्धोरुच्छासे पतयन्तमुक्षणं हिरण्यपावाः पशुमासु गृह्णते ॥ १८ ॥
 यद्वो मुद्रं पितरः सोम्यं च तेनो सचध्वं स्वयशो हि भूतम् ।
 ते अर्वाणः कवय आशृणोत सुविदचा विदधे ह्यमानाः ॥ १९ ॥
 ये अत्रयो अङ्गिरसो नवग्वा इष्टावन्तो रातिषाचो दधानाः ।
 दक्षिणावन्तः सुकृतो य उ स्यासदास्मिन्बर्हिषि मादयध्वम् ॥ २० ॥ १४ ॥
 अधा यथा नः पितरः परासः प्रत्नासो अग्न ऋतमाशशानाः ।
 शुचोदयन्दीध्यत उक्थशासः क्षामा भिन्दन्तो अरुणोरप व्रन् ॥ २१ ॥
 सुकर्माणः सुरुचो देवयन्तो अशो न देवा जनिमा धमन्तः ।
 शुचन्तो अग्निं वावृधन्त इन्द्रमुर्वीं गव्यां परिषदं नो अक्रन् ॥ २२ ॥
 आ सूर्येव क्षुमति पश्वो अख्यद्देवानां जनिमान्युग्र ।
 मर्तासिद्धिदुर्वशीरक्तप्रत्यधे चिदर्थ उपरस्यायोः ॥ २३ ॥

अञ्जते व्यञ्जते समञ्जते क्रतुं रिहन्ति मधुनाभ्यञ्जते ।
 सिन्धोरुच्छासे यतयन्तं मुक्षणं हिरण्यपावाः पशुमासु गृह्णते ॥ १८ ॥
 यद्वो मुद्रं पितरः सोम्यं च तेनो सचध्वं स्वयशो हि भूतम् ।
 ते अर्वाणः कवय आशृणोते सुदन्ना विदधे ह्यमानाः ॥ १९ ॥
 ये अत्रयो अङ्गिरसो नवग्वा इष्टावन्तो रातिषाचो दधानाः ।
 दक्षिणावन्तः सुकृतो य उ स्यासदास्मिन्बर्हिषि सादयध्वम् ॥ २० ॥ ४ ॥
 अधा यथा नः पितरः परासः प्रसन्नसो अग्न ऋतमाशशानाः ।
 शुचोदयन्दीधिति मुक्थशासः क्षामा भिन्दन्तो अरुणोरप व्रन् ॥ २१ ॥
 सुकर्माणः सुरुचो देवा जनिधयन्तः ।
 शुचन्तो अग्निं वृधन्त इन्द्रं पूर्वगं व्यमरिषदन्तोऽरमन् ॥ २२ ॥
 आ सूर्ये चक्षुमति पश्वोऽरुचद्देवानां यतानिमां त्वुग्र ।
 मर्तासिद्धिदुर्वशीरक्तप्रत्यधे विदर्थ उपरस्यायोः ॥ २३ ॥

अकर्म ते स्वपसो अभूम ऋतमवसन्नपसो विभातोः ।
 विश्वं तद्भद्रं यदवन्ति देवा बृहद्देम विदधे सुवीराः ॥ २४ ॥
 इन्द्रो मा मरुत्वान् प्राच्या दिशः पातु बाहुच्युता पृथिवी व्या-
 मिवोपरि ।

लोककृतः पथिकतो यजामहे ये देवानां हुतभागा इह स्य ॥ २५ ॥
 धाता मा निर्ऋत्या दक्षिणाया दिशः पातु बाहु० । ० ॥ २६ ॥
 अदितिर्मादित्यैः प्रतीच्या दिशः पातु बाहु० । ० ॥ २७ ॥
 सोमो मा विश्वेदेवैरुदीच्या दिशः पातु बाहु० । ० ॥ २८ ॥
 धर्ता ह त्वा धरुणो धारयाता ऊर्ध्वं भानुं सविता व्यामिवोपरि ।
 लोककृतः ० । ० ॥ २९ ॥
 प्राच्यां त्वा दिशि पुरा संवृतः स्वधायामा दधामि बाहु० । ० । ३० । १५
 दक्षिणायां त्वा दिशि पुरा ० । ० ॥ ३१ ॥

अकर्म ते स्वपसो अभूम ऋतमवसन्नपसो विभातोः ।
 विश्वं तद्भद्रं देवो बृहद्देम विदधे सुवीराः ॥ २४ ॥
 इन्द्रो मरुत्वान् प्राच्या दिशः पातु बाहुच्युता पृथिवी व्यामिवोपरि ।
 लोककृतः पथिकतो यजामहे ये देवानां हुतभागा इह स्य ॥ २५ ॥
 धाता मा निर्ऋत्या दक्षिणा दिशः ० । ० ॥ २६ ॥
 अदितिर्मादित्यैः प्रतीच्या दिशः ० । ० ॥ २७ ॥
 सोमो मा विश्वेदेवैरुदीच्या दिशः पातु बाहु ० । ० ॥ २८ ॥
 ० ० ० ० ० ० ० कतापृथिवी व्यामिव ।
 धर्ता ह त्वा धरुणो धारयाता ऊर्ध्वं भानुं सविता व्यामिव ॥ २९ ॥
 प्राच्यां त्वा दिशि पुरा संवृतः स्वधायामदधानिवा ऊरुकता पृथिवी व्यामिव
 ॥ ३० ॥ १५ ॥
 दक्षिणायां त्वा ० । ० ॥ ३१ ॥

प्रतीच्यां त्वा दिशि पुरा०।०॥ ३२ ॥

उदीच्यां त्वा दिशि पुरा०।०॥ ३३ ॥

ध्रुवायां त्वा दिशि पुरा०।०॥ ३४ ॥

जर्घ्यायां त्वा दिशि पुरा संहतः स्वधायामा दधामि बाहुभुता
पृथिवी द्यामिवोपरि ।

लोककृतः पृथिवीकृतो यजामहे ये देवानां हुतभागा इह स्थ ॥ ३५ ॥

धर्तासि धरुणो ऽसि वंसगो ऽसि ॥ ३६ ॥

उदपूरसि मधुपूरसि वातपूरसि ॥ ३७ ॥

इतश्च मामुतश्चावतां यमे इव यतमाने यदैतम् ।

प्र वां भरन्मानुषा देवयन्त आ सीदतां स्वमु लोकं विदाने ॥ ३८ ॥

स्वासस्थे भवतमिन्दवे नो युजे वां ब्रह्म पूर्य्यं नमोभिः ।

वि श्लोक एति पथेव सूरिः शृण्वन्तु विश्वे अमृतास एतत् ॥ ३९ ॥

प्रतीच्यां त्वा ० । ० । २ ।

उदीच्यां त्वा ० । ० । ३ ।

ध्रुवायस्त्राहा ॥ ४ ॥

जर्घ्यायां त्वा दिशि पुरा संहतः स्वधायामा दधामि बाहुभुता पृथिवीं द्यामि-
वोपरि ।

लोककृतः पृथिवीकृतो यजामहे देवानां हुत इह स्थः ॥ ३५ ॥

धर्तासि ध ० ० ० ० सिगोमि ॥ ३६ ॥

उदपूरसि ० ० ० ० वातपूरसि ॥ ३७ ॥

इतश्च मामुत्प्रावन्तां यमे इव यतमाने यदैतम् ।

प्रवाभरवन्मनुषा देवयन्तो आ सीदतां स्वमु लोकं विदाने ॥ ३८ ॥

स्वासस्थे भवतमिन्दवे नो युजे वां ब्रह्मपूर्य्यन्तमोभिः ।

वि श्लोक एति यथेव सूरिः शृण्वन्तु विश्वे अमृतास एतत् ॥ ३९ ॥

त्रीणि पदानि रूपो अन्वरोहचतुष्पदीमन्वैतद्व्रतेन ।
 अक्षरेण प्रति मिमीते अर्कमृतस्य नाभावभि सं पुनाति ॥४०॥१६॥
 देवेभ्यः कमहणीत मृत्युं प्रजायै किममृतं नाहणीत ।
 ब्रह्मस्यतिथ्यज्ञमतनुत ऋषिः प्रियां यमस्तन्वमा रिरैच ॥ ४१ ॥
 त्वमग्न ईडितो जातवेदो ऽवाङ्मयानि सुरभीणि कृत्वा ।
 प्रादाः पितृभ्यः स्वधया ते अक्षन्नद्वित्वं देव प्रयता हवींषि ॥४२॥
 आसीनासो अरुणीनामुपस्थे रयिं धत्त दाशुषे मर्त्याय ।
 पुत्रेभ्यः पितरस्तस्य वस्त्रः प्र यच्छत त इहोर्जं दधात ॥ ४३ ॥
 अग्निष्वात्ताः पितर एह गच्छत सदःसद सदत सुप्रणीतयः ।
 अतो हवींषि प्रयतानि बर्हिषि रयिं च नः सर्ववीरं दधात ॥४४॥
 उपहता नः पितरः सोम्यासो बर्हिष्येषु निधिषु प्रियेषु ।
 त आ गमन्तु त इह शुवन्त्वधि ब्रुवन्तु ते ऽवन्त्वन्मान् ॥ ४५ ॥

त्रीणि पदानि रूपो आन्वरोहं चतुष्पदात्वात्तद्व्रतेन ।
 अक्षरेण प्रतिमिमीते अर्कमृतस्य नाभावधि संपुनाति ॥ ४० ॥
 देवेभ्यः कमहणीतः सं प्रजायै कममृतं नाहणीत ।
 ब्रह्मस्यतिथ्यज्ञमतनुत ऋषिं प्रियां यमस्तन्वमा रिरैचीत् ॥ ४१ ॥
 त्वमग्न ईडितो जातवेदो वाङ्मयानि सुरभीणि कृत्वा ।
 प्रादाः पितृभ्यः स्वधया ते अक्षन् द्वित्वं देव प्रजाय त्वाहवींषि ॥ ४२ ॥
 आसीनासो अरुणीनामुपस्थे रयिन् तदा अये मर्त्याय ।
 पुत्रेभ्यः पितरस्तस्य वस्त्रः प्रयच्छत त इहोर्जन्दधात् ॥ ४३ ॥
 अग्निष्वाताः पितरः गृह गच्छत सदसदः सदत सुप्रणीतयः ।
 अता हवींषि प्रयतानि बर्हिष्यन्यारयि सर्ववीरन्दधात् ॥ ४४ ॥
 उपहताः पितरः सोम्यासो बर्हिष्येषु निधिषु प्रियेषु ।
 त आ गमन्तु त इवह शुचं त्वधिक्रयन्तु तेवं तस्मात् ॥ ४५ ॥

ये नः पितुः पितरो ये पितामहा अनूहिरे सोमपीथं वसिष्ठाः ।
 तेभिर्धमः सरराणो हवींश्चुशुशुङ्गिः प्रतिकाममत्तु ॥ ४६ ॥
 ये तादृषुर्देवता जेहमाना होत्राविदः स्तोमतष्टासो अर्कैः ।
 अग्ने याहि सहस्रं देववन्दैः सत्यैः कविभिर्ऋषिभिर्धर्मसद्भिः ॥ ४७ ॥
 ये मत्यासो हविरदो हविष्या इन्द्रेण देवैः सरथं तुरेण ।
 आग्ने याहि सुविद्वेभिरर्वाङ्परैः पूर्वैर्ऋषिभिर्धर्मसद्भिः ॥ ४८ ॥
 उप सर्प मातरं भूमिमेतामुह्यचसं पृथिवीं सुशेवाम् ।
 ऊर्णमृदाः पृथिवी दक्षिणावत एषा त्वा पातु प्रपथे पुरस्तात् ॥ ४९ ॥
 उच्छृङ्खल पृथिवि मा नि बाधथाः सुपायनास्मै भव सूपसर्पणा ।
 माता पुत्रं यथा सिवाभ्येनं भूम ऊर्णुहि ॥ ५० ॥ १७ ॥
 उच्छृङ्खमाना पृथिवी सु तिष्ठतु सहस्रं मित उप हि अयन्ताम् ।
 ते गृहासो घृतश्रुतः स्योना विश्वाहास्मै शरणाः सन्त्वच ॥ ५१ ॥

ये नः पितरो ये पितामहा अनुजाहिरे सोमपीथं वसिष्ठाः ।
 तेभिर्धमः सरराणो हवींश्चुशुशुङ्गिः प्रतिकामन्तु ॥ ४६ ॥
 ये तानृषुर्देवता जेहमाना होत्रावि सोमस्तष्टासो अर्कैः ।
 अग्ने याहि सहस्रं देव वन्दैः परैः पूर्वैः पितृभिर्धर्मसद्भिः ॥ ४७ ॥
 ये मत्यासो हविरदो हविष्या इन्द्रेण देवैः सरथं तुरेण ।
 आग्ने याहि सुविद्वेभिरर्वाङ्परैः पूर्वैर्ऋषिभिर्धर्मसद्भिः ॥ ४८ ॥
 उप सर्प मातरं भूमिमेतामुह्यचस पृथिवी सुशेवाम् ।
 ऊर्णमृदाः पृथिवी दक्षिणावत एषा त्वा पातु प्रपथे पुरस्तात् ॥ ४९ ॥
 उच्छृङ्खल पृथिवी मा नि बाधथाः सुपायनास्मै भव सूपसर्पणा ।
 माता पुत्रं यथा सिवाभ्येनं भूमि ऊर्णुहि ॥ ५० ॥ १७ ॥
 उच्छृङ्खमाना पृथिवी सु तिष्ठतु सहस्रमित उप हि अयन्ताम् ।
 ते गृहासो घृतश्रुतः स्योना विश्वाहास्मै शरणाः सन्त्वच ॥ ५१ ॥

उक्ते स्तभामि पृथिवीं त्वत्परीमं लोमं निदधन्मो अहं रिषम् ।
 एतां स्थूणां पितरो धारयन्ति ते तत्र यमः सादना ते कृणोतु ५२
 इममग्ने चमसं मा वि जिह्वरः प्रियो देवानामुत सोम्यानाम् ।
 अयं यश्चमसो देवपानस्तस्मिन्देवा अमृता मादयन्ताम् ॥ ५३ ॥
 अथर्वा पूर्णं चमसं यमिन्द्रायाबिभर्वाजिनीवते ।
 तस्मिन् कृणोति सुकृतस्य भक्षं तस्मिन्निन्दुः पवते विश्वदानीम् ॥ ५४ ॥
 यत्ते कृष्णः शकुन आतुतोद् पिपीलः सर्प उत वा श्वापदः ।
 अग्निष्टद्विश्वाद्गदं कृणोतु सोमस्य यो ब्राह्मणाँ आविवेश ॥ ५५ ॥
 पयस्वतीरोषधयः पयस्वन्मामकं पयः ।
 अपां पयसो यत्पयस्तेन मा सह शुभन्तु ॥ ५६ ॥
 इमा नारीरविधवाः सुपत्नीराञ्जनेन सर्पिषा सं स्पृशन्ताम् ।
 अनश्वो अनमीवाः सुरत्ना आ रोहन्तु जनयो योनिमग्रे ॥ ५७ ॥

उक्ते स्तभामि पृथिवीं त्वत्परीमं लोमं निदधन्मो अहं रिषम् ।
 एतां स्थूणां पितरो धारयन्तु ते तत्र यमः साधना ते कृणोतु ॥ ५२ ॥
 इममग्ने चमसं मा वि जिह्वरः प्रियो देवानामुत सोम्यानाम् ।
 अयं यश्चमसो देवपानस्तस्मिन्देवा अमृता मादयन्ताम् ॥ ५३ ॥
 अथर्वाह्णां चमसं यमिन्द्रायाबिभर्वाजिनीवते ।
 तस्मिन् कृणोति सुकृतस्य भक्षं तस्मिन् बिदरेवते विश्वदानीम् ॥ ५४ ॥
 यत्ते कृष्णः शकुन आतुतोद् पिपीलः सर्प उत वा श्वापदः ।
 अग्निष्टद्विश्वाद्गदं कृणोतु सामस्य यो ब्राह्मणाँ आविवेश ॥ ५५ ॥
 पयस्वती रोषधयः पयःपयस्वान् मामकं पयः ।
 अपां पयस्व दित्यस्ते तमामह शुभन्तु ॥ ५६ ॥
 इमानारोरित्येका ॥ ५७ ॥

सं गच्छस्व पितृभिः सं यमेनेष्टापूर्तेन परमे व्योमन् ।
 हित्वावयं पुनरस्तमेहि सं गच्छतां तन्वा सुवर्चाः ॥ ५८ ॥
 ये नः पितुः पितरो ये पितामहा य आविविशुर्वन्तरिक्षम् ।
 तेभ्यः स्वराडसुनीतिनीं अद्य यथावशं तन्वः कल्पयाति ॥ ५९ ॥
 शं ते नोहारो भवतु शं ते प्रश्नाव शीयताम् ।
 शीतिके शीतिकावति ह्लादिके ह्लादिकावति ।
 मण्डूक्याप् शं भुव इमं स्वग्निं शमय ॥ ६० ॥ १८ ॥
 विवस्वानो अभयं कृणोतु यः सुतामा जोरदानुः सुदानुः ।
 इहेमे वीरा बहवो भवन्तु गोमदश्ववन्मथ्यस्तु पुष्टम् ॥ ६१ ॥
 विवस्वानोऽमृतत्वे दधातु परैतु मृत्युरमृतं न ऐतु ।
 इमान्नक्षतु पुरुषाना जरिम्णो मो व्येषामसवो यमं गुः ॥ ६२ ॥

सङ्गच्छस्वपितृभिः संयमेनेष्टा पूर्तेन परमे व्योमन् ।
 हित्वावयव्यं पुनस्तमेहि सङ्गच्छतां तन्वा सुवर्चाः ॥ ५८ ॥
 ये ते पितरो ये पितामहा य आविविशुर्वन्तरिक्षम् ।
 तेभ्यः स्वराडसुनीतिनींऽद्य यथावशं तन्वः कल्पयताम् ॥ ५९ ॥
 शन्नो नोहारो भवन्तु शन्नो प्रश्नाव शीयन्तु ।
 शीतिके शीतिमावति ह्लादिके ह्लादिकावति ।
 मण्डूक्या इष्टु ० ० ० ० शमया ॥ ६० ॥
 विवस्वान्ने अभयं कृणोतु या सुतामाजोराडा सुदानुः ।
 इहेमे वीरा बहवो भवन्तु गोमदश्च वन्मथ्यस्तु च पुष्टम् ॥ ६१ ॥
 विवस्वान्नेऽमृतत्वं दिशतु परैस्त मृत्युरमृतमश्नन्तु ।
 इमान्नक्षतु पुरुषानो जरिम्णो मो व्येषाम स ज्ञेयमगुः ॥ ६२ ॥

यो दध्रे अन्तरिक्षेण मङ्गा पितृणां कविः प्रमतिर्मतीनाम् ।
 तमर्चत विश्वमित्रा हविर्भिः स नो यमः प्रतरं जीवसे धात् ॥ ६३ ॥
 आ रोहत दिवमुत्तमामृषयो मा बिभीतन ।
 सोमपाः सोमपायिन इदं वः क्रियते हविरगन्ध ज्यातिरुत्तमम् ॥ ६४ ॥
 प्र केतुना वृहता भात्यग्निरा रोदसो वृषभो रोरवीति ।
 दिवश्चिदन्तादुपमामुदानडपामुपस्थे महिषो ववर्ध ॥ ६५ ॥
 नाके सुपर्णमुप यत्पतन्तं हृदा वेनन्तो अभ्यचक्षत त्वा ।
 हिरण्यपक्षं वरुणस्य दूतं यमस्य योनौ शकुनं भुरण्यम् ॥ ६६ ॥
 इन्द्र क्रतुं न आ भर पिता पुत्रेभ्यो यथा ।
 शिञ्चा णो अस्मिन् पुरुहूत यामनि जीवा ज्योतिरशीमहि ॥ ६७ ॥
 अपूपापिहितान् कुम्भान्यांस्ते देवा अधारयन् ।
 ते ते सन्तु स्वधावन्तो मधुमन्तो घृतयुतः ॥ ६८ ॥

यो दध्रे अन्तरिक्षेण मङ्गापितृणां कविः प्रमतिर्मतीनाम् ।
 तमर्चम विश्वमित्रा हविर्भिः स नो यमः प्रतरं जीवसे धात् ॥ ६३ ॥
 आ रोहत दिवमुत्तमामृषयो मा बिभीतन ।
 सोमपायिन इदं वः क्रियते हविरगन्ध ज्यातिरुत्तमम् ॥ ६४ ॥
 प्र केतुना वृहता भात्यग्निरा रोदसो वृषभो रोरवीति ।
 दिवश्चिदन्तादुपमामुपस्थे महिषो ववर्ध ॥ ६५ ॥
 नाके सुपर्णमुप यत्पतन्तं हृदा वेनन्ते अभ्यचक्षत त्वा ।
 हिरण्यपक्षं वरुणस्य दूतं यमस्य योनौ शकुनं भुरण्यम् ॥ ६६ ॥
 इन्द्र क्रतुं न आ भर पिता पुत्रेभ्यो यथा ।
 शिञ्ची णोऽस्मिन् पुरुहूत यामनि जीवा ज्योतिरशीमहि ॥ ६७ ॥
 अपूपापिहिता कुम्भान्यस्ते देवा अधारयन् ।
 ते ते सन्तु स्वधावन्तो मधुमन्तोऽष्टनत् मतं ह ॥ ६८ ॥

यस्ते धाना अनुकिरामि तिलमिश्राः स्वधावतीः ।
तास्ते सन्तु विभोः प्रभूस्तास्ते यमो राजानु मन्य-
ताम् ॥ ६८ ॥

पुनर्देहि वनस्पते य एष निहितस्त्वयि ।
यथा यमस्य सादन आसाते विदया वदन् ॥ ७० ॥
आ रभस्व जातवेदस्तेजस्वद्वरो अस्तु ते ।
शरीरमस्य सं दहायैनं धेहि सुकृतासु लोके ॥ ७१ ॥
ये ते पूर्वे परागता अपरे पितरश्च ये ।
तेभ्यो घृतस्य कुल्यैतु शतधारा व्यन्दती ॥ ७२ ॥

एतदा रोह वय उन्मृजानः स्वा इह बृहदु दीदयन्ते ।
अभि प्रेहि मध्यतो माप हास्याः पितृणां लोकं प्रथमो यो अत्र
॥ ७३ ॥ (१६)

॥ तृतीयोऽनुवाकः ॥

यान्ते धाना अनुकिरामि तिलमिश्राः स्वधावतीः ।
तास्ते सन्तु विभोः प्रभूस्तास्ते यमो राजानु मन्यताम् ॥ ६८ ॥
पुनर्देहि वनस्पते परां निहितस्त्वयि ।
यथा यमस्य सादन आसाते विदया वदन् ॥ ७० ॥
आ रभस्व जातवेदस्तेजस्वद्वरोऽस्तु ते ।
शरीरमस्य संविदहायैनमेहि सुकृतासु लोके ॥ ७१ ॥
ये ते पूर्वे परागता अपरे पितरश्च ये ।
तेभ्यो घृतस्य कुल्यैतु शतधारा मुदन्ति ॥ ७२ ॥
एतदा रोह वय उन्मृजानः स्वा इह बृहत् भटादयन्ते ।
अलि प्रेहि मध्यतो माप हास्याः पितृणां लोकं प्रथमो यो अत्र ॥ ७३ ॥ (१६) ।
इति तृतीयोऽनुवाकः । ऋचः ७३ ।

आ रोहत जनित्रीं जातवेदसः पितृयाणैः सं व आ रोहयामि ।
 अवाङ्मयेषितो हव्यवाह ईजानं युक्ताः सुकृतां धत्त लोके ॥ १ ॥
 देवा यज्ञमृतवः कल्पयन्ति हविः पुरोडाशं स्रुचो यज्ञायुधानि ।
 तेभिर्याहि पथिभिर्देवयानैर्यैरोजानाः स्वर्गं यन्ति लोकम् ॥ २ ॥
 ऋतस्य पन्थामनु पश्य साध्वङ्गिरसः सुकृतो येन यन्ति ।
 तेभिर्याहि पथिभिः स्वर्गं यत्नादित्या मधु भक्षयन्ति तृतीये नाके
 अधि वि अयस्व ॥ ३ ॥
 त्रयः सुपर्णा उपरस्य मायू नाकस्य पृष्ठे अधि विष्टपि त्रिताः ।
 स्वर्गा लोका अमृतेन विष्टा इषमूर्जं यजमानाय दुक्काम् ॥ ४ ॥
 जुह्वर्दाधार द्यासुपभृदन्तरिक्षं ध्रुवा दाधार पृथिवीं प्रतिष्ठाम् ।
 प्रतिमां लोका घृतपृष्ठाः स्वर्गाः कामङ्गामं यजमानाय दुक्काम् ॥ ५ ॥

यदातुम् आ रोहत जनित्रीं जातवेदसः पितृयाणैः मच्च आ रोहयामि ।
 अवायावादयोषितो हव्यवाह ईजानं युक्ताः सुकृतां ध लोके ॥ १ ॥
 देवा यज्ञमृतवः कल्पयन्ति हविः पुरोडाशं मभी यज्ञायुधानि ।
 तेभिर्याहि पथिभिर्देवयानैर्यैरोजानां स्वर्गं यन्ति लोकम् ॥ २ ॥
 सुतस्य पन्थामनुपश्य साध्वङ्गिरसः सुकृतो येन यन्ति ।
 तेभिर्याहि पथिभिः स्वर्गं यत्नादित्या मधु भक्षयन्ति तृतीये नाके अधि अयस्यो

॥ ३ ॥

त्रयः सुपर्णा उपरस्य मायू नाकस्य पृष्ठे अधि विष्टपि त्रिताः ।
 स्वर्गालोकामृतेनविष्ट इषमूर्जं यजमानाय दुक्काम् ॥ ४ ॥
 जुह्वर्दाधार द्यासुपभृदन्तरिक्षं ध्रुवा दाधार पृथिवीं प्रतिष्ठाम् ।
 इतिमा लोका घृतपृष्ठाः स्वर्गाः कामकामे यजमानाय उक्तं हे ॥ ५ ॥

ध्रुव आ रोह पृथिवीं विश्वभोजसमन्तरिक्षमुपभृदा क्रमस्व ।
जुहु द्यां गच्छ यजमानेन साकं स्त्रुवेण वत्सेन दिशः प्रपौनाः सर्वा
धुत्वाहणीयमानाः ॥ ६ ॥
तीर्थैस्तरन्ति प्रवतो महीरिति यज्ञकृतः सुकृतो येन यन्ति ।
अत्रादधुर्यजमानाय लोकं दिशो भूतानि यदकल्पयन्ति ॥ ७ ॥
अङ्गिरसामयनं पूर्वी अग्निरादित्यानामयनं गार्हपत्यो दक्षिणा-
यनं दक्षिणाग्निः ।
महिमानमग्नेर्विहितस्य ब्रह्मणा समङ्गः सर्व उप याहि शमः ॥ ८ ॥
पूर्वी अग्निश्चा तपतु शं पुरस्ताच्छं पश्चात्तपतु गार्हपत्यः ।
दक्षिणाग्निष्टे तपतु शर्म वर्मोत्तरतो मध्यतो अन्तरिक्षाद् दिशो
दिशो अग्ने परि पाहि घोरात् ॥ ९ ॥

ध्रुव आ रोह पृथिवीं विश्वभोजसमन्तरिक्षमुपभृदा क्रमस्व ।
जुहुद्याया उगच्छ यजमानेन साकं स्त्रुवेण वत्सेन दिशः प्रपौनाः सर्वा धुत्वा-
हणीयमानाः ॥ ६ ॥
तीर्थैः स्तरन्ति प्रवतो महीरिति यज्ञकृतः सुकृतो येन यन्ति ।
अत्रादधुर्यजमानाय लोकं दिशो भूतानि यदकल्पयन्ति ॥ ७ ॥
अङ्गिरसामयनं पूर्वीऽग्निरादित्यानामयनं गार्हपत्यो दक्षिणाऽनामयनं दक्षि-
णाग्निः ।
महिमानमाग्नेर्विहितस्य ब्रह्मणा समङ्गः सर्व उप याहि शमः ॥ ८ ॥
पूर्वीऽयत यतु शं पुरस्ताच्छं पश्चात्तपतु गार्हपत्यः ।
दक्षिणाग्नेष्टे तपन्तु, शर्म वर्मोत्तरतो मध्यतोऽन्तरिक्षाद् दिशोऽग्नये परि-
याहि घोरात् ॥ ९ ॥

य्यमग्ने शन्तमाभिस्तनूभिरीजानमभि लोकं स्वर्गम् ।
 अश्वा भूत्वा पृष्टिवाहो ब्रह्मा यत्र देवैः सधमादं मदन्ति ॥ १० ॥ २० ॥
 शमग्ने पद्यात्तप शं पुरस्ताच्छमुत्तराच्छमधरात्तपैनम् ।
 एकस्त्रेधा विहितो जातवेदः सम्यगेनं धेहि सुकृतासु लोके ॥ ११ ॥
 शमग्नयः समिधा आ रभन्तां प्राजापत्यं मेध्यं जातवेदसः ।

शृतं क्षणवन्त इह माव चिक्षिपन् ॥ १२ ॥

यज्ञ एति विततः कल्पमान ईजानमभि लोकं स्वर्गम् ।
 तमग्नयः सर्वहुतं जुषन्तां प्राजापत्यं मेध्यं जातवेदसः ।

शृतं क्षणवन्त इह माव चिक्षिपन् ॥ १३ ॥

ईजानश्चित्तमारुहदग्निं नाकस्य पृष्ठाद्विमुत्पतिष्यन् ।
 तस्मै प्र भाति नभसो ज्योतिषीमान् तस्वर्गः पन्थाः सुकृते देव-
 यानः ॥ १४ ॥

य्यमग्ने शन्तमाभिर्दरुभिरीजानमभि लोकं स्वर्गम् ।

अश्वा भूत्वा पृष्टिवाहो ब्रह्मा यत्र देवैः सधमादं मदन्ति ॥ १० ॥ २० ॥

शमग्ने पद्यात्तप शं पुरस्ताच्छमधरात्तपैनम् ।

एकस्त्रेधा विहितो जातवेदः सम्यगेनं धेहि सुकृतासु लोके ॥ ११ ॥

शमग्नयः समिधो आ रभन्तां प्राजापत्यं मेध्यं जातवेदसः ।

शृतं क्षणवन्त इह माव चिक्षिपन् ॥ १२ ॥

यज्ञपति विततः कल्पमाद्रिजानमभि लोकं स्वर्गम् ।

तमग्नयः सर्वहुतं जुतां प्राजापत्यं मेध्यं जातवेदसः ।

शृतं क्षणवन्त इह माव चिक्षिपन् ॥ १३ ॥

ईजानश्चित्तमारुहदग्निं नाकस्य पृष्ठाद्विमुत्पतिष्यन् ।

तस्मै प्र भाति नभसो ज्योतिषीमात् स्वर्गः पन्थाः सुकृतो देवयानः ॥ १४ ॥

अग्निर्होताध्वर्युष्टे बृहस्पतिरिन्द्रो ब्रह्मा दक्षिणतस्ते अस्तु ।
 हुतो ऽयं संस्थितो यज्ञ एति यत्र पूर्वमयनं हुतानाम् ॥ १५ ॥
 अपूपवान् क्षीरवांश्चरुहेह सीदतु ।
 लोककृतः पथिकृतो यजामहे ये देवानां हुतभागा इह स्थ ॥ १६ ॥
 अपूपवान् दधिवांश्चरुहेह ०।०॥ १७ ॥
 अपूपवान् द्रव्यवांश्चरुहेह ०।०॥ १८ ॥
 अपूपवान् घृतवांश्चरुहेह ०।०॥ १९ ॥
 अपूपवान्मांसवांश्चरुहेह ०।०॥ २० ॥ २१ ॥
 अपूपवान्मधुवांश्चरुहेह ०।०॥ २१ ॥
 अपूपवान्मधुमांश्चरुहेह ०।०॥ २२ ॥
 अपूपवान् रसवांश्चरुहेह ०।०॥ २३ ॥
 अपूपवान्पवांश्चरुहेह सीदतु ।
 लोककृतः पथिकृतो यजामहे ये देवानां हुतभागा इह स्थ ॥ २४ ॥

अग्निर्होताध्वर्युष्टे बृहस्पतिरिन्द्रो ब्रह्मा दक्षिणतस्ते अस्तु ।
 हुतोऽयं ० ० ० ० ० ० ० ० नं हुतानाम् ॥ १५ ॥
 अपूपवां क्षीरवांश्चरुहेह सीदतु ।
 लोककृतः पथिकृतो यजामहे देवानां हुतभागा इह स्थाः ॥ १६ ॥
 अपूपवान् दधिवांश्चरुः ०।०॥ १७ ॥
 अपूपवान्द्रव्यवांश्चरुः । ०।०॥ १८ ॥
 अपूपवां मधुवांश्चरुः ०।०॥ २१ ॥
 अपूपवान्मधुमांश्चरुः ॥ २२ ॥
 अपूपवान् रसवांश्चरुहेह सीदतु ।
 लोककृतः पथिकृतो यजामहे देवानां हुतभागा इह स्थाः ॥ २४ ॥

अपूपापिहितान् कुशान्यांस्ते देवा आधारयन् ।
 ते ते सन्तु स्वधावन्तो मधुमन्तो घृतस्रुतः ॥ २५ ॥
 यास्ते धाना अनुकिरामि तिलमिश्राः स्वधावतीः ।
 तास्ते सन्तूङ्घीः प्रम्बीस्तास्ते यमो राजानु मन्यताम् ॥ २६ ॥
 अक्षितिं भूयसीम् ॥ २७ ॥

द्रप्सश्चस्कन्द पृथिवीमनु व्यामिमं च योनिमनु यश्च पूर्वः ।
 समानं योनिमनु सञ्चरन्तं द्रप्सं जुहोम्यनु सप्त होत्राः ॥ २८ ॥
 शतधारं वायुमर्कं स्वर्विदं नृचक्षसस्ते अभि चक्षते रयिम् ।
 ये पृणन्ति प्र च यच्छन्ति सर्वदा ते दुहते दक्षिणां सप्तमातरम् ।
 कोशं दुहन्ति कलशं चतुर्विंशमिडां धेनुं मधुमतीं स्वस्तये ॥
 जर्जं मदन्तीमदिति जनेष्वग्ने मा हिंसीः परमे व्योमन् ॥ ३० ॥ २२ ॥

अपूपापिहितानित्यैका ॥ २५ ॥
 यास्ते धाना अनुकिरामि तिलमिश्राः स्वधावतीः ।
 तास्ते सन्तूङ्घीः प्रम्बीस्तास्ते यमो राजानु मन्यताम् ॥ २६ ॥
 अक्षितिं भूयसी ॥ २७ ॥
 द्रप्सश्चस्कन्द पृथिवीमनु व्यामिमं च योनिमनु यश्च पूर्वः ।
 समानं योनिमनु सञ्चरन्तं द्रप्सं जुहोम्यनु सप्त होत्राः ॥ २८ ॥
 शतधारं वायुमर्कं स्वर्विदं नृचक्षसस्ते अभि चक्षते रयिः ।
 ये पृणन्ति प्र च यच्छन्ति सप्तमेते दक्षिणां दुहते सप्तमातरम् ॥ २९ ॥
 कोशं दुहन्ति कलशं चतुर्विंशमिडां धेनुं मधुमतीं स्वस्तये ।
 जर्जं मदन्तीमदिति जनेष्वग्ने मा हिंसीः परमे व्योमन् ॥ ३० ॥

एतत्ते देवः सविता वासो ददाति भर्तवे ।

तत्त्वं यमस्य राज्ये वसानस्तार्थ्यं चर ॥ ३१ ॥

धाना धेनुरभवद्वत्सो अस्यास्तिलो ऽभवत् ।

तां वै यमस्य राज्ये अक्षितामुप जीवति ॥ ३२ ॥

एतास्ते असौ धेनवः कामदुघा भवन्तु ।

एनोः श्येनोः सरूपा विरूपास्तिलवत्सा उप तिष्ठन्तु त्वात्र ॥ ३३ ॥

एनोर्धाना हरिणीः श्येनोरस्य कृष्णा धाना रोहिणीर्धेनवस्ते ।

तिलवत्सा कर्जमस्मै दुहाना विश्वाहा सन्वनपस्फुरन्तीः ॥ ३४ ॥

वैश्वानरे हविरिदं जुहोमि साहस्रं शतधारमुत्सम् ।

स बिभर्ति पितरं पितामहान् प्रपितामहान् बिभर्ति पितृमानः ॥ ३५ ॥

सहस्रधारं शतधारमुत्समक्षितं व्यच्यमानं सलिलस्य पृष्ठे ।

कर्जं दुहानमनपस्फुरन्तमुपासते पितरः स्वधाभिः ॥ ३६ ॥

एतत्ते देवः सविता वासो ददाति तवे ।

तत्त्वं यमस्य राज्ये वसानस्तार्थ्यं चरा ॥ ३१ ॥

धाना धेनुरभवद्वत्सो अस्यास्तिलोभवत् ।

तां वै यमस्य राज्ये अक्षितामुप जीवति ॥ ३२ ॥

एतास्ते असौ धेनवः कामदुघा भवन्ति तु ।

एनोः श्येनोः सरूप विरूपस्तिलवत्सा उप तिष्ठन्तु त्वात्र ॥ ३३ ॥

एनोर्धाना हरिणी ऋधेनोरस्य कृष्णा धाना रोहिणीर्धेनवस्ते ।

तिलवत्सा कर्जमस्मै दुहाना विश्वाहा सन्वनपस्फुरन्तीः ॥ ३४ ॥

वैश्वानरं हविरिदं जुहोमि साहस्रं शतधारमुत्सम् ।

सं बिभर्ति पितरं पितामहान् प्रपितामहान् बिभर्ति पितृमानः ॥ ३५ ॥

सहस्रधारं शतधारमुत्समक्षितं व्यच्यमानं सलिलस्य पृष्ठे ।

कर्जं दुहानमनपस्फुरन्तमुपासते पितरः स्वधाभिः ॥ ३६ ॥

इदं कसाम् चयनेन चितं तत्सजाता अव पश्यतेत ।
 मर्त्योऽयममृतत्वमेति तस्मै गृहान् कृणुत यावत्सबन्धु ॥ ३७ ॥
 इहैवैधि धनसन्निरिहचित्त इह क्रतुः ।
 इहैधि वीर्यवत्तरो वयोधा अपराहतः ॥ ३८ ॥
 पुत्रं पौत्रमभितर्पयन्तीरापो मधुमतीरिमाः ।
 स्वधां पितृभ्यो अमृतं दुहाना आपो देवोरुभयांस्तर्पयन्तु ॥ ३९ ॥
 आपो अग्निं प्र हिणुत पितृरूपेभ्यं यज्ञं पितरो मे जुषन्ताम् ।
 आसीनामूर्जमुप ये सचन्ते ते नो रयिं सर्ववीरं नि यच्छान् ॥ ४० ॥ २३ ।
 समिन्धते अमर्त्यं हव्यवाहं घृतप्रियम् ।
 स वेद निहिताग्निधीन् पितृन् परावतो गतान् ॥ ४१ ॥
 यं ते मन्यं यमोदनं यन्मांसं निपृणामि ते ।
 ते ते सन्तु स्वधावन्तो मधुमन्तो घृतघृतः ॥ ४२ ॥

इन्द्र कसाम् दयानज चितं ततमजाता अव पश्यतेत ।
 मर्त्योऽयममृतत्वमेति तस्मै गृहान् कृणुत यादात्सबन्धुः ॥ ३७ ॥
 इहैवैधि धनसन्निरिहचित्त इह क्रतुः ।
 इहैधि वीर्यवत्तरो वयोधा अपराहतः ॥ ३८ ॥
 पुत्रं पौत्रमभितर्पयन्ती प्रापो मधुमतीरिमाः ।
 स्वधा पितृभ्योऽमृतं दुहाना आपो देवोरुभयांस्तर्पयन्तु ॥ ३९ ॥
 आपो अग्निं प्र हिणुतः पितृरूपेभ्यं यज्ञं पितरो जुषन्ताम् ।
 आसीतामूर्जमुप ये समचन्ते ते नो रयिं सर्ववीरं नि यच्छान् ॥ ४० ॥ २३ ॥
 समिन्धते अमर्त्यं हव्यवाह घृतप्रियम् ।
 स वेद निहिताग्निधीन् पितृन् परावतो गतान् ॥ ४१ ॥
 यं ते मन्यं यमोदनं यन्मांसं निपृणामि ते ।
 ते ते सन्तु स्वधावन्तो मधुमन्तो घृतघृतः ॥ ४२ ॥

यास्ते धाना अनुकिरामि तिलमिश्राः स्वधावतीः ।

तास्ते सन्तु विम्बीः प्रम्बी स्तास्ते यमो राजानु

मन्यताम् ॥ ४३ ॥

इदं पूर्वमपरं नियानं येना ते पूर्वं पितरः परेताः ।

पुरोगवा ये अभिषाचो अस्य ते त्वा वहन्ति सुकृतासु लोकम् ॥ ४४ ॥

सरस्वतीं देवयन्तो वहन्ते सरस्वतीमध्वरे तायमाने ।

सरस्वतीं सुकृता हवन्ते सरस्वती दाशुषे वार्यं दातु ॥ ४५ ॥

सरस्वतीं पितरो हवन्ते दक्षिणा यज्ञमभिनक्षमाणाः ।

आसद्यास्मिन् बर्हिषि मादयध्वमनमीवा इष आ धेह्यस्मे ॥ ४६ ॥

सरस्वति या सरथं ययाथोक्त्यैः स्वधाभिर्देवि पितृभिर्मदन्ती ।

सहस्रार्धमिद्धो अत्र भागं रायस्योषं यजमानाय धेहि ॥ ४७ ॥

पृथिवीं त्वा पृथिव्यामा वेशयामि देवो नो धाता प्र तिरात्यायुः ।

परापरेता वसुविद्धो अस्वधा मृताः पितृषु सं भवन्तु ॥ ४८ ॥

आ प्र च्यवेशामपतन्मृजेथां यद्वामभिभा अत्रोचुः ।

अस्मादेतमग्नौ तद्वशाय दातुः पितृष्विहभोजनौ मम ॥ ४९ ॥

यास्ते धाना ० ० ० ० ॥ ४३ ॥

इति पूर्वा इन्द्रं पूर्वमपरं नियानं येना ते पूर्वं पितरः परेताः ।

पुरोगवा ये अभिषाचोऽस्य ते त्वावहन्ति सुकृता सुलोकम् ॥ ४४ ॥

सरस्वतीं यन्तोऽभितिष्ठः ॥ ४५ ॥

पृथिवीं त्वा पृथिव्यामा वेशयामि देवो नो धाता प्र तिरात्यायुः ।

परापरेता वसुविद्धोऽस्वधाताः पितृषु संभवन्तु ॥ ४८ ॥

आ प्र च्यवेशा मय तन्मृजेथा यद्वामभिमी अत्रोचुः ।

अस्मादेतमध्येतद्वशीयो दातुः पितृषु इह भोजनौ मम ॥ ४९ ॥

एयमगन्धक्षिणा भद्रतो नो अनेन दत्ता सुदुधा वयोधाः ।
 यौवने जीवानु पपृञ्चतौ जरा पितृभ्य उपमम्पराणयादि-

मान् ॥ ५० ॥ २४ ॥

इदं पितृभ्यः प्र भरासि बर्हिर्जीवं देवेभ्य उत्तरं स्तृणामि ।
 तदा रोह पुरुष मेधो भवन् प्रति त्वा जानन् पितरः परेतम् ॥ ५१ ॥
 एदं बर्हिरसदो मेधोभूः प्रति त्वा जानन् पितरः परेतम् ।
 यथापुरु तन्वं सं भरस्व गात्राणि ते ब्रह्मणा कल्पयामि ॥ ५२ ॥
 पर्णो राजापिधानं चरुणामूर्जो वनं सह श्रीजो न आगन् ।
 आयुर्जीवेभ्यो विदधद्दीर्घायुत्वाय शतशारदाय ॥ ५३ ॥
 ऊर्जो भागो य इमं जजानाश्मात्रानामाधिपत्यं जगाम ।
 तमर्चत विश्वमित्रा हविर्भिः स नो यमः प्रतरं जीवसे धातु ॥ ५४ ॥
 यथा यमाय हर्म्यमवपन् पञ्च मानवाः ।
 एवा वपामि हर्म्यं यथा मे भूरयो ऽसत ॥ ५५ ॥

यमं मनं दक्षिणा भद्रतो नोऽनेन दत्ता सुदुधा च योधाः ।
 यौवने जीवानुप प्रचतौ जरा पितृभ्य उपमम्पराणयादिमान् ॥ ५० ॥ २४ ॥
 इदं पितृभ्यः प्रभरासि बर्हिः जातवे देवेभ्य उत्तरं स्तृणामि ।
 तदा रोह पुरुष मे प्रतिभवन् प्रति त्वा जानन् पितरः परेतम् ॥ ५१ ॥
 इदं बर्हिरसदो मेभ्यो भूः प्रति त्वा जानन् पितरः परेतम् ।
 यथापुरु तन्वं सम् भरस्व गात्राणि ते ब्रह्मणा कल्पयामि ॥ ५२ ॥
 पर्णो राजापिधानं चरुणामूर्जो वनं सह श्रीजो न आगन् ।
 आयुर्जीवेभ्यो विदधद्दीर्घायुत्वाय शतशारदाय ॥ ५३ ॥
 ऊर्जो भागो य इमं जजानाश्मात्रानामाधिप जगाम ।
 तमर्च विश्वमित्रा हविर्भिः स नो यमः प्रजीवसे धातुम् ॥ ५४ ॥
 यथा यमाय हर्म्यमवपन् पञ्च मानवोः ।
 एवा वपामि हर्म्यं यथा मे भूरयो यमः ॥ ५५ ॥

इदं हिरण्यं विभृहि यत्ते पिता विभः पुरा ।
स्वर्गं यतः पितुर्हस्तं निर्मृष्टं दक्षिणम् ॥ ५६ ॥
ये च जीवा ये च मृता ये जाता ये च यन्त्रियाः ।
तेभ्यो हृतस्य कुलैतु मधुधारा व्युन्दतो ॥ ५७ ॥

वृषा मतीनां पवते विचक्षणः सूरौ अङ्गां प्रतरीता उषसां दिवः ।
प्राणः सिन्धूनां कलशां अचिक्रददिन्द्रस्य हृदिमाविशन्
मनीषया ॥ ५८ ॥

त्वेषस्ते धूम जर्णोतु दिवि शं कुक्क आततः ।
सूरौ न हि द्युता त्वं कृपा पावक रोचसे ॥ ५९ ॥
प्र वा एतोन्दुरिन्द्रस्य निष्कृतिं सखा सख्युर्न प्र मिनाति सङ्गिरः ।
मर्य इव योषाः समर्षसे सोमः कलशे शतयामना पथा ॥ ६० ॥ २५ ॥
अचक्षमीमदन्त ह्यव प्रियां अधूषत ।
अस्तोषत स्वभानवो विप्रा यविष्ठा ईमहे ॥ ६१ ॥

इदं हिरण्यं पिपृहि यत्ते पिता विभः पुरा ।
स्वर्गं यतः पितुर्हस्तं निर्मृष्टं दक्षिणम् ॥ ५६ ॥
ये च जीवा ये च मृता ये जाता ये च यन्त्रियाः ।
तेभ्यो हृतस्य कुलैतु मधुधारा व्युन्दतो ॥ ५७ ॥
वृषा मतीनां पवते विचक्षणः सूरौ अङ्गः प्रतरीतसो दिवः ।
प्राणः सिन्धूनां कलशां अचिक्रददिन्द्रस्य हृदिमाविशन् मनीषया ॥ ५८ ॥
त्वेषस्ते धूम जर्णोभि दिवि शं कुक्क आततः ।
सूरौ न हि द्युता त्वं कृपा पावक रोचसे ॥ ५९ ॥
प्रवायवोन्दुरिन्द्रस्य निष्कृतिं सखा सख्युर्न प्रमिनाति सङ्गिरः ।
मर्य इव योषाः समर्षसे सोमः कलशे शतयामना पथा ॥ ६० ॥ २५ ॥
अचक्षमीमदन्त ह्यव प्रिया अधूषत ।
अस्तोषत स्वभानवो विप्रा यविष्ठा ईमहे ॥ ६१ ॥

आ यात पितरः सोम्यासो गन्धौरैः पथिभिः पितृयाणैः ।
 आयुरक्ष्मभ्यं दधतः प्रजां च रायश्च पोषैरभि नः सचध्वम् ॥ ६२ ॥
 परा यात पितरः सोम्यासो गन्धौरैः पथिभिः पूर्याणैः ।
 अधा मासि पुनरा यात नो गृहान् हविरत्तुं सुप्रजसः सुवीराः ॥ ६३ ॥
 यदो अग्निरजहादेकमङ्गं पितृलोकं गमयं जातवेदाः ।
 तद्व एतत्पुनरा ध्याययामि साङ्गाः स्वर्गे पितरो मादयध्वम् ॥ ६४ ॥
 अभूद्भूतः प्रहितो जातवेदाः सायं न्यङ्ग उप वन्द्यो नृभिः ।
 प्रादाः पितृभ्यः स्वधया ते अक्षन्नद्धि त्वं देव प्रयता हवींषि ॥ ६५ ॥
 असौ हा इह ते मनः ककुत्सलमिव जामयः ।
 अभ्येनं भूम जर्णुहि ॥ ६६ ॥
 शुभ्रन्तां लोकाः पितृषदनाः पितृषदने त्वा लोक आ सादयामि
 ॥ ६७ ॥

आयात पितरः सोम्यासो गन्धौरैः पथिभिः पितृयाणैः ।
 आयुरक्ष्मभ्यं दधतः प्रजां च रायश्च पोषैरभि नः सचध्वम् ॥ ६२ ॥
 परायात पितरः सोम्यासो गन्धौरैः पथिभिः पूर्याणैः ।
 अधामासि पुनरापायनो गृहान् हविरत्तुं सुप्रजसः सुवीराः ॥ ६३ ॥
 यदा अग्निरजहादेकमङ्गं पितृलोकं गम जातवेदाः ।
 तद्वत् एतत् पुनराध्याययामि साङ्गाः स्वर्गे पितरे मादयध्वम् ॥ ६४ ॥
 अभूद्भूतः प्रहितो जातवेदाः सामन्यङ्ग उपवन्द्यो नृभिः ।
 प्रादाः पितृभ्यः स्वधया ते अक्षरं नद्धि चन्द्रेय प्रयता हवींषि ॥ ६५ ॥
 असौ हा इह ते मनः ककुत्सलमिव जामयः ।
 भो नभ म जर्णुहि ॥ ६६ ॥
 शुभ्रन्तां लोकाः पितृषदने त्वा लोक आसादयामि ॥ ६७ ॥

येऽस्माकं पितरस्तेषां बर्हिर्रसि ॥ ६८ ॥

उदुत्तमं वरुण प्राशमस्मदवाधमं वि मध्यमं अथाय ।

अथा वयमादित्य व्रते तवानागसो अदितये स्याम ॥ ६९ ॥

प्रास्मत्याशान् वरुण मुञ्च सर्वान्यैः समामे बध्यते यैर्व्यामि ।

अथा जीवेम शरदां शतानि त्वया राजन् गुपिता रक्षमाणाः

॥ ७० ॥ (२६)

अग्नये कव्यवाहनाय स्वधा नमः ॥ ७१ ॥

सोमाय पितृमते स्वधा नमः ॥ ७२ ॥

पितृभ्यः सोमवद्भ्यः स्वधा नमः ॥ ७३ ॥

यमाय पितृमते स्वधा नमः ॥ ७४ ॥

एतत्ते प्रततामह स्वधा ये च त्वामनु ॥ ७५ ॥

एतत्ते ततामह स्वधा ये च त्वामनु ॥ ७६ ॥

येऽस्माकं पितरस्तेषां बर्हिर्रसि ॥ ६८ ॥

उदुत्तममित्येका ॥ ६९ ॥

प्रासासाशान् वरुण मुञ्च सर्वान्यैः समामे बध्यते यैर्व्यामि ।

अथ जीव शरदः शतानि त्वया राजन् बाधिता रक्षमाणाः ॥ ७० ॥ २६ ॥

अग्नये कव्यवाहनाय स्वधा नमः ॥ ७१ ॥

सोमाय पितृमते ॥ ७२ ॥

पितृभ्यः सोमवद्भ्यः स्वधा ॥ ७३ ॥

यमाय पितृमते स्वधा नमः ॥ ७४ ॥

एतत्ते प्रततामह स्वधा ये च त्वामनु ॥ ७५ ॥

एतत्ते ततामह स्वधा ये च त्वामनु ॥ ७६ ॥

एतत्ते तत खधा ॥ ७७ ॥

खधा पितृभ्यः पृथिवीषद्भ्यः^(१) ॥ ७८ ॥

खधा पितृभ्यो अन्तरिक्षषद्भ्यः ॥ ७९ ॥

खधा पितृभ्यो दिविषद्भ्यः ॥ ८० ॥ २७ ॥

नमो वः पितर ऊर्जे नमो वः पितरो रसाय ॥ ८१ ॥

नमो वः पितरो भामाय नमो वः पितरो मन्यवे ॥ ८२ ॥

नमो वः पितरो यद्द्वोरं तस्मै नमो वः पितरो यत्क्रूरं तस्मै ॥ ८३ ॥

नमो वः पितरो यच्छिवं तस्मै नमो वः पितरो यत्स्योनं तस्मै ॥ ८४ ॥

नमो वः पितरः खधा वः पितरः ॥ ८५ ॥

ये ऽत्र पितरः पितरो ऽत्र यूयं स्थ युष्मांस्ते ऽनु यूयं तेषां श्रेष्ठा
भूयास्थ ॥ ८६ ॥

य इह पितरो जीवा इह वयं स्म अस्मांस्ते ऽनु वयं तेषां श्रेष्ठा
भूयास्म ॥ ८७ ॥

एतत्ते तत खधा ॥ ७७ ॥

खधा पितृभ्यः पृथिवीषद्भ्यः ॥ ७८ ॥

पितृभ्योऽन्तरिक्षषद्भ्यः ॥ ७९ ॥

खधा पितृभ्यो दिवि षद्भ्यः ॥ ८० ॥ २७ ॥

नमो वः पितर ऊर्जे नमो वः पितरो ० ० ० ॥ ८१ ॥

० ० ० ० मन्यवे ॥ ८२ ॥

नमो वः पितरो यद्द्वोरं तस्मै नमो वः पितरो यत्क्रूरं तस्मै ॥ ८३ ॥

नमो वः पितरो यच्छिवं तस्मै नमो वः पितरो यत् स्योनं तस्मै ॥ ८४ ॥

नमो वः पितरः खधा वः पितरः ॥ ८५ ॥

यत्र पितरः पितरो येन यूयंस्ते युष्मांस्ते ऽनु यूयं तेषां श्रेष्ठमथास्म ॥ ८६ ॥

इह पितरो जीवा इह वयं स्म अस्मांस्ते न वयं तेषां श्रेष्ठा यास्म ॥ ८७ ॥

(१) पुलकान्तरे, पृथिवीषद्भ्यः ।

आ त्वाग्नि इधीमहि द्युमन्तं देवाजरम् ।

यद्वा सा ते पनीयसो समिद्दीदयति द्यवीषं स्तोत्रम्य आ भर ॥ ८८ ॥

चन्द्रमा अप्सन्तरा सुपर्णा धावते दिवि ।

न वो हिरण्यनेमयः पदं विन्दन्ति विद्युतो वित्तं मे अस्य रोदसी

॥ ८९ ॥ २८ ॥

॥ चतुर्थोऽनुवाकः ॥

मय्यग्ने अग्निमिति च, मय्यग्ने अग्निं गृह्णामि सह क्षत्रेण
वर्चसा बलेन मयि प्रजां मय्यायुर्दधामि स्वाहा इति मन्त्रेण अथो
अग्नीन् 'समारोपयेत्' (३५ पृ०) आत्माग्नी निवेशयेत् समारोपणेन
व्रतवान् 'स्यात्' भवेत्, 'तन्द्रा' आलस्यं, तद्रहितोऽतन्द्रितः ।
'इति' अर्थसामाप्तौ ।

मन्त्राणां सम्प्रतिमाह, तत्रेति (३५ पृ०) । प्रथममाश्रमक्रमेण
ब्रह्मचारि-गृहस्थ-वाणप्रस्थ-लक्षणद्वारा सत्रासपौठिकामाह ।
ब्रह्मेति । वेदं वेदौ वेदान् वेत्येकशेषः, अधीत्य स्थितः सन्
गुरुणा अनुज्ञातः सन् दाराग्नीन् परिगृह्य 'आश्रमी' (३६ पृ०)
गृहस्थ इत्युच्यते । शक्तिरिति (३६ पृ०) । अग्निष्टोमादि-संस्कारान्
सम्पाद्येति शेषः । स आश्रमी सत्रासविधये 'ब्राह्मी' पूर्वो-

आत्माग्ने इधीमहि द्युमन्तं देवा जरम् ।

यद्वासा पनीयो समिद्दीदयति द्यवीषं स्तोत्रम्य इति आभर ॥ ८८ ॥

चन्द्रमा अप्सन्तरा सुपर्णा धावते ।

नमो हिरण्यनेमयः पदं विन्दन्ति विद्युतो वित्तं मे अस्य रोदसी ॥ ८९ ॥ २८ ॥

इति चतुर्थमनुवाकः स्तुतः ।

श्रवः ॥ ८९ ॥

क्ताम् इष्टिं 'यजेत्' कुर्यात्, 'तासां' देवतानां प्रीतये 'अहोरात्रेण निर्व्वपेत्' अहोरात्रमुपोष्य ततो निर्व्वपेत्; इदं हि द्वादशसाध्यं^(१) कर्म, तत्र च जागरणादिकं कुर्यात् । संविभज्येति^(३६४०) 'सुतान्' पुत्रान् अर्थः 'संविभज्य' विभक्तधनान् कृत्वा 'ग्राम्य-कामान्' स्त्रोसङ्गादीन् विसृज्य चरेत्, 'वनचर्य्येण' वनमार्गेणेति क्वचित्पाठः, वनचर्य्यया 'चरेत्' चरेत् विचरेत् । साग्निकश्चेत् द्वादशरात्रीः पयसा होमभक्षौ^(२) वनेऽभिनिवर्त्य ततो ब्राह्मेष्टिं कृत्वा समारोप्य चरेदिति द्रष्टव्यम् । 'शुचौ' पवित्रे 'देशे' तीर्थादौ, परिभ्रमतीति परिभ्रमः सन्* तस्मिन् काले वायुमात्रा-हारोऽस्वमात्राहारो वा भवेत् । "भिचार्यं" प्रविशेदग्रामम्" इत्यादि पक्षस्य दीक्षाविषयत्वादस्य चाद्यापि^(३) दीक्षामुपेयादिति वक्ष्यमाणत्वेन दीक्षाया अकृतत्वात्; 'फलैः' वृक्षादिभ्यैः विहितम् 'अनस्य' प्राणस्य उत्तरं येन प्राणेन, उत्तरं किं^(४) मेदास्यसीति, तत्र फलदानमेवोत्तरं^(५) विदधातीति विहितानोत्तरः* फलैः शक्तितारतम्येन पक्षत्रय-परिग्रहः । विविधानोत्तरफलैरिति पाठे 'उत्तरफलैः' स्वर्गादिभिः न 'विविधाः' विशेषेण विधत्ते करोति प्रयत्नं, विविधाः, उत्तरफलोद्देशेन प्रयत्नमकुर्वन् ।

अग्निमुपसमाधायेत्युक्तं, तस्याग्नेः का प्रतिपत्तिः ? इत्यत आह, स्वशरीरे समारोप इति^(३६४०) । 'स्वशरीरे' स्वदेहे

(१) ख, द्वादसाध्यं । (२) क, भक्ष्यौ । * परिभ्रमन् इत्यत्र परिभ्रमः इति पाठो दीपिकासम्मतः । (३) क, चाद्यापि । ख, वाय्यापि । (४) क, ख, उत्तरं किं । (५) क, फलदानमन्योत्तरं । * विहितानोत्तरैः इत्यत्र विहितानोत्तरैः इति पाठो दीपिकाभिमतः ।

कोष्ठाग्नी वाह्याग्नीनां समारोपः, यतः परमहंस-दीक्षायासुद-
रान्गो लोकान्गीनां परमहंसोपनिषदि समारीपी विहितः ।
पृथिव्यां नाशुपातका इति(३६५०) । पुत्रादयो भूमौ नाशु पात-
यन्ति ।

• नन्वजरामरं^(१) वा एतत् सन्नमिति श्रुतेः कथमग्नेः परि-
त्यागः ? इत्यत आह, सह तेनैवेति । 'तेन' अग्निना सहैव वत्त-
मानः पुरुषः कथं 'सन्नस्तः' कृतसन्न्यास उच्यते नैवोच्यते
इत्यर्थः ।

ननु तर्हि कथमग्निशब्दमेवाभिचिन्तयेदिति ओङ्काराग्नौ
ध्येये अपरित्यक्ते सन्न्यासोऽग्नित्वाविशेषादत आह, सनामधेय-
स्त्विति(३६५०) । 'यस्मिन्' प्रणवाग्नौ सति पुमान् सन्नस्तं उच्यते
स प्रणवाग्निः किं सनामधेयः ? नैव नामधेयवान्, यथा आहव-
नीयादि-शब्दवाच्योऽग्निः, नैवमसौ शब्दवाच्यः प्रणवाग्नेर्ब्रह्मार्थक-
त्वात् ब्रह्मप्रतीकत्वाद्वा ब्रह्मातिरिक्तं नाभिमतं, ब्रह्म च न शब्द-
वाच्यं; तेन सन्न्यासे तस्य त्यागो न भवतीत्यर्थः ।

ननु स्वरूपेण तस्य दृष्टान्तर्भूतत्वात्^(२) कथं न सन्न्यासविरो-
धित्वम् ? इति शङ्कासुपसंहार-व्याजेन परिहरति, तस्मादिति
(३६५०) । 'फलविशुद्धाङ्गी' फलेन ब्रह्मास्थेन विशुद्धः संसारा-
तोतो योऽङ्गी संसारातीत-फलप्रदो यः प्रधानमोङ्कारः, 'अर्चि-
मान्' अर्चिमान् अग्निः, स सन्न्यासविरोधी न भवतीत्यर्थः ।

ननु तथापि अग्निहोत्रादि-साधितस्य तत्त्वोक्त-प्राप्ति-हेतु-

(१) क, नन्वजरामयम् । ख, नन्वजरामर्यम् ।

(२) ख, दृष्टान्तर्भूतत्वात्

भूतस्य सुकृताख्यस्य तेजसः क्व प्रतिपत्तिः ? नहि तत् सुकृतं सन्न्यासिनि तिष्ठति, तल्लोकप्राप्ति-लक्षण-फलाभावादत आह, अग्निवर्णमिति (३६पृ०) । अग्नेर्वर्ण इव वर्णो यस्य तत् 'अग्नि-वर्ण' सुकृतं तेजः सन्न्यासिनः 'निष्क्रामति' निर्याति ; क्व याति ? स्वाव्यवहितं वानप्रस्थं प्रपद्यते, सन्न्यासाधिकारिणोऽकृतसन्न्यासस्य ये लोकास्ते सन्न्यासे सति वानप्रस्थस्य भवन्तीत्यर्थः 'सुकृतमप्यस्य स्वजना दुष्कृतं दुर्जना उपजीवन्ति' इति श्रुत्युक्तेः ; अत्रापि प्रत्यासन्ना भक्तिमन्तश्चेति बोधव्यम् ।

ननु वानप्रस्थोऽपि मुक्तिफलभाक् कस्मान्न भवति ? इत्यत आह, लोकादिति (३६पृ०) । वानप्रस्थः प्रकरणात्प्रवृत्ते, वान-प्रस्थः संयतोऽपि 'लोकात्' ग्रामादिभ्यः भार्यया सहितो वनं गच्छति ; भार्यया सहित इत्युच्चैः पठनीयम् ; यतो भार्यया सहितस्ततः कृतसंयमोऽपि लोकानेव गच्छति, ननु स्वस्था भवतीत्यर्थः । लोकानित्येव क्वचित्पाठः ।

इदानीं मध्यस्थः सन्न्यासफलं जिज्ञासुः पृच्छति, त्यज्जेति (३६पृ०) । 'कामान्' विषयान् त्यज्जा सन्न्यास्यति, पुरुषः संसारे किं भयं 'अनुपश्यति' आलोचयति, 'वा' अथवा किं दुःखं 'समुद्दिश्य' हेयत्वेन मनसि निश्चित्य 'सुस्थितान्' सम्यक् स्थितान् भोगान् त्यजति श्रुतिः । तस्योत्तरत्वेन सन्न्यास-प्रयोजनमाह, गर्भेति (३६पृ०) । संसारे यद्यपि पुण्यातिशयं करोति, तेन नरकं न प्रतिपद्यते ; तथापि क्षीणे पुण्ये अवतरणमावश्यकमिति गर्भ-वासभयं परिहर्तुमशक्यम् ; तेन ततो भीतः । तथा शरीरिणः पुण्यवतोऽपि शीतोष्णादि-हन्द्-दुःखमपरिहार्यमित्याह, शीतेति

(३६५०) । भीतः सन्निति हेतोः सन्नस्यति इति किम् अनामयं यत्परं पदं तदेव 'गुहा' संवृतस्थानं ब्रह्माख्यं प्रवेष्टुमिच्छामीति हेतोः सन्न्यासकाले त्यक्तेतिमन्त्रो गुरुणा पठनीयः प्रश्नरूपेण गर्भेत्यादि शिष्येणेति विधिरूढनीयः । त्यक्तेति मन्त्रे सर्वत्र प्रथमपुरुषस्थाने मध्यमो द्रष्टव्यः ।

सन्नस्य पुनरङ्गीकारे दोषमाह, इति सन्नस्येति(३७५०) । अग्निं सन्नस्य 'अपुनरावर्त्तनं' पुनः परिग्रही न कर्त्तव्यः । कस्मादिति शङ्कायां स्त्रियोऽभावादित्युत्तरिते सापि कस्मान्नाङ्गीक्रियते इत्याशङ्काह, मन्युरिति(३७५०) । मन्युनामा रुद्रगणो 'जायां' सन्न्यासपत्नीम् 'आवहत्' गृहीतवान् इति हेतोः सन्न्यासि-भार्यायां मन्त्रो रधिकार इत्यस्मादेव वाक्यादवसीयते; अयं सन्न्यासत्यागरूपो न तु दीक्षारूपः, तस्मिन् सति निषिद्धत्वात् पुनरङ्गीकारशङ्काभावात् ।

तर्हि अग्निश्रयूपायभावे किं तस्य कार्यम् ? अत आह 'अध्यात्ममन्त्रानिति(३७५०) । एतावन्तं कालं त्याग आसीत् न तु दीक्षारूपः सन्न्यासः इति ; तामाह, दीक्षामुपेयादिति । दिव्यं भावं ददाति, क्षीयन्तेऽस्य दोषा इति 'दीक्षा' व्रतविशेषः ; तदुक्तम्,

“ज्ञानं दिव्यं यतो दद्यात् कुर्यात् पाशक्षयं लघु ।

तस्माद्दीक्षेति सा प्रोक्ता देशिकैस्तन्त्रवेदिभिः” ॥ इति ।

ताम् 'उपेयात्' गृहीयात् गृहीत्वा पालयेदिति भावः । काषायेति(३७५०) कषायेण रत्नं 'काषायं' वासो यस्य तादृशः स्यात् ।

“कषायो रसभेदे स्यादङ्गरागे विलेपने ।

निर्व्यासे च कषायोऽपि सुरभी लोहितेऽन्यवत्” ॥ इति विश्वः ॥

कक्षोपस्थलोमानि वर्जयेदिति,* अन्यानि वापयेदित्यर्थात् ।

जर्जरकी बाहुरिति । जर्जरीबाहुः कर्त्तव्यः । न मे कश्चित् प्रति-
बन्धोऽस्तीति भावेन तदेव फलाभिधान-द्वारेण स्पष्टयति विमुक्तोति
(३७ पृ०) । अनयैव चेदृश्या तिष्ठति, तर्हि ‘विमुक्तः’ अप्रतिबन्धो
मार्गो यस्य तादृशो भवति, कुत्रापि तस्य प्रतिबन्धो न भवती-
त्यर्थः । अनेकेतश्चरेदिति पाठे स्पष्टोऽर्थः ।

परिग्रहविशेषानाह, भिक्षाशनं दध्यादिति । भिक्षा अश्नते
मुच्यते अनेनेति ‘भिक्षाशनं’ भोजनपात्रं ‘दध्यात्’ गृह्णीयात्
‘पवित्रं’ चामरादिपिच्छं मशकादि-निवारणार्थं, वस्त्रखण्डं वा
जलजन्तुनिवारणार्थम् । श्लोकोक्तानामुपलक्षणमेतत् । ‘कुण्डिकां’
भिक्षाटन-पात्रं ‘चमसः’ काष्ठमयः पात्रविशेषः ‘शिक्यम्’
रज्जुमयम् अन्तरिक्षे भाण्डधारणार्थं मन्त्रं ‘त्रिविष्टपं’
त्रिविष्टपः^(१) अन्योऽन्याश्रयं काष्ठत्रयम् ‘अनामयं’ सज्जनभग्नं,
उपानहाविति पाठे ‘उपानहौ’ पादत्राणे, कौपीनाच्छादनमिति,
कूपे प्रवेशनमर्हतीति कौपीनं पुंलिङ्गं, तद्धि गुह्यत्वात् प्रकाश-
यितुमयोग्य मिति कूपे प्रवेशन मेवार्हति ; स्त्रीयोनिर्वा कूपः,
तस्मिन् हि बहवो मग्ना न पुनरुत्पज्जन्ति, तमर्हतीति
कौपीनं, शालीन-कौपीने अदृश्याकार्ययो^(२) रिति निपात-
नात् साधुः, तस्याच्छादनं वासःखण्डः तच्च दध्यात्, ‘पवित्रं’

* कक्षोपस्थलोमण्युत इत्यात्र कक्षोपस्थलोमानि वर्जयेदिति दीपिकासम्मतः
पाठः ।

(१) ख, त्रिविष्टकामो ।

(२) ख, अदृश्याकार्यो ।

पूयते ऽनेनेति पुनः सञ्ज्ञायामिति इत्तं ; “पवित्रं घर्षणे कुशे ।
पवित्रं ताम्र-पयसोर्मध्ये चापि तदन्यवत्” इति विश्वः । इह तु
जलपात्रं जलशोधन-वस्त्रखण्डं पिच्छं वा गृह्यते । नदीपुलि-
नादन्यत्र चेद्वर्ष-व्याघ्रादि-भयात् सुप्यात्^(१) तर्हि देवागारेषु
न पुनर्जनकत् संस्थानके^(२) गृहादौ । नात्यर्थमिति^(३) ३७५० ।
सुखार्थं दुःखपरिहारार्थञ्च नात्यन्तं यत्नः कर्त्तव्यः, नापि
बलाद्दुःखं जनयेत् । ‘दानं’ तर्पणादि ; ध्यानमिति पाठे
ध्यानसाधनमाचमनादि^(४) । ‘परान्’ ३७५० निन्दकान्,
भिद्यादि अवारितं न निषिद्धं यतीनां ; तथा ‘वैदलं’ फलार्द्ध-
खण्डादि तदप्यवारितम् ; एताम् ‘वृत्तिं’ वर्त्तनम् ‘उपासीना’
एतस्या वृत्तिराश्रयं कुर्वाणाः ते ‘इन्द्रियाणि’ चक्षुरादीनि
‘घातयन्ति’ हिंसार्थाश्चक्षुरादयः^(५) तान् घ्नन्तीत्यर्थः ।
कार्यकारणयोरैक्यात् ब्रह्मणो जातं ब्रह्मैवेति जीवस्यापि ब्रह्मसम्प-
त्तिरुपपद्यते इति दर्शयितुमाह, विद्याया इति^(३) ३७५० । ‘विद्यायाः’
स्वरूपज्ञानस्य, मनोऽधिकरणं, सम्बन्धः आध्यासिकः ; मनसः
सकाशादाकाशः सम्भूत इत्यादि योजना ; छान्दसः सन्धिः ; पृथि-
व्याः सकाशात्, ‘इति’ एवम्प्रकाराणाम् एषां ‘भूतानां’ शरीराणां
सम्भव इति शेषः । तेन ज्ञानी ‘ब्रह्म प्रपद्यते’ तद्भवतीत्यर्थः ;
अथवा विद्याया मनसि ‘संयोगः’ ब्रह्म-ज्ञानस्थोत्पत्तिः ; तेन मनसि
ज्ञानेन लीने तत्कार्यं सर्वं लीनं भवतीत्यर्थः । तत्स्वरूपमाह,
अजरमिति^(३) ३७५० । किं कृत्वा प्रपद्यते ? ‘तस्य’ ब्रह्मणोऽभ्यासेन

(१) क, सुप्याम् । ख, सुप्याम् । (२) क, सत्ताके, ख, सत्ताके ।

(३) क, ख, माचमणीयादि । (४) क, वाचौरादयः । ख, वाचरादयः ।

‘प्राणापानौ’ वायू ‘संयम्य’ नियम्य निरुध्य इति पूर्वोक्तयोगानु-
सन्धानं कृत्वा अक्षरं प्रपद्यते इत्यन्वयः ।

अविलम्बेन सिद्धिदं श्लोकैः प्रयोगविशेषमाह, वृषणापानयो-
रिति(३७पृ०) ‘अपानात्’ पायोरुर्द्धं वृषणयोरधश्च पाणी
‘आस्थाय’ स्थापयित्वेत्यर्थः, संश्रयेत् प्राणायाममिति शेषः । पुनः
किं कृत्वा ? ‘दशनैः’ दन्तैः यवमात्रे विनिर्गतां जिह्वां संदश्य
संश्रयेत् प्राणायाममिति सम्बन्धः । तथा ‘माषमात्रां’ सङ्कुचितां
दृष्टिं ‘ओत्रे’ वृषणे ‘स्थाप्य’ स्थापयित्वा, शुगताविति शृणोतेर्ग-
त्यर्थत्वात् वीर्यश्रवणरूपगत्याधारत्वेन वृषणोऽपि ओत्रं भवति ;
तथा पर्यायेण भ्रुवि स्थाप्य, तदुक्तममृतविन्दौ,

“तिर्यग्ूर्ध्वमधोदृष्टिं विनिधाय महामतिः” इति ।

ओत्रे धारणमधः, भ्रुवि धारणमूर्ध्वं, श्रवणे तिर्यगिति ।
तथा ‘नासिके’ नासाग्रे दृष्टिं स्थाप्य संश्रयेत् । नासाग्रे दृष्टिः
किं ? गन्धैकाग्रतया नेत्याह, न गन्धायेति(३८पृ०) । गन्धग्रहण-
मुपलक्षणम् । श्रवणे दृष्टिः न शब्दं श्रोतुम् । एवमधोदृष्टावपि
वृषणादौ स्थितायां कामोद्भवेन स्त्रीस्मरणात् तत्स्पर्शनायाभिलाषे
प्राप्ते तं निषेधति, न त्वचं स्पर्शयेत् मनसा प्रयोज्येन ; पुनर्नेति
वचनसुक्तार्थदर्शनाय, न शब्द एवार्थो वा अनेकार्थत्वान्निपात-
नानां नैव स्पर्शयेदित्यर्थः ।

तर्हि कुत्र मनः स्थाप्यम् ? इत्यत आह, अथेति(३८पृ०) ।
यत्र शैवं पदं ‘शिवं’ ब्रह्म, सदाशिवो वा शिवः, तत्सम्बन्धि ‘यत्’
स्थले ‘पदं’ व्यवसितं निश्चयः, तत्र मनः स्थापयेदिति शेषः । “पदं
व्यवसित-त्राण-स्थान-लक्ष्माङ्गि-वस्तु”(१) इत्यमरः । तदेवं दृष्ट्वैवं

‘पदं’ तत् ब्रह्म तदेव परमयनम् । तत् कथं लभ्यते ? इत्यत आह,
तदिति (३८५०) । अभ्यासेन योगस्य ; कस्य ? येन पूर्वजन्मनि
स्वात्मा ‘अर्जितः’ साधितः प्रसन्नीकृतः ; तदुक्तं,

“बहूनां जन्मनामन्ते ज्ञानवान् मां प्रपद्यते” इति ।

अभ्यासे क्रियमाणे यद्ववति तदाह, अथेति (३८५०) । तैः
‘संभूतैः’ मिलितैः साधनैः आसन-प्राणायामादिभिः^(१) हृदयं
तपः तत् प्राप्तं^(२) ‘हृदयं’ मनः ‘संस्थाप्य’ स्थिरौकृत्य ‘वायुः’ प्राणः
‘देहात्’ शरीरात् ऊर्ध्वम् ‘अव्ययं’ ब्रह्म प्रपद्यते ; किं कृत्वा ?
‘मूर्ध्नां भित्त्वा’ ब्रह्मरन्ध्रेण ।

पश्चात् किं स्यात् ? अत आह, अथायमिति (३८५०) । ‘अथ’
अनन्तरम् ‘अयं’ वायुः मूर्ध्नां नम् ‘अस्य’ असुक्ष्मेपणे, क्षिप्त्वा ‘देह’
दिदेह, दिह उपचये, उपचयं गतः ब्रह्मणैकीभूतत्वात् ; दिव्य-
चने कन्दसि वा वचनमिति द्वित्वाभावः । उपसंहरति, एषा
गतिर्गतिमतामिति (३८५०) । गतिमताम् एषा गतिः, अतः
परा गतिर्नास्ति, गतेरयमवधिरित्यर्थः । पाठान्तरं दुर्ध्वोऽन्यम् ।

ननु ये मुक्तास्तेऽपीश्वरेच्छया पुनरुन्मज्जेरन्निति साधन-वैयर्थ्य-
मित्याशङ्क्य परिहरति, य इति (३८५०) । ‘ये’ पुरुषाः परमाङ्गतिं
प्राप्य वर्त्तन्ते, ‘ते’ पुरुषाः भूयो न निवर्त्तन्ते ; कस्मात् ? इत्यत
आह, परात्परमवस्थादिति^(३) ‘परादपि’ हिरण्यगर्भादेः यत्
‘परं’ स्थानं तत् प्राप्य ‘अवस्थात्’ अवस्थानात् इति, अवस्थानम्
अवस्थम, सुपिस्थ इत्यत्र सुपीति योगविभागात् कः ; नियति-

(१) क, ख, आसनायामादिभिः । (२) क, तत्सम् ।

(३) क, ख, परात्-

परमवस्थिता इति ।

रेषा परमेश्वरस्य, यः स्वतो व्यवहितः, तं यदा व्यवहितं करोति
तदा पुनस्तमेव न व्यवधातीति सत्यप्रतिज्ञत्वात् दत्तापहारा-
कारित्वात्^(१) मुक्तस्योन्मज्जनं नास्तीति भावः । द्विरुक्तिः समा-
स्यर्था ।

नारायणेन रचिता श्रुतिमान्नोपजीविना ।

अस्यष्ट-पदवाक्यानां सन्न्यासस्य प्रदीपिका ॥

इति सन्न्यासोपनिषदो दीपिका समाप्ता ।

— — —

अथारुण्योपनिषदो दीपिका

आरुण्यो पञ्चविंशो खण्डपञ्चकमण्डिता ।

प्रतिखण्डं द्विरुक्तिश्च खण्डा वसति सूचिका^(२) ॥ १ ॥

(१) क, दत्तापहाराकारित्वात् ।

(२) ख, खण्डावसिति सूचिका ।

विदण्डो सन्नास उक्तः ; इदानीं सर्वपरित्यागरूपं परमहंस-
सन्नासमुपदेष्टुमारुण्युपनिषदारभ्यते, आरुणिरिति (३८ प्र०) ।
आख्यायिका विद्या स्तुत्यर्था । विद्वत्-सन्नासोऽस्या विषयः; विष्णु-
पद-दर्शनं प्रयोजनम्^(१); विद्वान् निविष्टत्स-^(२) रधिकारी; यथा-
योगं सन्धय ऊह्यः । अरुणस्यापत्यमारुणिः, 'प्रजापतेः' ब्रह्मणः,
'केन' उपायेन, 'भगवन्' ।

“एष्वर्यस्य समग्रस्य धर्मस्य यमसः श्रियः ।

ज्ञान-वैराग्ययोश्चैव प्रसां भग इतीरणा” ॥

तद्वत् ; एतेन प्रशार्हता उक्ता; 'कर्माणि' संसृति-निमित्तानि;
'इति' प्रश्न-समाप्तौ; तद्-होवाच प्रजापतिरिति श्रुतेः वचः
प्रजापतेर्वचः, तवेत्यादि । 'तव' त्वत्सम्बन्धिनः त्वदीयान् समत्वा-
लम्बनान् 'बन्ध्यादीन्' बन्धवो बान्धवा ज्ञातयः उपकारिणश्च,
आदिशब्देन भार्यादयः, तान् 'सूत्र' योगप्रतिपादको ग्रन्थः,
'स्वाध्यायः' वेदराशिः, तदन्ता अष्टौ द्वितीयान्ताः; यज्ञोपवीत-
याग-सूत्र-स्वाध्यायेषु प्रत्येकं चशब्दैः तत्सम्बन्धीनि सन्ध्यादि-
धनादि-पुस्तकादि-षडङ्गादीनि गृह्यन्ते; भूर्लोक-आदीनां सप्तानां
समाहारद्वन्द्वः, सत्यलोकां चेति चकारात् प्रकृत्यादि-समुच्चयः^(३) ।

ऊर्ध्वलोकान् हेयत्वेनोद्धा अधोलोकानाह, अतलेति (३९ प्र०) ।
अतलादीनां सप्तानां ब्रह्माण्डेन सह समाहारद्वन्द्वः; तानि च
पा-नि-वि-सु-रसा-महा-तला-पूर्वाणि^(४) तलानि ; पाताले तल-

(१) ख चिह्नितदोषिका पुस्तके, “विद्वत्सन्नासस्य चित्ताविक्षेपणात्मनो निरन्तरादु-
सन्नासं प्रयोजनम्” इत्यतिरिक्तः पाठो विद्यते । (२) क, ख, गिष्टत्सु- ।

(३) ख, प्रत्यक्षादि समुच्चयः । (४) क, तानि च अतलादीनि रसातला सर्वाणि ।

शब्दस्य दीर्घः; नितलं महातलमप्याहुः । पाताल-रमातल-
नितल-तलातल-सुतल-वितलानि पादतल-तदग्र-गुल्फ-जङ्घा-
जानू-तद्गुह्यभागतयोपास्यानि, तथैव क्रमेण उत्तरोत्तराणि
तथापि हेयतया अनास्थया व्युत्क्रमेण निर्दिष्टानि । ब्रह्माण्डे
विराड्देहः; चकारादसद्विषयं मनोरथमपि विसृजेत् ।

सर्वत्यागे कथं शरीर-यात्रा-निर्वाहः? इत्याशङ्क्य आह्या-
स्याह दण्डमिति (३८ पृ०) । गो-सर्प-निवारणार्थं दण्डं, लज्जा-
शीतातप-वृष्टि-बाधा-निवारणार्थमाच्छादनञ्च, चकारात् जल-
पात्रञ्च परिग्रहेत्, व्यत्ययेन शेषं परिगृह्णीयात् । देहोपयोगि
चेत् याह्यं, तर्हि मञ्चकोष्णीषादीन्यपि प्राप्नुवन्ति इत्यत आह,
शेषं विसृजेदिति । मञ्चकोष्णीषादि(१) प्राणालयेऽपि न गृह्णी-
यादित्यादरार्थोऽभ्यासः । १ ॥

अधिकारिणो निर्दिशति, गृहस्य इत्यादिना (३८ पृ०) ।
'लौकिकाग्नीन्' लोकप्राप्ति-हेतून् श्रौत-स्मार्त्ताग्नीन् अन्तेष्टिं कृत्वा
'उदराग्नी' कोष्ठाग्नी सम्यगग्ने इत्यादिमन्त्रेण निर्वाणपुरःसरं(२)
समारोपयेत् । ज्ञानिनोऽर्थे प्राप्तेऽपि त्यागे निवृत्तप्रयोजन(३)
विधानापक्षेपवत् इयमग्न्यादीनां शास्त्रीय-प्रतिपत्तिः, 'गायत्री'
सवितृदेवत्यां, च शब्दात् अन्यदपि मन्त्रजातं 'स्ववाचाग्नी' स्वीया
वाचा वागेवाग्निः, तत्र 'भूःसावित्रीं प्रविशामि' इत्यादिमन्त्रैः
समारोपयेत्; उपवीतं शुद्धोदकालाभे भूमौ शुद्धायां, तस्माभे

(१) क, मञ्चकोष्णीषादि ।

(२) क, विः मान पुरःसरं ख, निःपान पुरःसरं ।

(३) ख, त्यागे वाचाक्षे निवृत्त प्रयोजन ।

शुद्धास्त्रपुत्रा 'भूःसमुद्र' गच्छ स्वाहा' इतिमन्त्रेण विस्मृजेत् ।
वाशब्दो व्यवस्थितविकल्पे । 'कुटीचरः' कुटीचकस्त्रिदण्डी पुत्र
एव भिन्नानिरतः; उपलक्षणमिदं बह्मदक-हंसयोरपि; ब्रह्मचारि-
ग्रहणं तस्य विशेषणम्, आश्रमि-ब्रह्मचारिण उक्तत्वात्, पालाशं
षैल्वमित्यादिना तद्दण्डादित्यागस्य वक्ष्यमाणत्वाच्च ; कुटुम्बमिति
पुत्रभिन्नानिरतस्य कुटुम्बे वाससम्भवात्, 'पात्रं' भिक्षापात्रं 'पवित्रं'
जलपावनवस्त्रं 'दण्डान्' त्रीन् वैणवान्, चात्पूर्ववस्त्रादिक-
मपि । लौकिकाम्नीनिति त्रिदण्डिनो वैश्वदेवाधिकारात् ।
लोकांश्चेति पाठे स्वतपोऽर्जितान् ; चात्तदित्यनादिकमपि प्रत्येकं
विस्मृजेदित्यावश्यकत्वार्थमुक्तम् । 'इतिह' किल 'उवाच' उक्तवान्
प्रजापतिराकृण्विम् ; 'अत ऊर्ध्वं' त्यागानन्तरममन्त्रवत् स्वाध्या-
यस्य विस्मृत्वादाचरेत् स्नानाचमनादिकम् ।

नन्वमन्त्रस्य कथमूर्ध्वलोकाभिः ? अत आह, ऊर्ध्वगमनं विस्मृजे-
दिति(३८५) । भूर्लोकादेस्त्यक्तत्वात् पुनस्तदासनामपि त्यजे-
दित्यर्थः । तर्ह्याचमनादिकमपि(१)अप्रयोजनात् त्यज्यतामित्या-
शङ्काह, त्रिसंख्यादाविति । तिसृणां संख्यानाम् 'आदौ' प्राक्काले
'स्नानं, मौषलम्'(२) ।

संख्यावन्दनकाले किं कार्यम् ? अत आह, सन्धिमिति(३८५) ।
'सन्धि' संस्थानं समाधिमाश्रित्य 'आत्मनि' स्वस्मिन् परमात्मना
संस्थानमभेदम् 'आचरेत्' भावयेत् । स्वाध्यायस्य परित्याग उक्तः,
तस्य प्रतिप्रसवमाह, सर्वेष्विति । सर्वेष्विति निर्धारणे सप्तमी,
'आवर्त्तयेत्' पाठतोऽर्थतश्चाभ्यस्येत् ।

(१) च, तर्ह्याचारोऽपि ।

(२) च, मौषलं ।

आरण्यकेषु प्रवर्ग्यादयोऽपि कर्म्यग्र्या^(१)दृश्यन्ते, किं तत्सहित-
स्यावृत्तिर्नैत्याह, उपनिषदमिति (३८ पृ०) । ज्ञानप्रतिपादकं
भागमभ्यस्येत् । वाक्याभ्यास आदरार्थः, सत्यासौ ह्युपनिष-
दावर्त्तनार्थः; तदनावृत्तो ज्ञानापाठवेन पातित्यं स्यादित्या-
दरः^(२) ॥ २ ॥

तत्रापि परमासुपनिषदमावृत्त्यर्थमाह, खल्वहं ब्रह्मेति (३८-
पृ०) । इदं महावाक्यं, सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म, तच्च सत्यादि-
वत्^(३) 'खलु' निश्चितम् 'अहम्' अहङ्कारीपलक्षितं शोधितजीव-
चैतन्यं ब्रह्मैव न ततोऽन्यदिति ज्ञाने सर्वानर्थनिवृत्तिः परमा-
नन्दावाप्तिश्च फलम् ।

ननु प्रबन्धभेदे सति कथमनर्थनिवृत्तिः? इत्याशङ्क्य सूत्रपट-
न्यायेनाभेदं वक्तुं ब्रह्मणः सूत्ररूपकमाह, सूचनात् सूत्रं ब्रह्मेति
(३८ पृ०) । तन्तुर्हि स्वात्मनैवातान-वितानभूतेनापात-^(४) रम-
णीयं पटं सूचयन् न तु जनयन् सूत्रं भवति, तथा ब्रह्मापि
जगत्पटसूचनात् सूत्रं, कारणातिरिक्तं कार्यं नास्तीति ब्रह्मैव
सूत्रमित्यर्थः^(५) ।

ननु सूचयितुर्मायया जीवो मुह्येदेवेत्याशङ्क्य सत्यमज्ञाने
इदं स्यात्, ज्ञाने त्वहमेव^(६) सूचयिता कथं मुह्येयमित्याह,

(१) क, ख, प्रवर्ग्यादीन्यपि कर्म्यग्र्यानि ।

(२) क, ज्ञानायापाठेनया नित्यं स्यादित्यादरः । ख, ज्ञानपाठवेन या नित्यं स्यादि-
त्यस्यादरः ।

(३) ख, ससत्यादिसत् ।

(४) ख, भूतेनावध प्रत्ययात् ।

(५) क, ख, सत्यमित्यर्थः ।

(६) ख, अन्यत्र तु ज्ञाने अहमेव ।

सूत्रमहमेव विद्वानिति (३६ पृ०) । यतो विद्वान्, अतोऽहमेव सूत्र-
मित्यन्वयः, मायापतित्वेन गृहीतस्य कथं माययाभिभव इत्य-
र्थः (१) । त्यागमुपसंहरति । त्रिवृत्स्त्रं त्यजेद्विद्वानिति । स विद्वान्
(१) त्रिवृत् सूत्रकृत्यजेदित्यन्वयः ; विद्वत्-सत्राग्नेनैवोपसंहारः ।

इदानीं सूत्रत्यागार्थं सत्रासंप्रधानाह, सत्रस्तं मया सत्रस्तं
मया सत्रस्तं मयेति (४० पृ०) । त्रिः कृत्वेति पाठेनैव त्रित्वे
लब्धे त्रिरितिवचनं त्रयाणामपि त्रिःपाठार्थं, तदायमास्त्रायः,
एते त्रयोऽपि प्रैषाः सत्राहृतिकास्त्रिभिर्मन्द-प्रध्यमे-त्तम-स्त्रै-
रुच्चारणीयाः, लोकत्रयं आवयितुं त्रिरभिधानं प्रैषोच्चारणेन
यत्त्यक्तं तत्पुनरभिलषन् बभ्यो निन्द्या वध्यश्चेति बोधयितुं
'मय्यक्' अपुनरादेयतया न्यस्तं सत्रस्तमित्यर्थः । प्रैषानन्तरं
'मत्तः' कृतप्रैषात् सर्वभूतेभ्योऽभयमस्तु (२) । कुतोऽभयं दत्तमि-
त्यत आह, सर्वं प्रवर्तते मत्त इति । मत्त एव ब्रह्मणी यतः सर्वं
प्रवर्तते, नहि जनयितुरेव भयं युक्तम् इति भावः ।

इदानीं दण्डादाने मन्त्रमाह । सखेति । त्वं 'सखा'
अबन्धकोऽसि 'मा' मां गोसर्पादिभ्यो गोपाय, ओजोनाम शुक्रस्य
परिणामो धातूनामष्टमी दशा, तत्फलं तेजः शरीरशक्तिः,
सखेति यत् त्वं सखा दृष्टे कर्म्मणि 'असि' भवसि, 'इन्द्रस्य'
परमेश्वरस्य 'वज्रः' अरिभयङ्करोऽसि, एतावत् प्रतीकं मन्त्रस्य
शाखान्तरे सम्पूर्णं पठितम् । 'इन्द्रस्य वज्रोऽग्निर्वार्ष्णिः'

(१) ख, मायापतिः लोक्येनाहुर्गृहीतस्य कथं मायाभिभव इति भावः ।

(२) क, त्रिवित् सूत्रं त्यजेद्विद्वान् य एवं खल्वहं ब्रह्मेति । चेदयं विद्वान् ।

(३) ख, मत्तः कृतप्रैषात् पूर्वभूतेभ्योऽभयमस्तु ।

शर्म मे भव यत्पापं तन्निवारय इति' । इतिशब्द इन्द्रस्य वज्री-
ऽग्निरिति मन्त्र-प्रतीकार्थः । त्रिःश्रुत्वोङ् वैणवं दण्डमित्यनेन
मन्त्रेण वैणवं दण्डम् 'ऊर्ध्वम्' उपरि दक्षिणकरे निधायेत्यर्थः,
अत एव सत्रासोपनिषदूर्ध्वं गोपायुरिति दण्डविशेषणम्; कौपीनं
लज्जाहेतुत्वात्, कूप प्रवेशनमर्हति कौपीनं पुल्लिङ्गं, तस्मात्तांच्छा-
दकत्वाद-यतिवासोऽपि; कौपीन-शालीने अष्टष्टाकार्ययोरिति
साधुः, तदपि परिग्रहेत् । औषधवत् प्रीतिं विना शरीरस्थित्यर्थम्
'अशनं' भोजनमाचरेत्; अभ्यासस्त्वादरार्थः, सर्वथा रसासक्तिं
न कुर्यात्, त्यागवैयर्थ्यादित्यादरः^(१) ॥ ३ ॥

इदानीं यदभावे महापातकिवत् पातित्यं, तानि पञ्चावश्य-
कान्याह, ब्रह्मचर्यमिति (४० पृ०) । युवतीनां स्मरण-कीर्तन-
केलि-प्रेक्षण-गुह्यभाषण--सङ्कल्पाध्यवसाय--क्रिया-निर्वृति--वर्जनं
ब्रह्मचर्यम्; अहिंसा च मनो-वाक्-काय-कर्मभिर्भूतानिष्टवर्जनम्;
'अपरिग्रहम्' उक्तपरिग्रह--व्यतिरिक्तवर्जनम्; सत्यं प्रियहित-
प्रमाणं दृष्टार्थवचनम्; हो च शब्दावुक्त-समुच्चयार्थः; तृतीयोऽनु-
क्तास्तेय-समुच्चयार्थः; एतानि पञ्च यत्नेन हे यतयो रक्षत रक्षत,
पुनरेव द्वयोः प्लुतः, तृतीये पर्याये हे रक्षतेतित्यतिरुच्चैः श्रुत्यर्था,
सर्वानुच्चैः श्रावयति प्रजापतिः; त्रिरुक्तिरादरार्थः; प्राणालये-
ऽप्येतानि न परित्याज्यानीति; इतिशब्द उपदेश समाख्यर्थः;
हे शब्द उग्रशब्दाभिमुखीकरणे, हे समुच्चवो ब्रह्मचर्यादीनि
'रक्षत' पालयतावश्यमित्यर्थः ।

इदानीं ब्रह्मचर्यादि पञ्चकस्यैर्यादि परमहंसधर्मा पुनर्विशेषेणाह, अथातः परमहंस-परिव्राजकानामिति (४० पृ०) । धर्मा वक्ष्यन्त इति शेषः । ‘अथ’ प्रेषोच्चारण-दण्डग्रहणानन्तरं यतो ब्रह्मचर्यादिरक्षणं विना नसिद्धिरतो^(१) धर्मा वक्ष्यन्ते; केषां? ‘परं’ केवलम् अहं सः न ततोऽन्योऽहमिति^(२) निश्चिताः परमहंसाः, परिव्रजन्ति गृहबन्धं परित्यज्य परिव्राजकाः, ते च ते च तेषाम्, आसन-शयनाभ्यां भूमाविति, भूमावेवासनेन दिवा, शयनेन रात्रौ कालं नयेदिति शेषः; ‘आसनं’ स्वरूपावस्थानं, ‘शयनं’ बाह्यविषय-विस्मृतिः, तदुक्तं,

“यस्यां जायति भूतानि सा निशा पश्यतो मुनेः” इति ।

तेन पर्यङ्गादि-परित्यागेऽपि स्वरूपविस्मृतौ विषयचिन्तनेन चाकृतार्थ एवेति भावः ॥ ब्रह्मचारिणामिति । तेषामेव विशेषणम्, उपलक्षणमेतत्, अहिंसासत्यास्तेषापरिग्रहव्रतामित्यपि ज्ञेयम् ।

उदकव्यवहारार्थं पात्राण्याह, मृत्पात्रं वालावुपात्रं दारुपात्रं चेति (४० पृ०) । ‘अलावुः’ तुम्बीफलम्, अशनपात्रन्तु वक्ष्यति, पाणिपात्रञ्चेति; वा शब्दोऽनास्थायां यथालाभम् तैजसानि पात्राणि स्युरिति च तव पुत्रानित्यादिना बाह्यानि त्याज्यानि उक्तानि, वैष्णवं दण्डमित्यादिना बाह्यानि ग्राह्यानि, खल्वहं ब्रह्मेत्यादिनान्तरं ग्राह्यमुक्तं; सम्प्रत्यान्तराणि त्याज्या-न्याह, काम-क्रोधेत्यादिना (४० पृ०) । ‘कामः’ मैथुनेच्छा

(१) ख, न सिद्धिः तच्च स्वधर्मत्यागेनेन, अतो ।

(२) ख, स परापरं केवलसहं न सतोऽन्योऽहमिति ।

विषयमात्राभिलाषो वा : 'क्रोधः' कामाविद्यातेजः^(१) कामानुजः प्रज्वलनात्मकः; 'लोभः' उपात्तस्यातितिक्षा; 'माहः' नित्याशुचि-दुःखात्मनि गरीरे नित्यशुचि-सुखात्मवृद्धिः; 'दम्भः' धर्मध्वजित्वं; 'दर्पः' गर्वः परावज्ञानेन स्वात्मन्यधिकवृद्धिः; 'असूया' परोत्कर्षा-सहिष्णुता; 'ममत्वं' परस्मिन् स्वमग्नित्ववृद्धिः; 'अहङ्कारः' जाति-गुण-कर्माभिमानः; 'अनृतम्' अप्रियाहिताप्रमाण-दृष्टार्थ-वचनम्; आदिगन्धेन हर्ष-शोकादि इन्द्रानि गृह्यन्ते, कामादीनां नवानां^{*} इन्द्रः, तत आदिगन्धेन बहुव्रीहिः; तानि परित्यजेत् न पुनः स्मरेत् ।

परित्राजक मञ्जया परितो व्रजनकर्तृत्वे प्राप्ते तदपवादमाह, वर्षासु ध्रुवशील इति(४०पृ०) । अग्नेऽष्टावित्युक्तेः पञ्चततः-पक्षे^(१) चत्वारो मामा वर्षाः, तासु ध्रुवं शीलमस्य, ध्रुव इत्येव सिद्धे शीलग्रहणं कोटाकुलायां भूमीं सव्येष्टाननिषेधार्थम्; शेषेष्वर्थमिदमटनमित्यनुजानाति,^(१) अष्टौ मामानेकाको यति-श्चरेदिति(४०पृ०) ।

“बहूनां कलन्तो यस्मात् इयोर्वार्ता भवेद्यतः ।

एका एव चरेद्विद्वान् कुमाय्या इव कङ्कणम्” ॥ इत्युक्तेः ॥

(१) ख. कामविद्यातेजः ।

* कामादीनां नवानामिति पाठो दीपिकापुनरुक्तद्वयेऽपि दृश्यते । किन्तु मूलं कामादयोऽनृतपथ्येना दश विद्यन्ते । दीपिकाकारेणापि दश एव व्याख्याताः; अतो नवाना मित्येव दशानामिति पाठो भवितव्य इति सुप्रोभि विवेच्यम् ।

(२) क, पञ्चतुर्यङ्गं ।

(३) ख, शेषेषु नामधेयमिदार्थमनुजानाति ।

समानशीलत्वे द्वितीयमनुजानाति, हावेव वा चरे-
दिति (४० पृ०) । अध्यात्म-कथारस-व्यसने तु हावेव मिलित्वा
चरेत् । चरतामिति वक्तव्ये चरेदित्युक्तिरेकचित्तामावेदयितुम्;
वा शब्दाऽनाख्यायाम् । एकचित्ता (१) दशानामपि जायते पाण्ड-
वानां सहाटनस्मरणात् । एवकारो भिन्नशीलव्याहृत्यर्थः ।
वाक्याभ्यास आदरार्थः ॥ ४ ॥

सम्यासे यथा आश्रम-क्रमनियमो नास्ति, तथा उपनयन-
स्यापि नास्त्येत्याह, खलु वेदार्थमित्यादिना (४० पृ०) । वेदार्थं
विद्वानिति नलोकेति षष्ठीनिषेधः ; सोपनयनादिति सन्धिरार्थः ;
'तानि' पूर्वाक्तानि, एतानीति पाठे वक्ष्यमाणानि, प्राग्वा त्यजे-
दिति, यस्तु प्राग्भवोयानन्त-सुकृत- (१) वशादुपनयनमन्तरेणापि
केनचिन्निमित्तेन विज्ञातवेदार्थः, स उपनयनात् पूर्वमपि त्यजेत्,
तथा स्मर्यन्ते हि भरतैतरेयक-दुर्वासी-व्यास-शुकादयः, प्राक्-
त्यागपक्षे यानि बाल्येन दुस्त्याज्यानि, (१) पितरं त्यजेत्, पुत्रं
यतिपिता त्यजेत्, अग्न्याद्युपवीतं विषयं ; च शब्देन समुच्चितं
सामान्येनाह, अन्यदपीहेति (४० पृ०) । 'अन्यत्' गृहचेत्रादिकम्,
अपिशब्दादयदयस्य स्वभावप्रियं तदपि त्यजेत् ।

यतेरग्रामवासश्च कर्त्तव्य इत्याह, यतयो ह्येति (४० पृ०) । विशेष-
विधिः शेषनिषेधफलः ब्राह्मणैः प्रवेष्टव्यमिति वत् ; तेन अन्यद-
ग्रामं न प्रविशन्तीत्यर्थः । जलपात्रवद्विज्ञापात्रं न सङ्ग्राह्य-

(१) ख, एकचित्तानां ।

(२) क, प्राग्भवोयानं न सुकृत- । ख, प्राग्भवोयानं तत्सुकृत ।

(३) क, प्राक्त्याग्यज्ञे बाल्ये दुस्त्यजे । ख, बाल्येन दुस्त्यजेत् ।

मित्याह, पाणोति । पाणिपात्रमुदरपात्रञ्चेति कर्मधारयो, 'पाणिः'
अञ्जलिः पाणिर्वा पात्रम्, उदरं यामार्थं मुखप्रमार्णेन पात्रं ;
वा शब्दोऽनास्थायाम् ; तेन भूस्यादिकमपि भिक्षादौ ।

जप्यं मन्त्रमाह ओं होति(४१५०) । मन्त्रार्थस्तु, 'हि'
निश्चितं सर्वम् 'ओं' परमात्मैव, विराहृत्तिर्जपप्रकार-प्रदर्शनार्थम्,
ओङ्कारस्यैव प्रधान्येऽपि हिशब्दः सन्निव्याहृत्यर्थः । तस्य कल्पो-
क्तान् न्यासानपि कुर्यादित्याह, एतदुपनिषदं विन्यसेदिति(४१-
५०) । उपनिषद-शब्दोऽकारान्तो नपुंसकम्, यद्वा. एषा चासा-
वुपनिषद तां, रहस्यज्ञानमुपनिषत् उपचारान्मन्त्रोऽपि । न्यास-
प्रकारस्तु, प्रणवकल्पादवसेयः ।

उपासनफलमाह, विद्वान् य एवमिति(४१५०) । ब्रह्म-
चर्यादिभिर्भ्यः 'एवं' एवङ्गुणकमोङ्कारं शब्दतोऽर्थतश्च(१) 'वेद'
विदित्वा चाभ्यस्यति, स विद्वान् भवति, यद्योक्तं ब्रह्म माक्षात्-
करोतीत्यर्थः ।

इदानीं ब्रह्मचारिणां सत्रासे कर्तव्ये पूर्वदण्डेनैव दण्डित्व-
निरासार्थमाह, पालाशमित्यादि(४१५०) । अत्र दण्डस्य पला-
शादि-प्रकृतित्रयं त्रैवर्णिकाभिप्रायं, द्वयोरनधिकारेऽपि ब्राह्मण-
स्यैव पूर्वालाभे उत्तरग्रहण-सूचनार्थम् ।

“सत्रासो ब्राह्मणस्योक्तो नान्यवर्णस्य कस्यचित्” इति स्मृतेः ।

अजिन-मेखलयोः पूर्वमनुक्तत्वादुपादानम् । उपवीतस्य दण्ड-
बन्धनशङ्का-निरासार्थं यज्ञोपवीतञ्चेत्युक्तम्, चकारो लौकि-
काग्नि-ममिहोमादीनां समुच्चयार्थः, 'त्यक्त्वा' परित्यज्य शूरः

(१) ख, शब्दतो न्यासतोऽर्थतश्च ।

अन्यथानधिकारः (१) भवेदितिशेषः ; न हि त्यागमात्रेण किन्तु शूरो मनोऽरिजये स्यात्, तदुक्तं,

“न हि सत्यसनादेव सिद्धिं समधिगच्छति” इति ।

कः शूरः ? इत्यत आह, य एवं वेदेति, (४१ पृ०) ‘यः’ विदितवेदार्थः सत्यासं सत्यधिकारे कर्तव्यत्वेन ‘वेद’ जानाति, सः ‘शूरः’ साधकश्चेष्टः ।

उक्तसत्यास-फलावेदकमृग्यमुदाहरति, तद्विष्णोरित्यादि (४१ पृ०) । सूरयो दिव्यदृष्ट्या ‘तत्’ मुक्तोपसृप्यं विष्णोः परमं पदं सदा पश्यन्ति । तस्य नित्यत्वात् स्वरूपे दृष्टान्तमाह दिवीति । निर्मल आकाशे ‘आततं’ व्याप्तं चक्षुर्थथा आवरकाभावाहिततं निर्विकल्पकं ज्ञानं भवति, तथा विकल्पकशून्यं चिदृषणं तदित्यर्थः ।

ननु कथं तदेवं लभ्यमित्याशङ्क्य गुरुपदेशादित्याह, तद्वि-
प्राप्त इति (४१ पृ०) । छान्दसोऽसुक्, ब्राह्मणानामेवोपदेशाधि-
कार इति विप्रग्रहणेन सूचितम् ; ‘विपन्यवः’ विमन्यवः छान्दसो
वर्णव्यत्ययः, काम-क्रोधादिरहिताः, यतस्तुतौ पत्युः स्तुतिः तद्-
हिताः, तुल्यनिन्दास्तुतय इति वा, ‘जागृवांसः’ त्यक्ताज्ञाननिद्राः,
तदुक्तम्,

“या निशा सर्वभूतानां तस्यां जागर्ति संयमी” इति ।

‘समिन्धते’ सम्यक् दीपयन्ति परहिताय प्रकाशयन्ति ; किं तत् ?
यद्विष्णोः परमं ‘पदं’ पदनीयं मुक्तोपसृप्यं स्थानं स्वरूपात्मक-
मेव, विप्रोपदेशादेव तल्लभ्यमितिभावः । इति शब्दो मन्त्रद्वय-
समासार्थः ।

उपसंहरति, एवं निर्व्वर्णमिति(४१पृ०) वातिर्भावे त्तः, निर्व्वर्णो ऽवाते इति निष्ठानत्वं, 'निर्व्वर्णम्' उपगन्तिर्मीक्ष इति यावत्, तस्यानुशासनमेवं द्रष्टव्यम् । ननु किमिदं प्रजापतेरनुशासनम्? ओमिति चेत्, तथा सति पौरुषेयत्वेनाप्रामाण्य-शङ्का स्यादित्या-शङ्काह वेदानुशासनमिति । आरुणिप्राजापत्याख्यायिका तु विद्या स्तुत्यर्थेव 'वेदस्य' शब्दराशेः सर्वज्ञस्य सर्ववर्णाश्रमादि-व्यवस्थाहेतोः राजकल्पस्यानुशासनं, तदकरणे संसारशूले तत्क-रादेरिव विनिक्षेपः स्यात् । अभ्यासोऽन्येषामपि वेदानामेता वदर्थ-पर्यवसायित्वमित्येतदर्थः । इति शब्द उपनिषत्समासार्थः ।

नारायणेन रचिता श्रुतिमात्रोपजीविना ।

अस्यष्टपद-वाक्यानामारुणेय-प्रदीपिका ॥

इत्यारुणेयोपनिषदो दीपिका सम्पूर्णा । ११ ।

ब्रह्मविद्योपनिषत् ।

दीपिका-सहिता ।

ओं ब्रह्मविद्यां प्रवक्ष्यामि सर्वज्ञानमनुत्तमाम् ।

यत्रोत्पत्तिं लयञ्चैव ब्रह्म-विष्णु-महेश्वरात् ॥ १ ॥

ओं ब्रह्मविद्योपनिषदि द्विखण्डायां त्रिदेवताः ।

स्थित्युत्पत्ति-लयाः प्रोक्ताः प्रणवस्याक्षरत्रयात् ॥ १ ॥

प्रश्ने प्रणवस्त्रिमात्राभेदेनोपास्यतद्वोपक्षिप्तः, तस्यावयवशः
शरीर-वर्ण-स्थान-लया नोक्ता इति तदर्थं ब्रह्मविद्योपनिष-
दारभ्यते । ब्रह्मविद्यां प्रवक्ष्यामीति श्लोकः कचिदेवादौ पठ्यते ।
'ब्रह्म' प्रणवः तस्य 'विद्यां' ज्ञानं, तां किम्भूतां? सर्वेषां 'ज्ञानम्'
उपायभूताम्, तथा 'यत्र' विद्यायां देवत्रयात् उत्पत्तिं लयं चका-
रात् पालनञ्च प्रवक्ष्यामीति पूर्वणान्वयः । श्रुतेः प्रतिज्ञेयम् ।

प्रसादान्तःसमुन्मथस्य विष्णोरङ्गतकर्माणः ।

रहस्यं ब्रह्मविद्यायां ध्रुवाग्निः^(१) सम्युच्यते ॥ २ ॥

ओमित्येकाक्षरं ब्रह्म यदुक्तं ब्रह्मवादिभिः ।

शरीरं तस्य वक्ष्यामि स्थानं कालं लयं तथा ॥३॥

प्रसादेति । विष्णोर्ब्रह्मविद्यायां रहस्यं 'ध्रुवाग्निः' प्रणवतेजः

(१) ख चिह्नित-दीपिकापुस्तके ध्रुवाग्निरित्यत्र ध्रुवाग्निरिति पाठो विद्यते । एवं
स्थानान्तरं अपि ।

इति प्रचक्षते ष्धा इत्यन्वयः । विष्णुनेयं विद्या प्रवर्त्तितेत्यर्थः ।
 कीदृशस्य ? 'प्रसादेन' भक्तकृत्या 'अन्तः' अन्तरात् स्तम्भमध्यात्
 'समुत्थस्य' नृसिंहरूपेण प्रकटीभूतस्य, यद्वा "प्रसादो देव-भू-
 भुजाम्" इति कोषात् क्षीरोदार्याव-वैकुण्ठ-वलिगृहद्वारादेः प्रसा-
 दस्यान्तरात् जगद्रक्षणार्थं प्रकटीभूतस्य, यद्वा 'प्रसादः' लिङ्गा-
 दपेक्षया प्रसन्नरूपो जीवः, तस्य आन्तरम् आवरणमविद्यादि,
 ततः 'समुत्थस्य' निष्क्रान्तस्य अविद्यावरण-रहितस्येत्यर्थः ;
 यद्योक्तं छान्दोग्ये 'स एष प्रसादोऽस्माच्छरीरात् समुत्थाय परं
 ज्योतीरूपं सम्पद्य स्वेन रूपेणाभिसम्पद्यते, स उत्तमः पुरुषः'
 इति । अद्भुतकर्मणः मत्स्यादिरूपेण, ओङ्कारः 'ध्रुवः' अक्षर-
 निर्घण्टावृत्तः ; तथाहि,

“ओङ्कारो वर्त्तुलस्तारो विन्दुः शक्तिस्त्रिदेवता ।

प्रणवो मन्त्रगर्भश्च पञ्चदेवो ध्रुवः शिवः ।

मन्त्राद्यः परमं बीजं मूलमाद्यश्च तारकः ।

शिवादि व्यापको व्यक्तः परं ज्योतिश्च संविदः” । इति ।

स्थानं कालं लयं तथेति । कालशब्दो भेदकवाचको वर्णं
 सूचयति, तेन वर्णं वक्ष्यामीत्यर्थः । वर्णमित्येव वक्तव्ये काल-
 ग्रहणं मात्रारूप-कालस्यापि सङ्ग्रहार्थमिति दृष्टव्यम् ।

तत्र देवास्तयः प्रोक्ता लोका वेदास्तयोऽग्रयः ।

तिस्रो मात्रार्द्धमात्रा च त्र्यक्षरस्य^(१) शिवस्य च ॥

अवयवशः शरीरं तावदाह, तत्र देवा इति । त्र्यक्षरस्य^(२)

(१) क, ख, अक्षरस्य ।

(२) क, ख, अक्षरस्य ।

शिवस्य चेति, 'शिवः' अर्द्धमात्रार्थः तिस्रो मात्रास्त्वन्तरस्य अर्द्ध-
मात्रा शिवस्येत्यर्थः, प्रणवस्य देवादयस्त्वय उक्ताः । तिस्रो मात्रा
अर्द्धमात्रा चेति वक्तव्ये छान्दसः सन्धिः । तदुक्तं हटप्रदीपिका-
याम् ।

“अकारस्य उकारस्य मकारो विन्दु-सञ्ज्ञकः ।

त्रिधा मात्रा स्थिता यत्र तत्परं ज्योतिरोमिति” ॥

ऋग्वेदो गार्हपत्यस्य पृथिवी ब्रह्म एव च ।

अकारस्य शरीरन्तु व्याख्यातं ब्रह्मवादिभिः ॥ ५ ॥

यजुर्वेदोऽन्तरिक्षस्य दक्षिणाग्निस्तथैव च ।

विष्णुश्च भगवान् देव उकारः परिकीर्तितः ॥ ६ ॥

सामवेदस्तथा दौश्याच्चवनीयस्तथैव च ।

ईश्वरः परमो देवो मकारः परिकीर्तितः ॥ ७ ॥

त्रय इत्युक्तं, तदेव विभजंते, ऋग्वेद इत्यादिना । ब्रह्म एव
चेत्यत्र छान्दसो क्रमः प्रकृतिभावश्च, ब्रह्मा देव इत्यर्थः ।

सूर्यमण्डलमिवाभात्यकारः शङ्खमध्यगः ।

उकारश्चन्द्र-सङ्काशस्तस्य मध्ये व्यवस्थितः ॥ ८ ॥

मकारश्चाग्नि-सङ्काशो विधूमो विद्यतोपमः ।

तिस्रो मात्रास्तथा ज्ञेयाः सोम-सूर्याग्नि-तेजसाः ॥ ९ ॥

शिखाभा दीपसङ्काशा यस्मिन्परि वर्त्तन्ते ।

अर्द्धमात्रा तु सा ज्ञेया प्रणवस्योपरि स्थिता ॥ १० ॥

खण्डान्तेन ग्रन्थेन शरीरमुक्तं, सम्प्रति स्थानं वर्णसहित-

माह. सूर्येति । सूर्यमण्डलमिव आभाति अकारः, 'शङ्कः' ललाटास्थि 'तन्मध्ये' नेत्रस्थानं तत्र वर्त्तमानः, योऽयं दक्षिणेऽक्ष-पुरुष इति श्रुतेः ।

“शङ्को निधन्तरे काष्ण-ललाटास्थि-नखेषु च” इति विश्वः । 'तस्य मध्ये' शङ्कस्यैव मध्ये अर्थात् वामनेत्रे स्थितः । मकार इति । अत्रापि तस्य मध्ये इत्यपेक्षते, शङ्कस्य मध्ये अर्थात् तृतीय-नेत्रे व्यवस्थितः ; अतएव जाग्रदवस्थानोक्तम् ।

“इडायां पिङ्गलायाञ्च चरतश्चन्द्र-भास्करी ।

इडायां चन्द्रमा ज्ञेयः पिङ्गलायां रविः स्मृतः” ॥ इति ।
खेचर्याञ्च ।

“जिह्वामूले स्थितो देवि ! सर्व्वतेजोमयोऽनलः ।

तदग्रे भास्करश्चन्द्रस्तालमध्ये प्रतिष्ठितः ।

एवं यो वेत्ति तत्त्वेन तस्य सिद्धिः प्रजायते” ॥ इति ।

‘तिस्रो माताः’ अकारादयः, अनेन काल उक्तः, सोम-सूर्या-ग्नि-तेजस इत्यनेन वर्णा उक्ताः, ‘यस्मिन्’ शङ्के ‘उपरि’ तृतीय-नेत्रादुपरि, अनेनार्द्धमात्रास्थानमुक्तम् ।

पद्मसूत्रनिभा सूक्ष्मा शिखाभा दृश्यन्ते परा^(१) ।

सा नाडो सूर्य्यसङ्काशा सूर्य्यं भित्त्वा तथा परम् ॥११॥

दासप्रति-सहस्राणि सूर्य्यं भित्त्वा तु मूर्धनि ।

वरदः सर्वभूतानां सर्वं व्याप्यैव तिष्ठति ॥ १२ ॥

पद्मसूत्रेति । पद्मसूत्रनिभेति तस्या वर्णे उक्तः, ‘शिखाभा’

(१) यं चिह्नितं पुलके, ‘पद्मसूत्रनिभा सैव सङ्काशा दृश्यन्ते परा’ इति पाठः ।

ज्वालाभा ऊर्ध्वता-वैषद्याभ्यां, तथा मूले स्थूला उपर्युपरि तन्वी च ।

“शिखा शिखायां ज्वालायां चूडायामग्रमात्रके ।

लाङ्गल्याच्चापि शाखायां चूडयाञ्च शिखण्डिनः” ॥

इति विश्वः ।

‘सा नाडी’ सुषुम्णा, तस्या एव वा पूर्वाणि विशेषणानि,
‘सूर्ये’ चक्षुरधिष्ठानम्, अथवा, सूर्यात् लब्धरश्मित्वान्यनोऽधि-
ष्ठानश्चन्द्रः सूर्यः, तं भित्त्वा, तथापरम् अधस्तान्ये हासमति-सह-
स्राणि नाडीर्भित्त्वा ऊर्ध्वं गता, तदुक्तं गोरक्षेण,

“ऊर्ध्वं मेढ्रादधी नाभिः कन्दयोनिः खगाण्डवत् ।

तत्र नाड्यः समुत्पन्नाः सहस्राणि द्विसप्ततिः” ॥ इति ।

पुनरधिदैवतं सूर्यं भित्त्वा मूर्धनि ब्रह्मलोके द्वादशान्ते च
दृश्यते इत्यनुषङ्गः । तदुक्तं याज्ञवल्क्येन,

‘तासां मुख्यतमास्ति स्रस्ति स्रष्ट्वेकीत्तमोत्तमा ।

मुक्तिमार्गेति सा प्रोक्ता सुषुम्णा विश्वधारिणी ॥

कन्दस्था मध्यमा गार्गि ! सुषुम्णा सुप्रतिष्ठिता ।

पृष्ठमध्य-स्थिता नाडी सा हि मूर्ध्नि व्यवस्थिता ॥

मुक्तिमार्गे सुषुम्णा सा ब्रह्मरन्ध्र-प्रतिष्ठिता ।

अव्यक्ता सैव विज्ञेया सूक्ष्मा सा वैष्णवी स्मृता” ॥ इति ।

प्रणवो नादरूपेण सर्वव्याप्येवेत्याह, वरद इत्यनेन ।

ओङ्कारोऽनाहतशब्दो विष्णुश्चैक इत्युक्तं भवति ।

कास्यघण्टा-निनादस्तु यथा लीयति शान्तये ।

ओङ्कारस्तु तथा योज्यः शान्तये सवमिच्छता ॥ १३ ॥

इदानीं लयमाह, कांस्यघण्टेति । यथा 'लीयति' लीनो भवति उपरतव्यापारो भवति, ओङ्कारस्तथा शान्तये योज्यः प्रुत-तरो जप्तव्य इत्यर्थः । 'सर्व' सर्वात्मभावं ब्रह्मभावमिच्छता ।

यस्मिन् संलीयते शब्दस्तत्परं ब्रह्म गीयते ।

ध्रुवं हि चिन्तयेद्ब्रह्म सोऽमृतत्वाय कल्पते ।

सोऽमृतत्वाय कल्पते ॥ १४ ॥

इति ब्रह्मविद्योपनिषत् समाप्ता । १२ ॥

यस्मिन् 'संलीयते' यदस्तु अनुभूय 'शब्दः' विषयः नोप-लभ्यते विलीयते, तत्परं ब्रह्म । तदुक्तं हटप्रदीपिकायाम्,

“काष्ठे प्रवर्त्तितो वज्रिः काष्ठेन सह शम्यति ।

नादे प्रवर्त्तितं चित्तं नादेन सह लीयते ॥

विस्मृज्य सकलं बाह्यं नादे दुग्धाम्बुवन्मनः ।

एकीभूयास्य मनसा ब्रह्माकाशे विलीयते” ॥ इति ।

लयलक्षणन्तु ।

“लयो लय इति प्राहुः, कीदृशं लयलक्षणम् ? ।

अपुनर्व्यासनोत्थानात् लयो विषय-विस्मृतिः” ॥ इति ।

यद्वा यतो^(१) वाचो निवर्त्तन्ते इत्यर्थः ।

उपसंहरति, ध्रुवमिति । 'ध्रुवम्' ओङ्कारं हि ब्रह्म चिन्तयेत् 'ध्रुवम्' एकरूपं वा एकाग्रतया वा ब्रह्म चिन्तयेत् । द्विरुक्तिः समास्यर्था ।

नारायणेन रचिता श्रुतिमात्रोपजीविना ।

अस्यष्टपद-वाक्यानां दीपिका ब्रह्मवेदने ॥

इति ब्रह्मविद्योपनिषदो दीपिका सम्पूर्णा । १२ ।

क्षुरिकोपनिषत् ।

ओं क्षुरिकां सम्प्रवक्ष्यामि धारणां योग-सिद्धये ।

यां प्राप्य न पुनर्जन्म योगयुक्तः स^(१) जायते ॥ १ ॥

ओं क्षुरिका शस्त्रिका प्रोक्ता तत्तुल्या धारणा यतः ।

तद्वाचकस्त्रिखण्डोऽयं क्षुरिकाग्रन्थ उच्यते ॥ १ ॥

गुरुतः प्राप्तविद्यस्य तत एव लब्धज्ञान-प्रणव-मन्त्रस्य षडङ्गे
योगेऽधिकार इति तदर्थमुत्तरो ग्रन्थः, क्षुरिकामित्यादि । ‘क्षुरि-
कामिव’ संसारोच्छिन्नये^(२) शस्त्रिकामिव रूपकं, ‘धारणाम्’
आत्मनि चित्तावस्थानलक्षणम्, उक्तञ्च योगियान्नवल्केन,

(१) क, ख, योगयुक्तस्य ।

(२) क, संसारोत्तनाये ।

“शमादि-गुणयुक्तस्य मनसः स्थितिरात्मनि ।

धारणेत्युच्यते सद्भिः शास्त्रतात्पर्य-वेदिभिः” ॥ इति ।

न पुनर्जन्म भवतीति शेषः । ‘सः’ धारणावान् कुतश्चिदप-
राधाद्यदि योगभ्रष्टो भवति, तर्हि जन्मान्तरे योगयुक्त एव
जायते इत्यर्थः । योगश्चित्तवृत्ति-निरोधः ।

“तत्र तं बृहिसंयोगं लभते पौर्बदैहिकम्” इति स्मृतेः ।

वेद-तत्त्वार्थ-विहितं यथोक्तं हि स्वयम्भुवा ।

निःशब्दं देशमास्थाय तत्रासनमवस्थितः ॥ २ ॥

वेदेति । इदं योगस्वरूपं वेदेन ‘तत्त्वार्थेन’ परमार्थेन^(१)
विहितं विधि-विषयीकृतं ‘स्वयम्भुवा’ ब्रह्मणा ‘यथोक्तं’ यथा
वर्तते तथोक्तं न विसंवादोत्तरार्थः । तथोक्तं योगियाज्ञवल्कीनां,

“वक्ष्यामि योगसर्वस्वं ब्रह्मणा कीर्तितं पुरा” । इति ।

“तथोक्तं परमेष्ठिना” ० ० ० इति च ।

योगस्वरूपं साधयितुं षडङ्गान्याह, निःशब्दमिति ।

यदुक्तं,

“कान्तारे विजने देशे फल-मूलोदकान्विते ।

तपश्चरन् वसेन्नित्यम् ० ० ० इति ।

षडङ्गलक्षणान्यमृतविन्दावक्तानि । यमादीनां^(२) पूर्वकाण्डा-
देव मित्रत्वादिहानभिधानं, नतु कापालिकवदनङ्गीकारात् ।
यमा यथा

(१) ख, परमार्थत्वेन ।

(२) ख, यमनियमयोः ।

“अहिंसा सत्यमस्तेयं ब्रह्मचर्यं दयार्जवम् ।
क्षमा धृतिर्मिताहारः शौचञ्चेति यमा दश” ॥

. नियमा दश यथा,—

“तपः सन्तोष आस्तिक्यं दानमौषधपूजनम् ।
सिद्धान्त-श्रवणञ्चैव क्लृप्तिश्च^(१) जपो हुतम्” ॥ इति ।

‘अवस्थितः’ आवस्थित आरूढः, तदुक्तं गीतासु ।

“शुचौ देशे प्रतिष्ठाप्य स्थिरमासनमात्मनः ।

नात्यश्चितं नातिनीचं चैलाजिन-कुशोत्तरम्” ॥ इति ।

तथा तन्त्रेणासनं पद्माद्यास्थित इत्यपि बोद्धव्यम् । तदुक्तं
हटप्रदीपिकायाम् ।

“हटस्य प्रथमाङ्गत्वादासनं पूर्वमुच्यते ।

तत्कुर्यादासनस्थैर्यमारोग्यञ्चाङ्ग-पाटवम्” ॥ इति ।

कूर्मोऽङ्गानीव संहृत्य मनो हृदि निरुध्य च ।

मात्राद्वादश-योगेन प्रणवेण शनैः शनैः ॥ ३ ॥

पूरयेत् सर्वमात्मानं सर्वद्वारान् निरुध्य च ।

उरो-मुख-कटि-ग्रीवं किञ्चिद्बृहदयमुन्नतम् ॥ ४ ॥

कूर्मोऽङ्गानीवेति प्रत्याहार उक्तः, अत्र इन्द्रियाणीति शेषः ।

तदुक्तम्,

“इन्द्रियाणां विचरतां विषयेषु स्वभावतः ।

बलादाहरणं तेषां प्रत्याहारः स उच्यते” ॥ इति ।

आन्तर-प्रत्याहार-सिद्धये मन इति । 'हृदि' हृत्पुण्डरीके । माता इति । द्वादश मात्रा नादविन्दावुक्ताः 'घोषिणी प्रथमा मात्रा' इत्यादिना, तत्रैव द्रष्टव्याः । प्रणवेन शनैरुच्चारितेन वायुं पूरयेत् ; कौटुशेन ? 'मात्राः' अकारोकार-मकारार्द्धमात्राख्या-यतस्त्रः, तासां प्रत्येकं तिस्रस्तिस्रो माता घोषिण्यादयो भूमिपत्यादिफलाः^(१) द्वादश, तासां 'योगः' चिन्तनं यस्मिन् तेन, यदा द्वादशभिः प्रणवैः पूरणं, तदा अष्टचत्वारिंशद्भिः कुम्भनं, चतुर्विंशतिभिश्च रेचनम् ; यदा तु षोडशभिः पूरणं, तदा चतुःषष्टिभिः कुम्भनं, द्वाविंशद्भिरेचनम् ; अष्टभिर्यदा पूरणं, तदा द्वाविंशद्भिः^(२) कुम्भनं, षोडशभैरेचनमिति विवेकः । सर्व-मात्मानं ननु कतिपयाङ्गानि, रोधेनोपविशेत्, तथा सति वायु-वैषम्यं स्यात् । 'सर्वद्वारान्' सर्वद्वाराणीत्यर्थः । उरो-मुख-कटि-ग्रीवमुन्नतं धारयेदिति शेषः ।

तदुक्तं गीतासु,—

“समं काय-शिरो-ग्रीवं धारयन्नचलं स्थिरम्” ॥ इति ॥

हृदयं किञ्चिदुन्नतं धारयेत्^(३), अनेन जालन्धरबन्धः सूचितः ; स यथा,—

“कण्ठमाकुञ्च्य हृदये स्थापयेच्चिवुकं दृढम् ।

बन्धो जालन्धराख्योऽयममृताक्षय-कारकः” ॥ इति ।

(१) ख, भूमिपत्यादिफलाः ।

(२) क, ख, विंशद्भिः ।

(३) क, धारयम् ।

प्राणान् सञ्चारयेद्-योगी नासाभ्यन्तरचारिणः^(१)

भूत्वा तत्र गतः प्राणः, शनैरथ समुत्सृजेत् ॥ ५ ॥

सञ्चारयेत् पूरकमात्राभिः, तस्मिन् हृदये* । नासेति ।
तेन सुखेन पूरक-रेचकौ निषिद्धौ ।

भूत्वेति । प्राणः 'तत्र' सर्वशरीरे 'गतः' प्रविष्टः भूत्वा तिष्ठ-
तीति शेषः । एतेन कुम्भक उक्तः, स च पूरक-मात्रापेक्षया
चतुर्युगाभिर्मात्राभिः कार्य्यः । अथ रेचकमाह, शनैरिति ।
समुत्सर्जनञ्च पूरणापेक्षया द्विगुणाभिर्मात्राभिः ।

स्थिरमात्रा-दृढं कृत्वा अङ्गुष्ठे तु समाहितः ।

द्वे तु गुल्फे तु कुर्वीत जङ्घे चैव त्रयस्त्रयः ॥ ६ ॥

द्वे जानुनि तथोरुभ्यां गुदे शिश्ने त्रयस्त्रयः ।

वायोरायतनञ्चात्र नाभिदेशे समाश्रयेत् ॥ ७ ॥

स्थिरिति, 'स्थिराभिः' एकरूपाभिर्मात्राभिः 'दृढं' स्थिरं
प्राणं कृत्वा, केवलकुम्भकः सिद्ध^(१) इत्यर्थः । ततो धारणाभिः
प्रत्याहारमभ्यस्येदित्याह, अङ्गुष्ठ इत्यादिना । अङ्गुष्ठे इत्यादौ
जातावेकवचनम्, अङ्गुष्ठयोः गुल्फयोः जङ्घयोः इत्यादि बोद्ध-
व्यम् । अङ्गुष्ठयोर्धारणे कुर्वीतित्यन्वयः, द्वे तु धारणे कुर्या-
दित्यर्थः । त्रयस्त्रय इति । आद्यन्त-मध्ये निरोधाः कर्त्तव्याः

(१) क, नासाभ्यन्तरधारिणः । * 'तस्मिन् हृदये' इति लिखनदर्शनात् 'योगी'
इत्यत्र 'तस्मिन्' इति पाठो दीपिकाकार-सम्मत इत्यनुमीयते ।

(२) क, केवलकुम्भके सिद्ध ।

इति शेषः । जानुनि आयन्तयोः ऊरुभ्यां साधनाभ्याम् उर्वोरपि
तथा द्वे इत्यर्थः । नाभि देशे इति । अत्र नाभिदेशे वायोः
'आयतनं' मुख्यं स्थानमस्ति । तच्च धारणया^(१) समाश्रये-
दित्यर्थः ।

तत्र नाडी सुषुम्णा तु नाडीभिर्वज्रभिवृता ।

अणुरक्ताश्च पीताश्च कृष्णास्ताम्र-विलोहिताः ॥८॥

तत्रेति । 'तत्र' नाभौ 'सुषुम्णा' मध्यनाडी 'बहुभिः' हाससति-
सहस्रैः वृता ; मूलन्तु तस्याः कन्दमध्ये । कन्दस्तु—

“गुद-ध्वजान्तरे कन्दमुत्सेधादुदङ्गुलं^(२) विदुः” । इति ।

“गुद-मेढ्रान्तरे यद्वै वेणुकन्दं तदुच्यते” ॥ इति च ।

‘वेणुः’ सुषुम्णा, सा च षट्चक्रवती मूलाधार-दण्डान्तर्विवरं
गता मूर्धनं भित्त्वा ब्रह्मलोकान्तं निर्गता । तदुक्तं छान्दीग्ये,
“शतशैका च हृदयस्य नाडाः, तासां मूर्धनमभिविस्तृत्यैका”
इति । नाभेरुर्ध्वन्तु चक्रानुक्रमेण धारणा मूर्धनान्तं द्रष्टव्या,
उक्तञ्च योगियान्नवल्लोकन,

“मर्मस्थानानि सिद्धार्थं शरीरे योग-क्षेमयोः ।

तानि सर्वाणि वक्ष्यामि यथावच्छृणु सुव्रते ! ॥

पादाङ्गुली च गुल्भौ च जङ्घामध्यौ तथैव च ।

चित्थोर्मूलञ्च जान्वीश मध्ये चोरुभयस्य च ॥

पायुर्मूलं ततः पश्चान्मध्यदेहस्य मेढ्रकम् ।

नाभिश्च हृदयं गार्गि ! कण्ठकूपस्तथैव च ॥

(१) क, तव साधारण ।

(२) क, कन्दमूलं जङ्घाङ्गुलम् ।

तालुमूलञ्च नासाया मूलञ्चास्थीय मण्डले ।

भ्रुवोर्मध्यं ललाटञ्च प्रोक्तानि मुनिसत्तमैः ॥

मर्मस्थानानि चैतानि-इति ।

एतेषु च तत्रैव धारणोक्ता,—

“स्थानेष्वेतेषु मनसा वायुमारोप्य धारयेत् ।

स्थानात् स्थानं समाकृत्य प्रत्याहारं प्रकुर्वतः ।

सर्वं रोगाश्च नश्यन्ति योगाः सिध्यन्ति तस्य च” ॥ इति ।

अङ्गुष्ठाद्द्विमारोहे फलमिदमुक्तम् ; मूर्ध्निऽङ्गुष्ठपर्यन्ताव-
रोहेऽपि धारणानां फलमुक्तम्,—

“स्थानात् स्थानं समाकृत्य यस्त्वेवं धारयेत् सुधीः ।

सर्वपाप-विशुद्धात्मा जीवेदाचन्द्र-तारकम्” ॥ इति ।

अणुरक्ताञ्चेति । अणुरक्ताञ्चेत्यादि नाडीनां विशेषणम्,
तदुक्तं कान्दोम्ये, “अथ या एता हृदयस्य नाड्यस्ताः पिङ्गल-
स्याणिन्नस्तिष्ठन्ति शुक्लस्य नीलस्य पीतस्य लोहितस्य” इति ।
अणवश्च ता रक्ताञ्चेति समासः ।

अनिहृत्प्राञ्च तन्वीञ्च शुक्लां नाडीं समाश्रयेत् ।

ततः सञ्चारयेत् प्राणानूर्ध्वनाभीव तन्तुना ॥ ८ ॥

एवं केवल-कुम्भके सिद्धे प्राण-मनसोः स्थानविशेषेषु प्रत्या-
हारमभ्यस्य धारणा-सिद्धये सुषुम्णायां प्राण-मनसोः प्रवेशः
कर्तव्यः; तत्रोपायः, मूलोड्डियाण-जालन्धर-बन्धैः शक्ति-चालने-
नापानमूर्ध्वमाकुञ्च्य तेन देहमध्ये ऽग्निं प्रज्वाल्य तज्ज्वालया
कुण्डलो प्रताप्योद्बोध्य ब्रह्मनाडीद्वार-मध्यस्थ-तन्मुख-प्रसारणेन

तत्र वायु-मनो-वज्रोन् प्रवेशयेदित्यागयेनाह, अतिसूक्ष्मामिति ।

तत्र जालम्बर-बन्ध उक्तः; उड्डियाणो यथा,—

“उदरे पश्चिमं तानं नाभेरुर्ध्वं कारयेत् ।

उड्डियाणो ह्ययं बन्धो मृत्यु-मातङ्ग-केशरी” ॥ इति ।

मूलबन्धो यथा,—

‘पार्श्विभागेन सम्प्लोढ्य योनिमाकुञ्चयेद्गुदम् ।

अपानमूर्ध्वमाकृष्य मूलबन्धो निगद्यते” ॥ इति ।

शक्ति-चालनं यथा,—

“सव्यासनस्थस्य फणावती सा प्रातश्च सायं प्रहरार्धमात्रम् ।

प्रपूर्य सूर्यात् परिधानयुक्ता प्रदह्य नित्यं परिचालनीया” ॥

इति ।

अतिसूक्ष्मां ‘तन्वीं’ बालाग्रगत-सहस्रान्त-भागोपमां ‘नाडीं’ सुषुम्णां ‘समाश्रयेत्’ अन्या नाडीरुत्सृज्य तत्रैव मनो रुन्ध्या-दित्यर्थः । ‘ततः’ तथेत्यर्थः, तृतीयार्थं तसिः, तन्तुनेति प्रति-योगिनि तृतीया-श्रवणात्, सुषुम्णया प्राणान् ‘सञ्चारयेत्’ ऊर्ध्वं नयेत् । ‘ऊर्णनाभौ’ स्रताख्या कीटविशेषः तन्तुना यथा ऊर्ध्वं सञ्चरति, तथा सञ्चारयेदित्यर्थः ।

ततो रक्तोत्पलाभासं पुरुषायतनं मच्चत् ।

दहरं पुण्डरीकेति वेदान्तेषु निगद्यते ॥ १० ॥

‘ततः’ सञ्चारणानन्तरं तद्विष्वेत्ययतनेनान्वयः, ‘तत्’ पुण्डरीकं, कीदृशं? रक्तोत्पलवदाभासं रक्तवर्णं^(१), नानावर्ण-नाडी-

(१) क, च, रक्तोत्पलवत् रक्तवर्णं ।

योगात् रक्तता “पुण्डरीकं सिताम्बुजे” इति क्रीडात् सितत्वे-
ऽप्योपाधिकी ज्ञेया । ‘पुरुषायतनं’ जीवननीडः ‘महत्’ सर्वव-
भासकत्वात्, ‘दहरं’ दम्भं सूक्ष्मस्वरूपेण हृत्पद्मं दहराख्य-
माकाशं ‘वेदान्तेषु’ छान्दोग्यादिषु ‘निगद्यते’ पठ्यते; तद्यथा,—
“अथ यदिदमस्मिन् ब्रह्मपुरे दहरं पुण्डरीकं वेक्ष्य दहरोऽस्मि-
न्नन्तराकाशस्तस्मिन् यदन्तस्तदन्वेष्टव्यं तद्वाव विजिज्ञासितव्यम्”
इति ।

तद्वित्त्वा कण्ठमायाति तां नाडौ पूरयन् यतः^(१) ।

मनसस्तु क्षुरं गृह्य सुतीक्ष्णं बुद्धि-निर्मलम् ॥ ११ ॥

‘तत्’ पुण्डरीकम् अनाहताख्यं कुण्डलिनीं मंन-प्राणा-
ग्निभिर्वित्त्वा ‘कण्ठ’ विशुद्धचक्र-स्थानम् अगंतां भेत्तुमायाति
जीवः, ‘तां’ सुषुम्णां ‘पूरयन्’ व्याप्नुवन् ‘यतः’ प्रयतः सावधानः,
‘पूरयन् दिवि’ इति पाठे, दिवि इति निमित्तसप्तमी, फलमपि
च निमित्तं भवति, दिवः प्राप्तार्थम् ऊर्ध्वमारोहेदित्यर्थः । मनः-
प्रकृतिकं क्षुरं शास्त्रनिष्णातं मन एवेत्यर्थः ‘सुतीक्ष्णं’ तर्केण
घर्षणीपलेन निर्घृष्टं शानस्थानीयया बुद्ध्या निर्मलम् ।

पादस्थोपरि मर्मृज्य तद्रूपं नाम कृन्तयेत् ।

मनोद्वारेण तीक्ष्णेन योगमाश्रित्य नित्यशः ॥ १२ ॥

(१) क, ग, घ चिह्नितसूक्ष्मपुष्पकेषु ‘पूरयेयतः’ इति पाठः । ख चिह्नितसूक्ष्मपुष्पके
‘पूरयेत् शनैः’ इति पाठः । किन्तु ‘पूरयन् यतः’ इति पाठो दीपिकाभिमतः ;
अतः स एव सूक्ष्मे निवेशितः ।

पादस्येति । ब्रह्मणः 'पादस्य' श्रुत्यन्तरोक्तस्य पुम्पादस्थानी-
यस्य उपरि तदुपासनाय 'मर्त्य' निर्मलीकृत्य, मृजेर्यङ्क्तात्
त्यप् छान्दसः । ब्रह्मणः पादा यथा,—

“तदेतच्चतुष्पाद् ब्रह्म, वाक् पादः, प्राणः पादः, चक्षुः पादः,
श्रोत्रं पादः, इत्यध्यात्मम्, अथाधिदैवतम्, अग्निः पादः, वायुः
पादः, आदित्यः पादः, दिशः पादः, इत्युभयमेव आदिष्टं भवति,
अध्यात्मञ्चैवाधिदैवतञ्चेति” ।

अथवा प्रणवस्य चत्वार्यक्षराण्येव जाग्रदादि-रूपाणि पादाः,
“ओमित्येतदक्षरस्य पादाश्चत्वारः” इत्यथर्वशिखोक्तेः ; ‘तत्’
प्रसिद्धं ‘रूपं’ भूतादिस्वरूपं ‘नाम’ तद्वाचकः शब्दः, तद्वयं ब्रह्मणो
लोमस्थानीयं स्वरूपाद्-बाह्यं ‘कृन्तयेत्’ निवर्त्तयेत्, तद्विषयां वृत्तिं
भूतशुद्धि-मार्गेण त्यजेदित्यर्थः । इदमेव तस्य निकृन्तनं यद्-
विषयीकरणं मनोमयत्वात् संसारस्य मनसानुपरक्तस्य स्वरू-
पाभावात्, हटपक्षे उत्तरमार्ग-रोधकं सङ्ग्रन्थिनाङ्गीचक्रं
छिन्यात्, तदुक्तं,—

“नासादक्षिण-मार्गवाहि-पवनः प्राणातिदीर्घीकृत-
श्चन्द्राश्वः-परिपूरितामृततनुः प्राग्-घण्टिकायां तदा ।

छिन्यात् काल-विशालवर्द्धि-वशतो भूरन्ध्रनाडीगणा-

स्तत् कार्यं कुरुते पुनर्नवतरं छिन्नद्रुमस्तम्भवत्” ॥ इति ।

किं कृत्वा निकृन्तयेत् ? अत आह, मन इति । मनसा
उपायेन ‘नित्यशः’ अभिच्छिन्नं ‘योगं’ जीवात्म-परमात्मनोरैक्यं,
पक्षान्तरे ‘योगम्’ उद्योगम् आश्रित्य ।

इन्द्रवज्र इव^(१) प्रोक्तो मर्म-जङ्गानुकीर्तनम् ।

तद्व्यान-बलयोगेन धारणाभिर्निकृन्तयेत् ॥ १३ ॥

कीदृशं योगम् ? इन्द्रवज्र इवेति । तथा प्रोक्तं यथा इन्द्रो वज्रेण भेद्यं^(२) भिनत्ति, एवमयं योगः क्खेद्यं वासनाजालम्, 'इन्द्रवज्रः' विद्युत् तत्तुल्यया कुण्डलिन्या नाडीजालञ्च छिनत्ति । पुनः कीदृशं ? मर्मणो जङ्गाया अनुकीर्तनं यस्मिन् स तं, जङ्गारूपं मर्मस्थानस्थानं यच्च कथितम् । जङ्गाग्रहणमङ्गुष्ठादेरप्युपलक्षणं तुल्यन्यायत्वात्, अङ्गुष्ठादि-मूर्ध्निस्तानां मर्मणामनुकीर्तनात् । 'मर्मजङ्गानुकीर्तनम्' इति पाठे, यथा नापितेन चुरस्य तैक्षणज्ञानाय जङ्गा अनुकृत्यते मुण्डाते, तथा अङ्गुष्ठादि-मर्मस्थानानि नाडीमलानुकृन्तनेन निर्मली क्रियन्ते इत्यर्थः । तदिति, तच्छब्देन योग्यता-वशात् मर्मजङ्गादि गुणीभूतमपि परामृश्यते, 'तत्' सनाडीकं मर्मादि धारणाभिष्क्रियत्वात् । अथवा व्यवहितमपि रूपं नाम तच्छब्देन परामृश्यतेः स एवार्थः ।

जरोर्मध्ये तु संस्थाप्य मर्म-प्राण-विमोचनम् ।

चतुरभ्यास-योगेन किन्देदनभिश्चकितः^(३) ॥ १४ ॥

जरोरिति । जङ्गाग्रहणमुत्तरोत्तर-स्थानोपलक्षणम्, जरोर्मध्ये समनस्कं प्राणं संस्थाप्य मर्मणः प्राणस्य च विमोचनं कर्तव्यम् । 'अस्मिन् मर्मण्यहं स्थितः' इत्यभिमानं त्यक्त्वा निरालम्ब-

(१) क, ख चिह्नित मूलपुस्तकद्वये 'इन्द्रवज्र इति' इति पाठो विद्यते ।

(२) ख, जघं । (३) क, ख, किन्देदनभिश्चकितः ।

स्तिष्ठेदित्यर्थः । एवं स्थानान्तरेष्वप्युच्यम् । अथवा सर्वत्रा-
वच्छेदेन व्यवत्रायकं नाडादि विदार्य स्थानात् स्थानान्तरे
गमनञ्च ।

चतुरिति । जरोरुत्तरेषु 'चतुर्षु' गुद-शिश्न-नाभि-हृदय-
स्थानेषु अभ्यासयोगेन नाम-रूप-मर्त्य-प्राणान् छिन्देत् । अथवा
'चतुर्वारं' चतुरावृत्त्या प्रातर्मध्याह्ने सायं निशीथे च सर्वेषु
स्थानेष्वभ्यास-योगेन ।

नखेवं छेदने देहाभिमान-त्यागेन देहपातः स्यादत आह,
अनभिगच्छत इति । अयं भावः, नह्यभिमान-त्यागेन देहपातो
भवति सुषुम्णादिषु तथा दर्शनात्, ध्यानिनां चिरकालं
देहावस्थानं स्मृतेश्च, न वा चक्रादि-भेदेनापि^(१) सा यज्जेति ।

ततः कण्ठान्तरे योगी समूहन् नाडि-सञ्चयम् ।

एकोत्तरं नाडिशतं तासां मध्ये वराः स्मृताः ॥ १५ ॥

तत इति । तदनन्तरं योगी 'कण्ठान्तरे' कण्ठमध्ये नाडी-
सञ्चयं 'समूहन्' सञ्चयीकुर्वन् छिन्देदित्यनुवङ्गः । कियत्सो नाडाः
सन्ति ? इत्यपेक्षायां मध्यमसङ्ख्यामाह, एकेति । 'वराः' उत्तमाः ।

इडा रक्षतु वामेन पिङ्गला दक्षिणेन तु ।

तयोर्मध्ये वरं स्थानं यस्तं वेद स वेदवित् ॥ १६ ॥

इडा वामेन पिङ्गला दक्षिणेन इत्येवं वक्तव्ये रक्षतुशब्दयोगः
शिथ्याणामाशिषे विद्यासम्प्रदायोक्तेदो माभूदिति । 'वरं स्थानं'
सुषुम्णाख्यं 'त' तदधिष्ठातारं पुंलिङ्गनिर्देशात् ।

(१) क चक्रादिभेदेऽपि ।

सुषुम्णा तु परे लीना विरजा ब्रह्मरूपिणी ।

हासप्रति-सहस्राणि प्रति नाडीषु तैतिलम् ॥ १७ ॥

किं तत् स्थानं ? कश्च तदधिष्ठाता ? इत्यपेक्षायामाह, सुषु-
म्णेति । सुषुम्णा 'परे' परपुरुषे ब्रह्मणि लीना 'विरजाः'
निर्मला 'ब्रह्मरूपिणी' ब्रह्मस्थानत्वात् सुषुम्णैव वरं स्थानं,
पर एव तदधिष्ठातेत्यर्थः । कश्चभूता सुषुम्णा ? नाडीषु मध्ये
हासप्रति-सहस्राणि नाडीः प्रति 'तैतिलम्' उच्छीर्षं गण्डुकं,
यथा गण्डुकाधारे उत्तमाङ्गं तिष्ठति, एवं सुषुम्णाधारे सर्वा
नाडयः स्थिता इत्यर्थः ।

“तैतिली गण्डुके प्रोक्तस्यैतिलं करणान्तरे” । इति विश्वः ।

क्षिद्यते ध्यानयोगेन सुषुम्णैका न क्षिद्यते ।

योग-निर्मलधारेण क्षुरेणानलवर्द्धसा ॥ १८ ॥

किन्देन्नाडीशतं धीरः प्रभावादिह जन्मनि ।

न क्षिद्यते तस्याः परमसूक्ष्मत्वेन मनो-विषयत्वायोग्यत्वात्,
मनोविषयस्यैव योगेन क्षेद्यत्वात्, ऋजुतया अप्रतिवर्द्धितत्वाच्च ।

जातीपुष्प-समायोगैर्यथा वास्यन्ति तैतिलम् ॥ १९ ॥

एवं शुभाशुभैर्भावैः सा नाडी, तां विभावयेत् ।

तद्भाविताः प्रपद्यन्ते पुनर्जन्म-विवर्जिताः ॥ २० ॥

तैतिलेन सुषुम्णायाः सादृश्यान्तरमाह । जातीति । 'जाती'

वासन्तो, तस्याः पुष्पाणां 'समायोगैः' संयोगैः कृत्वा यथा प्रसा-
धकाः 'तैतिलं' गण्डुकं 'वास्यन्ति' वासेन परिमलेन यत्नं कुर्वन्ति,
एवं सा नाङ्गी शुभाशुभैर्भावैः वास्यते इति विपरिणामः ।
पुष्पादि-वासाश्रयो यथा गण्डुकं भवति, तथेयं नाङ्गी वासना-
श्रय इत्यर्थः । तर्हि किं कार्यम् ? अत आह, तामिति ।
चिन्तनफलमाह, तदिति । 'प्रपद्यन्ते' सम्पद्यन्ते ।

ततो विदित-चित्तस्तु निःशब्दं देशमास्थितः ।

निःसङ्गस्तत्त्व-योगज्ञो निरपेक्षः शनैः शनैः ॥ २१ ॥

पाशं कृत्वा यथा हंसो निर्विशङ्कः खमुत्क्रमेत् ।

किन्नपाशस्तथा जीवः संसारं तरते तदा ॥ २२ ॥

यथा निर्व्वाण-काले तु दीपो दग्ध्वा लयं व्रजेत् ।

तथा सर्वाणि कर्माणि योगी दग्ध्वा लयं व्रजेत् ॥ २३ ॥

प्राणायाम-सुतीक्ष्णेन मात्राधारेण योगवित् ।

वराग्योपल-घृष्टेन कृत्वा तन्तुं न बध्यते ॥ २४ ॥

अमृतत्वं समाप्नोति यदा कामान् स मुच्यते ।

सव्वषणा-विनिर्मुक्तश्चिक्त्वा तन्तुं न बध्यते ॥

कृत्वा तन्तुं न बध्यते ॥ २५ ॥

इति क्षुरिकोपनिषत् समाप्ता ॥ १३ ॥

तत इति । विदितं चित्तं येन स विदितचित्तः । 'मात्राधारेण'
मात्राः द्वादशादि-सङ्ख्याः प्रणवमात्राः, ता एव धारा^(१) यस्य
मनःक्षुरस्य स तथा । 'तन्तु' वासनारूपम् । द्विरुक्तिर्निश्चयार्थः ;
समाप्तार्थ इतिशब्दः । अयमारोह-प्रकार उत्क्रान्तिसमये खेचरौ-
पटले उक्तः, यथा,—

“यदा तु योगिनो बुद्धिस्थितुं देहमिमं भवेत् ।
तदा स्थिरासनो भूत्वा मूलाच्छक्तिं समुज्ज्वलाम् ॥
सूर्यकोटि-प्रतीकाशां भावयेच्चिरमात्मनः ।
आपादतल-पर्यन्तं प्रसृतं जीवमात्मनः ॥
संहृत्य क्रमयोगेन मूलाधारपदं नयेत् ।
तत्र कुण्डलिनीं शक्तिं संवर्त्तानल-सन्निभाम् ॥
जीवं निजच्चेन्द्रियाणि यसन्तीं चिन्तयेद्विया ।
सम्प्राप्य कुम्भकावस्थां तडिज्ज्वलन-भासुराम् ॥
मूलाधाराद-यतिर्देवि ! स्वाधिष्ठानपदं नयेत् ।
तत्रस्थं जीवमखिलं यसन्तीं चिन्तयेद्ब्रती ॥
तडित्-कोटि-प्रतीकाशां तस्मादुन्नीय सत्वरम् ।
मणिपूरपदं प्राप्य तत्र पूर्ववदाचरेत् ॥
तत्र स्थित्वा क्षणं देवि ! पूर्ववदयोगमार्गवित् ।
अनाहतं नयेद्-योगी तत्र पूर्ववदाचरेत् ॥
लक्ष्मीं तस्माद्-भूमध्ये नीरक्षरं यसेत् पुनः ।
यस्तं क्षीरं महाशक्त्या कोटिसूर्य-समप्रभा ॥

(१) क. ख, धारणा ।

मनसा सह वागीशा^(१) भित्त्वा ब्रह्मार्गलं क्षणात् ।

परामृत-महान्मोघौ विश्रान्तिं तत्र कारयेत् ॥

तत्र स्थं परमं देवं शिवं परम-कारणम् ।

शक्त्या सह समायोज्य तयोरैक्यं विभावयेत् ॥

इति ज्ञातमुत्क्रान्ति-कालं वञ्चयित्वा यदि जीवितुमिच्छेत्,
तदावरोहं कुर्यादित्यपि तत्रोक्तम् । तद्यथा,—

“यदि वञ्चितुमुद्युक्तः कालं कालविभागवित् ।

कालस्तु यावद्-व्रजति तावत्तत्र सुखं वसेत् ॥

ब्रह्मद्वारार्गलस्याधो देहं कालप्रयोजनम् ।

तस्मादूर्ध्वपदं देयं न हि कालप्रयोजनम् ॥

यदा देव्यात्मनः^(२) कालमतिक्रान्तं प्रपश्यति ।

तदा ब्रह्मार्गलं भित्त्वा शक्तिं मूलपदं नयेत् ॥

शक्तिदेह-प्रसूतन्तु स्वजीवश्चेन्द्रियैः सह ।

तत्तत् कर्मणि संयोज्य स्वस्थदेहः सुखं व्रजेत् ॥

अनेन देवि ! योगेन वञ्चयेत् कालमागतम्” ॥ इति ।

आरोहावरोहाभ्यां स एव सर्वयोग-शास्त्रेषु मुख्यो योग इति
द्रष्टव्यम् । स च क्षुरिकायां प्रकाशितः ।

नारायणेन रचिता श्रुतिमात्रालम्बिना ।

अस्यष्टपद-वाक्यानां दीपिका क्षुरिकाभिधे ॥

इति क्षुरिकोपनिषदो दीपिका सम्पूर्णा ॥ १३ ॥

चूलिकोपनिषत् ।

ओम् अष्टपादं शुचिर्हंसं त्रिसूत्रं मणिमव्ययम् ।

दिवर्त्तमानं तेजसैवं सर्वः पश्यन् न पश्यति ॥ १ ॥

ओं चूलिका चूलिका लोके स्तश्चायं^(१) तौल्यमुच्यते ।

तद्देदान्त-भागोऽयं चतुःखण्डा हि पञ्चमी ॥ १ ॥

योगफलमात्मदर्शनम्, स चात्मा अतिसन्निहितोऽपि कण्ठस्थ-
हारवत् पराग्रदृष्टिना^(२) गुरुं विना न दृश्यते इति तद्बोधनार्थ-
मुत्तरो ग्रन्थः । तत्र हाररूपकेणाह, अष्टपादमिति । ‘अष्टौ’
प्रकृतिरूपाः ‘पादाः’ अवयवा अस्य तम् अष्टपादम्, तदुक्तम्,—

“भूमिरापोऽनलो वायुः खं मनो बुद्धिरेव च ।

अहङ्कार इतीयं मे भिन्ना प्रकृतिरष्टधा” ॥ इति ।

अस्याः पादत्वं सर्वतः प्राथम्यसाम्यात् । ‘शुचिः’ उज्ज्वलं ;
शुचिः शब्दः सकारान्तो नपुंसकम् ; शुचिमिति वा पाठः । हन्ति
अज्ञानमिति ‘हंसः’ तं, तौलि ‘सूत्राणि’ धर्मार्थ-कामा यस्य,
मोक्षस्य स्वरूपानतिरेकात् । त्रयो गुणा वा, त्रिसूत्रं तिस्रो
नाड्यो वा । ‘मणिं’ प्रकाशकत्वात्, न विविधमेतीति ‘अव्ययम्’
एकरूपं, ‘देवोः’ स्थूल-सूक्ष्म-देहयोः ‘वर्त्तमानं’ तिष्ठन्तं दिवर्त्तमानं,

(१) ख, चूलिका चूलिका लोके तं भागं । (२) पराग्रदृष्टिमा ।

‘तेजसा’ प्रकाशेन ‘इडं’ दीप्तं तेजसैव, कान्दसी वृद्धिः । एवं विधमात्मानं कण्ठस्थ-हारमिव ‘सर्वः’ लोकः पश्यन्नपि न पश्यति । हारोऽपि अष्टकः^(१) कण्ठकावयवः^(२) उज्ज्वलः हंसलक्षणोपेतः । त्रिवृत्सूत्रः मणिमयः दृढः ‘हयोः’ दक्षिणोत्तरभागयोर्वत्तमानः तेजसा दीप्तश्च भवति, सर्वो लोकः तं पश्यन्नप्यतिमान्निध्यान्न पश्यति ।

भूतसम्मोहने काले भिन्ने तमसि चैश्वरे ।

अन्तः पश्यति मत्त्वस्थं निर्गुणं गुणकोटरे^(३) ॥ २ ॥

तर्हि तद्दर्शने क उपायः ? इत्यत आह, भूतेति । भूतमोह-जनके ‘काले’ कृष्णवर्णे ‘ऐश्वरे’ ईश्वराधिष्ठिते ‘तमसि’ अज्ञाने ‘भिन्ने’ नष्टे सति ‘अन्तरेव’ सन्निकृष्टं पश्यति ‘मत्त्वस्थं’ बुद्धिस्थं तत्साक्षिणं तत् प्रकाश्यं वा दृश्यते त्वग्रया बृद्धा इति श्रुतेः । स्वयं निर्गुणमपि ‘गुणकोटरे’ लिङ्गे भासमानं, मधमण्डले इव सूर्यम् ।

अशक्यः सोऽन्यथा द्रष्टुं ध्येयमानः कुमारकः ।

विकार-जननीं मायामष्टरूपामजां ध्रुवाम् ॥ ३ ॥

ध्यायते ऽध्यामिता तेन तन्यते प्रेरिता पुनः ।

सूयते पुरुषार्थञ्च तेनैवाधिष्ठिता पुरा ॥ ४ ॥

अशक्य इति । सः ‘कुमारकः’ जरा-रहितः ‘अन्यथा’

(१) क, अष्टक । (२) ख, कण्ठकावयव । (३) ख, गुणकोटरे ।

दिश्यदृष्टिं विना प्रकारान्तरेण द्रष्टुं न शक्यः, सः 'ध्ययमानः'
वाह्यदृष्ट्या चिन्त्यमानोऽपि, ह्रान्दस एकारः । अथवा अद्यापि
'ध्येयं' चिन्तनीयं विचार्यं 'मानं' प्रमाणमस्य दुर्विज्ञेयत्वात्,
मायां 'ध्यायते' चिन्तयति जगत्-सृष्ट्यर्थं सन्भावयति, नारी-
मिवर्त्तुः, सा तां^(१) तदुक्तम्,—

“मम योनिर्महद्ब्रह्म तस्मिन् गर्भं दधाम्यहम् ।

सम्भवः सर्वभूतानां ततो भवति भारत !” ॥ इति ।

तेन 'अध्यासिता' आक्रान्ता आरूढा प्रेरिता च सती
'तन्यते' स्वयमेव कार्यरूपेण तता भवति, कर्मकर्त्तरि कर्मवत्
प्रत्ययः । तेनैवाधिष्ठिता सती पुरा 'पुरुषार्थं' भोग्यं सृयते
प्रसूतवती^(२) कर्म-कर्त्तरि पुरि लुङ्चास्म इति भूतेऽन्य-
तने लट् ।

गौरनादवती सा तु जनिनी भूतभाविनी ।

असिता सित-रक्ता च सर्वकामदुघा विभोः ॥५॥

भोग्यवस्तु-जनकत्वेन मायां ध्यात्वा रूपयति, गौरिति ।
इयं 'गौः' दोग्ध्री । दोग्ध्री चेत् हन्मारवं^(१) करोति न इत्याह,
'अनादवती' नादरहिता अचेतनत्वाद्ब्रह्मसमर्था ईश्वराधीने-
त्यर्थः । यदा 'गौरी' शक्ता सत्त्वप्रधाना सती नादवती वेद-
प्रवर्त्तिका, पुंवद्भावः पूर्वस्य । “गौरः शक्तेऽरूपेऽपि च” इति
विश्वः । 'असिता' तामसौ, सिता चासौ रक्ता च 'सितरक्ता'

(१) क, नारीमिवर्त्तुः सा तां ।

(२) ख, सृयते प्रसूतवती ।

(३) क, दधाम्यहं, ख, दधामि ।

सात्त्विकी राजसी चेत्यर्थः । 'विभोः' ईश्वरस्य 'सर्वकामदुष्ठा'
सर्वान् कामान् दोषि यथेष्ट-कार्यकरी । महानारायणीये
श्वेताश्वतरे च अस्याऽष्टांगीसाम्यमुक्तम्,—

“अजामिकां लोहित-शुक्ल-कृष्णां वक्त्रीः प्रजाः सृजमानां सरूपाः ।
अजो ह्येकी जुषमाणोऽनुशेते जह्यात्येनां भुक्तभोगामजोऽन्यः” ॥
इति ।

पिबन्ति नाम-विषयमसङ्ख्याताः कुमारकाः ।

एकस्त् पिबते देवं,^(१) स्वच्छन्देन वशानुगः ॥ ६ ॥

जीवानां बहुत्वं, भोक्तृत्वमीश्वरस्यैकत्वञ्चाह, पिबन्तीति ।
'नाम' शब्दः 'विषयः' अर्थः, तयोः समाहारः नाम-विषयं
'पिबन्ति' भुञ्जते 'कुमारकाः' जीवाः, 'एकः' ईश्वरः 'पिबते'
पाययतीत्यर्थः, तद्विधम् । “प्रयोजक-व्यापारः कर्त्तृभिप्रायः क्रिया-
फलम्” इति कयटः । छान्दसत्वादकर्त्तृभिप्रायेऽपि क्रियाफले
आत्मनेपदम् । 'वशाः' स्वविधेयाः 'अनुगाः' परिवारा यस्य स
वशानुगः ।

ध्यान-क्रियाभ्यां भगवान् भुङ्क्तेऽसौ प्रथमं प्रभुः ।

सर्वसाधारणीं दोग्ध्रीमिज्यमानां सुयज्वभिः ॥ ७ ॥

तर्हि किमस्य सर्वथा अभोक्तृत्वं ? नेत्याह, ध्यान-क्रियाभ्या-
मिति । प्रथमं ध्यायति भगवानिदमिति, ततः पश्यति, सैव क्रिया,

ताभ्यां स पथमं भुङ्क्ते तदुच्छिष्टमन्यो भुङ्क्ते, ध्यात्वावलीकन-
मेव तस्य भोजनं “न वै देवा अश्नन्ति, न पिबन्ति, एतदेवावृतं
दृष्ट्वा दृष्यन्ति” इति श्रुतेः ।

भुङ्क्ते इत्युक्तम्; कां भुङ्क्ते ? तत्राह, सर्वेति । सर्वेषां
‘साधारणी’ समभोग्याम् अव्याकृतरूपामित्यर्थः । “एकमस्य
साधारणम्” इति श्रुतेः । दोग्ध्री तु स्वभक्षण-मपेक्षते, अन्यथा
दोहासम्भवाद् अह, इज्यमानामिति । ‘सुयज्वभिः’ साधु-
याज्ञिकैः ‘इज्यमानां’ हव्य-कव्येन पूज्यमानाम् ।

पश्यन्त्यस्यां मत्तात्मानं सुपर्णं पिप्पलाशनम् ।

उदासीनं ध्रुवं^(१) हंसं स्नातकाध्वर्यवो हवेत्^(२) ॥ ८ ॥

पश्यन्तीति । वृक्षस्थानीयमेकं देहं त्यक्त्वा देहान्तरं गच्छतीति
सुपर्णीपथम् ; सुपर्णं ‘पिप्पलं’ कर्मफलमश्नाति, तं पिप्पला-
शनं, वस्तुवत्त्वा उदासीनं, स्नातकाध्वर्यवः ‘हवेत्’ होमात्^(३)
पश्यन्तीत्यन्वयः । वहेदिति पाठे, तानियं ‘वहेत्’ निर्व्यहेत्
योग-क्षेमादिनेति व्याख्येयम् । हवे इति पाठे, हवन-कर्मणि ।
हयेदिति पाठे, तानियं वर्जयेत् । हये इति पाठे, ‘हयः’ अश्वः
तदुपलक्षिते अश्वमेध-कर्मणि ।

शंसन्तमनुशंसन्ति बह्वृचाः शस्त-^(४) कोविदाः ।

रथन्तरे वृहत् सान्नि सप्तैवैते च गीयते ॥ ९ ॥

(१) वृ, ध्रुवं । (२) व, हवन् । (३) व, हनिर्वहोमान् । पुलकाकारे
हवेहोमान् । (४) क, शस्त ।

आध्वर्यव-फलमुक्त्वा होत्रफलमाह शंसन्तमिति । 'शस्त-
कोविदाः' सपादबन्धो मन्त्रः ऋक्, तथा केवलयां स्तुतिः शस्त्रं,^(१)
गीयमानया तथा स्तुतिः स्तोत्रम्, "ऋग्भिः शंसन्ति, यजुर्भिः
शंसन्ति, सामभिः शंसन्ति" इति यास्कवचनात् । शस्त्रे 'कोविदाः'
कुशलाः, फलं पूर्वोक्तमेवानुसन्धेयम् ।

सर्वत्र सामगानां व्यापारमाह, रथन्तरे इति । रथन्तरे
गीयते बृहत्साम्नि गीयते सामगैर्दीग्धीति शेषः । किं बहुना,
सप्तैवैते च सामभेदा गीयन्ते इति विपरिणामः । रथन्तरं,
बृहत्साम, वैरूप्यं, वैराजं, महानास्त्री, रेवती, वामदेव्यम्, इति
सप्त सामानि । दीग्धी फलं पूर्वोक्तं ददातीति ज्ञेयम् ।

मन्त्रोपनिषदं ब्रह्म पदक्रम-समन्वितम् ।

पठन्ते भार्गवा ह्येतदथर्व्वीणो भृगूत्तमाः ॥ १० ॥

अथर्व्वीणां व्यापारमाह, मन्त्रेति । मन्त्राय उपनिषदश्च
मन्त्रोपनिषदम्, उपनिषदशब्दो ऽकारान्तो नपुंसकमस्ति ।
'ब्रह्म' ब्रह्माणम्^(१) ।

ब्रह्मचारी च ब्राह्म्यश्च स्कन्धोप्यपलितस्तथा ।

अनड्वान् रोहितोच्छिष्टः पठन्ते भृगुविस्तरे ॥ ११ ॥

कालः प्राणश्च भगवानात्मा पुरुष एव च ।

शिवो भवश्च रुद्रश्च ईश्वरः पुरुषस्तथा^(१) ॥ १२ ॥

(१) क. शस्त्रं ।

(२) ख, ब्राह्मणा ।

(३) ग. शर्व्वो भवश्च रुद्रश्च आवाय पुरुषस्तथा ॥ १२ ॥

प्रजापतिर्विराट् चैव पार्ष्णिः सलिलमेव च^(१) ।

स्तूयते मन्त्रसंयुक्तैरथर्व्व-विहितैविभुः ॥ १३ ॥

तं षड्विंशकमित्येके सप्ताविंशमथापरे ।

पुरुषं निर्गुणं साङ्ख्यमथर्वाणः शिरो विदुः ॥ १४ ॥

भार्गव-ग्रन्थानां विषयमाह, ब्रह्मचारौत्यादि-सार्द्धाभ्याम् ।
तर्ह्येतन्निरूपणेन भगवतो निरूपणमित्याशङ्क्याह, स्तूयते इति ।
'अथर्व्वविहितैः' अथर्व्वप्रतिपाद्यैरर्थैः । 'विभुः' ईश्वरः परमात्मा,
षड्विंशकं पौराणिकाः, सप्ताविंशं तद्भेदा एव.

“मात्रा भूतानोन्द्रियाणि मनो बुद्धिरहङ्कृतिः ।

महान् प्रधानं तत्त्वानि षड्विंशः परमेश्वरः” ॥ इति ।

चित्तेन^(२) साहित्ये सप्ताविंश इति सङ्ख्यायते । अथेति ।

‘सङ्ख्या’ ज्ञानं, तत्सम्बन्धी साङ्ख्याः, तं ज्ञानगम्यमित्यर्थः ।

चतुर्विंशति-सङ्ख्याकमव्यक्तं व्यक्त-दर्शनम् ।

अद्वैतं द्वैतमित्येतन्निधा तं पञ्चधा तथा ॥ १५ ॥

चतुर्विंशति-सङ्ख्याकमिति । कपिलाः चतुर्विंशति-सङ्ख्याक-
मस्तुवन्, तदुपरितनं पञ्चविंशकमित्यर्थः । तदुक्तम्,—

“मूल-प्रकृतिरविकृतिर्महदाद्याः प्रकृति-विकृतयः सप्त ।

षोडशकस्तु विकारो न प्रकृतिर्न विकृतिः पुरुषः” ॥ इति ।

स्वयम् ‘अव्यक्तम्’ अप्रत्यक्षं ‘व्यक्तदर्शनं’ व्यक्तस्य जगती

(१) क. सलिल एव च ।

(२) ख. चित्तेन ।

भासकम्, अद्वैतं वेदान्तिनः, द्वैतं काणादयः, त्रिधा गुणभेदेन, पञ्चधा तु भूतभेदेन, “स एकधा भवति, त्रिधा भवति, पञ्चधा भवति, सप्तधा, नवधा, पुनश्चैकादश^(१) इति श्रुत्यन्तरात् ।

ब्रह्माद्यं स्थावरान्तश्च पश्यन्तो ज्ञानचक्षुषः ।

तमेकमेव पश्यन्ति परिग्रहं विभुं द्विजाः ॥ १६ ॥

यस्मिन् सर्वमिदं प्रोतं ब्रह्म स्थावरजङ्गमम् ।

तस्मिन्नेव लयं यान्ति बुधुदाः सागरे यथा ॥ १७ ॥

यस्मिन् भावाः प्रलीयन्ते लीनास्या व्यक्ततां ययुः ।

नश्यन्ते व्यक्ततां भूयो जायन्ते बुधुदा इव ॥ १८ ॥

‘द्विजाः’ त्रैवर्णिका वेदविदः । ब्रह्मेति ब्रह्मकार्थं स्थावरादि तस्मिन् प्रोतं तमेकं ब्रह्मैव पश्यन्तीत्यन्वयः । लयं यान्ति सर्वे भावाः ‘लीनास्याः’ लीनम् आस्यं मुखं द्वारमविद्यालक्षणं येषां ते तथोक्ताः । यस्मिन् प्रोताः सन्तो व्यक्ततां^(२) ‘ययुः’ गताः पुनर्नश्यन्ते नश्यन्ति^(३) भूयश्च व्यक्ततां ‘जायन्ते’ जनयन्ति अन्तर्भावितव्यस्तत्वात् सकर्मकः, गच्छन्ति वा । द्विः कथनं सृष्टि-प्रलययोरभ्यास-ज्ञापनार्थम् ।

क्षेत्रज्ञाधिष्ठितश्चैव कारणैर्व्यञ्जयेद्बुधः ।

एवं सच्चक्षुशो देवं पर्यवस्यन्तं पुनः पुनः ॥ १९ ॥

(१) ख, पुनश्चैकादश स्मृतः ।

(२) क, समो व्यक्तताम् ।

(३) ख, पुनर्न

पश्यन्ते न पश्यन्ति ।

य एवं श्रावयेच्छास्त्रे ब्राह्मणो नियतव्रतः ।

अक्षय्यमन्नपानञ्च पितृणाञ्चोपतिष्ठते ॥ २० ॥

क्षेत्रज्ञेन अधिष्ठितं शरीरं, 'कारणैः' अनुमिति-कारणैः
हेतुभिः विमतत्वेनाधिष्ठितं^(१) क्रियावत्त्वाद्रथादिवदित्यादिभिः
'व्यक्षयेत्' लक्षयेत्, 'बन्धः' पण्डितः । एवं सहस्रशः पर्यस्यन्तं
तं 'देवं' पुनः पुनर्जन्म-मरणादि-प्रबन्धमापद्यमानं जीवम् उक्त-
योगेन उद्धरेदिति शेषः । वैराग्यार्थमिदमभिहितं लक्षयेत्
चेष्टादिना सर्वशरीरेष्वनुमायादित्यर्थः ।

ब्रह्म ब्रह्मविधानन्तु ये विदुर्ब्राह्मणादयः । .

ते लयं यान्ति तत्रैव नीलास्या^(२) ब्रह्मशायिने ।

नीलास्या ब्रह्मशायिने ॥ २१ ॥

इत्यथर्ववेदे चूलिकोपनिषत् समाप्ता ॥ १४ ॥

'ब्रह्म' कूटस्थं 'ब्रह्मविधानं' तज्ज्ञानोपायम्; लीनम्
'आस्थम्' मुखं प्रवृत्तिद्वारं रागादि येषां ते तथोक्ताः । किमर्थं

(१) क, विमतत्वे न्नाधिष्ठितं ।

(२) लोनास्याः इत्यत्र लोना स्यात् इति पाठः सर्वत्र । किन्तु दीपिकाकारेण
लोनास्या इति पाठो व्याख्यातः, अर्थसङ्गतश्च ; अतः स एव मूलो निवेशितः ।

नीलास्याः ? 'ब्रह्मशायिने' ब्रह्मणि शेते तच्छीलो ब्रह्मशायी,
भावप्रधानो निर्देशः, ब्रह्मशायिन्, ब्रह्मणि शयनं कर्तुम् एकौ-
भवितुमित्यर्थः । द्विरुक्तिः समास्यर्था ।

नारायणेन रचिता श्रुतिमात्रोपजीविना ।

अस्यष्टपद-वाक्यानां दीपिका चूलिकाभिधे ॥

इति चूलिकोपनिषदी दीपिका सम्पूर्णा ॥ १४ ॥

अथर्वशिखोपनिषत् ।

ओं पिप्पलादोऽङ्गिराः सनत्कुमारश्चाथर्वानं भग-
वन्तं पप्रच्छ ।

एषाथर्वशिखा नाम शिर ऊर्ध्वं शिखोचिता ।

द्विखण्डा सप्तमी मुण्डात् प्रणवार्थ-निरूपिणी ॥ १ ॥

सर्वार्थसिद्धिदं शिवमाराध्य विधूत-विघ्नव्रातो भगवन्महेश्वर-
पूजनेन विधूताखिल-कल्मषी^(१) देशिकः क्षुरिकोक्त-मार्गेण
साधित-यमादि-प्रत्याहारान्तं योगाङ्गधारणा-पूर्वकं ध्यानपद्य-
मारुरुक्षुः सवीजयोगे मन्त्रस्याङ्गत्वात् सर्वमन्त्र-शिरोमणिं
प्रणवमवयवशः स्वरूपतश्च निर्णयि^(२) ध्याने विनियोक्तुं पुनः
प्रकृतं तमेवानुसन्धत्ते, पिप्पलाद इति । अत्र प्रष्टृणां त्रित्वम्
एभ्य इत्यग्रेऽनुवादादवस्रीयते । आख्यायिका तु विद्यां स्तुत्यर्था ।

किमादौ प्रयुक्तं ध्यानं ध्यायितव्यं? किं तद्व्रतमनं?
को वा ध्याता,? कश्चिद्वैजयः? इति ।

प्रश्नानाह, किमादावित्यादि । ‘आदौ’ सर्वमन्त्रादौ सर्व-
वेदादौ मुख्यत्वेन च प्रयुक्तं, ध्यायते यत्तदिति व्युत्पत्त्या ‘ध्यानं’

(१) च, किल्मषो ।

(२) च, निश्चाय ।

ध्येयं 'ध्यायितव्यं' ध्यानाहंश्च किमित्यर्थः । अथ छान्दस-
शिद्धवत्^(१) इट् । प्रथमप्रयुक्तो ध्येयश्च मन्त्रः क इति प्रथम-
प्रश्नार्थः । किं तद्व्यानमिति । 'तस्य' ध्यातव्यस्य मन्त्रस्य किं
ध्यानमिति द्वितीयः प्रश्नः । को वा 'ध्याता' अधिकारी इति
तृतीयः । कश्च 'ध्येयः ईशः इति चतुर्थः । 'चित्' इति वितर्कः,
को देवो ध्येयः ? इति विचार्य वक्तव्यमित्यर्थः । इति शब्दः
प्रश्नसमाप्तिः ।

अथैभ्यो^(२) ऽथर्वा प्रत्युवाच, ओमित्येतदक्षरमादौ
प्रयुक्तं ध्यानं ध्यायितव्यम् ।

आद्यस्योत्तरमाह, ओमित्येतदक्षरमिति । सर्वस्य वक्तव्यस्य
मन्त्र-ब्राह्मणादेर्देवता-ध्यानस्य च 'आदौ' प्रथमं प्रयुक्तम् 'आदौ'
ईश्वरे वाचकत्वेन^(३) प्रतिनिधित्वेन वा प्रयुक्तमित्यर्थः ।

ओमित्येतदक्षरस्य पादाश्चत्वारो देवाश्चत्वारो वेदा-
श्चत्वारः ।

द्वितीयस्योत्तरमोमित्येतदक्षरस्येति । पाद-देव-वेदाश्चतुः-
सङ्ख्यकाः, यथासङ्ख्यकं ध्येया इत्यर्थः । 'देवाः' उभयेऽपि अधि-
ष्ठातृगो गणदेवताश्च देव-शब्देन गृहीताः, पृथिव्यादयो लोकाः,
गायत्र्यादीनि छन्दांसि च रूपाणि त्रिष्वेव सन्ति, न चतुर्थं इति

(१) क, छान्दसमन्त्रितं वक्तव्यम् ।

(२) ग, अथैतेभ्यो ।

(३) क, वाचकत्वेन । क, अथावाचकत्वेन ।

पादादि पङ्क्तौ^(१) नोक्तानि ; अग्नयश्चात्रोक्ताः^(२), 'पादाश्चत्वारः'
अकारादयः ।

चतुष्पादेतदक्षरं परं ब्रह्म, पूर्वास्थ मात्रा पृथिव्यकारः,
स ऋग्भिर्ऋग्वेदो ब्रह्मा वसवो गायत्री गार्हपत्यः ।
द्वितीयान्तरिक्षमुकारः, स यजुर्भिर्यजुर्वेदो विष्णू रुद्रा-^(३)
स्त्रिष्टुप् दक्षिणाग्निः । तृतीया दौर्मकारः स सामभिः
सामवेदो विष्णुरादित्या जगत्याऽवनीयः । यावसाने
ऽस्य चतुर्थ्यर्द्धमात्रा, सा लुप्तमकारः, सोऽथर्वणैर्मन्त्रै-
रथर्ववेदः संवर्त्तकोऽग्निर्मरुतो विराडेकऋषिः । .

पादादीन् वक्तुं पुनश्चतुष्पात्प्रतिजानीते, चतुष्पादेतदक्षरं
परं ब्रह्मेति । ऋग्भिरुपलक्षितत्वादृग्वेदः । ब्रह्मादयोऽधिष्ठातारः,
वस्वादयो गणदेवताः, लुप्तमकारः मकारस्य विरतत्वात् । सः
अथर्वणैर्मन्त्रैरुपलक्षितो ऽथर्ववेदः, 'संवर्त्तकोऽग्निः' ब्रह्मादि-
स्थानीयोऽधिष्ठाता, 'मरुतः' एकोनपञ्चाशत्सङ्ख्यका गणदेवताः ।
अत्र विराडित्ययं पाठः । चतुष्कपाठेऽपठितत्वात्, अन्यथा
पादाश्चत्वार इत्यत्र कृन्दांसि चत्वारोति च पठेत्, वर्णावसानत्वा-
च्चार्द्धमात्रा तुर्था, अत्र वर्ण-धर्म-कृन्दसोऽसम्भवात् । नारसिंहेतु
विराडित्यपि पठितं, तत्र औपचारिकं कृन्दस्त्वं बोध्यम् ।
एकऋषिर्नामाग्निः ।

(१) ख, पादादि पङ्क्तौ । (२) ख, अग्नयः शिरसात्रोक्ताः ।

(३) ख, ग, रुद्रः रुद्रा । घ, विष्णुरुद्रा ।

रुचिरा भास्वती स्वभा,

सूर्ध्वावस्थितायास्तु मात्राया ध्यानमाह, रुचिरेति । ‘रुचिरा’ रम्या ‘भास्वती’ दोप्तिमती ‘स्वभा’ अन्यनिरपेक्ष-प्रकाशा ।

प्रथमा रक्ता ब्राह्मी ब्रह्मदेवत्या । द्वितीया शुभा रौद्रो रुद्रदेवत्या । तृतीया कृष्णा विष्णुमती विष्णुदेवत्या । चतुर्थो विद्युन्मती सर्ववर्णा पुरुषदेवत्या । स एष द्योङ्कार-स्यतुष्पादस्यतुःशिराः ।

इदानीं मात्राणां वर्णोनाह, प्रथमेति । रक्ता वर्णेन सृष्टि-हेतुत्वेन राजसत्वात्, ‘ब्राह्मी’ ब्रह्मवती, अथ विष्णुमतीत्युक्त-त्वात् । ब्रह्मा देवतापि तटस्थो भविष्यति, न सम्बद्ध इति शङ्कानिरासाय ब्राह्मीत्युक्तम् । ‘शुभा’ शुक्ता चन्द्रसन्निभा ‘रौद्रो’ नित्य-सन्निहितरुद्रा, ‘पुरुषः’ ईश्वरः ।

यद्यपि ब्रह्मविद्योपनिषदि अकारादीनां क्रमेण ब्रह्म-विष्णु-रुद्रा देवता उक्ताः, तथा तृतीया मात्रा “मकारश्चाग्नि-सङ्काशो विधूमो विद्युतोपमः” इत्युक्तम्; अत्र तु ब्रह्म-रुद्र-विष्णवो देवता उक्ताः, तथा तृतीया मात्रा च कृष्णा उक्ता इति विरोधः । तथा अथर्वशिरसि “या सा द्वितीया मात्रा विष्णुदेवत्या कृष्णा वर्णेन” इति देवता-वर्णविषयेऽस उक्तः, तथापि वस्तुतो ब्रह्मा-दीनां त्रयाणामेकरूपत्वादुपासनाङ्गत्वेन फलभेदाय तत्तद्भूषोपा-दानम् । एतेन वर्णभेदोऽपि परिहृतः, ध्यानभेदेन फलभेदात्; अतएव कालाग्निरुद्रोपनिषदि महेश्वर-सदाशिव-शिवाः शिवं

प्रति प्रणव-वर्णत्रये देवा उक्ताः ; आगमेषु क्वचित् सात्विकादि-
भेदेन एकस्या एव देवतायास्त्रिधा ध्यानमुक्तम् वास्तव-
स्थितित्वञ्चैव वक्ष्यति,—

“ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रश्च ईश्वरः शिव एव च ।

पञ्चधा पञ्चदेवतः प्रणवः परिपठ्यते” इति ।

कल्पभेदेन वा ब्रह्मादीनामुत्पत्तिक्रमे भेदः । चत्वारः ‘पादाः’
अकारोकार-मकारार्द्धमात्राः विश्व-तैजस-प्राज्ञ-तुरीयलक्षणाः
यस्य, स चतुष्पादः, चत्वारि ‘शिरांसि’ उत्तमाङ्गानि मुखस्थानी-
यानि अग्नयो यस्य, स चतुःशिराः । अकारादीनां पादत्वं
प्राथम्यात्, सर्वधर्माश्रयत्वाच्च ; अग्नीनां^(१) मुखत्वं “मुखादग्नि-
रजायत” इति श्रुतेः अग्नेः सर्वदेव-मुखत्वादन्धनिर्दिष्टत्वाच्च
द्रष्टव्यम् ।

चतुर्थार्द्धमात्रा स्थूल-द्रव्य-दीर्घ-श्रुतः^(२) ॥

स्थूलं रूपं त्रिधा विभक्तं, सूक्ष्मं पृथक् करोति, चतुर्थीति ।
‘चतुर्थार्द्धमात्रा’ नादसञ्ज्ञा लुप्तमकारः । स्थूले विभागमाह,
स्थूलेति । यः ‘स्थूलः’ वर्णकूटरूपः प्रणवः, स ऋस्व-दीर्घ-श्रुतः,
उद्देश्य-विधेययोरपि विशेषण-विशेष्यत्वमात्र-विवक्षया समासः ।

ओमोमोमिति त्रिरुक्तश्चतुर्थः शान्तात्मा श्रुतप्रयोगे
नसममित्यात्मज्योतिः सकृदावर्त्तव्यः ।

(१) क, अग्रादीनां ।

(२) क, ऋ, श्रुता ।

ऋखादीनां स्वरूपमभिनीय दर्शयति, ओमोमिमिति । प्रथमः एकमात्रः, द्वितीयो हिमात्रः, तृतीयस्त्रिमात्र इत्यर्थः ।

नन्वेवं ऋखी नास्तीति कथं ऋख ओङ्कारः ? नैष दीर्घः, पार्श्वदेश्युतिरियम्, यथा तत्रभवतां नारायणीयानां सुजात एव अश्वसूनृत अध्वर्यो ओम् अङ्गिः सुतमिति व्याकरणात् सिद्धे प्रयोगे तस्य ऋखत्वं नास्तीत्यर्थः^(१) इति विरुक्त इत्यभिनीय तस्योपसंहारः ।

चतुर्थः पादः क्व वर्त्तते ? अत आह, मृतप्रयोगे इति । वर्त्तते इति शेषः, तत्रैवाभिव्यक्तत्वात् ; 'नसमम्' अनुपमं रूपम्, 'इति' हेतोः आत्मज्योतिस्तत् । विरम्यमाण-घण्टानादाद्युपमापि न भवति, ततोऽप्यतिसूक्ष्मत्वात् । 'सकृदावर्त्तव्यः' सकृदावर्त्तयितव्यः अनाहत-शब्दरूप इत्यर्थः । यदा सकृद्विभागः^(२) तदापि कुतो भवतीति चेत् ? श्रूयतां, निर्विशेषत्वात् पूर्वापरविभागे भेदकाभावात्, तथा निर्विशेषत्वात् पूर्वापरावृत्तौ भेदकाभावात् सकृदावर्त्तव्यः शब्दब्रह्मसञ्ज्ञः ।

स एष सर्वान् प्राणान् सकृदुच्चारितमात्रः, स एष ह्यृद्धि-मुत्क्रामयतीत्योङ्कारः । १ ॥

स एष इति । वर्णित-प्रणवस्योपसंहारः । ओङ्कार-शब्दस्य प्रवृत्ति-निमित्तमाह, सर्वान् प्राणानिति । 'प्राणाः' दशवायवः ;

(१) ख, सुजात एव अश्वसूनृत अध्वर्यो ओ ओ ओ अङ्गिः सुतमिति व्याकरणसिद्धे प्रयोगे ऋखी नास्तीति तस्यार्थः ।

(२) ऋ, सकृद्विभागः ।

तान् समनस्कान् साग्नोन्^(१) षट्चक्र-भेदेन सप्तमुष्णाद्वारेण
मूर्ध्निमानयतीत्यर्थः । पुनः स एष इत्यनुवाद आदरार्थः ।
अनेकार्थत्वादिपातानाम् । ओमित्यूङ्गभावे ऊर्ध्वान् प्राणान्
कारयति उच्चारयितुरित्याङ्कार इति योगिभिरवश्यं ध्येय इति
भावः ।

प्रणवः सर्वान् प्राणान् प्रणामयति नामयति वै; तस्मान्
प्रणवश्चतुर्धावस्थितः^(२) इति वेद-देवयोनिः, धेयाश्चेति
सन्धर्त्ता सर्वेभ्यो दुःख-भयेभ्यः सन्तारयति ।

तस्य नामान्तरमाह, प्रणव इति । प्रणवशब्द-निमित्तमाह,
सर्वानिति । 'प्रणामः' नम्रतापादनं, नामनं न्यग्भावापादनम् ।
चतुर्धा यतोऽवस्थितः, ततश्चतुर्णां वेदानां देवानाञ्च योनिः ;
अनेन क्रमेण पूर्वत्रापि वेदाश्चत्वारो देवाश्चत्वार इति पाठेन
भवितव्यम् । साम्प्रदायिकैर्निश्चयो विधेयः ।

किं तद्व्यानमिति यत् पृष्ठं, तदुत्तरं निगमयति, धेयाश्चेति ।
धा धातो रूपं, धातव्याः धारणीयाः पादादयो बुद्ध्या न त्यक्तव्याः
ध्यातव्या इत्यर्थः । धारणस्य फलमाह, सन्धर्त्तेति । 'सन्धर्त्ता'
एष हि पादादीनां धारयिता तारयति आश्रितान्, स्वस्य किं
वक्तव्यम् ।

तारणान्तानि सर्वाणीति विष्णुः सर्वान् जयति,
ब्रह्मावृद्धत्-सर्वकारणानि सम्प्रतिष्ठाप्य ध्यानात् ।

(१) ख, तत्समनस्कारसाग्नोन् ।

(२) घ, चतुर्धावस्थितः ।

को ध्याता? इति प्रश्नं ध्यात्-ब्रह्मा-विष्णु-मिदं नेनीसर-
यति, तारणात्तानीति । 'तारणेन' आश्रितानां दुःखभयाप-
नयनेन 'सप्तानि', अद्भुतघणे निष्ठा, ह्यम्बसो जग्धभावः,
अस्तानि अभिभूतानि दुःखभयानि सर्वाणि 'इति' हेतोः विष्णुः
सर्वान् 'जयति' अभिभवति दैत्यादीन् । अथवा 'तारणात्'
तारकत्वाद्हेतोः 'तानि' पादादीनि सर्वाणीति पूर्वोक्तप्रकारेण
विष्णुर्ध्यातवानिति शेषः ।

ध्यानफलमाह, सर्वान् जयतीति । अथ ब्रह्मापि 'अवृहत्'
वृहत्त्वं गतवान्, कस्मात्? 'सर्वकारणानि' सर्वेन्द्रियाणि
'सम्प्रतिष्ठाप्य' स्थिरीकृत्य ध्यानात्, विष्णु-ब्रह्मणोर्ध्यानकथनेन
तत्फलार्थी ध्यातेत्युक्तं भवति ।

विष्णुर्मनसि नादान्ते परमात्मनि स्थाप्य ध्येयमीशानं
प्रध्यायन्तीशा वा सर्वमिदं प्रयुक्तम् ।

कश्चिद्देवः? इति चतुर्थमुत्तरयति, विष्णुर्मनसीति । नादान्ते
शक्तिद्वारा शान्ते^(१) ब्रह्मणि, प्रणवो हि पञ्चकूटात्मकः अकारो-
कार-मकार-विन्दु-नादात्मकः, तत्र नादान्ते परमात्मस्थाने
'स्थाप्य' आरौप्य 'ध्येयं' ध्यानोचितम् ईशानं मनसि विष्णुः
'प्रध्यायन्ति' प्रध्यायतीत्यर्थः । वचन-व्यत्ययोऽन्येषामपि ईशस्य
ध्येयत्वसूचनार्थः ।

ननु अन्यान् देवानपह्नाय ईशान एव किमिति ध्येयः? अत-
माह, ईशा वेति । वा शब्द एवार्थः, ईशैव सर्वमिदं प्रयुक्तं नान्येन ।

ब्रह्म-विष्णु-रुद्रेन्द्राः सम्प्रसूयन्ते, सर्वाणि चेन्द्रियाणि
सहभूतानि, कारणं सर्वमैश्वर्यं सम्पन्नं शिवमाकाशं मध्ये
ध्रुवस्थम् ।

ननु भवतु सर्वं प्रयुक्तं, नतु ब्रह्मादय इत्यत आह, ब्रह्मेति ।
'इन्द्रः' मघवा, एते चत्वारः ईशा 'सम्प्रसूयन्ते' जन्यन्ते, 'सह-
भूतानि' भूतसहितानि इन्द्रियाणि ईशा सम्प्रसूयन्ते ।

पुनः किं किमीशा प्रयुक्तम्? अत आह, कारणमिति ।
'कारणं' साधकतमम् उपायभूतं, साधकतमं सर्वमेव ईशा प्रयुक्त-
मित्यर्थः, सह प्रथममुपायबोधकः, 'ऐश्वर्यं' प्रभुशक्तिः सम्पन्नम् ।
कार्यमात्र-निर्दर्शनाय सर्वकार्य-मूर्द्धन्यमाकाशमाह, शिवमिति ।
'शिव' निर्विकलं 'मध्ये' सर्वस्यान्तः 'ध्रुवम्' एकरूपेण तिष्ठति ।
मध्ये ध्रुवस्थम् आकाशम् ईशा प्रयुक्तं, तच्च वायादोनामुप-
लक्षणं यदा सम्पन्नादि(१) चतुष्टयं शिवस्य विशेषणं जन्यत्वः
शङ्कानिवृत्तये ।

ब्रह्मा विष्णुश्च रुद्रश्च ईश्वरः शिव एव च ।

पञ्चधा पञ्चदेवत्यः प्रणवः परिपद्यते ॥

नादान्त-ग्रहणेन सूचितां प्रणवस्य पञ्चकूटतामाह, ब्रह्मेति ।
'पञ्चधा' अकारादिरूपेण ।

तत्राधिकं क्षणमेकमास्थाय क्रतुशतस्यापि फल-

मवाप्नोति, कृत्स्नमोङ्कारगतञ्च सर्वज्ञान-^(१) योग-
 ध्यानानां शिव एक एव ध्येयः, शिव ओङ्कारः,^(२) सर्वमन्यत्
 परित्यज्य एतामधीत्य^(३) द्विजो गर्भवासान्मुच्यते, गर्भ-
 वासान्मुच्यते । २ ॥

इत्यथर्वशिखोपनिषत् समाप्ता । १५ ॥

पञ्चात्मकस्य ज्ञाने फलमाह, तत्रेति । सत्ताधिक्ये^(४) फला-
 धिक्त्वमिति न्यायात् । कृत्स्नमोङ्कारगतञ्चेति । 'कृत्स्नम्'
 ओङ्कार-पादादि कर्म ओङ्कारगतञ्च ध्यात्वा क्रतुशतस्यापि
 फलमवाप्नोतीत्यनुषज्यते ।

परमोपदेशमाह, सर्वमन्यत् परित्यज्येति । प्राक्तेन
 सम्बध्यते । ईश एव परमो ध्येय इति चतुर्थमुत्तरमुपसंहरन्
 तदध्ययनफलमाह^(५) एतामिति । 'एताम्' उपनिषदम् अथर्व-
 शिखा-सञ्ज्ञाम् । द्विज इति शूद्रनिरासः । द्विरुक्तिः समाख्यर्था,
 इति शब्दश्च ।

नारायणेन रचिता श्रुतिमात्रोपजीविना ।

अस्मष्टपद-वाक्यानां दीपिकाथर्व-शिखिके ॥

इत्यथर्वशिखोपनिषदो दीपिका सम्पूर्णा ॥ १५ ॥

(१) क, घ, सर्वज्ञानेन ।

(२) ख, ग, शिवङ्कारः ।

(३) क, ख, ड, अधिष्ठत्य ।

(४) क, फलाधिक्ये । ख, यत्ताधिक्ये ।

(५) ख, उपसंहृतम्, अध्ययन फलमाह, ।

ब्रह्मोपनिषत् ।

ओं शौनको ह वै महाशालोऽङ्गिरसं भगवन्तं पिप्प-
लादं पप्रच्छ ।

ब्रह्मोपनिषदारभ्या ब्रह्मज्ञान-प्रदायिनी ।

चतुःखण्डा तु दशमी शमिनां हृदयङ्गमा ॥ १ ॥

इदानीं चतुरवस्थस्य चतुःस्थानस्य दस्यात्मनो(१) निर्गुण-
ध्यानसिद्धये स्वस्वरूपं सर्वं वक्तव्यमिति ब्रह्मोपनिषदारभ्यते, ओं
शौनक इति । “ओम् अथास्य पुरुषस्य चत्वारि स्थानानि
भवन्ति, नाभि हृदयं कण्ठं मूर्ध्नि” । तत्र चतुष्पादं(२) ब्रह्म
विभातीति अन्यो द्वितीयखण्डादौ पठितः, प्रथमखण्डादावपि
केचित् पठन्ति, स पाठो नातिप्रयोजनः, अर्थसम्बन्धाभावात् ।
महाशालः महत्यः शाला गृहा यस्य स तथा, ‘अङ्गिरस’ गोत्रतः
अपत्यापत्यम् अवान्तरभेदोपचारात्, पिप्पलादं नामतः ‘पप्रच्छ’
पृष्ठवान् ।

दिव्ये ब्रह्मपुरे रम्ये सम्प्रतिष्ठिता-(२) भवन्ति कथं ?

(१) क, धनुष्पादं ।

(२) क, सम्प्रतिष्ठा- ।

सृजन्ति ? कस्यैष महिमा बभूव ? यो ह्येष महिमा बभूव,
क एषः ? ।

प्रश्नानाह, दिव्य इति । ‘दिव्ये’ वागादिदेव-निवासाहं
ब्रह्मोपलब्धिस्थाने ‘ब्रह्मपुरे’ शरीरे सम्प्रतिष्ठिता भवन्ति वागा-
दयः कथम् ? इति शेषः । किमाधारा वागादयः शरीरे प्रति-
ष्ठिताः ? इति प्रथमः प्रश्नः । सृजन्तीत्यत्रापि कथमिति सम्बध्यते,
किं बलेन स्वस्वविषयेषु व्याप्रियन्ते ? इत्यर्थः ; एष द्वितीयः प्रश्नः ।
कस्यैष महिमा ? ब्रह्मादि-विस्तारो जात इति तृतीयः ।
यो हि एक एष प्रत्यक्षो महिमा बभूव, क एष किन्तत्त्वकः ?
महिम-तत्त्व-प्रश्नद्वारा महत एव तत्त्वं पृष्टं वेदितव्यमिति
चतुर्थः ।

तस्मै स होवाच ब्रह्म-विद्यां वरिष्ठां, प्राणो ह्येष
आत्मा, आत्मनो महिमा बभूव ।

उत्तरमाह, तस्मै इति । ‘सः’ पिप्पलादः ‘ह’ प्रसिद्धौ
‘उवाच’ परितो विचार्य बभाषे ब्रह्म-विद्यां, सर्वैरपि प्रश्नैर्ब्रह्मण
एव पृष्टत्वात् ब्रह्मविद्येयम्, ‘वरिष्ठाम्’ अतिशयवतीं ; प्राणो-
ह्येष इति । किं भौतिकः ? नेत्याह, आत्मेति । यस्मिन् देवाः
प्रतिष्ठिताः, यद्बलेन च सृजन्ति, यस्यैष महिमा, यस्य महिम्नस्तत्त्वं,
स एष आत्मेत्यर्थः ; सामान्येनेदं चतुर्णामप्युत्तरम्, आत्मनः
प्राणत्वं प्राणाश्रयत्वात्, अतएव तथा प्राण इति भगवत् सूत्रम् ।
निशेषेण तृतीयस्योत्तरमाह, आत्मन इति ।

देवानामायुः, स देवानां निधनमनिधनम् ।

प्रथमस्य विशेषत उत्तरमाह, देवानामिति । ‘देवानां’ वागादीनाम् ‘आयुः’ जीवितम्, आत्मा को ह्येवान्यत् कः प्राणायद्येष आत्मा आनन्दो न स्यात्’ इति श्रुतेः ।

आत्मसत्तयैव तेषां सत्तालाभात्, तदेव विवृण्वन्नाह, स इति । ‘निधनं’ मरणम्, ‘अनिधनं’ जीवनम् ।

दिव्ये ब्रह्मपुरे, विरजं निष्कलं शुभ्रमक्षरं यद्ब्रह्म विभाति, स नियच्छति ।

स कास्तीत्याशङ्क्याह, दिव्ये ब्रह्मपुरे इति । चतुर्थमुत्तरयति, विरजमित्यादि । यत् ‘ब्रह्म’ परमात्मा ‘विभाति’ प्रकाशते तत् ‘विरजं’ निरवद्य तत्त्वं, ‘निष्कलं’ कलाविद्याकार्यं प्राणादि, तद्रहितम् । निषेधमुखेनोक्ता विधिमुखेनाप्याह, शुभ्रमिति, ‘शुभ्रम्’ उज्ज्वलं प्रकाशात्मकम् ‘अक्षरम्’ अमृते व्याप्नोति, अश्रुतेर्वासरोऽक्षरमिति स्मृतेः ।

कथं सृजन्तीत्यस्य द्वितीयस्योत्तरं, स इति । ‘नियच्छति’ नियमनं करोति । नियमनं ब्रह्मदारण्यके अन्तर्यामिब्राह्मणे, “यः पृथिव्यां तिष्ठन् पृथिव्या अन्तरः, (१) यः पृथिवीं यमयति, यं पृथिवी न वेद, एष त आत्मा अन्तर्याम्यमृत” इत्यादि चतुर्विंशतिभिः पर्यायैर्बोध्यातम् ।

मधुकर-राजानं माक्षीकवत् । यथा माक्षीकैकेन तन्तुना

(१) क. पृथिव्यामन्तरः ।

जालं विक्षिपति, तेनापकर्षति । तथैवैष प्राणः यदा
याति संसृष्टमाकृत्य ।

तत्र प्रत्येकं पृथिव्यादीनां नियन्त्रत्वमुक्तं; अत्र तु एकधा
इत्याह, मधुकर-राजानमिति । ‘मधुकराः’ इन्द्रियाणि तेषां
‘राजानं’ तदभिमानिनं जीवं नियच्छति तेन सर्वाणि नियतानि
इत्युक्तं भवति । समासान्तविधेरनित्यत्वाद् न कृतः । एकस्य
सङ्घनियन्त्रत्वे दृष्टान्तमाह, माक्षीकवदिति । मक्षिकाभिर्जीवति
‘माक्षीकः’ जर्णनाभो लूताख्य-कौटविशेषः, तद्वत् । तद्विवृणोति,
‘यथेति । यथा माक्षीका, छान्दसमीकारस्य दीर्घत्वं, टाप् च ;
लूता एकेन ‘तन्तुना’ लालारूपेण द्वारेण ‘जालं’ स्वकुलायं
‘विक्षिपति’ स्वशरीरात् वह्निः करोति, ‘तेनैव’ एकेन तन्तुना
‘अपकर्षति’ तत्स्थानादन्तर्नयति । वक्ष्यति,—

“जर्णनाभिर्यथा तन्तून् सृजते संहृत्यपि ।

जायत् स्वप्ने तथा जीवो गच्छत्यागच्छते पुनः” ॥ इति ।

लूतास्थानीय आत्मा, तन्तुस्थानीयः प्राणः, जालस्थानीयं
वागादि । यथायं दृष्टान्तः, तथैवैष प्राणो यदा ‘याति’ गच्छति,
तदा संसृष्टमाकृत्य गच्छति, वागादि-सङ्घातं गृहीत्वैव याति ;
यथोक्तम्,—“यथा सुहयः षड्विंशं शङ्खून् सङ्गिदेत्, एवमितरान्
प्राणान् समखिददिति” ।

प्राणदेवतास्ताः सर्वा नाद्यः सुखपे श्येनाकाशवत्,

यथा खं श्येनमाश्रित्य याति स्वमालयमेवं सुषुप्तः ।

ननु वागाद्याकर्षणे प्राणस्य तैः कः सम्बन्धः ? इति प्रश्ने, नाडीद्वारक इत्युत्तरिते, नाडीभिः प्राणस्य कः सम्बन्धः ? इति शङ्का स्यात्, तामपनेतुमाह, प्राणेति । प्राणो देवता यासां ताः प्राणदेवताः 'ताः' पूर्वोक्ताः सर्वाः 'नाडाः' सुषुम्णादयः । यातीत्युक्तम्, तत् कदा ? इत्यपेक्षायामाह, सुस्वपे इति । सुतरां स्वपनं 'सुस्वपः' सुषुप्तिः, तच्च सुषुप्तिकाले यातीत्यर्थः । एतत् मरण-मूर्च्छादेरप्युपलक्षणम् । क्व यातीति प्रश्ने स्वालयं यातीत्युत्तरम् ; तत्र दृष्टान्तः, श्वेनाकाशवदिति । विवरणं यथेति । श्वेनो यथा 'स्वम्' आकाशमाश्रित्य स्वालयं याति, तथा सुषुप्तः 'स्वालयं' ब्रह्म याति ।

ब्रूते, यथैवैष देवदत्तो यष्ट्यादिना ताड्यमानो न यति, एवमिष्टापूर्तेः^(१) शुभाशुभैर्न लिप्यते ।

कथं ज्ञायते स्वालयं ब्रह्म याति, न यच्च कुत्रचित् ? इति पृष्टे उत्तरमाह, ब्रूते इति । उत्थितः सन् सुखमहमस्वाप्समिति लोकान् वदति ; तेन आनन्दं स्वालयं गतः, आनन्दाच्चागत इति ज्ञायते, आनन्दश्च ब्रह्म ।

ननु शुभाशुभेषु कर्मसु सत्सु कथमानन्दानुभवः सुषुप्तेऽपि स्यात् ? इत्याशङ्क्य शुभाशुभाभावं प्रतिपादयितुं दृष्टान्तमाह, यथैवैष इति । यथैव एष देवदत्तः 'यष्ट्यादिना' काष्ठेनापि ताड्यमानो 'न यति' न याति, ह्यन्दसो ऋक्षः, न गच्छति न पलायते,

(१) क, मिष्टापूर्तः ।

सुषुप्ते तत् कस्य हेतोः ? इतरानुभवाभावादित्येव तदपि, कुतः ?
कारणाधर्माभावादेव^(१) । एवमनेन निदर्शनेन 'इष्टापूर्त्तैः'
इष्टापूर्त्तैः कर्त्ता तत्फलैर्न लिप्यते ।

यथा कुमारो निष्काम आनन्दमुपयाति, तथैवैष देव-
दत्तः स्वप्ने आनन्दमभियाति ।

ननु यथा सुषुप्ते दुःखहेतुरधर्मी नास्ति, तथा सुखहेतु-
धर्मीऽपि नास्ति ; तत् कुत आनन्दानुभवः ? इत्याशङ्क्य, यद्यपि
धर्म-हेतुक आनन्दो नास्ति, तथापि नित्यानन्दो वर्त्तते, सोऽनु-
भूयते इत्युत्तरिते, किं तत्र प्रमाणम् ? इति पृष्टे अनुभवं प्रमाण-
यति, यथेति । ननु तथापि क्रीडनकादि-निमित्त आनन्दो
भविष्यतीत्यत आह, निष्काम इति । तदुक्तम्,—

“हावेव चिन्तयामुक्तौ परमानन्द-सङ्गुतौ ।

यो विमुग्धो जडो बालो यो गुणेभ्यः परङ्गतः” ॥ इति ।

‘स्वप्ने’ सुषुप्ते ।

वेद एव परं ज्योतिर्ज्योतिष्कामो ज्योतिरानन्दयते ।

नन्वानन्दः सुखं, तत् सुषुप्तौ ज्ञानाभावेन कथं भासते ?
अत आह वेद एवेति । वेत्तीति ‘वेदः’ जानात्येवेत्यर्थः, यतः
‘परं ज्योतिः’ परं साधन-निरपेक्षम् आत्मज्योतिः, नहि द्रष्टु-
र्दृष्टेर्विपरिलोपो विद्यतेऽविनाशित्वादिति श्रुतेः ।

ननु यद्यपि वेदस्तथापि निष्कामः कथमानन्दं पश्येदत आह,

ज्योतिष्काम इति । आत्मनस्तु कामाय सर्वं प्रियं भवति इति श्रुतेरात्मनो नित्यकामत्वात् ज्योतिष्कामः सन् आत्मरूपं ज्योतिः 'आनन्दयते' आनन्दरूपमनुभवति^(१) सुषुप्तावन्यकामाभावे परिशेषसिद्धमात्मकामत्वं विमलतः सकामः पुरुषत्वाज्जाग्रत् पुरुषवत्, न च परमात्मनि व्यभिचारः पक्षतुल्यत्वात्, आसकाम आत्मकाम इति श्रुतेः यथास्यात्मनः सकामत्वम्^(२) ।

भूयस्तेनैव स्वप्नाय गच्छति जलौकावत् । यथा जलौका अग्रमग्रं नयत्यात्मानं नयति परं सन्धय यत्परं नापरं त्यजति,^(३) स जाग्रदभिधीयते ।

इदानीं स्वप्नावस्थामाह, भूय इति । 'तेनैव' येन यथा सुषुप्तिं गतः तेनैव यथावत्^(४) 'स्वप्नाय' स्वप्नं प्राप्तुं गच्छति ।

जलौकावदिति । 'जलौका' लणस्थ-कौटविशेषः । दृष्टान्तं विवृणोति, यथेति । सा यथा 'अग्र' पादाग्रम् 'अग्र' लणं पादाग्रदेशं 'नयति' प्रापयति पादाभ्यां गृह्णाति, गृहीत्वा तत्र 'आत्मानं' देहं नयति, स्वयं गच्छति तत्रेत्यर्थः । किं कृत्वा ?

(१) ख, आनन्दरूपमनुभवति ।

(२) ख, आसकाम इति श्रुतेः । तस्या-

स्वात्मना सकामत्वात् । (३) परं सन्धयेत्यत्र बहुषु पुस्तकेषु बहुविधः पाठो विद्यते ; स यथा । क, ग चिह्नित पुस्तकद्वये परं सन्धयत्यपरं नापरं त्यजति । ख, घ चिह्नित पुस्तकद्वये परं सन्धय परं नापरं त्यजति । ङ चिह्नितपुस्तके च परं सन्धयेत्यपरं त्यजति । दीपिकाद्वये तु परं सन्धय यत्परं नापरं त्यजति इति । अथ पाठानां बहुलात् दीपिकाभिमत एव पाठो सुखे निवेशितः ।

(४) ख, नत् प्रवृत्ता ।

‘परं सन्धय’ परम् अग्रे वर्त्तमानं दृष्टादिकं सन्धाय अभिप्रेत्येत्यर्थः^(१), छान्दसं धातोर्ऋत्वम् । अयमर्थः, सा यथा उत्तरं गृहीत्वैव पूर्वं त्यजति, एवमयं स्वप्नदेहाद्यालम्बैव पूर्वावस्थां सुषुप्त्यादिरूपां त्यजति, जाग्रदाद्यालम्बैव स्वप्नादि त्यजति, एवं मरणे देहान्तरमालम्बैव पूर्वं देहं त्यजति । तदुक्तम्,—

“यथा दृण-जलौकैवं देहौ कर्मानुगो वशः” इति । तथा, “यथा दृणजलायुका दृणस्यान्तं गत्वा” इत्यादि श्रुतिश्च ।

इदानीं जाग्रत् स्थानमाह, यत्परमिति । यत् ‘परम्’ उत्तरम् ‘अपरं’ पूर्वं न त्यजति, अवस्थान्नितयानुगतं यत्र पश्यति, स जाग्रदभिधीयते । जाग्रति हि स्वप्न-सुषुप्तयोरप्यनुसन्धानं भवति । यद्वा, ‘यत्’ यत्र ‘परं’ धर्मम् ‘अपरम्’ अधर्मं न त्यजति, शुभा-शुभाधिकारी भवति, स जाग्रत् । स्वप्ने तु कृतं शुभाशुभं न फलति ।

यथैवैष कपालाष्टकं सन्नयति, तमेव स्तन इव लम्बते, वेद-देवयोनिः ।

नन्वेकस्यानेकावस्थाश्रयत्वं कथम् ? इत्याशङ्क्य दृष्टान्तमाह, यथैवैष इति । ‘एषः’ देवदत्तादिः यथा अष्टौ कपालानि ‘सन्नयति’ समकालं वहति, तथा एकोऽप्यात्मा अनेकावस्था वहतीत्यर्थः ।

ननु सङ्कोच-विकाशात्मकमवस्थात्रयं कथमेकरूपे आत्मनि ?

(१) क, सन्धाय अभिप्रेत्याभिप्रेत्येत्यर्थः । ख, सन्धाय सन्धाय अभिप्रेत्येत्यर्थः ।

इत्याशङ्क्य दृष्टान्तेन साधयति, तमेवेति । 'तमेव' आत्मानम्
आविर्भाव-तिरोभाव-स्वभावमप्यवस्थात्रयं 'लम्बते' अयति, स्तन
इव सङ्कोच-विकाशात्मकः एकरूपां स्त्रियम्, स जाग्रदेव 'वेद-
देव-योनिः' वेदयोनिः देवयोनिश्च ।

यत्र जाग्रति शुभाशुभं निरुक्तम् अस्य देवस्य, सम्प्र-
सारोऽन्तर्यामी, खगः कर्कटकः पुष्करः पुरुषः प्राणो
हिंसा परापरं ब्रह्मात्मा देवता वेदयति ।

कथं ज्ञायते जाग्रदेव वेद-देव-योनिः, न स्वप्नादिरिति,
तत्राह, यचेति । यत्र जाग्रति पदस्थाने^(१) अस्य देवस्य शुभा-
शुभं 'निरुक्तं' नितरामुक्तं शुभाशुभफलञ्च वेद-देवाधीनं; तेन
ते जाग्रदुत्पन्ना इति भावः । नितरामुक्तमित्युक्तत्वात् स्वप्नेऽपि
कियानपि फलसम्बन्धो भवतीति लक्ष्यते; अतएव स्वप्ननिमित्त-
रेतस्त्वलनादौ प्रायश्चित्त-स्मरणं शास्त्रे । स देवः 'सम्प्रसारः'
सम्यक् प्रसारोऽस्मात् लोकस्येति । 'अन्तर्यामी' अन्तस्थितो निय-
च्छति वागादीन् । अयं संयच्छतीत्यस्य उपसंहारः । खगो देशा-
न्तरस्थ-वस्तुग्राहित्वात्; 'कर्कटः' जलचरप्राणिभेदः, स एव कामि-
तया वक्रगतिमत्त्वात् कर्कटकः; 'पुष्करः' पुष्टिकरः; यद्वा 'पुष्करः'
गगनं तद्वत् स्वच्छः; 'पुरुषः' पुरि देहे वसति; 'प्राणः' प्राण-
कर्त्ता,^(२) तेन प्राण इत्युच्यते; 'हिंसा' हिंसको हिंस्रः 'परापरं'
परं कारणम्, अपरं कार्यं, सगुण-निर्गुण-भेदेन वा स एव ब्रह्मा ।

(१) ख, जाग्रदेति स्थाने ।

(२) ख, प्राणान् कर्त्ता ।

तर्हि किं देहिनी भिक्षं ? नेत्याह, आत्मेति । 'आत्मा' प्रत्यक्,
तेन ब्रह्मात्मनोरभेद इत्यर्थः । सा देवता वेदयति सर्वचेतनत्वात्
नान्योऽतोऽस्ति द्रष्टेति श्रुतेः ।

य एवं वेद, स परं ब्रह्मधाम क्षेत्रज्ञमुपैति, स परं
ब्रह्मधाम क्षेत्रज्ञमुपैति । १ ॥

फलमाह, य एवमिति । 'धाम' सर्वाधारं प्रकाशात्मकं वा,
'क्षेत्रज्ञ' साक्षिणम् 'उपैति' स्वात्मतया प्रतिपद्यते ।

अथास्य पुरुषस्य चत्वारि स्थानानि भवन्ति, नाभि,
हृदयं, कण्ठं, मूर्ध्नि ।

'पुरुषस्य' उक्तलक्षणस्य स्थानानि, तत्र ध्याने सति शीघ्र-
मभिव्यक्तेः । 'नाभि' मणिपूरचक्रं, 'हृदयम्' अनाहतं, 'कण्ठं'
कण्ठः विशुद्धिचक्रं, 'मूर्ध्नि' आज्ञाचक्रम् । आधाराद्यनेक-
ध्यानस्थानसत्त्वेऽपि प्राशस्त्यर्थं चतुर्णां ग्रहणम्, यदुक्तम्,—

“आधारे प्रथमे चक्रे द्रुतकाञ्चन-सन्निभे ।

नासाग्रदृष्टिरात्मानं ध्यात्वा योगी सुखीभवेत् ॥

स्वाधिष्ठाने शुभे चक्रे, सन्नाणिक्य-शिखीपमे ।

नासाग्रदृष्टिरात्मानं ध्यात्वा योगी सुखीभवेत्” ॥ इत्यादि ।

तत्र चतुर्धादं ब्रह्म विभाति,

ननु किमेतावन्त्येव स्थानानि निर्दिश्यन्ते नाधारादीनि ?

इत्यत आह, तत्रेति । 'तत्र' तेषु स्थानेषु 'विभाति' विशेषेण भाति, अल्पध्यानेन^(१) प्रकाशते ।

जागरितं, स्वप्नं सुषुप्तं, तुरीयमिति । जागरिते ब्रह्मा, स्वप्ने विष्णुः, सुषुप्ते रुद्रः, तुरीये परमक्षरम् स आदित्यश्च विष्णुश्चेश्वरश्च, स पुरुषः स प्राणः स जीवः सोऽग्निः सेश्वरश्च जाग्रत् ; तेषां मध्ये यत् परं ब्रह्म विभाति ।

के पादाः ? इत्यत आह, जागरितमिति । एषां पादत्वं पर्याय-व्यापृतत्वात्, आरोपितत्वेनानुत्तमाङ्गत्वात्, प्रवृत्तेस्तदधीनत्वाच्च । 'सः' चतुरवस्थः आत्मा आदित्यादिः, सेश्वरश्चेति स ईश्वरश्च । 'जाग्रत्' इति ब्रह्मणो विशेषणं देदीप्यमानमित्यर्थः । 'तेषां' जाग्रद्वादीनाम् ।

स्वयममनस्कमश्रोत्रमपाणिपादं ज्योतिर्वर्जितम् ; न तत्र लोका न लोकाः, देवा न देवाः, वेदा न वदाः, यज्ञा न यज्ञाः, माता न माता, पिता न पिता, स्नुषा न स्नुषा, चाण्डालो न चाण्डालः, पौकसो न पौकसः,^(२) अमणो न अमणः, पशवो न पशवः, तापसो न तापसः, इत्येकमेव परं ब्रह्म विभाति ।

(१) ख, अल्पध्यानेन । (२) क, पौकसो न पौकसः । ख, पौकसो न पौकसः ।

तस्य स्वरूपमाह, स्वयमिति । ज्योतिर्वर्जितं, किन्तु इन्द्रियादि-रहितमपि ज्योतीरूपमेव; 'सुषा' पुत्रबधूः, शुद्धाद्ब्राह्मण्यां जातश्चाण्डालः । यौकस इति, निषादाच्छूद्रायां जातः 'पुकसः' भिक्षुः, स एव यौकसः । अमण इति, सोऽपि-नीचजातिभेदः,

“अमणो जातिभेदे च अमणो निन्द्यजीविनि” । इति विश्वः ।

इद्याकाशे तद्विज्ञानमाकाशं, तत् शुषिरमाकाशं तद्वैद्यं इद्याकाशं, तस्मिन्निदञ्च विचरति, यस्मिन्निदं सर्वमोतं प्रोतम् ।

क भ्राति? किंरूपञ्च ब्रह्म? इत्यत आह, ब्रह्म इति । ‘विज्ञानं’ चिद्रूपम्, आकाशं स्वस्थं ‘तत्’ ब्रह्म । उभयोराकाशयो रविशेषमाशङ्क्य क्रमेण द्वयोर्लक्षणे आह, तत् शुषिरमिति ।

मन्त्रेऽप्युक्तं—

“ब्रह्मद्वयं तद्विजानीयाद्विज्ञस्यायतनं महत्” । इति ।

स्वं विभोः प्रजाः संविज्ञायेरन् ।

एतज्ज्ञानस्य फलं सर्वज्ञतामाह, स्वं विभोरिति । विभोः प्रजाः सम्यक् ज्ञायेरन्, यस्मिन् विज्ञाते सर्वमिदं विज्ञातं भवतीत्यर्थः; यच्छान्दोग्ये, “स यदि पितृलोक-कामो भवति, सङ्ख्यादेवास्य पितरः समुत्तिष्ठन्ति, तेन पितृलोकेन सम्पन्नो महीयते” इत्यादि ।

न तत्र देवा लोका ऋषयः पितर ईशने, प्रतिबुद्धः^(१)
सर्वविदिति ।

फलान्तरमाह, न तत्रेति । 'तत्र' ज्ञानिनि देवा ऋषयः
पितरश्च न ईशते, ऋणत्रयातीतो भवतीत्यर्थः । प्रतिबुद्धो यः,
सः 'सर्ववित्' सर्वमात्मत्वेन बुद्धवान् । न ह्यात्मन एव भयं भव-
तीति हेतोः ।

हृदिस्था देवताः सर्वा हृदि प्राणाः प्रतिष्ठिताः ।

हृदि प्राणश्च ज्योतिश्च त्रिवृत् सूत्रश्च यन्महत् ॥

विदित-वेदितव्यस्य सत्र्यासं विवक्ष्णार्हदेव-पूजादित्यागः
साहसमित्याशङ्कान्तरेव सर्वमस्तीति प्रतिपादयति मन्त्रः, हृदि-
स्था इति । 'देवताः' ब्रह्मादयः, इन्द्रियाधिष्ठातारश्च, 'प्राणाः'
वागादयः, 'प्राणः' मुख्यप्राणः, 'ज्योतिः' विषयप्रकाशः ।

शुद्धं ब्रह्म च सर्वमूलभूतमव्यक्तमपि हृद्येवास्तीत्याह, त्रिवृ-
दिति । सत्त्व-रजस्तमसां परस्परसङ्करेण नवगुणमव्यक्तं
'त्रिवृत्' सर्वकर्माङ्गं वाह्यं नवतन्तुकञ्च सूत्रं, प्रकृतिश्च तन्तवः,
'महत्' अव्याकृतं निष्कलसुषुप्तम् ।

हृदि चैतन्ये तिष्ठति ।

हृदि प्राणश्चेति मन्त्रस्य हृदीति पदं व्याचष्टे, हृदि चैतन्ये-
तिष्ठतीति ।

यज्ञोपवीतं परमं पवित्रं प्रजापतेर्यत्सृजं पुरस्तात् ।

आयुष्यमग्रं प्रतिमुञ्च शुभ्रं यज्ञोपवीतं बलमस्तु तेजः ॥

स्थूलोपवीतस्य वाचकं परिधानमन्वमाह, (१) यज्ञेति ।* यत् हृदि चैतन्ये तिष्ठति यज्ञोपवीतं, तत् प्रतिमुञ्चेति योज्यम् । यस्मादेवं हृदि चैतन्ये तिष्ठति यज्ञोपवीतं, तस्मात् हृदयस्थोपरि वह्निर्विधावमाणं त्रैवर्णिकैरिदं यज्ञोपवीतं यज्ञोपवीतस्थानत्वात् त्रिवृत् कायमादिस्त्रयस्त्वं वीर्यवत् कर्मकारणम्, 'अस्तु' भूयात्, 'तेजः' ब्रह्मवर्चसादि, उभयं भूयादिति पुरोधे । 'यज्ञस्य' विष्णोः परमात्मानं 'उप' सामीप्येन 'वोतं' विविधभागं तं जीवस्वरूपं 'परम्' उत्कृष्टं 'पवित्रं' सर्वपवित्रभूतं 'प्रजापतेः' प्रजानां पालयितुः 'यत्' सिंहं सर्वव्यवहार-कारणं 'सृजं' स्वभाव-

(१) ख, वाचकं परिधानं पवित्रमाह ।

* दीपिकाकृता कृता तु यज्ञोपवीतमित्यस्य व्याख्या कचिज्जितदीपिकापुस्तके न दृश्यते । लिपिकरस्य भूमात् प्रमादाद्वामौ पतितेत्यनुमीयते । खचिज्जितदीपिकापुस्तके विद्यमानाप्यसावनन्तान्तरा अतीवाशुद्धा । मया कृते तु तस्याः परिशोधने स्वकपोल-कल्पितेयमिति मनसिष्ठस्य सामाजिकानामनादरणीया स्यादित्याशङ्क्य यथादृष्टमसौ निवेद्यते । दीपिकापुस्तकान्तरं समीक्ष्य विद्वद्भिः परिशोधनीया ।

अस्य च वचनस्य व्याख्या हलायुधेन सङ्क्षेपतः कृता । सापि तादृश-सर्वसादुद्भूतस्य सर्वजनपरिदर्शनायाच विन्यस्यते । यथा--

हे माणवक ! यज्ञोपवीतं 'प्रतिमुञ्च' धारय । प्रतिपूर्वो मुञ्चतिधारणं वर्तते । किम्भूतं यज्ञोपवीतम् ? 'आयुष्यम्' आयुर्दृढितुम्, 'अग्रं' श्रेष्ठं 'शुभ्रं' निर्मलं परमपवित्रम् । पुनः किम्भूतं ? 'पुरस्तात्' पूर्वं दृश्यतेः सृजं, पूर्वं दृश्यतिना सृज एकसमये जातमित्यर्थः । किमर्थमस्य धारणम् ? इत्याकाङ्क्षायामाह, बलमिति । 'बलं' सामर्थ्यामस्तु, तेजो ऽस्तु ; हे माणवक ! आयुर्वल-तेजसां लाभाय यज्ञोपवीतं धारयेति वाक्यार्थः । एतन्मते प्रजापतेरित्यत्र दृश्यतेति पाठः ।

भूतम्, अथवा देहेन्द्रियादिभिः साहोत्यत्रं 'पुरस्तात्' पूर्वम्
आयुष्करम् 'अथा' येष्टं 'प्रतिमुञ्च' सर्वतोऽविद्याविमोक्षणं कुरु,
'शुभ्रम्' उज्ज्वलं कृत्वा दिविमुक्तमित्यर्थः, 'प्रतिमुञ्च' परिधेहि
शिथ्यबलप्रदं 'तेजः' तेजःप्रदञ्च अस्तु तव इति मन्त्रार्थः । अयं
मन्त्रोऽपि हृदि चैतन्ये तिष्ठतौत्यन्वयः ।

सशिखं वपनं कृत्वा वह्निःसूत्रं त्यजेद्बुधः ।

यदक्षरं परं ब्रह्मातत्सूत्रमिति धारयेत्^(१) ॥

सूचनात् सूत्रमित्याहुः सूत्रं नाम परं पदम् ।

तत्सूत्रं विदितं येन स विप्रो वेदपारगः ॥

तेन सर्वमिदं प्रोक्तं सूत्रे मणिगणा इव ।

तत् सूत्रं धारयेद्-योगी योगवित्तत्त्व-दर्शिवान् ॥

वह्निःसूत्रं त्यजेद्विद्वान् योगमुत्तममास्थितः ।

ब्रह्मभावमयं सूत्रं धारयेद्यः स चेतनः ॥

धारणात्तस्य सूत्रस्य नोक्लिष्टो नाशुर्विर्भवेत्^(२) ।

सूत्रमन्तर्गतं^(३) येषां ज्ञानयज्ञोपवीतिनाम् ।

ते वै सूत्रविदो लोके ते च यज्ञोपवीतिनः ॥

ज्ञान-शिखिनो ज्ञाननिष्ठा ज्ञान-यज्ञोपवीतिनः ।

(१) ख, धारयन् ।

(२) क, नोक्लिष्टेनाशुर्विर्भवेत् ।

(३) ख, सूत्रमन्तर्गतं ।

ज्ञानमेव परं तेषां पवित्रं ज्ञानमुत्तमम् ॥

अग्रेरिव शिखा नान्या यस्य ज्ञानमयी शिखा ।

स शिखीत्युच्यते विद्वानितरे केशधारिणः ॥

कर्माङ्गभूत-तदुपवीतत्यागेन सत्यासयोगमाह, सशिख-
मिति । 'वहिःसूत्रं' बाह्योपवीतं 'बुधः' विप्रः तस्यैवाधि-
कारात् । सूचनादिति, 'सृच्यते' वेदान्तैर्निरूप्यते तत् सूत्रम् ।
नोच्छिष्ट इति एतन्मूलनात्र दोषेण मस्करौति^(१) स्मृतिः ।

कर्मण्यधिकृता ये तु वैदिके ब्राह्मणादयः ।

तैः सन्धार्यमिदं सूत्रं क्रियाङ्गं तद्धि वै स्मृतम् ॥

धानाभ्यासं विधातुं वीतरागाणां कर्मण्यनधिकारात्^(२)
सरागाणामिव तदित्याह, कर्मणीति । ये 'ब्राह्मणादयः' त्रयः
कर्मण्यधिकृताः, ते सरागाः, तैरेव वहिःसूत्रं सम्यक् धार्यं न
निवृत्तैः । 'हि' यस्मात् तत् कर्माङ्गं स्मृतम्, अङ्गि-निवृत्तौ
अङ्गस्याप्रयोजनत्वात् ।

शिखा ज्ञानमयी यस्य उपवीतञ्च तन्मयम् ।

ब्राह्मण्यं सकलं तस्य इति ब्रह्मविदो विदुः ॥

निवृत्तस्य शिखा-सूत्रादित्यागे प्रत्यवायाभावं वक्तुं तयोरूपक-
माह, शिखेति । 'ब्रह्मविदः' वेदविदः ।

(१) ख, एतन्मूलनात्र दोषेण कर्मरौति । (२) ख, वीतरागिणां कर्मण्यधिकारात् ।

इदं यज्ञोपवीतन्तु परमं यत्-परायणम् ।

स विद्वान् यज्ञोपवीती स्यात् स यज्ञः स च यज्ञवित् ॥

वाह्योपवीतिभ्यो ज्ञानीपवीतिनो विशेषमाह, इदमिति ।
'इदं' ज्ञानाख्यं यज्ञोपवीतं 'यज्ञः' विष्णुः आत्मा, तस्य 'उपवीतं'
वैष्टकं तदाकारमिति यावत्, तत् पवित्रं वाह्यापेक्षया, तच्च
'यत् परायणं' यस्य परमयनं सः विद्वान् 'स यज्ञः' स विष्णुः ।

एको देवः सर्वभूतेषु गूढः सर्वव्यापी सर्वभूतान्तरात्मा ।

कर्माध्यक्षः सर्वभूताधिवासः साक्षी चेता केवलो

निर्गुणश्च ॥ १ ॥

यज्ञाभेन विविधबन्धो निवृत्तः, यत्प्रसादाद्विभ्यं चक्षुराप्तम्,
मृत्युमुखाच्च निष्क्रान्तिः, तं प्रेष्ठतमं मन्त्राभ्यां स्तौति, एक इति ।
एकस्य सतो नानाभूतेषु स्थितिरलौकिको धर्मः । न च सत्त्वादो
दृष्टत्वात् लौकिक इति वाच्यम्, तत्स्वरूपातिरिक्तस्य सत्त्वादे
रनभ्युपगमात् । 'सर्वव्यापी' एकस्य सतः सर्वव्याप्तिरित्यङ्गतम्,
'सर्वभूतान्तरात्मा' एकस्य सर्वभूतान्तरत्वे दृष्टान्तो नास्ति,
'कर्माध्यक्षः' तत्फलदाता, 'सर्वभूताधिवासः' सर्वावस्थास्वा-
श्रयत्वाव्यभिचारात्, 'साक्षी' साक्षादीक्षते, नत्विन्द्रियादि-
व्यवधानेन । चेता इति, चितेरणिच्, चेतयितेत्यर्थः । अथवा,
पृथिव्यादि-सञ्चयनकर्ता, 'केवलः' सजातीय-भेदशून्यः, 'निर्गुणः'
अद्वितीयत्वात् ॥ १ ॥

एको मनीषी निष्क्रियाणां बह्वनामेकं सततं बहुधा
यः करोति ।

तमात्मस्थं येऽनु पश्यन्ति^(१) धीरास्तेषां शान्तिः श्वाश्वती
नेतरेषाम् ॥ २ ॥

‘एको मनीषी’ असाधारणः पण्डितः, अनेन ज्ञानशक्ति-
रुक्ता । निष्क्रियाणां बह्वनां मध्ये ‘एकः’ क्रियावान् ; निर्धा-
रणस्य स्वजातीयपेक्षत्वात् । अनेन क्रियाशक्तिरुक्ता । ‘एकम्’
आत्मानं सततं यो बहुधा करोति मायित्वात्, ‘आत्मस्थं’
बुद्धिस्थं, ‘धीराः’ धीमन्तः ‘शाश्वती शान्तिः’ मोक्षः, न ‘इतरे-
षाम्’ उक्तसाधन-रहितानाम् ॥ २ ॥

आत्मानमरणिं कृत्वा प्रणवञ्चोत्तरारणिम् ।

ध्यान-निर्मथनाभ्यासाद्देवं^(२) पश्येन्निगूढवत् ॥

आत्मानं बुद्धिं, निगूढवत् जलकानिच्छिप्तेन तुल्यं स्थितं देवं
‘पश्येत्’ साक्षात् कुर्यात् ।

तिलेषु तैलं दधनीव सर्पिरापः श्रोतःस्वरणीषु चाग्निः^(३) ।

एवमात्मात्मनि गृह्यते ऽसौ सत्येनैनं तपसा येऽनुपश्यन्ति
धीराः ॥

(१) क, ग, ये तु पश्यन्ति । (२) ख, ध्याननिर्मथनाभ्यासाद्देवं ।

(३) क, सर्पितिलेषु तैलं दधनी सर्पिणः श्रोतः स्वरणीषु चाग्निः ।

‘आत्मा’ ईशः ‘आत्मनि’ बद्धो ‘सत्येन’ वाग्नियमेन ‘तपसा’ शरीरनियमेन ।

ऊर्णनाभिर्यथा तन्तून् सृजते संचरत्यपि ।

जायते स्वप्ने तथा जीवो गच्छत्यागच्छते पुनः ॥

‘जायते’ जीवः यथा स्वप्नदशां गच्छति, तथा पुनः स्वप्नादा-
गच्छते जाग्रदशां गच्छति ।

पद्मकोश-प्रतीकाशं शुषिरच्चाप्यधोमुखम् ।

हृदयं तद्विजानीयाद्विश्वस्यायतनं महत् ॥

हृदये ध्येयत्वात् हृदयलक्षणमाह, पद्मेति । मुखे,^(१) ‘शुषिः’
विलम्बं अस्यास्ति तत् ‘अधोमुखं’ कदलीकोषवत् ‘हृदयं’ मांस-
मयं पद्मं तज्ज्ञेयं^(२) तदेव ‘विश्वस्यायतनं’ सर्वस्य स्थानम् ।
ननु कथं सूक्ष्मे विश्वं मातीत्यत आह, महदिति ।

ननु विरोधः, अतएव केचित् शून्यं तत्त्वं प्रतिपन्नाः, अपरे
ज्ञानस्यैवान्तरत्वात् साकारं ज्ञानम्, अनिर्वचनीयं विश्वमित्या-
चार्यः, वटवीजन्यायमपरे, वस्तुतत्त्वत्वेको देव एव ज्ञातुमर्ह-
तीति, अनुभवस्तु हृदये वस्तुमात्रस्यास्ति वहिःस्थमप्यन्तरेव
भाति, अन्तः शून्यानां न किञ्चिद्भाति ; अतोऽनुभवादृग्हीतया
श्रुत्या हृदयस्य महत्त्वं सिद्धम् ।

नेत्रस्थं जाग्रतं विद्यात् कण्ठे स्वप्नं विनिर्दिशेत् ।

सुषुप्तं हृदयस्थन्तु तुरीयं मूर्ध्नि संस्थितम् ॥

(१) क, मुखे । (२) ख, तदज्ञेयं ।

अवस्थाविशेषे पुंसः स्थानभेदमाह, नेचस्थमिति । हृदयस्थ-
मिति^(१) । पुरीतति स्थितं तुरीयमिति । यदुक्तम्,—

“मनसा सह वागीशा^(२) भित्त्वा ब्रह्मार्गलं क्षणात् ।
परामृत-महाश्वो धी विश्रान्तिं तत्र कारयेत्” ॥ इति ।

यदात्मा प्रज्ञयात्मानं सन्धत्ते परमात्मानि ।

तेन सन्ध्याध्यानमेव, तस्मात् सन्ध्याभिवन्दनम् ॥

निरोदका ध्यानसन्ध्या वाक्-काय-क्लेशवर्जिता ।

सन्धिनी सर्वभूतानां सा सन्ध्या ह्येकदण्डिनाम् ॥

तद्ब्रह्मणमेव सन्ध्येत्याह, यदेति । ‘निरोदका’ निर्गतमास-
मन्तादुदकं यस्याः सा, तथा ‘सन्धिनी’ एकत्वबोधिका,

यतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह ।

आनन्दमेतज्जीवस्य यं ज्ञात्वा मुच्यते बुधः ॥

सर्वव्यापिनमात्मानं क्षीरे सर्पिर्विवापितम् ।

आत्मविद्या-तपोमूलं तद्ब्रह्मोपनिषत् परम् ॥

सर्वात्मैकत्व-सारेण तद्ब्रह्मोपनिषत् परम् ।

तद्ब्रह्मोपनिषत् परम् ॥

तृतीयः खण्डः ॥ ३ ॥

इत्यथर्ववेदे ब्रह्मोपनिषत्^(३) समाप्ता ॥ १६ ॥

(१) अ, हृदयप्रवृत्त हृदयस्थमिति ।

(२) अ, वागीशा ।

(३) अ, ब, क, इति ब्रह्मोपनिषत् ।

‘आनन्दम्’ आनन्दः ‘एतत्’ एषः ; ‘यम्’ आनन्दं ज्ञात्वा
सुख्यते । यमित्यस्य विशेषणद्वयं सर्वेति ।

इदानीमेतदग्रन्यस्य नाम निर्वृत्तिः, आत्मेति । ब्रह्मा
आत्मा यस्य उपनिषत् विद्या, सैव तपः, “यस्य ज्ञानमयं तपः”
इति श्रुतेः, तस्य ‘मूलं’ परं कारणम्, अयं ग्रन्थ इत्युपचारात्
ग्रन्थोऽपि ब्रह्मोपनिषदित्यर्थः । तदस्मान्निरुक्त्यन्तरमाह, सर्वेति ।
सर्वं ब्रह्मेत्युपनिषद्ग्रन्थ-ज्ञानं यस्याः सा ब्रह्मोपनिषदित्यर्थः ।
द्विरुक्तिः समासार्था, इति शब्दश्च तद्देशात्कः ।

नारायणेन रचिता श्रुतिमात्रोपजीविना ।

अस्यष्टपद-वाक्यानां ब्रह्मोपनिषद्दीपिका ॥

इति ब्रह्मोपनिषद्दीपिका सम्पूर्णा ॥ १६ ॥

—

प्राणाग्निहोत्रोपनिषत् ।

ओम् अथातः सर्वोपनिषत्सारं संसारज्ञानमधीतमन्न-
हृत्तं शारीरयज्ञं व्याख्यास्यामः ।

प्राणाग्निहोत्रोपनिषत् चतुःखण्ड-विराजिता ।

एकादशी शौनकीये सारभूता हि सर्वतः ॥ १ ॥

ननु 'विरक्तस्यापि देहस्थितये अन्नादनमावश्यकं, तच्च सुक्ता-
वनुपयुक्तत्वादनर्थकं स्यादित्याशङ्क्य उपासनया सार्थकत्वाय अग्नि-
होत्रोपनिषद्वारभ्यते, अथात इति । 'संसारज्ञानं' संसारो हेय-
तया ज्ञायते ऽनेनेति, अधीतं वेदेषु, अन्नमेव 'सूत्रं' साधनं
यस्मिन्, 'शारीरयज्ञं' शरीरे भवं यज्ञम् ।

अस्मिन्नेव पुरुषशरीरे विनाप्यग्निहोत्रेण, विनापि
साङ्ख्ययोगेन संसार-विमुक्तिर्भवतीति स्वेन विधिना
अन्नं भूमौ निक्षिप्य, या ओषधयः सोमराज्ञौरिति
तिष्ठभिः, अन्नपत इति दाभ्यामनुमन्त्रयते ।

प्ररोचनार्थमादौ फलमाह, अस्मिन्निति । 'स्वेन' स्वगृह्यो-
क्तेन, अन्नं भूमाविति नत्वन्तरिक्षे, यदादावन्नपात्रमारोप्य-
मित्यर्थः । यदा व्याहृतिभिर्बलित्रयं भूमौ दत्त्वेत्यर्थः ।

या ओषधयः सोमराज्ञीर्बङ्कीः शतविलक्षणाः^(१) ।

वृद्धस्पति-प्रसूतास्ता नो मुञ्चन्वंहसः ॥

याः फलिनीर्या अफला अपुष्या याश्च पुष्पिणीः^(२) ।

वृद्धस्पति-प्रसूतास्ता नो मुञ्चन्वंहसः ॥

सोमराज्ञीरिति । सोमो राजा यासां ताः सोमराज्य इत्यर्थः, ताः 'नः' अस्मान् 'अंहसः' पापात् मुञ्चन्तु इत्यन्वयः । 'शतम्' अनेकजातीयाः, 'विलक्षणाः' रोगाद्यनयनाः^(३) । तयोः कर्मधारयः^(४) । वृद्धस्पतिना 'प्रसूताः' दर्शितवीर्याः ।

जीवलां नधारिषां मा ते बध्नाम्योषधे !^(५) ।

यातयापुरुषहरादप रक्षांसि चातंयात्^(६) ॥

'जीवलां' जीवं लाति आदत्ते सा विषौषधिरित्यर्थः, तां 'नधारिषां' हर्षाजननीम् उद्देग-कारिणीं, यथा लाङ्गली गृहोपरि निक्षिप्ता कलहं करोति कुटुम्बिनां, तादृशीं ; हे 'ओषधे' ! हे वनभवे ! 'ते' तव त्वत्सम्बन्धिनीं त्वत्स्वामिकां तां 'मा बध्नामि' न स्वीयां करोमि । 'उपहरात्' उपहरेत्, रक्षांसि च अप 'आतयात्' आयात् आगतानि कुर्यात्, तां मा बध्नामीत्यन्वयः ।

(१) क, घ, विचक्षणाः । (२) घ, अकोशा याश्च कोशिनीः ॥

(३) क, रोगाद्यनयनाः । ख, रोगाद्यनयन । (४) क, ख, यद्वा तयोः कर्मधारयः ।

(५) क, नधारिषामाते बध्नाम्योषधिम् । ग, नधारिषां मातेबध्नाम्योषधिम् ।

(६) क, यातया पुरुषहरादपरक्षांसि चातया । ग, यातयापुरुषहरादप रक्षांसि-चातया । ड, अपातयादुपहरादपरक्षांसि चायात् ।

अन्नपतेऽन्नस्य नो^(१) धेह्यन्नमीवस्य^(२) शुष्मिणः ।

प्रप्रदातारं तारिष ऊर्जं नो धेहि द्विपदे चतुष्पदे ॥

‘अन्नमीवस्य’ न अमीवं पापं यस्य, ‘शुष्मिणः’ तेजस्विनः ।
“शुष्मं तेजो ऽर्कयोरुक्तम्” इति विश्वः । ‘प्रप्रदातारं’ “प्रसमुपोदः
पादपूरणे”^(३) इति प्रशब्दस्य द्विर्भावः । ‘तारिषः’ तारय ऊर्जं लोकां
नय, ‘ऊर्जम्’ अन्नं बलं वा ‘नः’ अस्मभ्यं ‘धेहि’ देहि “दुधाजिल्
धारणे पुष्टौ दाने” इति वोपदेवः । ‘द्विपदे’ मनुष्याय ।

ओं यदन्नमग्निर्वज्रधा विराड्वि^(४) रुद्रैः प्रजग्धं यदि वा
पिशाचैः ।

सर्व्वं तदीशानो अभयं कृणोतु शिवमीशानाय स्वाहा ॥

‘विराड्वि’ सिद्धिविरोधि विराड्वेवाह^(५), रुद्रैरिति । रुद्र-
पिशाचादिभ्यो यजमानेनार्पितमित्यर्थः, सर्व्वं ‘तत्’ अन्नम्
‘ईशानः’ परमात्मा ‘अभयं’ भयाजनकं ‘कृणोतु’ करोतु, तदर्थम्
ईशानाय स्वाहा, आहुतिं ददामीत्यर्थः ।

अन्तश्चरसि भूतेषु गृचायां विश्वतोमुखः ।

त्वं यज्ञस्त्वं ब्रह्मा त्वं रुद्रस्त्वं विष्णुस्त्वं वषट्कारः ॥

जठरान्नेः प्रार्थना, अन्तरिति ।

(१) क, अन्नपते अन्नस्य ।

(२) ख, धेह्यन्नमीवस्य ।

(३) क, प्रसमुपोदपात् पादपूरणे । ख, प्रसमुपोदः पापादसरणे इति ।

(४) क, ख, गं, ‘विराजं’ । (५) क, विराड्विः सिद्धिविरोधः, विराड्वेवाह ।

आपो ज्योतीरसोऽमृतं ब्रह्म भूर्भुवः स्वरो नमः ।

अपां प्रार्थना, आपोज्योतिरित्यादि । हे आपः ! यूयं 'ज्योतिः' आदिरूपाः स्त, ताभ्यः श्रीं नम इत्यन्वयः ।

आपः पुनन्तु पृथिवीं पृथ्वी पूता पुनातु माम् ।

पुनन्तु ब्रह्मणस्पतिर्ब्रह्मपूता पुनातु माम् ॥

यदुच्छिष्टमभोज्यञ्च^(१) यदा दुश्चरितं मम ।

सर्वं पुनन्तु मामापो असताञ्च प्रतिग्रहम्^(२) ॥

आपः पुनन्त्विति तासामेवापरो मन्त्रः । पूता सती मां पुनातु । 'ब्रह्मणस्पतिः' ब्रह्मणस्पतयः पृथिवीं पुनन्तु, 'ब्रह्मपूता' ब्रह्मभिः ब्राह्मणैः पवित्रिता पृथिवी मां पुनातु । मम उच्छिष्टादि सर्वं तदापः^(३) 'पुनन्तु' शोधयन्तु इत्यन्वयः ।

आपोऽमृतमस्यमृतोपस्तरणमस्यमृतञ्च प्राणे जुहोमि, अमा शिष्यान्तोऽसि प्राणाय प्रधानाय स्वाहा, अपानाय स्वाहा, व्यानाय स्वाहा, समानाय स्वाहा, उदानाय स्वाहा इति कनिष्ठयाङ्गुल्या^(४) अङ्गुष्ठेन च प्राणे जुहोमि, अनामिकया अपाने, मध्यमया^(५) व्याने, प्रदेशिन्या समाने, सर्वाभिरुदाने, तृष्णीमेकामेककक्षौ

(१) घ, ङ, मभोज्यं वा । (२) क, ङ, प्रतिग्रहं स्वम् । घ, प्रतिग्रहं त्वम् ।

(३) क, ङ, तमापः । (४) ग, कनिष्ठिकयाङ्गुल्या । (५) क, ग, मध्यमिकया ।

जुहोति । हे आहवनीये एकां दक्षिणाग्रावेकां गार्हपत्ये
एकां सर्वप्रायश्चित्तीये ।

पथमः खण्डः ॥ १ ॥

आपोऽमृतमसीति, हे आपः ! आप्नोति रसम्, विधेय-वचनानु-
रोधेन वा असौत्येकवचनम् । अमा सह हे शिष्य प्राण ! 'अ-
न्तोऽसि' अमितोऽसि भोजितोऽसि । अमृतो भोजने शब्दे ।
अनामिकया इत्यादौ अङ्गुष्ठः सर्वत्रान्वेति । 'एकच्छेषी' अग्नौ
तन्नाम्नि सूर्ये, 'आहवनीये' दर्शनाग्नौ मुखस्थे, 'दक्षिणाग्नौ'
शरीराग्नौ हृदयस्थे, 'गार्हपत्ये' कोष्ठाग्नौ नाभिस्थे, सर्व-
प्रायश्चित्तीये नाभेरधःस्थिते ।

अथापिधानमस्यमृतत्वाय^(१) उपदधामीत्यपस्पृश्य पुन-
रादाय पुनरुपस्पृशेत् । स ते प्राणा वापो^(२) गृहीत्वा
हृदयमन्वालभ्य जपेत् ।

'अपिधानम्' आच्छादनम् । अनेन मन्त्रेण हिराचम्य
ततो वामेन उदकं गृहीत्वा दक्षिणेन हृदयम् 'आलभ्य' स्पृष्ट्वा
अमृतोऽसीत्यन्तं जपेत् ।

प्राणो अग्निः परमात्मा पञ्चवायुभिरावृतः ।

अभयं सर्वभूतेभ्यो न भवेऽहं कदाचन ॥ इति ।

(१) क, ख, मृतत्वा । (२) क, प्राणानायाः, ग, प्राणावायो । ड, सन्धोपानावापो ।

अभयमिति । सर्वभूतेभ्योऽभयं भवेत् । अहं 'कदाचन'
कदाचिदपि न भवे अपि तु भवेयमेवेत्यन्वयः ।

विश्वोऽसि वैश्वानरो विश्वरूपो विश्वं त्वया धार्यते
जायमानम् ।

विश्वन्तु त्वाज्जतयः सर्वा यत्र ब्रह्मा विश्वामृतो-
ऽसि ॥ इति ।

महानवोऽयं पुरुषो योऽङ्गुष्ठायै प्रतिष्ठितः ।

तमङ्गिः परिषिञ्चामि सोऽस्थान्ते अमृताय योनौ^(१) । इति ।

इमे द्वे प्रार्थने । विश्वस्त्विति । विश्वमिव 'त्वा' तव सर्वा
आहुतयः । 'यत्र' विश्वस्मिन् ब्रह्मा वर्तते, ब्रह्मादिस्तम्ब-
पर्यन्तं जगत् तव आहुतय इत्यर्थः । तर्हि त्वमपि कस्यचिदा-
हुतिः स्याः ? अत आह, विश्वामृत इति । 'विश्वामृतोऽसि'
विश्वेषु नित्योऽसि ।

महानिति । 'अवः' अन्नं तर्पक इत्यर्थः ; 'अमृताय योनौ'
निषेकस्थाने अमृतभावाय ; अनेन दक्षिणाङ्गुष्ठायै सिञ्चेत् ।

एष एवात्मा ध्यायेताग्निहोत्रं जुहोमीति । सर्वेषा-
मेव हनुर्भवति ।

'एषः' भोक्ता अङ्गुष्ठायै स्थितः, स एवात्मा ज्ञेयः । अत्रा-
ग्निहोत्र-बुद्धिः कर्तव्येत्याह, ध्यायेतेति । 'सूनुः' जनकः सोता,

(१) घ, ङ, सोऽस्थान्तेऽमृतायामृतं योनौ ।

सूते इतिव्युत्पत्त्या, नतु रुढ्या, “सूनुः पुत्रे ऽनुजे रघौ” इति विश्वोक्तेः । यद्वा ‘सूनुः’ पुत्रः यथा पितृस्तर्पकः, एवं सर्वेषां तर्पको भवतीत्यर्थः ।

अथ यज्ञपरिवृतयाज्जतीर्हामयति स्वे शरीरे यज्ञं परिवर्त्तयामीति,^(१) चत्वारोऽग्नयः; ते किं नामधेयाः? । तत्र सूर्योऽग्निर्नाम सूर्यमण्डलाकृतिः सहस्ररश्मिभिः परिवृत एकच्छपिर्भूत्वा मूर्धनि तिष्ठति । यस्मादुक्तो दर्शनाग्निर्नाम चतुराकृतिराहवनीयो भूत्वा मुखे तिष्ठति ।

यज्ञपरिवृते इति । यज्ञपरिवर्त्तनाय, सम्प्रदादित्वात् क्षिप् । ‘अथ’ अग्निहोत्रबुद्धयन्तरम्, अधिकारप्राप्तौ आहतयो या-स्ता यज्ञबुद्ध्या ‘होमयति’ मुखे क्षिपति यज्ञं परिवर्त्तयामीति बुद्ध्या । चत्वार इति । पञ्चमस्य प्रायश्चित्तीयस्यासार्वधिक-त्वात् ।

उपासनार्थं नामानि पृच्छति, ते इति । यस्मादुक्त इति पूर्वेण सम्बध्यते, यस्मात् सूर्यः सहस्रदलाधिष्ठातेति वेदेष्टः । तदधस्तनमग्निमाह, दर्शनाग्निरिति । ‘चतुराकृतिः’ चतुरस्त्रा-कृतिः । मुखे इति । तदुक्तम्,—

“जिह्वामूले स्थितो देवि ! सर्व्वतेजोमयो ऽनलः ।

तदग्रे भास्करश्चन्द्रस्तालमूले प्रतिष्ठितः” ॥ इति ।

शारीराग्निर्नाम जराप्रणुदा हविरविस्कन्दति । अङ्घ्रि-
चन्द्राकृतिर्दक्षिणाग्निर्भूत्वा हृदये तिष्ठति ।

तृतीयाग्निमाह, शारीरेति । ‘शारीराग्निः’ जठराग्निः
ज्ञानाग्निः शुभाशुभभोक्ता, ‘जराप्रणुदा’ जरां प्रणुदति, कनित्
प्रत्ययः । अजरो न जीवोन्मियत इति श्रुतेः । हृदये इति ।
तदुक्तम्, “हृत्सरीरहमध्ये ऽस्मिन्” इत्युपक्रम्य,

“विश्वार्चिषं महावह्निं ज्वलन्तं विश्वतो मुखम्” इत्यादि ।

‘हविः’ भुक्तम् ‘अविस्कन्दति’ अवस्कन्दति शोषयति तद्रसं
गृह्णातीत्यर्थः ।

तत्र कोष्ठाग्निरिति, (१) कोष्ठाग्निर्नामाशित-पीत-लीढ-
खादितानि सम्यक् अपयित्वा गार्हपत्यो भूत्वा नाभ्यां
तिष्ठति । प्रायश्चित्तीयस्त्वधस्तात् स्त्रियस्त्रिस्रो द्विमांशु-
प्रभाभिः प्रजननकर्मा ।

द्वितीय. खण्डः । २॥

तत्र कोष्ठाग्निरिति य उक्तः, स निरूप्यते इति शेषः । प्रति-
ज्ञातमर्थं दर्शयति, कोष्ठाग्निर्नामिति । ‘अशितं’ चोष्णं ‘लीढं’
लेह्यम् । नाभ्यामिति । तदुक्तम्,—

(१) घ, तत्र कोष्ठाग्निर्भूत्वा हृदये तिष्ठति । तत्र कोष्ठाग्निर्नामा ।

“नाभिमध्ये भवत्येष भास्करो देहनायकः” । इति ।

प्रायश्चित्तीयस्तु अधस्तादुत्तरे सर्वेषामिति शेषः । तदुक्तम्,—

“विकीणञ्च पुरं वज्रेरधी मेढ्रादवस्थितम्” इति ।

स्त्रियस्त्रिस्त्री यस्य वर्त्तन्ते इति शेषः । नाडीनां बाहुल्येऽपि सुख्या नाड्यस्त्रिस्त्र एव, इडा-पिङ्गला-सुषुम्णाः ; ताभिः किं करोति ? इत्येत आह, हिमांश्चिति । ‘हिमांशोः’ ललाटस्थ-चन्द्र-मण्डलात् नाडीद्वारा च्युताभिः ‘प्रभाभिः’ शुक्ररूपाभिः ‘प्रजननं’ प्रजोत्पत्तिः कर्म यस्य सः, तथा पुंलिङ्गमूलं ह्यग्नि-कुण्ड-मध्येऽस्ति ; तेनाग्निकुण्डे पतितं शुक्रं प्राणेनाकृष्टं लिङ्गायेण गर्भाशयं प्रविश्य प्रजा भवति ; तेनाग्नी-षोमात्मकं शरीर-मुच्यते ।

अस्य शरीरयज्ञस्य यूप-रशना-शीभित्तस्य को यज-मानः ? का पत्नी ? के ऋत्विजः ? कोऽध्ययुः ? को होता ? को ब्राह्मणाच्छंसी^(१) ? कः प्रतिप्रस्थाता ? कः प्रस्तोता ? को मैत्रावरुणः ? क उद्गाता ? के सदस्याः ? कानि यज्ञपात्राणि ? कानि हवींषि ? का वेदिः ? का उत्तर-वेदिः ? केडा ? को द्रोणकलशः ? को रथः ? कः पशुः ? का धारापोता ? के दर्भाः ? कः स्रुवः ? का आज्यस्थाली ?

(१) घ, ब्राह्मणाच्छंसी ।

कावाघारौ ? कावाज्यभागौ ? के प्रयाजाः ? के अनु-
याजाः ? कः सूक्तवाकः ? कः शंयोर्वाकः ? का अहिंसा ?
के पत्नीसंयाजाः ? को यूपः ? का रशना ? का इष्टयः ?
का दक्षिणा किमवभृथमिति ।

तृतीयः खण्डः । ३ ॥

शरीरयज्ञस्य यूपेनोद्गारेण रशनायाशया शोभितस्य उप-
करणानि पृच्छास्ते, पृष्ट्या चोत्तरार्थं^(१) कचित् क्रमेण, क्वचि-
द्वात्क्रमेणानास्यया दृष्टिसम्पादन एव तात्पर्यात् । 'केडा'
का इडा, ।

अस्य शरीरयज्ञस्य यूप-रशना-शोभितस्य आत्मा
यजमानः, बुद्धिः पत्नी, वेदा मच्चर्त्विजः, प्राणो ब्राह्मणाच्छं-
सी,^(२) अपानः प्रतिप्रस्थाता, व्यानः प्रस्तोता, समानो
मैत्रावरुणः, उदान उद्गाता, अहङ्कारोऽध्वर्युः, द्योता
चित्तं, शरीरं वेदिः, नासिकोत्तरवेदिः, मूर्धा द्रोण-
कलशः, दक्षिणहस्तः सुवः, सव्यहस्त आज्यस्थाली, ओत्रे
आघारौ, चक्षुषी आज्यभागौ, श्रोत्रा धारापोता, तन्मा-
त्राणि सदस्याः, मन्त्राभृतानि प्रयाजाः, भूतान्यनुयाजाः

(१) क. इडा चोत्तरार्थम् । (२) क. ब्राह्मणाच्छन्सी ।

जिह्वेडा, दन्तोष्ठो छक्तवाकः, तालुः संयोर्वाकः,
 स्मृतिर्दया चान्तिरहिंसा पत्नीसंयाजाः, ओङ्कारो यूपः,
 आशा रशना, मनो रथः, कामः पशुः, केशा दर्भाः, बुद्धी-
 न्द्रियाणि यज्ञपात्राणि, कर्मन्द्रियाणि हवींषि, अहिंसा
 इष्टयः, त्यागो दक्षिणा, अवमृत्यं मरणात् ।

वेदाः 'महर्त्विजः' ऋत्विजामपि ऋत्विजः सर्वेषामुप-
 देष्टृत्वात् । सामान्य-प्रश्नस्य विशेष-पर्यवसायित्वात् विशेषेणोत्तरं
 प्राण इत्यादिना । आत्मादीनां यजमानादिसाम्यं स्वातन्त्र्या-
 दिना यथासम्भवमूहनीयम्, 'ग्रीवा' कन्धरा 'धारापीता' धाराभि-
 रूपलक्षितः पीता पावमानाध्येता, 'जिह्वेडा' जिह्वा इडा
 पात्रविशेषः; स्मृतिः, दया, चान्तिः, अहिंसा, चत्वारः पत्नी-
 संयाजाः, 'मनो रथः' मन एव रथः, 'मरणात्' देहाख्य-मला-
 पनयनात्, 'अवमृत्यं' यजमानस्य यज्ञान्तस्नानम् ।

सर्वा ह्यस्मिन् देवताः शरीरेऽधिसमाहिताः ।

वाराणस्यां मृतो वापि इदं वा ब्रह्म यः पठेत् ।

एकेन जन्मना जन्तुर्मोक्षं प्राप्नुयादिति ।

मोक्षं प्राप्नुयादिति ।

चतुर्थः खण्डः । ४ ॥

इत्यथर्ववेदे प्राणाग्निहोत्रोपनिषत् समाप्ता । १७ ॥

ननु भवन्तु यज्ञीपकरणानि, तथापि देवताऽभावे कथं यज्ञः
स्यात्? इत्यत आह, सर्वा हीति । यावदधिदैवतं तावदध्यात्मं
वर्त्तते, चक्षुरादीनां सूर्याद्यधिष्ठितत्वादितिभावः । ननु ज्ञाना-
भावे कथं मोक्षः? इत्याशङ्क्य वाराणसी-मरणं दृष्टान्तः, ।
द्विरुक्तिः समाप्त्यर्था ।

नारायणेन रचिता श्रुतिमात्रोपजीविना ।

अस्यष्टपद-वाक्यानामग्निहोत्रस्य दीपिका ॥

इति प्राणाग्नि-होत्रोपनिषदो दीपिका सम्पूर्णा ॥ १७ ॥

नीलरुद्रोपनिषत् ।

ओम् अपश्यं त्वावरोहन्तं दिवितः पृथिवीमवः ।

अपश्यमस्यन्तं रुद्रं नीलघ्नीवं शिखण्डिनम् ॥ १ ॥

ओं नीलरुद्रोपनिषदि षोडश्यां खण्डकतयम् ।

श्रुतिरूपेण तं देवं स्तौत्यपश्यमिति क्रमात् ॥ १ ॥

अस्मैश्रयोऽयोगमुक्त्वा तत्सम्प्रदाय-प्रवर्त्तकं परमगुरुं योगसिद्धि-
प्रदं नीलरुद्रं स्तौति, अपश्यमिति । ‘दिवितः’ दिवः ‘पृथिवीं’
भूमिम् ‘अवः’ अधस्तात् अवरोहन्तं ‘त्वा’ त्वाम् अहमपश्यमिति
मन्त्रद्रष्टृवचः । ‘अस्यन्तम्’ असुक्ष्मेपणे, क्षिपन्तं दुष्टान्, ‘शिख-
ण्डिनं’ “शिखण्डो वर्ह-चूडयोः” इतिविश्वः । तयोरन्यतरदस्यास्ति
शिखण्डी, तम् ।

दिव उग्रो अवारुक्षत् प्रत्यष्टाङ्गम्यामधि ।

जनासः पश्यते मच्चं नीलघ्नीवं विलोहितम् ॥ २ ॥

एष एत्यवीरक्षा रुद्रो जलास-भेषजाः^(१) ।

यत्ते^(२) ऽक्षेममनीनशद्-वातीकारो ऽप्येतु ते ॥ ३ ॥

(१) ख, ग, भेषजाः ङ, भेषजा । (२) ख, ग, विते । ङ, विते ।

दिवः सकाशात् 'उग्रः' रुद्रः 'अवारुक्षत्' अवतीर्णवान्, 'प्रत्य-
ष्ठात्' प्रतिष्ठां स्थितिं कृतवान्, 'भूम्यामधि' अधिरोक्षरे इति,
'अधिः' कर्मप्रवचनीयः, यस्मादधिकं यस्य चेश्वर-वचनमिति^(१)
तत्र सप्तमी, भूमेरोक्षर इत्यर्थः ।

'जनासः' आज्ञसेरसुक्, सम्बोधने चेति प्रथमा । 'एति'
आगच्छति, न वीरहा 'अवीरहा' सौम्यः ; यदा 'अवीराणि'
पापानि हन्तीत्यवीरहा, जले 'आसः' क्षेपो यासां ताः जलासाः,
ताद्य ता भेषजाश्च, ता एतीत्यन्वयः, जलक्षिप्तानामोषधीना-
मक्षेम—निर्णजकत्वं^(२) रुद्रसन्निधानादेव । यत् 'ते' तव अक्षेम-
मनीनशत् ; अनेन क्षेमकारित्वमुक्तम् ।

अलब्धलाभो योगः, तत्कारित्वमप्याह, वातीकारं इति ।
'वातिः' प्राप्तिः, अप्राप्तं प्राप्तं करोतीति वातीकारः, सोऽपि
ते तव अपूर्वलाभकरः^(३) 'एतु' आगच्छतु, योग-क्षेमकरो-
ऽभिषेकजले सन्निहितो भवत्वित्यर्थः । मन्त्र-लिङ्गादभिषेके
विनियोगः ।

नमस्ते भवभावाय नमस्ते भाममन्यवे^(४) ।

नमस्ते अस्तु बाहुभ्यामुतो त इषवे नमः ॥ ४ ॥

'भामः' क्रोधः, 'मन्युः' तत्पूर्वावस्था, 'उतः' उ ते 'इषवे'
वाणरूपाय ।

(१) अ, भूम्याम् अधि अधिरोक्षर इत्यधिः कर्मप्रवचनीयः स्मादधिकं यस्य चेश्वर-
वचनमिति ।

(२) अ, निर्णोदकत्वं । (३) क, अपूर्वलाभं करोतु । (४) अ, न, रु, भवमन्यवे ।

यामिषुं गिरिशन्तं हस्ते विभर्ष्यस्तवे ।

शिवां गिरिच ! तां कृणु मा हिंसीत् पुरुषान्मम ॥ ५ ॥

‘अस्तवे’ असुक्षेपणे तवेत्प्रत्ययस्तुमर्थे, अस्तुं क्षेप्तमित्यर्थः ।
कं क्षेप्तुं? ‘गिरिशन्तं’ श्यति श्यन्, गिरेः श्यन् गिरिश्यन्, सम्बन्ध-
सामान्ये षष्ठीसमासः । तं गिरिशन्तं, कान्दसो य-लोपः ।
हे ‘गिरिच !’ गिरिरक्षक ! तां ‘शिवां’ कल्याणीं ‘कृणु’ कुरु ।

शिवेन वचसा त्वा गिरिशाच्छावदामसि ।

यथा नः सर्वमिज्जगदयक्ष्मं^(१) सुमना असत् ॥ ६ ॥

‘अच्छावदामसि’ ‘अच्छ’ निर्मूलं वदाम, अच्छग्रब्दस्य
निपातस्येति दीर्घः । इदन्तो मसि इदमर्थको^(२) निपातश्च ।
‘अयक्ष्म’ नीरोगं ‘सुमनाः’ सुमनस्कम् ‘असत्’ भवेत् लिङ्ग्रथ
लेट् तिप् । इतश्च लोपः परस्मै पदेषु लेटोऽङादावित्यट् ।

या ते इषः शिवतमा शिवं बभूव ते धनुः ।

शिवा शरव्या या तव तया नो मृड जीवसे ॥ ७ ॥

‘शरव्या’ शरसन्ध्यायिनौ ज्या, “शरो दध्यग्र-वाणयोः” इति
विश्वः । शरमर्हति यत्, “अव शरस्य” इति अवादेशः ।
यद्वा शरःकृताहा^(३) सिद्धं । “शररायुध-कोपयोः” इति विश्वः ।
उगवादिभ्यो यत् । ‘जीवसे’ जीवितुं ‘मृड’ मीदय ; यद्वा
हे मृड ! ‘तया’ तन्वा ‘नः’ अस्मान् जीवयसि ।

(१) य, सर्वमिदं जगदयक्ष्मं । (२) य, इदमनर्थको । (३) य, शरकृताहा ।

या ते रुद्र ! शिवा तनूरक्षोरा पापकाशिनी ।

तथा नस्तन्वा शन्तमया गिरिशं त्वाभिचाकशत् ॥८॥

‘शन्तमया’ अतिशयेन शं शन्तमा तथा, ‘अभिचाकशत्’
कश्येङ्लुगन्ताक्षोट तिप्, अट्, अतिशयेन प्रकाशयत्विति
प्रार्थना ।

असौ यस्ताम्रो अरुण उत वभ्रुर्विलोहितः ।

ये चेमे अभितो रुद्रा दिक्षु श्रिताः सहस्रशो

वैषां ह्रेड ईमहे ॥ ९ ॥

प्रथमः खण्डः ॥ १ ॥

‘वभ्रुः’ पिङ्गलः, वा एषां ह ‘ईडे’ स्तुतये ‘ईमहे’ कामया-
महे ॥

अदृशन् त्वावरोहन्तं नीलघ्नीवं विलोहितम् ।

उत त्वा गोपा अदृशन्नुत त्वोदहार्यः ।

उत त्वा विश्वा भूतानि तस्मै दृष्टाय ते नमः ॥ १० ॥

नमोऽस्तु नीलशिखण्डाय सहस्राक्षाय वाजिने ।

अथो ये अस्य सत्त्वानस्तेभ्योऽहमकरं नमः ॥ ११ ॥

‘गोपा’ गोपालाः ‘अदृशन्’ अपश्यन् ‘उदहार्यः’ पानीय-
हारिण्यः । ‘विश्वाः’ विश्वानि भूतानि अदृशन्, योगिनामप्य-

दृश्यं त्वां कृपया आविर्भवन्तम् आदित्यवत् प्रकाशमानं पामरा
अपि दृश्युरित्यर्थः । 'वाजिने' नेत्रवते वाणरूपाय वा, सीद-
न्तीति 'सत्वानः' गणाः ।

नमांसि त आयुधायानातताय धृष्णवे ।^(१)

उभाभ्यामकरं नमो,^(२) बाहुभ्यां तव धन्वने ॥ १२॥

'नमांसि' ममस्काराः, 'न आतताय' अनातताय, 'धृष्णवे'
प्रगल्भाय, बाहुभ्यां कृत्वा धन्वने नमो ऽकरवमित्यर्थः ।

प्रमुञ्च धन्वनस्त्वमुभयो राज्ञीर्ज्याम् ।^(३)

याश्च ते हस्ते इषवः परस्ता भगवो वपः^(४) ॥ १३ ॥

'उभयोः' अरि-प्रत्यरि-भूतयोः राज्ञीर्धन्वनो ज्यां 'प्रमुञ्च'
अनाततां कुरु, राज्ञीर्विग्रहे लोकानां क्लेशो भवति ; ततस्तं
शमय इति भावः । हे भगवः यास्ते हस्ते 'इषवः' वाणाः, ताः
'परावप' पराङ्मुखं मुञ्च,^(५) त्वमपि कोपं लोकेषु माकृथा इति
भावः ।

अवतल्य धनुस्त्वं सद्धस्त्राक्ष ! शतेषुभे ! ।

निशीर्य्य शल्यानां मुखा शिवो नः शम्भुराभरः^(६) ॥ १४ ॥

(१) घ, क, नमांसि आयुधायानातताय धृष्णवे । (२) क, उभाभ्यामन नमो ।

(३) ख, ग, राज्ञीर्ज्याम् । (४) ख, वयं । ग, वयः । (५) ख, पराङ्मुखान्मुञ्च ।

(६) क, शतेषु ते । निशार्य्य शल्यानां मुखं शिवो नः शम्भुराभरः ।

इन्द्ररूपेण जगद्रक्षा इति प्रार्थयते । अवतत्येति । धनुः
त्वमधिष्ठ(१) कृत्वा 'सहस्राक्ष !' शक्ररूप ! शतं 'इषुधयः' तूणा
यज्ञरूपा यस्य तत्सम्बोधनं, 'निशीर्थ्य' तीक्ष्णोक्त्य 'मुखा'
मुखानि 'नः' अस्मान्, 'शिवः' कल्याणरूपः 'शम्भुः' सुखहेतुः
सन् 'आभर' धारय पोषय वा ।

विज्यं धनुः शिखण्डिनो विशल्यो वाणवानुत ।

अनेशनस्येषवः शिवो अस्य निषङ्गतिः ॥ १५ ॥

'वाणवान्' तूणीरः विशल्योऽस्तु तोमररहितो(२) भवतु, वैरिषु
हतेषु तत्-प्रयोजनाभावात् । 'अनेशन' अदृश्या अभूवन्,
नशिषमुमो वलिस्थेत्वमिति वार्तिकेन लुङि पुषाद्यङि एत्वम्,
'निषङ्गतिः' निषङ्गः ।

परि ते धन्वनो हेतिरस्मान् वृणक्तु विश्वतः ।

अथो य इषुधिस्तवारे ! (३) अस्मिन्निधेहि तम् ॥ १६ ॥

'विश्वतः' सर्वतः, अस्मान् 'परिवृणक्तु' परिरक्षतु, अरे
सम्बोधने, 'अथो' पश्चात्-रक्षणानन्तरं(४) यः तव इषुधिः, अस्मिन्
'त' हेतिं वाणं निधेहि स्थापय ।

या ते हेतिर्मीढुष्टम ! हस्ते बभूव ते धनुः ।

तया त्व विश्वतो अस्मानपक्ष्मया परिभुज(५) ॥ १७ ॥

(१) क, लधिष्ठं । (२) क, मलरहितो । (३) क, अथो य इषुभिस्तवारे ।

(४) क, च, रक्षणानन्तरं । (५) क, परिभुज्ज ।

हे मीढृष्टम ! सेवकतमं 'अपक्षया' असज्जया 'तया' हेत्या
'परिभुज' परिपालय ।

नमोऽस्तु सर्पेभ्यो ये के च पृथिवीमन् ।

ये अन्तरिक्षे ये दिवि तेभ्यः सर्पेभ्यो नमः^(१) ॥ १८ ॥

ये चामी रोचते दिवि ये च सूर्यस्य रश्मिषु ।

येषामसु सदस्कृतं तेभ्यः सर्पेभ्यो नमः ॥ १९ ॥

या इषवो यातुधानानां ये वा वनस्पतीनाम् ।

ये वाऽवटेषु शेरते तेभ्यः सर्पेभ्यो नमः ॥ २० ॥

द्वितीयः खण्डः ॥ २ ॥

'सदस्कृतं' गृहं 'यातुधानानां' रक्षसां, वनस्पतीनां ये सर्पाः,
ते हि जनान् दंशन्ति । 'अवटेषु' गर्तेषु ।

यः स्वजनान्नीलग्रीवो यः स्वजनान् हरिस्तु ।

कल्माष-पुच्छमोषधे ! जम्भयाश्चरन्धति ॥ २१ ॥

केदाराधोऽं महिषरूपं स्तोति, य इति । 'यः' शिवः 'स्वज-
नान्' भक्तान् प्रति नीलग्रीवः, यश्च स्वजनान् भक्तान् प्रति 'हरिः'
हरितवर्णः । भक्तवात्सल्येन भवति । महिषस्य हि तादृश्रूपं
सम्भवति । हे ओषधे ! 'अरन्धति' रोधरहिते तं 'कल्माषपुच्छं'
कृष्णपाण्डुरपुच्छम् 'आशु' शीघ्रं 'जम्भय' स्ववोर्येण वीर्यवन्तं
कुरु, ओषधीनां पशुभ्यो बलप्रदत्वात् ।

(१) घ, सर्वेभ्यो नमः । एवं सवेत्त ।

“कल्याणो राक्षसे कृत्ये कल्याणः कृष्ण-पाण्डुरे” इति विश्वः ।

केदारेश्वरस्य महिषरूपत्वात् पुच्छवत्ता सम्भवति ।

वभ्रुश्च वभ्रुकर्णश्च नीलगलमालः शिवः पश्य ।

शर्व्वेण नीलशिखण्डेन भवेन मरुतां पिता ॥ २२ ॥

‘वभ्रुः’ कचिद्वयवे पिङ्गलवर्णः ; अतः पिङ्गलवर्णकर्णः, नीला गले माला यस्य सः, शिव इत्यत्र नीलग्रीवश्च यः शिव इति पाठो युक्तः । पितेति तृतीयार्थे प्रथमा, पित्रा इत्यर्थः ।

विरूपाक्षेण वभ्रूणां वाचं वदिष्यतो हतः ।

सर्व्वनील-शिखण्डेन वीर ! कर्मणि कर्मणि ॥ २३ ॥

अथ वाचं वदिष्यतः पिता देहमात्रस्य जनको ब्रह्मा येन ईश्वरेण हतः, तं त्वं पश्येत्यन्वयः । हे वीर ! ‘कर्मणि कर्मणि’ विहित-प्रतिषिद्धरूपे ।

इमामस्य प्राशं जहि येनेदं विभजामहे ।

नमो भवाय नमः सर्व्वाय नमः कुमाराय शत्रवे ॥ २४ ॥

इमाम् ‘अस्य’ जनस्य ‘प्राशं’ पृच्छतीति प्राट्, तां प्राशं पृच्छिकां वाचं ‘जहि’ वेद-विहित-प्रतिषिद्ध-कर्मविषयं संशयं निराकुरु इत्यर्थः । ‘येन’ कर्मणा ‘इदं’ जगत् ‘विभजामहे’ कर्मभूमि-भोगभूमि-रूपेण विभक्तं कुर्महे । ‘कुमाराय’ कालानभि-भूताय, ‘शत्रवे’ संहर्त्रे ।

नमो नीलशिखण्डाय नमः सभाप्रपादिने ।

यस्य हरो^(१) अश्वतरौ गर्हभावभितः सरौ ॥ २५ ॥

तस्मै नीलशिखण्डाय नमः सभाप्रपादिने ।

नमः सभाप्रपादिने ॥ २६ ॥

तृतीयः खण्डः ॥ ३ ॥

इति नीलरुद्रोपनिषत् समाप्ता ॥ १८ ॥

‘सभाप्रपादिने’ सभां प्रपद्यते तच्छीलः सभाप्रपादी तस्मै
सभ्याय इत्यर्थः । ‘अश्वतरौ’ ईषदनमश्वत्वं ययोः तौ अश्वतरौ,
गर्हभादक्षायां जातौ द्विसरो, अभितः सरत इति अभितः सरौ
गर्हभौ वर्त्तते । द्विरुक्तिः समाप्तार्था ।

नारायणेन रचिता श्रुतिमात्रोपजीविना ।

अस्यष्टपद-वाक्यानां नीलरुद्रस्य दीपिका ॥

इति नीलरुद्रोपनिषदो दीपिका सम्पूर्णा ॥ १८ ॥

(१) क, यस्य हरि ।

कण्डश्रुत्युपनिषत् ।

— ११३ —

आं योऽनुक्रमेण सन्न्यसति, स सन्न्यस्तो भवति । को-
ऽयं सन्न्यास उच्यते ? कथं सन्न्यस्तो भवति ? ।

यजुर्वेदे तु चरका हादशैषा कण्ठाश्रयः ।

सन्न्यासोपनिषत्तुल्या चतुःखण्डा कृतश्रुतिः ॥ १ ॥

य आश्रमानुक्रमेण सन्न्यासः, स एव मुक्त्युपयोगी, न तु
सति रागे आश्रमव्युत्क्रमेण, इत्याह, योऽनुक्रमेणेति । ब्रह्मणो
देवान् प्रत्युक्तिरूपा^(१) आख्यायिका विद्या सम्प्रदाय-प्रदर्शनार्था ।
'अनुक्रमः' "ब्रह्मचारी वेदमधीत्य" इत्यादिवक्ष्यमाणः । कोऽय-
मिति सन्न्यास-स्वरूपप्रश्नः । कथमिति प्रकारप्रश्नः ।

य आत्मानं क्रियाभिः सुगुप्तं करोति, मातरं पितरं
भार्यां पुत्रान् सुहृदो बन्धूननुमोदयित्वा, ये चास्यत्विज-
स्तान् सर्वांश्च पूर्ववदृणीत्वा वैश्वानरीमिष्टिं कुर्यात्,
सर्वस्वं दद्यात्, यजमानस्याङ्गान् चत्विजः सर्वः पात्रैः
समारोप्य,

(१) अ, देवान् प्रत्युक्ति-प्रत्युक्तिरूपा ।

‘क्रियाभिः’ ब्रह्मचर्यादारभ्य नित्य-नैमित्तिकाभिः ‘सुगुप्तं’ रक्षितं पापास्पृष्टम् । ‘पूर्ववत्’ यथा अग्निष्टोमादौ वृत्तवान्, तथा वृणीत्वा सत्र्यासकालेऽपि ‘वैश्वानरीं’ विश्वानर-देवत्यां, ‘सर्वस्व’ यथायोग्यं मातादिभ्यः । यहा ऋत्विगभ्यः सर्वस्वं दक्षिणां दद्यात्, ऋत्विजः वृत्तेत् पृत्विक् वृणीत्वा कारणात्^(१),^(२) ‘अङ्गान्’ अङ्गानि हस्त-मुख-नासिकादीनि, ऋत्विजः प्रयोज्यकर्तृन्^(३) सर्वैः ‘पात्रैः’ स्थाव्यादिभिः अधिकरणभूतैः करणैः, यथा स्थाव्या पच-तीति,^(४) ‘समारोप्य’ समारोपं कारयित्वा, अग्निषु प्राणान् समारोपयेत् इत्यन्वयः^(५) । अयमर्थः । प्रेते यजमाने चितायां यस्मिन्नङ्गे यत् पात्रं स्थाप्यते, तस्याङ्गस्य तस्मिन् पात्रे ऋत्विज्जिः समारोपः कारयितव्यः । यथा स्थाव्यां दक्षिणाहस्तस्य, सुवयो-र्नासिकायाः, इत्येवं तत्तत्पात्रेषु तत्तदङ्गानां समारोपः ।

यदाहवनीये गार्हपत्ये अन्नाहार्य-पचने सभ्यावसथ्य-योश्च प्राणापान-व्यानोदान-समानान्, सर्वान् सर्वेषु समा-रोपयेत्, सर्वान् सर्वेषु समारोपयेत् ।

प्रथमः खण्डः ॥ १ ॥

एवं कस्मिन्नङ्गौ कस्य प्राणादेः समारोपः ? इत्यत आह,
यदाहवनीये इति । ‘आहवनीये’ पूर्वदिक्षागस्थे प्राणं, ‘गार्ह-

(१) ख, वृत्तेत् पृत्विक् प्रकरणात् । (२) ख, प्रयोज्यकं दानसर्पः ।

(३) ख, यथा स्थाव्यां पचतीति । (४) क, समारोपस्य इत्यन्वयः ।

पथे' पश्चिम-दिग्भागस्थे अपानम्, 'अन्वाहार्य-पचने' दक्षिण-दिग्भागस्थे व्यानं, 'सभ्यावसथ्ययोश्च उत्तरदिग्भागस्थयोः क्रमेण उदान-समानौ समारोपयेत्, 'सर्वान्' प्राणान् 'सर्वेषु' अग्निषु वा । अयमङ्गानां प्राणानाञ्च समारोपो यतीनां विदेहत्व-मिद्वये, अङ्गादिषु हि पात्रादिषु समारोपितेषु शुद्धोऽव तिष्ठते ॥ १ ॥

सशिखान् केशान् निष्कृत्य, विस्तृज्य यज्ञोपवीतं, निष्क्रम्य, पुत्रं दृष्ट्वा, त्वं ब्रह्मा त्वं यज्ञस्त्वं सर्वमित्यनुमन्त्रयेत् । यद्यपुत्रो भवति, आत्मानमेवं ध्यात्वाऽनपेक्षमाणं प्राचीमुदीचीं वा दिशं प्रव्रजेत् चतुर्षु वर्णेषु भैक्षचर्यं चरेत्, पाणिपात्रेणाशनं कुर्यात्, औपधवत् प्राश्नीयात्, यथालाभमश्नीयात् प्राणसन्धारणार्थं, यथा मेदोवृद्धिर्न जायते ।

सशिखान् न तु शिखावर्जं 'निष्कृत्य' सुण्डयित्वा, विस्तृज्य अप्सु, 'निष्क्रम्य' पुरत उत्तरतो वा गन्तुमारभ्य अनुमन्त्रयेत् पुत्रम् । 'एवम्' एवं ध्यात्वा अहं ब्रह्मा अहं यज्ञः अहं सर्वमिति । 'भैक्षचर्यं' भिक्षैव भैक्षं, प्रज्ञादिभ्यो णः, भिक्षायाः समूहो वा भैक्षं, भिक्षादिभ्योऽण् इत्यण् । तस्य चर्यं चरणं, गद-चर-यम-खानुपसर्गे इति यत् । 'चरेत्' आचरेत् ।

कृशीभूत्वा ग्रामे एकरात्रं, नगरे पञ्चरात्रं, चतुरो मासान् वाषिकान् ग्रामे वा नगरे वापि वसेत्, विशीर्णं

वस्त्रं वस्त्रकलं वा प्रतिगृह्यमाणो नान्यत् प्रतिगृह्णीयात् ।
यद्यशक्तो भवति, यो न क्लेशः, स तप्यते तप इति ।

‘कृशीभूत्वा’ कृशीभूयः कामादि-विकार-निरासार्थम् ।
‘विशीर्ण’ जीर्णं, यतीनां बृहद्वस्त्र-स्वीकाराचारस्तु श्रुतिविरुद्धः ।
‘अन्यत्’ नूतनम् अधिकं वा ।

यद्यशक्तो भवति, तर्हि गृह्णीयादित्यनुपङ्गः । ‘यो न क्लेशः’
तपसि शीतोष्ण-क्षुधादि-सहने^(१) नक्लेशः क्लेशरहितः समर्थः,
स तप्यते तपः, तत् सहेतैवेत्यर्थः ।

यो वा एवं क्रमेण सन्न्यसति, यो वा व्युत्तिष्ठति, कि-
मस्य यज्ञोपवीतं ? का वास्य शिखा ? कथं वास्योपस्पर्शन-
मिति ।

‘एवं’ मातरं पितरमित्यादि-प्रकारेण ‘क्रमेण’ ब्राह्मचर्याद्यनु-
क्रमेण । ‘वा’ अथवा यः ‘व्युत्तिष्ठति’ व्युत्क्रमेण सन्न्यसति, यदि
चेतरथेत्याद्युक्तत्वात् यदहरेव विरजिदित्येवकारेणाविलम्बोक्त्यर्थः ।
किमस्येति । यज्ञोपवीताद्यभावे कथं ब्राह्मण्यम् ? इति प्रश्नः ।
कथं वेति । परमहंसस्य यात्राभावात् ‘उपस्पर्शनम्’ आचमनादि ।

तान् होवाच, इदमेवास्य तद्यज्ञोपवीतं^(२) यदात्म-
धानं, विद्या सा शिखा, नीरैः सर्वत्रावस्थितैः कार्यं

(१) क, सहनेन ।

(२) क, इदमेवाह तद्यज्ञोपवीतं ।

निर्वर्त्तयन्नदपात्रे^(१) जलतीरे निकेतनं हि ब्रह्मवादिनो
वदन्ति ।

‘विद्या’ ज्ञानम् । कथं वेत्यस्योत्तरं नीरैरिति । ‘उदपात्रे’
परकीये ।

अस्तमित आदित्ये कथं वास्योपस्पर्शनमिति । तान्
होवाच, यथाहनि तथा रात्रौ नास्य नक्तं नवा दिवा ।
तदप्येतद्विषणोक्तं^(२) सकृद्विवाहैवास्मै भवति । य एवं
विद्वान् नैतेनात्मानं सन्धत्ते, सन्धत्ते ।

द्वितीयः खण्डः । २ ॥

अस्तमिते इति । अत एव लिङ्गाद्रात्रौ तडाकाद्युदकं न
स्पृश्यमिति गम्यते । यथाहनीति, सरागविषयः प्रतिषेध
इति भावः । ‘ऋषिणा’ वेदेन, ‘सकृद्विवा’ एकं दिनमेव नित्यं
ब्रह्मदर्शितत्वात् । ‘एतेन’ सत्रासोपायेन, इयं शाखान्तर-
छान्दोग्यश्रुतिः^(३) ,

“नहि सत्र्यसनादेव सिद्धिं समधिगच्छति”-इति स्मृतेः ।

देवा ह वै समेत्य प्रजापतिमब्रुवन्, न विदामो न विदाम
इति^(४) । सोऽब्रवीत् ब्रह्मिष्ठेभ्यो, मे तद्वदतो ज्ञास्यथेति ।

सत्रासेनाकृतार्थतां मन्वानास्वरमाणा ऊचुः, देवा ह वा
इति । ‘देवाः’ पण्डिताः ‘प्रजापति’ गुरुम् । अब्रवीत् ‘ब्रह्मिष्ठेभ्यः’

(१) ख, निर्वर्त्तयन्नदपात्रे च ।

(२) ख, तदर्थं तद्विषणोक्तं ।

(३) क, छान्दोग्य संमृतिः ।

(४) क, विदामो न विदाम इति ।

ब्रह्मविद्वाः, तमतिशयेन ब्रुवन्तो ये ते ब्रह्मिष्ठाः, वेदनिष्ठान् देवान् प्रत्युचिवानित्यर्थः । ईप्सिततमस्यापि क्रिययाभिप्रेयमाणत्वविवक्षया सम्प्रदानत्वम् । वेदत एव ज्ञानप्राप्तिर्नान्यथेति दर्शयितुं देवानां ब्रह्मिष्ठत्व-विशेषणम् ।

किमुक्तवान् ? इत्याह, मे तदिति । 'मे' मम 'वदतः' ब्रुवतः सम्बन्धेन 'तत्' ब्रह्म 'ज्ञास्यथेति' ज्ञानं प्राप्स्यथेति सोऽब्रवीत् ।

ततो वै ते ब्रह्मिष्ठा न वदन्तो न वदन्त इत्येतत् सर्वम् ।

'ततः' अनन्तरं गुरुप्रसादेन ज्ञानप्राप्तानन्तरं 'वै' नियतं 'ते' देवा ब्रह्मिष्ठा वेदवित्तमाः^(१) 'न वदन्तो न वदन्तः' प्रत्येकं मौनिनः स्थिताः, बैर्ये ज्ञानं प्राप्तं, ते ते नीचः कृतार्थत्वादित्यर्थः । वाक्य-ब्रवीच्छान्दसि । 'इति' उपदेशसमाप्तौ । उक्तं सत्र्यास-पूर्वकृत्य-मुपसंहरति^(२) एतत् सर्वमिति । तत् 'एतत् सर्वं' परमहंस-सत्र्यास-ज्ञानं कथितमित्यर्थः ।

देवानां सार्ष्टितां सालोक्यतां सायुज्यतां गच्छति^(३) ।

य एवं वेद, सशिखान् केशान् निष्कृत्य, विष्टज्य यज्ञोप-वीतं, निष्क्रम्य, पुत्रं दृष्ट्वा, त्वं ब्रह्मा त्वं यज्ञस्त्वं वषट्-कारस्त्वमोङ्कारस्त्वं स्वाहा त्वं स्वधा त्वं धाता त्वं वि-धाता त्वं त्वष्टा त्वं प्रतिष्ठासीति । अथ पुत्रो वदति, अहं ब्रह्माऽहं यज्ञोऽहं वषट्कारोऽहमोङ्कारोऽहं स्वाहा

(१) क, ख, वेदवत्तमाः । (२) ख, पूर्वज्ञानमुपसंहरति । (३) ख, गच्छन्ति ।

अहं स्वधाऽहं धाताऽहं विधाताऽहं त्वष्टाऽहं प्रतिष्ठासौति ।
तान्येतानि ।

ज्ञानस्य फलमाह, देवानामिति । 'सार्ष्टितां' समानर्हितां
'मालोच्यतां' सलीकतां 'सायुज्यतां' संयुक्तताम् ऐक्यं, स्वार्थस्य
जन्ताभ्यां^(१) भावे तल् ।

परमहंसविधिः सङ्क्षेपत उक्तः, विस्तरेणाह, सशिखानिति ।
'धाता' धारयिता, 'विधाता' कर्त्ता । प्रतिवचनेऽपि अहं स्वाहा
अहं स्वधेति द्रष्टव्यम् । 'तान्येतानि' प्रतिवचनानीति शेषः ।

अनुव्रजन्नाश्रमापातयेत् । यदश्रुमापातयेत्, प्रजां
विद्यां किन्दयात्, प्रदक्षिणमावृत्य एतच्चैतच्चानवेक्षमाणाः
प्रत्यायन्ति, स स्वर्गो भवति, स स्वर्गो भवति ।

तृतीयः खण्डः । ३ ॥

पितरि व्रजति नातिदूरमनुव्रजनं कर्त्तव्यं, शोकश्च न कर्त्तव्य
इत्याह, अनुव्रजन्नाश्रुमिति । अश्रुपाते दोषमाह, यदिति । 'यत्'
यदि, तत उदकान्तं चैत्यवृत्तपर्यन्तं वा गत्वा निवर्त्तमानाः
'प्रदक्षिणमावृत्य' पितरं प्रदक्षिणीकृत्य पुत्रादयः 'एतच्चैतच्च'
इति वृक्षाराम-तडाकादि 'अनवेक्षमाणाः' अनवलोकयन्तः
'प्रत्यायन्ति' प्रत्यागच्छन्ति, यमुद्दिश्य न शोचन्ति, स पुमान्
पित्रादिः,^(१) 'स्वर्गः' नित्यसुखं मोक्षः तमनुभवति । ३ ॥

(१) च, स्वार्थस्यजन्ताभ्यां ।

(२) च, पुत्रादिः ।

ब्रह्मचारो वेदमधीत्य वेदो वेदान् वा चरित-ब्रह्म-
चर्यो दारानाहृत्य पुत्रानुत्पाद्य ताननुरूपाभिर्वृत्तिभि-
र्वितत्येष्टा च शक्तितो यज्ञैस्तस्य सन्ध्यासो गुरुभिरनुज्ञातस्य
बान्धवैश्च सोऽरण्यं परेत्य द्वादशरात्रं पयसाग्निहोत्रं जुहु-
यात्, द्वादशरात्रं पयो भक्षः स्यात्, द्वादशरात्रस्यान्तेऽग्नये
वैश्वानराय प्रजापतये च प्राजापत्यं चरुं वैष्णवं त्रिकपा-
लम्, अग्निसंस्थितानि पूर्वाणि दारुपात्राण्यग्नौ जुहुयात्,
मृण्मयान्यपसु जुहुयात्, तैजसानि गुरवे दद्यात् ।

क्रमसंश्रय-प्रकारमाह, ब्रह्मचारोति । ब्रह्मचारो सन् वेदं
वेदो वेदान् वा अधीत्येति शक्त्यपेक्षो विकल्पः । चरितं 'ब्रह्म-
चर्यं' ब्रह्मचर्य-व्रतानि येन, विद्या-व्रत-ज्ञातो न्यायागताभिः^(१)
'वृत्तिभिः' जीविकाभिः 'वितत्य' विस्तृतधनाः कर्त्तव्याः इत्यु-
क्तत्वात्, यज्ञैः शक्तित इष्टा च यः स्थितः, तस्य सन्ध्यासो नान्यस्य,
तदुक्तं याज्ञवल्क्येन,—

“अधीतवेदो जपकृत् पुत्रवानन्नदोऽग्निमान् ।

शक्त्या तु यज्ञकृन्नोक्षे मनः कुर्यात् नान्यथा” ॥ इति ।

तत्रापि विशेषो गुरुभिरिति । 'बान्धवैः' पत्न्यादिभिश्चानु-
ज्ञातः “आश्रमादाश्रमं गच्छेत्” इति वचनात् वानप्रस्थाश्रम-

(१) अ, विद्याज्ञातो व्रतज्ञातो यागं ताभिः ।

पूर्वकः सञ्चास इति, तमादावाह, सोऽरण्यमिति । ‘परेत्य’
गत्वा । एकं हादशरात्रं होम-भोजने पयसा कार्यं इत्याह,
हादशेति । “यदन्नः पुरुषो लोके तदन्नस्तस्य देवता” इति
स्मृतेः पयसा भोजनवहोमोऽपि युक्तः ।

सञ्चासविधिमाह, हादशरात्रस्येति । अग्नये आग्नेयं, वैश्वान-
नराय वैश्वानरं, प्रजापतये प्राजापत्यं चरुं जुहुयादित्यन्वयः ।
‘चिकपाल’ त्रिषु कपालेषु संस्कृतं पुरोडासं विष्णुदेवताकं जुहु-
यात्, ‘अग्निसंस्थितानि’ अग्न्यर्घ्यं स्थापितानि अरण्यादीनि
“यन्नाद-यन्नं गच्छ” इति मन्त्रेणाग्नौ ‘जुहुयात्’ प्रक्षिपेत् ।
‘गुरवे’ आचार्याय ऋत्विजे ।

मा त्वं मामवहाय परागाः, नाहं त्वामवहाय
परागामित्येवं गार्हपत्यमेवं दक्षिणाग्निमेवमाहवनीयमरणि-
द्वेष्टाद्भस्ममुष्टिं पिबेदित्येके ।

अग्निप्रार्थनमाह, मात्वमिति । माम् ‘अवहाय’ हित्वा त्वं
मा ‘परागाः’ परागच्छ । अहमपि त्वां हित्वा ‘न परागां’ न
परागच्छेयमिति चीनग्नौ प्रार्थयते । अरणिदेशादिति ।
यत्र अरणिर्दग्धा, ततो देशात् ‘उद्धृत्य’ गृह्येत्वा मुष्टिमात्रं भस्म
पिबेदित्येके ।

सशिखान् केशान् निष्कृत्य, विष्टज्य यज्ञोपवीतं, भूः
स्वाहृत्यप्सु जुहुयात् । अत ऊर्ध्वमनशनमपां प्रवेशमग्नि-
प्रवेशं वीराध्वानं महाप्रस्थानं वृद्धाश्रमं वा गच्छेत् ।

‘निष्कृत्य’ समूलान् निष्काश्य स्थानाद्वह्निःकृत्य, बुक्कञ्-
करणे; यद्वा कृतीच्छेदने, ‘निष्कृत्य’ निःशेषं कृत्वा ‘मशिखान्’
शिखासहितान्, शिखापि न रक्षणीयेत्यर्थः । ‘विसृज्य’ कण्ठा-
दुत्तार्य । अत ऊर्ध्वमिति । एतावत् स्वयं कृत्वा अनन्तरमन-
शमादि कुर्यात्, इच्छाविकल्पोऽयम् । ‘वीराध्वानं’ हि^(१) युद्धे
सम्मुखतयाऽकातर्येण मरणम् । तदुक्तम्—

“दावेव पुरुषौ लोके सूर्यमण्डलभेदिनौ ।

परित्राड्-योग-युक्तात्मा रणे वाभिमुखो हतः” ॥ इति ।

यद्वा वीराध्वान-नामकं तीर्थं; तदुक्तं वायुपुराणे उत्तर-
खण्डे तीर्थावलिवर्णने,—

“शाङ्करं मानसञ्चैव देवत्वात्तमथापरम् ।

वीराध्वानं महापीठं पश्चिमोत्तर-दक्षिणे” ॥ इति ।

‘महाप्रस्थानं’ यावत्परणमुत्तराशा-गमनम्, ‘वृद्धाः’ ज्ञानिनः,
तेषामाश्रमं स्थानं निवासं वा गच्छेत् । अस्मिन् पक्षे वृद्धेभ्यो
द्वौक्षागुपेयात्, दोष्तीपादाने महावाक्योपदेशो योग-यज्ञदान-
श्च^(२) ।

स यः सायं प्राश्नीयत्, सोऽस्याः सायं क्षीमः, यत् प्रातः
सोऽयं प्रातः, यद्दर्शं तद्दर्शं, यत् पौर्णमास्ये तत् पौर्णमास्ये,

(१) क, वीराध्वाहि । ख, वीराध्वागह ।

(२) ख, योगदानश्च ।

यद्वसन्ते^(१) केश-शश्रु-लोम-नखानि वापयत्, सोऽस्याग्नि-
ष्टोमः, सोऽस्याग्निष्टोमः ।

चतुर्थः खण्डः । ४ ॥

कर्म्म-परित्याग-प्रयुक्त-प्रत्यवाय-शङ्कां निरस्यति, स य इति ।
अनेन हिरगनमनुज्ञायते, कादाचित्काभिप्रायश्चेदं, यद्दर्शं
प्राप्नोयात् तद्दर्शं कर्त्तव्यं, दर्शं दृष्टि-लक्षितं^(२) कर्म्म करोतीत्यर्थः ।
केशेति, कक्षोपस्थवर्जम् । अस्मादेव लिङ्गाद्वसन्ते क्षौरमिति^(३)
गम्यते । हिरुक्तिः खण्डसमाप्त्यर्था ॥ ४ ॥

सन्ध्यस्याग्नीन् न पुनरावर्त्तयेत्, यन्मन्युर्जायामावहे-
दिति । अथाध्यात्म-मन्त्रान् जपेत्, स्वस्ति सर्वजीवेभ्य
इत्युक्त्वा दीक्षामुपेयात्, काषायवासः, कक्षोपस्थलोमान्
वर्जयेत्; लघुमुण्डोऽस्त्रोदरपात्रं कस्मादित्यध्यात्मस्य
ध्यायत ऊर्ध्वगो बाहुः ।

सत्रस्येत्यादि सत्रासोपनिषदि व्याख्यातम् । शाखाभेदात्
क्वचित् पाठभेदः । 'इत्युक्त्वा' अभयं दत्त्वेत्यर्थः । 'दीक्षां' सत्रास-
दीक्षाम् एतावन्तं कालं चैतन्यमेव स्थितः । कक्षोपस्थं श्रितानि
'लोमान्' लोमानि वर्जयेत्; अतएव 'लघुमुण्डः' न गुरुमुण्डन-
क्रियः, लघुमुण्डं शिरो यस्य इति च । 'असूत्रः' अयक्षोपवीतसूत्रः,
छान्दसः सन्धिः । उदरपात्रं कस्मादिति प्रश्नस्त्वयविषयः, अस्यो-
दरमेव पात्रम्, असूत्रत्वं, मुण्डशिरस्त्वच्च कस्मादित्यर्थः । अध्यात्म-

(१) ख, यद्दर्शं यत्पौर्णमास्ये यद्वसन्ते । (२) क, दर्शं दृष्टिलक्षणम् । (३) क, ण, क्षौरमिति ।

मस्य ध्यायत इति भवेदित्यन्तम्^(१) उत्तरम् । 'अस्य' यतेः
अध्यात्मं ध्यायतः सतः ऊर्ध्वगो बाहुः 'भवेत्' वर्त्तते, प्रसिद्धोऽय-
मध्यात्मनिष्ठ इति किं वाङ्मोपवीतादिना इत्यर्थः । ऊर्ध्वगोपायु-
रिति पाठे ऊर्ध्वलोकस्यायं 'गोपायुः' रक्षकः, नास्येह लोके
प्रयोजनमस्तीत्यर्थः । ऊर्ध्वो 'गोपायुः' दण्डो यस्य इति वा ।

विमुक्तमार्गो भवेदनिकेतश्चरेत्, भिक्षाशी न दद्यात्
लवैकं धारयेज्जन्तु-संरक्षणार्थं वर्षावर्जमिति ।

ननु शिखादिकं परलोकोपयोग्यपि भवत्येव इत्यत आह,
विमुक्तमार्ग इति । अनेन, दक्षिणोत्तरमार्गो विमुक्ताविहैव समव-
नीयत इति श्रुतेरिति भावः । भिक्षामश्नातीति भिक्षाशी,
'न दद्यात् लवैकम्' अन्नमध्ये एकं लवमपि न दद्यात् अधि-
काराभावात्, 'धारयेत्' एकत्र तिष्ठेत् । किमर्थम् ? जन्तुसंरक्ष-
णार्थम्, कदा ? 'वर्षावर्जं' विरोधिलक्षणाया वर्षास्वित्यर्थः ।

अथवा, अनिकेतः सन् 'चरेत्' अटेदेव, वर्षावर्जं वर्षासु
नाटेत् । तत् कुतः ? जन्तु-संरक्षणार्थमित्यन्वयः ; वर्षास्वटने
हि जन्तवो म्रियन्ते । न दद्यात् भिक्षां भिक्षुकान्तराय,
लवैकं धारयेदित्यत्र न इत्येव, भिक्षा-लवस्य सङ्ग्रहं न
कुर्यादित्यर्थः । इति शब्दो ब्राह्मण-समाप्तो ।

तदपि श्लोकः

कुण्डिकां चमसं शिष्यं त्रिविष्टपमुपानहौ ।

शीतोपघातिनीं कन्यां कौपीनाच्छादनस्तथा ॥ १ ॥

पवित्रं ज्ञानशाटीञ्च उत्तरासङ्गमेव च ।

यज्ञोपवीतं वेदांश्च सर्व्वं तद्वर्जयेद्यतिः ॥ २ ॥

ज्ञानं दानं तथा शौचमग्निः पूताभिराचरेत् ।

नदी-पुलिन-शायी स्याद्देवागारेषु वा स्वपेत् ॥ ३ ॥

नात्यर्थं सुख-दुःखाभ्यां शरीरमुपतापयेत् ।

स्तूयमानो न तुष्येत निन्दितो न शपेत् परान् ॥ ४ ॥

एतां वृत्तिमुपासन्ते घातयन्तीन्द्रियाणि च^(१) ॥

पञ्चमः खण्डः ॥ ५ ॥ *

इति कण्डश्रुतिरूपनिषत् समाप्ता ॥ १८ ॥

कुण्डिकादिकं त्रिदण्डिनः प्राप्तं परमहंसस्य निषिध्यते,
कुण्डिकामित्यादिना । 'यतिः' परमहंसः । ननु ज्ञान-शौचा-
दिकं पात्राद्यभावे कथं स्यात् ? अत आह, ज्ञानमिति । 'दानं'
जलदाणं प्रणवतर्पणम् ; ध्यानमिति पाठे 'ध्यानं' समर्पणम् ।

(१) च, तापयन्तीन्द्रियाणि यत् ।

● दीपिकाकृता खरचित-प्रथम-सूत्रे एषा 'चतुः खण्डा' इति यदुक्तं, तद्वत्-
विलम्बितम्, सर्वेषु मूलपुस्तकेषु खण्ड-पञ्चकदर्शनात्, मूलमध्ये चतुर्षु स्थानेषु द्विरुक्ति-
सङ्गात्, 'द्विरुक्तिः खण्डसमाप्त्यर्थी' इति, 'चतुर् द्विरुक्तिर्द्वय्या' इति च, दीपिका-
कारलिखनाच्च ; अतः 'चतुःखण्डा' इत्यतः पञ्चखण्डा इति भवितव्यमिति सर्वै-
र्विवेच्यम् ।

‘पूताभिः’ शुद्धनद्यादि-निष्ठाभिः । जनाकुले देशे शयनं निषेधति,
नदीति । ‘स्वपेत्’ सुष्यात् । न मिष्टान्नरुचिर्नापि कृच्छ्रादिपरः
स्यादित्याह, नात्यर्थमिति । गमनादि-समर्थं शरीरं धारयेदि-
त्यर्थः । तुल्यनिन्दात्मसंस्तुतिः स्यादित्याह, स्तूयमान इति । ‘घात-
यन्ति’ अभिभवन्ति । अन्ते हिरुक्तिर्द्रष्टव्या ।

नारायणेन रचिता श्रुतिमात्रोपजीविना ।

अस्यष्टपद-वाक्यानां दीपिकेयं कण्ठश्रुतेः ॥

इति कण्ठश्रुत्युपनिषदो दीपिका सम्पूर्णा ॥ १८ ॥

—

पिण्डोपनिषत् ।

— १५० —

ओं देवता ऋषयः सर्वे ब्रह्माणमिदमब्रुवन् ।

मृतस्य दीयते पिण्डं कथं गृह्णन्त्यचेतसः ? ॥ १ ॥

ओं खण्डमेकं पिण्डहेतुः सप्तविंशति-पूरणी ।

पिण्डोपनिषदुद्दण्ड-वैराग्य-जननाय सा ॥ १ ॥

संसार-विमुक्तये परमहंस-सत्यास उक्तः ; तद्रहितानां विप-
न्नानां का गतिः ? इति संशये वैराग्यजननाय संसारिणां परा-
धीनां गतिं निरूपयितुं पिण्डोपनिषदारभ्यते, देवता इति ।
आख्यायिका विद्या सम्प्रदायाविच्छेद-प्रदर्शनार्था । दीयते
पिण्डं लोकैरिति शेषः । तच्च शरीरमन्तरेण चेतना-रहिता
मृताः कथं गृह्णन्ति ? इति प्रश्नः ।

भिन्ने पञ्चात्मके देहे गते पञ्चसु पञ्चधा ।

हंसस्यक्त्वा गतो देहं कस्मिन् स्थाने व्यवस्थितः ? ॥ २ ॥

‘पञ्चसु’ भूतेषु विषये पञ्चधा देहे गते सति हंसः कस्मिन्
स्थाने व्यवस्थितः ? इति द्वितीयः प्रश्नः ।

ब्रह्मोवाच,—

अहं वसति तोयेषु अहं वसति चाग्निषु ।

अहमाकाशगो भूत्वा दिनमेकन्तु वायुगः ॥ ३ ॥

द्वितीयस्योत्तरमाह, अहमिति ।

प्रथमेन तु पिण्डेन कलानां तस्य सम्भवः ।

द्वितीयेन तु पिण्डेन मांस-त्वक्-शोणितोद्भवः ॥ ४ ॥

तृतीयेन तु पिण्डेन मतिस्तस्याभिजायते ।

चतुर्थेन तु पिण्डेन अस्थि-मज्जा प्रजायते ॥ ५ ॥

पञ्चमेन तु पिण्डेन हस्ताङ्गुल्यः शिरो मुखम् ।

षष्ठेन छतपिण्डेन हृत्-कण्ठं तालु जायते ॥ ६ ॥

सप्तमेन तु पिण्डेन दीर्घमायुः प्रजायते ।

अष्टमेन तु पिण्डेन वाचं पुष्यति^(१) वीर्यवान् ॥ ७ ॥

नवमेन तु पिण्डेन सर्व्वेन्द्रिय-समावृतिः^(२) ।

दशमेन तु पिण्डेन भावानां स्रवनं तथा ॥ ८ ॥

पिण्डे पिण्डे शरीरस्य^(३) पिण्डदानेन सम्भवः ।

पिण्डदानेन सम्भवः ॥ इति ॥ ९ ॥

इत्यथर्व्ववेदे पिण्डोपनिषत् समाप्ता ॥ २० ॥

(१) क, ख, वाचां पुष्टाग्निवीर्यवान् । घ, वाचं पुष्याति । (२) च, समावृतिः ।

(३) घ, ङ, पिण्डे पिण्डशरीरस्य ।

भोगांचित-शरीरोत्पत्तिद्वारा चेतनः सन् पिण्डं^(१) गृह्णा-
तीति ।

आद्यस्योत्तरमाह, प्रथमेन त्विति । ‘कलाः’ षोडश षष्ठ-
प्रश्नोक्ताः, यथा,—

“कलाः षोडश भूतानि प्राणोऽर्चं जन्म कर्म च ।

अथा यज्ञस्तपो मन्त्रा मनो मात्रं शरीरकम्” ॥ इति ।

दश पिण्डा दशसु दिनेषु पुत्रादिभिर्दीयमानाः प्रथमादि-
शब्देनोक्ताः । ‘भावाः’ चक्षुषादयः, ‘प्लवनम्’ उद्धोधः । अय-
मर्थो गरुडपुराणे एतच्छ्रुतिमूल एव सोपपत्तिको भगवता
गरुडं प्रत्युपपादितः । देहावयवोत्पत्तौ च मूर्धादिक्रम उक्तः ;
तथाहि,—

“प्रथमेऽहनि यः पिण्डस्तेन मूर्धा प्रजायते ।

ग्रीवास्कन्धं द्वितीये च^(१) तृतीये हृदयं भवेत् ॥

चतुर्थे च^(२) भवेत् पृष्ठिः^(३) पञ्चमे नाभिरेव च ।

पट्-सप्तमे कटिर्गुह्यमूर्धू चाप्यष्टमे तथा ॥

जानु-पादौ तु नवमे दशमेऽङ्गि क्षुधा भवेत् ।

देहभूतः क्षुधाविष्टो गृह्णद्वारे च तिष्ठति ॥

दशमेऽहनि यः पिण्डस्तं दद्यादामिषेण तु ।

यतो देहे समुत्पन्ने प्रेतो^(४) जौवः क्षुधान्वितः ॥

(१) क, चेतनः स पिण्डं । ख, चेतनः सन् पिण्डं । (२) क, द्वितीयेन ।

(३) क, चतुर्थेन । (४) क, श्रुतिः । ख, पृष्ठिः । (५) ख, प्रेतो ।

अतस्त्वामिष-वाग्धेन क्षुधा तस्य न नश्यति ।

एकादशं द्वादशञ्च प्रेतो भुङ्क्ते दिनद्वयम्” ॥ इति ।

नारायणेन रचिता श्रुतिमात्रोपजीविना ।

अस्यष्टपद-वाक्यानां पिण्डोपनिषद्दीपिका ॥

इति पिण्डोपनिषदो दीपिका सम्पूर्णा ॥ २० ॥

आत्मोपनिषत् ।

ओम् अथाङ्गिरा-(१) स्त्रिविधः पुरुषः ; तद्यथा,-
वाद्यात्मा, अन्तरात्मा, परमात्मा चेति ।

आत्मत्रयी परात्मोपनिषत् खण्डत्रयान्विता ।

अष्टाविंशी ग्रन्थसङ्घे शाखा शौनकवर्त्तिता ॥ १ ॥

पिण्डग्रहणे विरक्तस्य परमात्मानं बोधयितुं शाखाचन्द्र-
न्यायेन आत्मद्वयं निरूप्य निरञ्जनं संसारातीतं परमात्मानं
निरूपयितुमियमारभ्यते, अथाङ्गिरा इति । 'अथ' ब्रह्मणा
देवर्षीन् प्रति पिण्डनिरूपणानन्तरं तद्विमोक्षार्थी अङ्गिरा
उवाचेति शेषः । वाद्यात्मादयो वक्ष्यमाणलक्षणाः ।

त्वगस्थि-(२) मांस-मज्जा-लोमाङ्गुल्यङ्गुष्ठ-पृष्ठि-वंश-नख-
गुल्फोदर-(३) नाभि-मेढ्र-कट्यूरु-कपोल-भ्रू-ललाट-बाह्व-
पार्श्व-(४) शिरो-धमनिकाक्षौणि श्रोत्राणि भवन्ति, जायन्ते,
म्रियन्ते, इत्येष वाद्यात्मा नाम ।

प्रथमः खण्डः ॥ १ ॥

(१) क, ख, ग, ङ, अथैवाङ्गिरा । (२) क, ख, त्वक् चर्म । (३) क गुल्फोदर-
(४) क, ख, ग, भ्रू-ललाट-बाह्व-पार्श्वे ।

जायते म्रियते इति, प्रत्याहारेण षड्भावविकारा यास्वीकृता
गृह्यन्ते । ते यथा, “जायते, अस्ति, वर्धते, विपरिणमते, अप-
क्षीयते^(५) नश्यति च” इति । यत्र पञ्चविंशतिस्वगादयो भवन्ति,
षड्भावविकाराश्च, स बाह्यात्मा नाम इत्यन्वयः ॥ १ ॥

अथान्तरात्मा नाम पृथिव्यप्-तेजो-वायुाकाश-^(५)
मिच्छा-द्वेष-सुख-दुःख-काम-मोह-विकल्पनादिभिः स्मृति-
लिङ्गोदात्ता-^(६)ऽनुदात्त-ह्रस्व-दीर्घ-श्रुत-स्वलित-^(७)गजित-
स्फुटित-मुदित-नृत्य-गीत-वादित्र-प्रलय-विजृम्भितादिभिः
श्रोता घ्राता रसयिता मन्ता बोद्धा कर्त्ता विज्ञानात्मा
पुरुषः पुराणं न्यायो मीमांसा धर्मशास्त्राणीति श्रवण-
घ्राणाकर्षण-कर्मविशेषणं करोति, एषोऽन्तरात्मा नाम ।

द्वितीयः खण्डः । २ ॥

पृथिव्यादि-विजृम्भितादि-पर्यन्तेरुपलक्षितः ‘विज्ञानात्मा’
बुद्धिमयः ‘कर्म्म’ सामान्यं श्रवणादि-लक्षणं यः करोति, सोऽन्त-
रात्मैत्यन्वयः । २ ॥

(५) क, अपरोक्षीयते । (६) क, ख, पृथिव्यप्तेजोवायुाकाश- (७) क, ख, ग,
स्फुटितलिङ्गोदात्ता । (८) क, ख, ग, म, स्वलित ।

अथ परमात्मा नाम, यथाक्षरमुपासनीयः । स च प्राणायाम-प्रत्याहार-समाधि-योगानुमानाध्यात्म-चिन्त-
कम् ।

ननु परमात्मा वाङ्मनसः^(१) गोचरातीतत्वात् कथं ज्ञेयः ? इत्याशङ्क्याह, यथेति । 'यथाक्षरम्' यथोपदेशम् 'उपासनीयः' उपास्यो ज्ञेयः, तं त्वोपनिषदं पुरुषं पृच्छामीति तस्य वेदैक-
गम्यत्वात्, मनसैवानुद्गृह्यमिति श्रुतेः असंस्कृतेन च मनसा अग्राह्यत्वात् संस्कारानाह, प्राणायामेति । प्राणायामादिभि-
र्योगानुमानेन च अध्यात्मचिन्तकं प्रति प्रकाशते इति शेषः ।

वटकणिका श्यामाक-तण्डुलो बालायशत-सहस्र-
विकल्पनादिभिर्न लभ्यते, नोपलभ्यते, न जायते, न म्रियते,
न शुष्यते, न क्षिद्यते,^(२) न दह्यते, न कम्पते, न भिद्यते, न
क्लिद्यते, निर्गुणः साक्षी भूतः शुद्धो निरवयवात्मा केवलः
सूक्ष्मो निष्कलो निरञ्जनो निरभिमानः शब्द-स्पर्श-रूप-
रस-गन्ध-वर्जितो निर्विकल्पो निराकाङ्क्षः ।

नन्वसो विभुर्निश्चायिक-प्रमाणः कथमप्रत्यक्षः ? इत्याशङ्क्याह
वटकणिकेति । यथा 'वटकणिका' वटबीजं सूक्ष्मापि महान्

वटं सृते, एवमसौ सूक्ष्मोऽपि जगत् सृते । श्यामाक-तच्छुलोऽति-
सूक्ष्मोऽपि महान्तं स्तम्भं सृते, तद्वदसावित्यर्थः ।

ननु वीजवृद्धौनां प्रत्यक्षोऽपि किं न स्यात् ? अत आह,
बालायेति ।

“बालाग्र-शतभागस्य शतधा कल्पितस्य च ।

भागो जीवः स विज्ञेयः स चानन्ताय कल्पते” ॥

इति श्रुतेः । अतिसूक्ष्मत्वात् सर्वथा अप्रत्यक्ष इत्यर्थः । न
लभ्यते कर्मेन्द्रियैः, नोपलभ्यते ज्ञानेन्द्रियैः, जन्म-मरण-शोष-
क्षेद-दाह-कम्प-भेद-च्छेद-निषेधैः क्रियामात्रं निषिद्धम् । ‘साक्षी’
साक्षाद्दृष्टा ‘भूतः’ सिद्धः ‘शुद्धः’ सहजागन्तुक-मलरहितः ‘निर-
वयवात्मा’ सावयवात्मभेदशून्यः ‘केवलः’ सजातीय-विजातीय-भेद-
शून्यः ‘सूक्ष्मः’ दुर्लभ्यः ‘निष्कलः’ षोडशकला-रहितः ‘निरञ्जनः’
आगन्तुक-मलरहितः ‘निरभिमानः’ अहङ्कार-दोष-रहितः
शब्देति बाह्येन्द्रिय-दोष-रहितः ‘निर्विकल्पः’ मनोदोष-रहितः
‘निराकाङ्क्षः’ आकाङ्क्षादि-बुद्धिदोष-रहितः ।

सर्वव्यापौ सोऽचिन्त्योऽवर्ण्यश्च, पुनात्यशुद्धान्यपूतानि,
निष्क्रियः संस्कारो नास्ति, इत्येष परमात्मा पुरुषो नाम,
एष परमात्मा पुरुषो नाम^(१) ।

तृतीयः खण्डः ॥ ३ ॥

इत्यथर्ववेदे आत्मोपनिषत् समाप्ता ॥ २१ ॥

(१) क. ख. संस्कारो नास्ति, संस्कारो नास्ति, इत्येष परमात्मा पुरुषो नाम ।

ननु सूक्ष्मेत् कथमाकाशादीनामात्मप्रदः ? इत्यत आह,
सर्वव्यापीति । अत एव विकल्पनादिभिरित्युक्तं^(१) वस्तुतस्तु
अणु-महत्त्वादि-परिमाण-रहित एव स्वमहिम्ना सर्वं व्याप्नोति
भगवान् ; अतएव 'सः' ईश्वरः अचिन्त्योऽवर्ण्यश्च, 'अशुद्धानि'
चाण्डालादीनि 'अपूतानि' पापादिदुष्टानि सत्त्वानि 'निष्क्रियो-
ऽपि ध्यानस्थः पुनाति । यद्यपि आगमशास्त्रे ज्ञानात्मापि चतुर्थ
उक्तः शरीरान्तःकरण-जीव-परमात्म-भेदेन, तथापि जीव-परमा-
त्मनोरभेदमाश्रित्य इह त्रिविध एवोक्तः । तदुक्तं गीतासु,-

“हाविमौ पुरुषौ लोके शरयाक्षर एव च ।

क्षरः सर्वाणि भूतानि, कूटस्थोऽक्षर उच्यते ।

उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः परमात्मेत्युदाहृतः” ॥ इति ॥

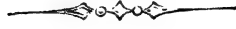
इदमात्मचतुष्टयं प्रणवस्याकारोकार-मकारात् परं विन्दु-
नाद-शक्ति-शान्तास्थावस्था-चतुष्टयात्मकं द्रष्टव्यम् । 'संस्कारः'
पूर्वप्रज्ञा, स नास्ति स्वतोऽसङ्गत्वात् । द्विरुक्तिः समाप्तार्था ।

नारायणेन रचिता श्रुतिमान्नोपजीविना ।

अस्पष्ट-पद-वाक्यानामात्मोपनिषद्दीपिका ॥

इत्यात्मोपनिषदो दीपिका सम्पूर्णा ॥ २१ ॥

रामपूर्वतापनीयोपनिषत् ।

ओं चिन्मयेऽस्मिन् महाविष्णौ जाते दशरथे चरौ ।

रघोः कुलेऽखिलं राति राजते यो महीस्थितः ॥ १ ॥

स राम इति लोकेषु विद्वद्भिः प्रकटीकृतः ।

राक्षसा येन मरणं यान्ति खोद्रेकतोऽथवा ॥ २ ॥

ओं श्रीराम-तापनीयेऽस्मिन् पञ्चत्रिंशत्तमे मते^(१) ।

आद्यवर्षे तथा खण्डा दश पूर्वाभिधे मताः ॥ १ ॥

“यस्याश्रसि शयानस्य योगनिद्रां वितन्वतः ।

नाभिहृदाम्बुजादासीत्^(२) ब्रह्मा विश्वसृजां पतिः ॥

यस्यावयव-संस्थानैः कल्पितो लोक-विस्तरः ।

तच्चै भगवतो रूपं विशुद्धं सत्वमूर्जितम्^(३) ॥

एतन्नावावताराणां निधानं^(४) बीजमव्ययम्” ॥ इति स्मृतेः

(१) ख, मतः । (२) क ख, नाभिहृदाम्बुजादासीत् । (३) क, मूर्जितम् ।

४ क, विधान ।

नारायण-कथनानन्तरं सदवतार-कथनावसरे प्राप्ते मुख्यत्वा-
द्रामावतारमादौ निरूपयति, चिन्मये इति । श्रीरामस्वरूपन्तु
नारसिंहे निर्णीतम् । 'दशरथे' अधिकरणे 'रघो' दिलीपात्म-
जस्य सूर्यवंशस्य कुल 'त्रिन्मये' ज्ञानस्वरूपे 'महाविष्णौ'
मानावतार-मूलकारणे हरी जाते सति रामाभिधा प्रवृत्तेति^(१)
शेषः । अनेनास्य पूर्णावतारता सूचिता । तस्य निर्व्वचनम्
अखिलं रातीत्यादि ।

'सः' हरिः विद्वद्भिः लोकेषु राम इति प्रकटीकृतः । 'महो-
स्थितः' भूमौ नित्यं वसन् 'राति' ददाति साधुभ्योऽखिलं वाञ्छि-
तम्, 'राजते' शोभते च, इत्यन्वर्थता-ययणेन राम इति लोकेषु
विद्वद्भिः स्मृतः । रातेः प्रकृति-मात्रशेषः, महोस्थित-शब्दस्या-
द्याक्षरशेषः ।

राक्षस-मरण-शब्दयोराद्याक्षर-शेष इत्याह, राक्षसा इति ।
"रामो राक्षस-मर्हन्" इति प्रसिद्धेः । अथवा डित्यादि-शब्दवद्-
यदृच्छागद् एवायं न क्रिया-शब्दः, गुणातिशयात्^(२) प्रसिद्धिं
गत इत्याह, स्वेति । 'स्वोद्वेकतः' स्वमहिमतो गुणातिशयाद्वा
अनलाकादिरिव । १॥२॥

रामनाम भूवि ख्यातमभिरामेण वा पुनः ।

राक्षसान् मर्त्यरूपेण राजर्मनसिजं यथा ॥ ३ ॥

(१) क. रामाभिधा प्रवृत्तेति । ख, रामाभिप्रवृत्तेति ।

(२) ख. एवायं न शब्दगुणातिशयात् ।

प्रभाहीनांस्तथा कृत्वा राज्यार्हाणां महीभृताम् ।

धर्ममार्गं चरित्रेण ज्ञानमार्गञ्च नामतः ॥ ४ ॥

स्वस्य^(१) ध्यानेन वैराग्यमैश्वर्यं स्वस्य^(२) पूजनात् ।

तथा रामस्य^(३) रामाख्या भुवि स्यादथ तत्त्वतः ॥ ५ ॥

राम इति नाम भुवि 'ख्यातं' प्रसिद्धिमागतं, नत्वयं क्रिया-
निमित्त इत्यर्थः । चतुष्टयो शब्दानां प्रवृत्तिरिति पक्षे गुण-
क्रिया-जाति-शब्दवद्यदृच्छाशब्दोऽस्ति स्वरूपनिमित्तः । निमित्तान्तरमाह, अभिरामिणेति । रमयतीति रामः, ज्वलित-
कसन्तेभ्यो णः । विग्रहान्तरं राक्षसानिति । राक्षसान्
मर्त्यरूपेण रामः, आद्याक्षरशेषः । 'मनसिजं चन्द्रं' "चन्द्रमा
मनसो जातः" इति मन्त्रवर्णात्, यथा प्रभाहीनं करोति, तथा
राक्षसान् प्रभाहीनान् कृत्वा बिख्यातो यः स राम इत्यर्थः ।
निमित्तान्तरमाह, राज्यार्हाणामिति । धर्ममार्गमिति । स्वस्य
चरित्रेण यत्नेन धर्ममार्गं राति, 'नामतः' उच्चारितात्^(४) ज्ञान-
मार्गं राति, स्वस्य ध्यानेन वैराग्यं राति, स्वस्य पूजनात् ऐश्वर्यं
'राति' ददाति, राज्यार्हाणां महीभृतां तथेति समुच्चये । अतो-
ऽस्य रामस्य रामाख्या भुवि स्यात् । अथ 'तत्त्वतः' वस्तुतः
अर्थत उच्यते इति शेषः ॥३॥४॥५॥

(१) क, ग, ड, यथा ।

(२) क, ग, ड यस्य ।

(३) क, ग, रामस्य ।

(४) क, उच्चारितो ।

रमन्ते योगिनोऽनन्ते नित्यानन्दे चिदात्मनि ।

इति रामपदेनासौ परं ब्रह्माभिधीयते ॥ ६ ॥

रमन्ते इति । ‘अनन्ते’ देश-काल-कृत-परिच्छेद-शून्ये ‘नित्ये’ नियते अवयव-धिकार-शून्ये च, ‘आनन्दे’ सुखैकरूपे ‘चिदात्मनि’ चिदुघने अमूर्त्तब्रह्मणि ‘योगिनः’ निरुद्धेन्द्रिय-यामाः ‘रमन्ते’ ध्यानेन लप्स्यन्ति ; ‘इति’ हेतोः रामपदेन ‘असावेव’ दशरथात्मजः ‘परं’ मुख्यं ब्रह्म अभिधीयते, अधिकरणे घञ् ।

ननु मूर्त्तस्य कथमानन्यादि ? नन्वमूर्त्तस्यापि कथमान-
न्यादि ? इति चेत् समः समाधिः, अपरिदृष्टार्थ-स्वीकारस्तूभय-
त्रापि समः ; तस्मात् “हावेव ब्रह्मणो रूपे मूर्त्तञ्चामूर्त्तञ्च” इति
शुतेरसङ्कोच एव न्यायः, वचनानि त्वपूर्वत्वादिति न्यायाद लौ-
किकार्थ-बोधनं शुतेरलङ्कार एव ॥ ६ ॥

चिन्मयस्याद्वितीयस्य निष्कलस्याशरीरिणः ।

उपासकानां कार्यार्थं ब्रह्मणो रूपकल्पना ॥ ७ ॥

रामशब्दार्थं निरूप्य ब्रह्मणः कथं शरीरित्वमित्याशङ्क्य उत्तर-
माह, चिन्मयस्येति । चिन्मयस्य ब्रह्मणः ‘रूपकल्पना, मायिकं
रूपमित्यर्थः । स्वरूपानतिरिक्तया मायाशक्त्या नरस्यैवैकस्यापि
विरुद्ध-नानाधर्माविरोध इति भावः । ७ ॥

रूपस्थानां देवतानां पुंस्त्यङ्गास्त्वादि-कल्पना ।

तदायुधादिकमपि कल्पितमेवेत्याह, रूपस्थानामिति । रूपे तिष्ठन्तीति रूपस्थाः, तासां, देवतानां पुंस्त्वकल्पना यथा रामः पुमान्, स्त्रीत्वकल्पना यथा सीता स्त्री, अङ्गकल्पना यथा त्रिनयन-चतुर्भुजत्वादि रुद्र-विष्णुादीनाम्, अस्त्वकल्पना यथा शार्ङ्गं धनुः, नन्दकः खड्गः ; आदिशब्दाङ्गवर्ण-दाहनादि-कल्पना ।

द्वि चत्वारि षडष्टासां^(१) दश द्वादश षोडश ॥ ८ ॥

अष्टादशापि^(२) कथिता हस्ताः शङ्खादिभिर्यताः ।

सहस्रान्तास्तथा तामां वर्ण-वाहन-कल्पना ॥ ९ ॥

उक्तमर्थमुदाहरति द्वि चत्वारितीति । ‘आसां’ देवतानां ‘द्वि’ द्वौ हस्तौ कथिताविति विपरिणामोऽविभक्तिकश्च निर्देशः । तथा ‘चत्वारि’ चत्वारो हस्ताः कथिताः, यथा हरेर्लिङ्गव्यत्ययः । तथा तासां षड्भुजाः कथिताः, यथा मूर्त्तिभेदानामम्बिकाया अष्टहस्ताः पुरुषोत्तमस्य दश शङ्करस्य द्वादश षोडशाष्टादश चण्डिकामूर्त्तिभेदानाम् । ‘शङ्खादिभिः’ आयुधैः । सहस्रहस्ता विश्वरूपस्य । ‘वर्णाः’ श्याम-श्वेतादयः, ‘वाहनानि’ पक्षीन्द्रादीनि तेषां कल्पना न तु वस्तुवृत्तिः ॥ ८ ॥ ९ ॥

शक्ति-सेना-कल्पना च ब्रह्मण्येवं हि पञ्चधा ।

कल्पितस्य शरीरस्य तस्य सेनादि-कल्पना ॥ १० ॥*

(१) क, ग, ड, षडष्टानां ।

(२) क, ग, च, अष्टादशाभी ।

* ग चिह्नित-मुल्लपुल्लके दशमस्रोकात् पर प्रथम अष्टमसाम्नि-मुच्यते ऽहो विद्यते, मानात्र ।

शक्तेरपि कल्पना, स्वरूपातिरिक्तायाः पृथक् शक्तेरभावात्
तस्याः पार्थक्यं कल्पते । अथवा, प्रभु-मन्त्रोत्साह-लक्षणास्तिस्त्रः
शक्तयः, तासां कल्पना, 'सेना' सैन्यं, तस्याः कल्पना । एवं ब्रह्माणि
पञ्चधा कल्पना, रूपकल्पना ।१। पुंस्यङ्गास्त्रादि-कल्पना ।२।
वर्णवाहन-कल्पना ।३। शक्ति-कल्पना ।४। सेना-कल्पना चेति ।५।
अथवा, ब्रह्मण्येवं हि पञ्चधेति परेणान्वेति । ब्रह्माणि पञ्चायतन-
भेदेन कल्पितस्य देहस्य सतः तस्य सेनादि-कल्पना ॥ १० ॥

ब्रह्मादीनां वाचकोऽयं मन्त्रोऽन्वर्थादि-सञ्ज्ञकः^(१) ॥

जप्त्व्यो मन्त्रिणा नैवं विना देवः प्रसीदति ॥ ११ ॥

‘ब्रह्मादीनां’ स्थावरान्तानां वाचकोऽयं ‘मन्त्रः’ राममन्त्रः ।
वक्ष्यति हि “तथैव रामयोजस्थं जगदेतच्चराचरम्” इति ।
यद्वा “इति रामपदेनासौ परं ब्रह्म” इत्यादीनां पूर्वोक्तानामर्थानां
‘वाचकः’ रामनामात्मको मन्त्रः । आदिशब्दः पूर्वोक्तसन्निवेशा-
पेक्षः^(१) ।

यद्वा ‘ब्रह्म’ अद्वैत-परमानन्दात्मा, तदादीनां वक्ष्यमाण-सप्त-
चत्वारिंशद्गूढानां, “स्मन्ते योगिनोऽनन्ते^(२)” इत्याद्युक्तस्य
मूलव्यूहस्य च वाचकः, ‘अन्वर्थ’ सर्वार्थानुगतं ब्रह्म तत्त्वादि-
प्रपञ्चजातं, तस्य ‘सञ्ज्ञा’ ज्ञानं यस्मात् सोऽन्वर्थसञ्ज्ञः, स्वार्थे
कः, सर्ववाचक इत्यर्थः ।

(१) ख. मञ्जुञ्जकः । २ क पूर्वोक्तसन्निवेशोक्तपः । (३) क. ख. योगिनो यव ।

यहा इन्द्रगर्भा बहुव्रीहिः, अन्वर्थं सञ्ज्ञकः, आदिमञ्ज्ञकश्च, अन्वर्थता “मननाच्चाणनाम्नन्” इति, “राक्षसा मरणं यान्ति” इत्यादिषु; आदिमञ्ज्ञकः आदिमन्त्रत्वात् । स च ‘मन्त्रिणा’ गुरुतो लब्धमन्त्रेण जप्तव्यः । विपक्षे बाधकम् एवमिति । ‘एवं विना’ अर्थस्मरण-पूर्वकमन्त्रजपं विना ‘देवः’ परमेश्वरः न प्रसीदति । ११ ।

क्रिया-कर्मणि-कटृणामर्थं मन्त्रो वदत्यथ^(१) ।

मननाच्चाणनाम्नन्तः सर्व्ववाच्यस्य वाचकः ॥ १२ ॥

‘क्रिया’ आह्वानादिरूपा, ‘कर्म’ रक्षीमारणादि, ‘इति’ इद-मात्मकं कर्तृणां सतां देवानाम् अर्थं मन्त्रो वदति । मन्त्रत्वं कस्मादत आह, अथेति । ‘मननात्’ बोधनात् ‘चाणनात्’ त्राणात् मन्त्रः, त्राणस्य कारणं चाणनं, मननेन त्रायते इति विग्रहः । आद्यः सम्पदादित्वात् क्तिवन्तः, अन्यः सुपिस्थ इति कान्तः । सर्व्वस्य ‘वाच्यस्य’ वक्तव्यस्य व्यूहदयात्मकस्य वाचकः प्रणववत् ब्रह्माभिधायकत्वात् ब्रह्मणि च सर्व्वान्तर्भावा-दित्यर्थः ॥ १२ ॥

मोभयस्यास्य देवस्य विग्रहो यन्त्रकल्पना ।

विना यन्त्रेण चेत् पूजा देवता न प्रसीदति ॥ १३ ॥

(१) कचिज्जितपुस्तके, क्रिया-कारण-कर्तृणामर्थमन्त्रो वदत्ययम् । ग, च चिज्जित-पुस्तकद्वये क्रिया कर्मस्य कर्तृणामर्थं मन्त्रो वदत्ययम् । घ चिज्जितपुस्तके च क्रिया कर्मणि-कर्तृणामन्त्रमर्थो वदत्ययम् ।

सेति । 'सा' यन्त्रकल्पना उभयस्य^(१) पुष्पत्वचात्मकस्य मूर्त्तीत्मकस्य मूलस्थूल-व्यूहात्मकस्य वा अस्य देवस्य^(२) 'विग्रहः' शरीरं, यन्त्रस्थ-देवानां^३ सेनारूपत्वात्, तस्य सेनादि-कल्पनेति श्रुतेः सर्वदेव-शरीरमित्यर्थः^(४) ।

अथवा 'सः' मन्त्रः 'अभयस्य' निर्भयस्य 'देवस्य' रामस्य 'विग्रहः' शरीरं "मूर्त्ति" मूलेन^(५) कल्पयेत्" इति स्मृतेः, ततो यन्त्रकल्पना कर्त्तव्या, अयं विधिः । अकरणे बाधकं, विनेति ॥ १३ ॥

स्वभूर्ज्योतिर्मयोऽनन्तरूपी स्वेनैव भासते ।

जीवत्वेनेदमो यस्य सृष्टि-स्थिति-लयस्य च ॥ १४ ॥

कारणत्वेन चिच्छक्त्या रजःसत्त्व-तमो-गुणैः ।

देवस्वरूपमाह, स्वभूरिति । 'स्वयम्' अन्यनिरपेक्षः 'भवति' विद्यते स्वभूः, 'ज्योतिर्मयः' प्रकाशात्मा, 'अनन्तः' देशतः कालतश्च परिसमाप्तिरहितः । अनन्त इत्येव वक्तव्ये रूपीतिपदं रूपः वत्त्वेऽप्यनन्तताऽव्याहृतिसूचनार्थम् । स्वेनैव भासते नत्वन्येन स्वप्रकाशत्वात् । अथच 'स्वभूः' विन्दुः 'ज्योतिर्मयः' रेफमिलितः आकारेण निरूपितो मध्य आलिङ्गितो रामितिमन्त्रः 'स्वेनैव' स्वात्मनैव भासते, शब्दस्य हि स्वं स्वं रूपमर्थो वाच्यश्चेति^(५) । यदा स्फोटस्य ब्रह्मरूपत्वात्, तस्य च स्वप्रकाशत्वात् ।

(१) क, उपास्य । ख, उपस्य । (२) ख, व्यूहात्मकस्य वायुदेवस्य ।

(३) ख, सर्वदेवमयं देवशरीरमित्यर्थः । (४) क, ख, मूर्त्तिमूलेन ।

(५) ख, वाच्यश्चेति ।

जीवत्वेनेति । यस्य जीवत्वेन स्थित्युत्पत्ति-लयस्य च कारणत्वेन चिच्छक्त्या रजः-सत्त्व-तमो-गुणैः यथासङ्गं-मिदं वर्त्तते, यस्य चिच्छक्त्या जीवत्वेन गुणैः कारणत्वेन च 'इदं' सर्व्वं भातीत्यर्थः । कथं भूतम् इदम् ? 'ओं' परमात्मरूपमेव, वस्तु-गत्या यथैवोद्धारः, (१) तथैव रामबीजमिति ।

यथैव वटबीजस्यः (१) प्राकृतस्य मच्चाद्रुमः ॥ १५ ॥

तथैव रामबीजस्यं जगदेतच्चराचरम् ।

रेफारूढा मूर्त्तयः स्युः शक्तयस्तिस्त्र एव चेति ॥ १६ ॥

वटबीजं दृष्टान्तमाह, यथैवेति । प्राकृतः प्रकृतेर्वटबीजा-दुत्पन्नः । १४ ॥ १५ ॥

रेफारूढा इति । रेफोपरिस्थाः 'रः' कृष्णः 'आ' ब्रह्मा (१) 'मः' महेश्वरः तिस्त्रो मूर्त्तयः, तिस्त्रः 'शक्तयः' उत्पत्ति-स्थिति-संहारशक्तयः । १६ ॥

सीता-रामौ तन्मयावच पूज्यौ

जातान्याभ्यां भवनानि द्विसप्त ।

स्थितानि च प्रवृत्तान्येव (२) तेषु

ततो रामो मानवो माययाऽधात् ॥ १७ ॥

(१) स्व, यथैकार । (२) ग. वटबीजस्यः । (३) स्व. ऽकृष्णः आ। ब्रह्माद्य ।

(४) ग. च, प्रवृत्तान्येव ।

सीता-रामो 'तन्मयो' प्रकृति-पुरुषमयो अथ बीजेन^(१)
 पूज्यो बीजस्य मूर्त्तित्वात् "मूर्त्तिं मूलेन^(२) कल्पयेत्" इत्युक्तेः ।
 'आभ्यां' सीतारामाभ्यां 'द्विसप्त' द्विरावृत्तानि सप्त, चतुर्दशेत्यर्थः,
 'जातानि' उत्पन्नानि, 'स्थितानि च' तयोरेव स्थितिं प्राप्तानि,
 'प्रहतानि' लौनान्येव, 'तेषु' अकारोकार-मकारेषु ब्रह्म-
 विष्णु-महेश्वरेषु ; 'ततः' कारणात् रामो 'मायया मानवो
 ऽधात्' कपटेन मानवोऽहमिति दध्यौ । १७॥

जगत्-प्राणायामनेऽस्मै^(३) नमः स्या-

न्नमस्तुक्त्वं प्रवदेत् प्राग्गुणेन इति ॥ १८ ॥ २ ॥

'जगत्-प्राणाय' जगतां प्राणाय आत्मने 'अस्मै' रामाय नमनं
 'नमः' नमस्कारः स्यात्, कर्त्तव्य इत्यर्थः । नमस्तु, कृत्विति शेषः,
 नमस्कारन्तुं कृत्वा 'प्राक् गुणेन' गुणेभ्यः प्राग्गुणेण ब्रह्मणा सह
 ऐक्यं नमस्यदेवताया वदेत् । नमस्तुक्त्वमिति पाठे स्पष्टोऽर्थः ।
 इति शब्दः खण्डसमाप्तौ । १८ ॥ २ ॥

जीवावाचि नमो नाम^(४) चात्मा रामेति गीयते ।

तदात्मिका या चतुर्थी^(५) तथा चायेति कथ्यते ॥ १९ ॥

मन्त्रपदार्थमाह, जीवावाचीति । 'नमो नाम' नम इति
 नाम, नम इति प्रादिपदिकम्, 'जीवावाचि' जीवमावक्ति, तस्य

(१) क, अथ बीजेन । (२) क, मूर्त्तिमूलेन । ख, मूर्त्तिमूले । (३) ग, तस्मै ।

(४) क, जीवावाचि नमो नाम । ग, जीवावाची नमो राम । ख, जीवावाचि नमो नाम ।

नामत्वात् नत्वाभिधानम्^(१) । रामेति नाम्ना च आत्मा गीयते ।
 'तदात्मिका' तेन रामेण आत्मना सह^(२) ऐक्यमापन्ना एकपदतां
 गता या चतुर्थी-विभक्तिः आयेति^(३), तथा तथा कथ्यते तथो-
 च्यते, जीवात्म-परमात्मनोरैक्यमेवाच्यते ; तेन यस्तत्त्वमस्यादि-
 वाक्यार्थः, स एवास्य मन्त्रस्यार्थ इत्यर्थः । १८ ॥

मन्त्रोऽयं वाचको रामो वाच्यः स्याद्योग एतयोः ।

फलदश्चैव सर्व्वेषां साधकानां न संशयः ॥ २० ॥

वाक्यार्थमाह, मन्त्रोऽयमिति । अयं मन्त्रो वाचको रामस्य ;
 रामोऽस्य मन्त्रस्य वाच्यः स्यात् ; 'एतयोः' वाच्य-वाचकयोः 'योगः'
 योजनमात्मना सहैक्यापादनं, सर्व्वेषां साधकानां फलप्रदः
 इति निश्चितमेव, तत उक्तम्,

“देवता-गुरु-मन्त्राणां भावयेदैक्यमात्मना” । इति । २० ॥

यथा नामी वाचकेन नाम्ना योऽभिमुखो भवेत्^(४) ।

तथा बीजात्मको मन्त्रो मन्त्रिनोऽभिमुखो भवेत् ॥ २१ ॥

यथेति । यथा यः 'नामी' नामवान्, स वाचकेन नाम्ना
 आकारितः सन् अभिमुखो भवेत् आकारयितुरिति शेषः । यद्वा,
 'आययति' आकारयति आय्, अय्यगतावाङ्पूर्वः क्षिप्, तस्य,

(१) क, नत्वा भिधानं । (२) क, तेन रामेण सह । (३) क, च, रामायेति ।

(४) क, यथा रामो वाचकेन नाम्ना योऽभिमुखो भवेत् ।

आकारयितुरित्यर्थः । तथा बीजात्मकः नामवज्ज्ञातव्यं, येन आकारितो देवो मन्त्रिणांऽभिमुखः शीघ्रफलदो भवेदिति पदार्थ-वाक्यार्थ-ज्ञानफलमुक्तम् । २१ ॥

बीज-शक्ती^(१) न्यसेद्दक्ष-वामयोस्तनयोरपि ।

कीलो मध्ये^(२) विना भाव्यः^(३) स्ववाञ्छा-विनियोगवान् ॥ २२ ॥

न्याममाह, बीजेति । ‘बीजम्’ आद्यपदं, ‘शक्तिः’ उत्तर-पदम्^(४) तदुक्तं शौनककल्पे,—

“जानीयात् प्रथमं वर्णं बीजं शक्तिं नतिन्तथा” । इति ।

बीजं दक्षिणस्तने, शक्तिं वामस्तने न्यसेत् । केचन आयेति शक्तिमाहुः । कील इति । कीलो य इति वर्णो ‘मध्ये’ स्तनयोर्मध्ये विनाभाव्यः, नियमेन न्यसनीयः । न केवलं हृदि कीलो न्यास्यः, किन्तु स्वस्य ‘वाञ्छा’ अभिलाषो विनियोगश्च, तावपि न्यास्यावित्याह, स्वेति । प्रयोगस्तु, श्रीराम-प्रीत्यर्थं लक्ष्मादि-प्राप्तये वा जपे पूजायां वा विनियोग इति हृदि स्मर्त्तव्यमिति । यदा ननु हृदये कीलन्यामस्य किं प्रयोजनम् ? अत आह, स्वेति । स्वस्य या ‘वाञ्छा’ साधकस्य योऽभिलाषः, तस्याः^(५) यो ‘विनियोगः’ विशेषेण नियोगः भवेदिति^(६) प्रेरणं, तद्वा न साधकेच्छा-पूरक इत्यर्थः । २२ ॥

(१) क, घ, बीजशक्तिः । (२) क, मध्यं । (३) क, ड, भाव्य ॥ (४) ख, उत्तमपदं ।

(५) क, ख, तस्य । (६) ख, भावयेति ॥

सर्वेषामेव मन्त्राणामेव साधारणः क्रमः ।

अत्र रामोऽनन्तरूपस्तेजसा वक्त्रिणा समः ॥ २३ ॥

सत्वनुष्णगु^(१) विश्वश्चेदग्नीषोमात्मकं जगत् ।

उत्पन्नं शीतया भाति चन्द्रश्चन्द्रिकया यथा ॥ २४ ॥

सर्वेषामिति । वीजं, शक्तिः, कोलकमिति त्रयं स्ववाच्या-
विनियोगाभ्यां सहितमुक्तस्थानेषु न्यसनीयमिति, सर्वमन्त्रस्य^(२)
साधारणो विधिरित्यर्थः । उद्धारः शिष्टन्यासा^(३) ऋष्यादयः
षडङ्गानि च यथा,—

“अनन्तो न्यासतः^(४) सेन्दुवीजं रामाय हृन्मनुः ।

षडक्षरोऽयमादिष्टो भजतां कामदो मणिः ॥

ब्रह्मा प्रीक्तो मुनिश्छन्दी गायत्रं देवता मनोः ।

देशिकेन्द्रैः समाख्यातो रामो राक्षस-मर्दनः ॥

दीर्घभाजा स्ववीजेन कुर्यादङ्गानि षट् क्रमात् ।

ब्रह्म-रन्ध्रे भ्रुवोर्मध्ये हृन्नाभ्यन्तुषु पादयोः ॥

षडक्षराणि विन्यसेन्मन्त्रस्य मनुवित्तमः” ॥ इति ।

आद्यं वीजन्तु रां,^(५) तस्य ध्यानमाह, अत्रेति । ‘रामः’
दाशराधिः, ‘अनन्तरूपः’ ब्रह्मरूपः ‘तेजसा’ बलेन वक्त्रितुल्यः,
अथ च रामः ‘अनुष्णगुना’ चन्द्रेण शीतया विश्वो व्याप्तः वेष्टित-
श्चेत्, तदा पुम्प्रकृत्यात्मकं जगत् सिद्धम्, अथ ‘चन्द्रेण’ विश्व-

(१) ख, सत्वनुष्णगु ॥ (२) ख, षोमिति सर्वमन्त्रस्य ॥ (३) क, शिष्टन्यासाः ।

(४) ख, न्यासतः । (५) वीजन्तु, इति ।

विन्दनाविष्टयेत्, तदा अग्नीषोमात्मकं जगत्, तदाचकः रामिति सिद्धम् । उत्पन्नमिति पूर्वेण सम्बध्यते । स रामः 'शीता' (१) लाङ्गल-पद्मतिः, शीते शीता, ओणादिकस्तन् प्रत्ययः । तज्ज-त्वात् जनकात्मजापि शीता, तथा भाति ; दृष्टान्तश्चन्द्र इति (१) । २३॥२४॥

प्रकृत्या सञ्चितः श्यामः पीतवासा जटाधरः ।

दिभजौ (१) कुण्डली रत्नमाली धीरो धनुर्धरः ॥ २५ ॥

प्रसन्नवदनो जेता धृष्टपृष्ठक- (२) विभूषितः ।

प्रकृत्या परमेश्वर्या जगद्योन्याङ्किताङ्गभृत् ॥ २६ ॥

इदानीं ध्यानार्थं देवस्वरूपमाह, प्रकृत्येति । श्यामो वर्णेन, 'धीरः' निर्भयः ।

'धृष्टिः' प्रागल्भ्यं साच (३) 'अष्टकम्' अणिमाद्यष्टकञ्च, तेन 'विभूषितः' शोभितः । अथवा, धृष्ट्याद्यष्टकावरणेन (४) । 'प्रकृत्या' मूलप्रकृतिरूपया 'परमेश्वर्या' परमया ईश्वर्या जगतां 'योन्या' उत्पत्तिहेतु-भूतया 'अङ्कितः' चिह्नितः यः 'अङ्कः' उत्सङ्गः, तं विभक्तिः । २५ ॥ २६ ॥

हेमाभया दिभुजया सर्वालङ्कृतयाचिता ।

श्लिष्टः कमल-धारिण्या पुष्टः कोशलजात्मजः (५) ॥ २७ ॥*

(१) क, सीता । (२) क, दृष्टान्तो चन्द्र इति । (३) क, दिभुजः ।

(४) क, अष्टाष्टक । च, दृष्टादृष्ट । (५) क, च, तच्च । (६) क, धृष्ट्याद्यष्टका-वरणेन । च, धृष्ट्याद्यष्टकावरणेन । (७) क, ग, ख, कोशलजन्मजः ।

* दीपिकापुस्तकद्वयं सप्तविंश-श्लोकात् परं तृतीयलघु-समाप्तिस्त्वयकोऽङ्को विद्यते, नान्यथा ।

‘सर्वालङ्कृतयाचिता’ सर्वेण अलङ्कृतेन अलङ्कारेण ‘आचि-
तया’^(१) व्याप्तया । सर्वालङ्कृताचितया इति वक्तव्ये छान्दसो
विभक्तेर्मध्ये प्रयोगः । यदा, सर्वरलङ्कारैरलङ्कृतया, तथा ‘चिता’
चिच्छक्ति-रूपया । सर्वालङ्कृतया स्निष्ट इति युक्तः पाठः ।
‘पुष्टः’ विपुलाङ्कः, ‘कोशलजायाः’ कौशल्यायाः आत्मजः
पुत्रः ॥ २७ ॥

दक्षिणे लक्ष्मणेनाथ सधनुष्याणिना पुनः ।

हेमाभेनानुजेनैव तदा कोणत्रयं भवेत् ॥ २८ ॥

दक्षिणे इति । दक्षिणे भागे लक्ष्मणेन स्निष्टः, अर्थात् वामे
शीतया स्निष्टः । तदुक्तम्—

“वामभागे समासीनां शीतां काञ्चन-मन्त्रिभाम्” इति ।

‘तदा’ देवतात्रय उपविष्टे सति ‘कोणत्रयं भवेत्’ एकं त्रि-
कोणं भवेदित्यर्थः । अनुजेनैवेत्येवकारेण अस्मिन् त्रिकोणे देव-
तान्तर-पूजा वार्यते ॥ २८ ॥

तथैव तस्य मन्त्रस्य यस्याणश्च खंडेतया^(२) ।

एवं त्रिकोणरूपं स्यात् तं देवा ये समाययुः ॥ २९ ॥

^० क, चिह्नित मूलपुस्तक एव अष्टाविंश-श्लोकात् परं तृतीयखण्डसमाप्ति-सूचको-
ऽङ्को विद्यते, नान्यत्र ग्रन्थे ।

(१) क, अन्वितया । (२) इ, यस्यानय खंडेतया । च, तथैव तस्य मन्त्रस्य यस्याणुष
खंडेतया ।

तथैवेति । यथा बीजमुक्तम्, एवं तस्य 'मन्त्रस्य' राममन्त्रस्य शेषोऽंश उच्यते इति शेषः । तस्य कस्य ? यस्य संबन्धेतया सह अणुः 'स्व' रामस्वरूपं शब्दः, तस्य 'ङितो' विभक्तिषतुर्थप्रकवचनं, तेन सह 'अणुः' सूक्तो भागः नम्रांशो नतिः नमःशब्द इत्यर्थः । ङितो रामो नमः शब्दः स्वमन्त्रशेषोऽंश इत्यर्थः । 'एव' सति पङ्चरे मन्त्रे सिद्धे सति द्वितीयं त्रिकोणरूपं^(१) स्यात्, त्रिकोण-द्वये कोणषट्क-षड्चर-समावेशार्थं, तं देवा इति । ये देवाः तं समाग्रयुः ॥२६॥

स्तुतिं चक्रुश्च जगतः पतिं कल्पतरौ स्थितम् ।

कामरूपाय रामाय नमो माया-मयाय च ॥३०॥

नमो वेदादिरूपाय ओङ्काराय नमोनमः ।

रामाधाराय^(१) रामाय श्रीरामायात्ममूर्त्तये ॥ ३१ ॥

जानकीदेह-भूषाय रत्नोम्नाय शुभाङ्गिने ।

भद्राय रघुवीराय दशास्यान्तक-रूपिणे ॥ ३२ ॥

द्रष्टुं लब्ध्वावसरास्ते तं स्तुतिं स्तूयते यः, स स्तुतिः, तं 'स्तुतिं' स्तुतिविषयं चक्रुः । स्तुतिमाह, कामेति । 'कामेन' स्वेच्छया रूपं यस्य, तस्मै, 'रामा' स्त्री, तस्याः 'धाराय' धर्तुः, रामाधारायेति युक्तः पाठः । 'शुभाङ्गिने' शुभमङ्गमस्यास्ति शुभाङ्गी, तस्मै । छान्दसत्वात् कर्मधारयादपि मत्वर्थीयः^(१)

(१) क. द्विकोणरूपं ।

(२) घ, रामाधाराय । (३) क, मत्वर्थीयः ।

साधुः, शुभचासावक्त्री चेति वा, 'अङ्गी' प्रधान-पुरुषः
। ३० । ३१ । ३२ ।

रामभद्र ! मद्देशास ! रघुवीर ! नृपोत्तम ! ।

भो दशास्यान्तकास्माकं रक्ष, देहि श्रियञ्च ते^(१) ॥ ३३॥

त्वमैश्वर्यं दापयाथ सम्प्रत्याखरमारणम्^(२) ।

कुर्विति^(३) स्तुत्य देवाद्यास्तेन सार्द्धं सुखं स्थिताः ॥ ३४॥

रामभद्र इत्यादि सम्बोधन-चतुष्टयम् । भो भगवन् 'दशा-
स्यान्तकः।' दश आस्यानि यस्य सः दशास्यः रावणः, तस्य
अन्तक ! अस्माकं 'रक्ष' रक्षणं कुरु, 'ते' तव श्रियञ्च अस्माभ्यं
देहि । यदा 'ते अस्मान्' त्वदीयानस्मान् स्त्रियं देहीत्यन्वयः ।
त्वम् 'ऐश्वर्यम्' ईश्वरभावं 'दापय' राक्षसैर्गृहीतं प्रत्यर्पय, 'अथ
सम्प्रति' इदानीं सङ्क्षेपेण प्रार्थयामहे, 'आखरमारणं' खरो नाम
राक्षसः, तस्य मारण-पर्यन्तं कुरु^(४), भो दशास्यान्तक ! अस्माकं
रक्षेत्यादिना प्रार्थितन्तु पौरुषं पश्चात् करिष्यसि । 'इति
स्तुत्य' एवं स्तुत्वा 'देवाद्याः' मुख्यदेवाः 'तेन' रामेण सार्द्धं सुखं
यथा स्यात्तथा स्थिताः रावणवधेन निजश्रीलाभं प्रतीक्षमाणाः ।
अन्तिस्तुत्येति पाठे 'अन्ति' समीपे स्थिता इत्यन्वयः । ३३। ३४।

(१) ड, रक्षां देहि श्रियञ्च मे । (२) क, ग, च, सम्प्रत्याखरमारणं । च, सम्प्र-
त्याखरमारणम् । ड, सम्प्रत्याखरमारणम् । (३) क, ग, कुर्वन्ति स्तुत्य । च, च, कुर्वन्ति
स्तुत । ड, कुर्वन्ति स्तुति । (४) क, च, कुरु पौरुषं ।

स्तुवन्त्येवं हि ऋषयः^(१) स्तदा रावण आसुरः ।

रामपत्नीं वनस्थां यः स्वनिवृत्त्यर्थमाददे ॥ ३५ ॥

न केवलं देवाद्याः, किन्त्वन्येऽपीत्याहुः स्तुवन्तीति । यथा च देवाः स्तुवन्ति, एवमृषयोऽपीत्यर्थः । 'तदा' खरादिषु हतेषु, रावणनामा 'आसुरः' असुर एव आसुरः 'यः' प्रसिद्धः, स रामपत्नीं वनस्थां 'स्वनिवृत्त्यर्थं' स्वविनाशार्थम् आददे ॥ ३५ ॥

स रावण इति ख्यातो यदा रावाच्च रावणः ।

तद्व्याजेनेक्षितुं शीतां रामो लक्ष्मण एव च ॥ ३६ ॥

स इति । रामपत्नीं वनस्थामाददे यः, स रावण इति रावणपदव्युत्पत्तिः । 'यदा' अथवा, 'रावात्' शब्दात्, कैलास-तोल-नावसरे ईश्वरेण भारे दत्ते रौति स्म ; तेन रावणः ; ततः पूर्वन्तु दशानननामाभूत् । तदिति । 'तत्' तस्मात्, यतः रामपत्नीमाददे, तस्मात् कारणात् शीतामीक्षितुं यद्व्याजं, तेन । शीताशब्दो दन्त्यादिस्तालव्यादिरपि । ३६ ॥

विचेरतुस्तदा भूमौ देवीं सन्दृश्य चासुरम् ।

हत्वा कबन्धं श्वरीं गत्वा तस्याज्ञया तथा^(२) ॥ ३७ ॥

पूजितावीरपुत्रेण^(३) भक्तेन च कपीश्वरम् ।

आह्वय शंसतां सर्व्वमाद्यन्तं राम-लक्ष्मणौ ॥ ३८ ॥ *

(१) ऋ, सुतयः । (२) क, ग, ऊ, तथा । च, तदा ।

(३) क, ऊ, पूजितौ वीरपुत्रेण ।

* कचिद्विज्ञानमूलपुस्तक एव अष्टनिशङ्कोकात्परं चतुर्थखण्ड-समाप्ति-सूचकोऽङ्को विद्यते नान्यतः ।

विचिरतुरिति । न सीतेक्षणमुद्देश्यम्, किन्तु दशास्य-वध एवोद्देश्यः, यदर्थं देवप्रार्थनया अवतीर्णः । 'भूमौ' उपानदाद्यनन्त-
र्हितायां विचिरतुः, 'देवी' राजपत्नीं सीतां 'सन्दृश्य' इतस्ततो
विलोक्य असुरं कबन्धं हत्वा 'शवरीं' तापसीं 'गत्वा' प्राप्य
तत्र तत्स्वागतं^(१) गृहीत्वा 'तस्य' रामस्य आज्ञया 'तया' शवर्या
पूजितौ सन्तौ 'ईरः' वायुः तस्य पुत्रेण^(२) 'भक्तेन' भजन-परेण
हनूमता करणेन प्रयोज्यकर्चा वा 'कपोश्वरं' सुग्रीवम् आह्वय
'शंसताम्' अशंसतां कथितवन्तौ सर्वम् 'आद्यन्तम्' आदिद्य
अन्तद्य आद्यन्तौ तम् आद्यन्तं, वाहिताग्न्यादिषु, आदित आरभ्य
अन्तं यावत् । ३७ । ३८ ॥

स तु रामे शङ्कितः सन् प्रत्ययार्थञ्च दुन्दुभेः ।

विग्रहं दर्शयामास यो रामस्तमचिच्छिपत् ॥ ३९ ॥

ततो रामेण सुग्रीवस्य राज्ये प्रतिज्ञाते मति, स तु रामे
'शङ्कितः' बालिवधे रामस्य सामर्थ्यमस्ति नवेति सन्दिग्धः सन्
'प्रत्ययार्थं' स्वविश्वासार्यम् । 'तत्प्रत्ययार्थम्' इति पाठे 'तस्मिन्'
रामे पौरुषस्य विश्वासार्थं 'दुन्दुभेः' दैत्यस्य बालिहतस्य 'विग्र-
हम्' अस्थिपुञ्जं रामाय दर्शयामास, अयं दैत्यो बालिना हत
इति । ततो 'यः' रामो दुन्दुभेर्द्रष्टा, स 'तं'^(३) दुन्दुभिम् 'अचि-
च्छिपत्' अनतिप्रयत्नेनैव क्षिप्तवान् । अथवा 'यस्तु मातरिश्वनि'
इति निर्घण्टः ; 'यः' मातरिश्वा इव वायुरिव तूलपुञ्जं, शीघ्र-
कारी रामः 'तं' विग्रहम् अचिच्छिपत् । ३९ ॥

(१) ख, तं स्वागतं । (२) ख, तत्पुत्रेण । (३) क, दृष्टासक्त । ख, दृष्टासतं ।

सप्ततालान् विभिद्याशु मोदते राघवस्तदा ।

तेन हृष्टः कपीन्द्रोऽसौ सरामस्तस्य पत्तनम् ॥ ४० ॥

जगामागर्जदनुजो बालिनो वेगतो गृहात् ।

बाली तदा निर्जगाम तं बालिनमथाह्वे ॥ ४१ ॥

ततो बलनिष्ठये सत्यपि धानुष्कता-सन्देह-निरासार्थं सप्त-
तालान् एकेन बाणेन 'आशु' शीघ्रं 'विभिद्य' निर्भिद्य मोदते
रघोरपत्यं 'राघवः' रामः । वर्त्तमानकाल-निर्देशस्तु कल्पे
कल्पे एवं भवतीति द्योतनार्थम् । तेन सुग्रीवो हृष्टः सन्
'सरामः' रामसहितः 'तस्य' बालिनः 'पत्तनं' नगरं 'जगाम'
गतवान् । ततः 'अगर्जत्' सिंहनादं कृतवान् 'अनुजः'. कनिष्ठः,
बालिन इत्युभाभ्यां सम्बध्यते । 'वेगतः' वेगेन गृहात् जगाम,
अगर्जच्चेत्यन्वयः । 'निर्जगाम' गृहान्निर्गतः । ४०।४१ ।

निहत्य राघवो राज्ये सुग्रीवं स्थापयेत्ततः ।

हरीनाह्वय^(१) सुग्रीवस्त्वाह चाशाविदोऽधुना ॥ ४२ ॥*

आदाय मैथिलीमद्य ददत आशु^(२) गच्छत ।

'आशाविदः' दिक्कुशलान् । 'अधुना' शीघ्रं गच्छत, आशु
मैथिलीमादाय अद्य ददत, 'शु' आशु स्वरूपतो वा सन्देशतो
वा शु आदाय आशु ददतेत्यर्थः । शुशब्द आश्वर्थे । ददत,^(३)
शु, आशु, इति पदच्छेदः ।

(१) क, ग, घ, हरिणाह्वय । (२) ग, ऊ, च, ददताशुशु । (३) क, ख, ददतु ।

* दीपिका-पुस्तकद्वये एव दाक्षिणादिश्लोकान् परं पञ्चमखण्ड-समाप्ति-सूचको
ऽङ्को विद्यते नान्यत्र ।

ततस्ततार हनुमानञ्चि लङ्कां समाययौ ॥ ४३ ॥

‘ततः’ तदनन्तरं ‘हनुमान्’ ईरपुत्रः ‘अञ्चि’ समुद्रं ‘ततार’
तीर्णवान्, तीर्त्वा लङ्कां समाययौ । कथाविस्तरस्तु वाल्मीकीया-
होदधयः । ४२ । ४३ ।

सीतां दृष्ट्वासुरान् हत्वा पुरं दग्ध्वा तथा^(१) स्वयम् ।

आगत्य रामाय स्वयं^(२) न्यवेदयत तत्त्वतः ॥ ४४ ॥

अशोकवनिकायां सीतां दृष्ट्वा ‘असुरान्’ रक्तःकुमारादौन्
हत्वा ‘पुरं’ लङ्कां पुच्छाग्निना दग्ध्वा तथा स्वयं रामं प्रति
आगत्य रामाय ‘स्वयं’ स्वमुखेन तत्त्वतः ‘न्यवेदयत’ नितरां
बोधितवान् । हिःस्वयम्पदमादरातिशयार्थम् । ४४ ।

तदा रामः क्रोधरूपी तानाह्वयाथ वानरान् ।

तैः सार्द्धमादायास्तांश्च^(३) पुगीं लङ्कां समाययौ ॥ ४५ ॥

‘क्रोधरूपी’ क्रोधं रूपयति निरूपयति आत्मना दर्शयति,
तद्वर्त्मा । तैः सार्द्धं लङ्कां समाययौ । किं कृत्वा ? ‘अस्तान्’ एको-
नपञ्चाशतः प्रयोग-सन्धान्, एकोनपञ्चाशतः संहार-सन्धान् विश्वा-
मित्रोपदिष्टान् कणाश्वसतान्^(४) ‘आदाय’ गृहीत्वा । ४५ ।

(१) च, तदा । (२) क, ग, च रामेण मयः । (३) क, ग, कः, तैः सार्द्धमादा-
यास्ताञ्च । च, सार्द्धमादायास्ताञ्च मः । (४) क, कणाश्वसन्नाम ।

तां दृष्ट्वा तदधीशेन सार्द्धं युद्धमकारयत् ।

घट-श्रोत्र-सहस्राक्षजिह्वां युक्तं तमाहवे ॥ ४६ ॥

हत्वा विभीषणं तत्र स्थाप्याथ जनकात्मजाम् ।

आदायाङ्गस्थितां कृत्वा स्वपुरं तैर्जगाम सः ॥ ४७ ॥

ततः सिंहासनस्थः सन् द्विभुजो रघुनन्दनः ।

धनुर्धरः प्रसन्नात्मा सर्वाभरणभूषितः ॥ ४८ ॥ *

तामिति । 'ताम्' लङ्कां दृष्ट्वा 'तदधीशेन' रावणेन सार्द्धं युद्धम् 'अकारयत्' कृतवान्, कारितवान् वानरैरिति वा । 'घट-श्रोत्रः' कुम्भकर्णः, 'सहस्राक्षजित्' इन्द्रजित् मेघनादः । 'तैः' दानरविभीषणादिभिः ॥ ४६॥४७॥४८ ॥

मुद्रां ज्ञानमयीं याम्ये वामे तेजः-प्रकाशनम् ।

धृत्वा व्याख्यान-निरतश्चिन्मयः परमेश्वरः ॥ ४९ ॥

'याम्ये' दक्षिणे बाहौ । ज्ञानमुद्रा, तल्लक्षणन्तु,—

“तर्जन्यङ्गुष्ठकौ सक्तावग्रतो हृदि विन्यसेत् ।

वामं हस्ताम्बुजं वामे जानुमूर्धनि विन्यसेत् ।

ज्ञानमुद्रा भवेदेषा रामचन्द्रस्य वल्लभा” ॥ इति ॥

वामे 'तेजः प्रकाशनं' धनुः धृत्वा, यद्वा 'प्रकाशनं तेजः'

पुस्तकाख्यमुद्रां धृत्वा वाममुष्टिं स्वाभिमुखी कृत्वा पुस्तक-मुद्रिकाव्याख्यान-निरतः स्थितः । व्याख्यानमुद्रा तु,—

● कविक्रित मूलपुस्तके अष्टचत्वारिंशस्रोकात्परं पञ्चमखण्डं समाप्ति सूचकोऽङ्को नियते ।

“दक्षिणाङ्गुष्ठ-तर्जन्यावयलम्ने पराङ्गुलीः ।

प्रसार्य संहतोत्ताना एषा व्याख्यानमुद्रिका ।

• रामस्य च सरस्वत्या अत्यन्तं प्रेयसी मता” ॥ इति ॥

ज्ञान-व्याख्यान-पुस्तकानां युगपत् सम्भवः । धनुर्मुद्रा तु,—

“वामस्य मध्यमाग्रन्तु तर्जन्यग्रे नियोजयेत् ।

अनामिकां कनिष्ठाञ्च तस्याङ्गुष्ठेन पोडयेत् ।

दर्शयेद्वामके स्कन्धे धनुर्मुद्रेयमोरिता” ॥ इति ॥ ४६ ॥

उदग्-दक्षिणयोः स्वस्थ^(१) शत्रुघ्न-भरतौ धृतः ।

हनूमन्तश्च श्रोतारमग्रतः स्यात्त्रिकोणगम् ॥ ५० ॥

‘स्वस्थ’ रामस्य । धृत इत्यत्र धृतचामरी इति पदलोपो द्रष्टव्यः । तदुक्तम्,—

“उभौ भरत-शत्रुघ्नौ पार्श्वयोर्धृतचामरी” । इति ।

यद्वा धृङ् स्थैर्यं, व्यत्ययेन परस्मै पदम्, छान्दसः शप्लक् ।

‘धृतः’ स्थिरीभूय तिष्ठतः । हनूमन्तश्च श्रोतारं रामे व्याख्या-
तरि शिष्यम् ‘अग्रतः’ गुरोरग्रे त्रिकोणं पूजयेदिति प्रकारः
स्यात् । अथवा भरत-शत्रुघ्नौ धृतवान् रामः स्यात् अग्रतो^(१)
हनूमन्तश्च धृतः स्यात्, कर्त्तरि क्तः, न लोकाभ्ययेति षष्ठी-
निषेधः । ५० ॥

भरताधस्तु सुग्रीवं शत्रुघ्नाधो विभीषणम् ।

पश्चिमे लक्ष्मणं धृत्वा धृतच्छत्रं सचामरम् ॥ ५१ ॥

(१) ग, ड, तस्य ।

(२) क, धृतवान् रामस्यापतो ।

तदधस्तौ तालवृत्तकरी त्रयस्रं पुनर्भवेत् ।

एवं पट्कोणमादौ स्वदीर्घाङ्गैरेष संयुतः ॥ ५२ ॥

‘भरताधः’ रामात् भरत-व्यवधानेन धृत्वा स्थापयित्वा^(१)
रामः कर्त्ता । ‘तदधः’ लक्ष्मणाधः ‘तौ’ भरत-शत्रुघ्नौ धृत्वा व्या-
ख्यान-निरतः स्थित इत्यनुषङ्गः । पुनस्त्रास्रं भवेत् ; तेन एवं
षड्भ्रं जातम् । इदानीमावरणान्याह, आदाविति । ‘एषः’
देवः ‘आदौ’ प्रथमावरणे ‘स्वदीर्घाङ्गैः’ स्वस्य दीर्घाङ्गैः रा०
री० रू० रै० रौ० रः इत्येतैः संयुक्तः स्यात् । ५१ । ५२ ॥

द्वितीयं वासुदेवाद्यैराग्नेय्यादिषु संयुतः ।

तृतीयं वायुहनुञ्च सुग्रीवं भरतन्तथा ॥ ५३ ॥

विभीषणं लक्ष्मणञ्च अङ्गदञ्चारिमर्दनम् ।

जाम्बवन्तञ्च तैर्युक्तः^(२) ततो धृष्टिर्जयन्तकः ॥ ५४ ॥

विजयश्च सुराष्टश्च राष्ट्रवर्द्धन एव च ।

अकोपो धर्मपालश्च सुमन्त्रैरेभिरावृतः^(३) ॥ ५५ ॥

इदं दलमूले । तृतीयमिति । वायुपुत्रादीन् प्राप्य तैर्युक्तौ
देवो यदा भवति, तदा तृतीयं भवेदित्यर्थः । एते पूर्वादिष्वष्टसु
क्रमेण पूज्याः । ‘ततः’ अनन्तरं ‘सुमन्त्रैः’ सुमन्त्र-सहितैः एभि-
रावृतयेत्, तदा चतुर्थं भवति । धृष्टिस्थाने सृष्टिरिति केचित्
पठन्ति । इदं दलाग्रं । ५३ । ५४ ५५ ।

(१) क, ख, स्थाप्य । (२) क, घ, ङ, तैर्युक्तः । (३) च, सुमन्त्रस्वैरभिरावृतः ।

सहस्रदृक्-धर्म-रक्षो-वरुणानिलाः^(१) ।

इन्द्रीश-धात्रनन्ताश्च दशभिस्त्वेभिरावृतः ॥ ५६ ॥

वज्रिस्तदायुधैः पूज्यो नलादिभिः^(२) रत्नङ्गतः ।

वशिष्ठ वामदेवादि-मुनिभिः समुपासितः ॥ ५७ ॥*

पञ्चममाह, सहस्रदृगिति । ‘सहस्रदृक्’ इन्द्रः ‘धर्मः’ यमः, ‘रक्षोवरुण-वायवः’ इति युक्तः पाठः । ‘इन्द्रः’ चन्द्रः ‘ईशः’ ईशानः ; ‘धाता’ ब्रह्मा, स पूर्वशानयोर्मध्ये पूज्यः ; ‘अनन्तः’ शेषः, स निऋति-वरुणयोर्मध्ये ; ततो वज्रिः, ‘तदायुधैः’ इन्द्राद्यायुधैः आवृतः पूज्यः ; तदायुधान्युक्तानि, यथा,—

“वज्रं शक्तिं दण्डमसिं पाशमङ्गुशकं गदाम् ।

शूलं चक्रं पद्ममेषामायुधानि क्रमाद्बिदुः” ॥ इति ।

‘नलः’ नाम वानरः अनलावतारः, येन बहः सेतुर्नलसेतुरुच्यते । आदिशब्दवाच्यान् नीलाद्यान् षोडश दलावरणे वक्ष्यामः । वशिष्ठादिभिश्च द्वादशभिः सेवितः ; तेषां वरणे पूज्या इति भावः । तानपि वक्ष्यामः ; एतेन दशावरण-पक्षः सूचितः । ५६ । ५७

(१) क, ग, ड, ततः सहस्र दृक् धर्म रक्षो-वरुणानिलाः । घ, सहस्र दृक् धर्म-रक्षो-वरुणोऽनिलाः । (२) ग, नीलादिभिः ।

* ग, घ, चिह्नित-पुस्तकद्वये समुपासित इत्यनन्तरं पञ्चषष्ठ-समाप्ति-पक्षकं चिह्नमस्ति ।

एवमुद्देशतः प्रोक्तः^(१) निर्देशस्तस्य चाधुना^(२) ।

त्रिरेखापुटमालिख्य मध्ये तारद्वयं लिखेत् ॥ ५८ ॥

एवम् 'उद्देशतः' सङ्क्षेपतः पूजनं प्रोक्तं, तस्याधुना 'निर्देशः' निःशेषतो देश उपदेशः क्रियते स्पष्टतरम् धारण-यन्त्रमुप-दिश्यते, तदेव चाङ्गादि-देवता-सहितं मन्त्रवर्णं सहितं पूजनयन्त्र-मित्यर्थः । त्रिधा रेखा 'त्रिरेखा' त्रिकोणं, तस्याः 'पुट' द्वयं षट्कोणम् मालिख्य 'मध्ये' षट्कोणमध्ये 'तारद्वयं' प्रणवद्वयं सव्यवधानं लिखेत् । ५८ ।

तन्मध्ये वीजमालिख्य तदधः साध्यमालिखेत् ।

द्वितीयान्तश्च तस्योर्ध्वं^(३) षष्ठ्यन्तं साधकं तथा ॥ ५९ ॥

कुरुद्वयश्च तत्पार्श्वं लिखेद्वीजान्तरे रमाम् ।

तत् सव्यं प्रणवाभ्याश्च वेष्टयेद्बुद्धि-वृद्धिमान्^(४) ॥ ६० ॥

तयोर्मध्ये आद्यबीजमालिख्य तस्याधः साध्यं षट्प्राप्त-यान्यतर-^(५) (२) विषयमालिखेत् । कीदृशं ? द्वितीया-विभक्त्यन्तं 'तस्योर्ध्वं' बीजस्योर्ध्वभागे षष्ठीविभक्त्यन्तं 'साधकं' वर्यादि-कारकं लिखेत् । कुरु कुरु इति वर्णद्वयं 'तत्पार्श्वं' वीजपार्श्वं वीजस्य वाम-दक्षिणयोः लिखेत् । 'वीजान्तरे' बीजमध्ये साध्य-स्योर्ध्वभागे 'रमां' श्रीबीजं लिखेत् । 'तत्सव्यं' वीजादि

(१) क, घ, प्रोक्तः । (२) घ, बाधुना । (३) घ, द्वितीयान्तं च तस्योर्ध्वं ।

(४) च, वेष्टयेद्बुद्धि-वृद्धिमान् । (५) षड्विधयान्यतर ।

‘प्रणवाभ्यां’ पूर्वोक्ताभ्यां यथा वेष्टितं स्यात्, तथा लिखेत् ।
बुधैर्वृद्धिः, तद्वान् लिपिविवक्षणः । ५८ : ६० ।

दीर्घभाजि षडस्त्रेषु लिखेद्दीजं हृदादिभिः ।

कोणपार्श्वे रमा-माये तदये ऽनङ्गमालिखेत् ॥ ६१ ॥

दीर्घेति । ‘षडस्त्रेषु’ षट्कोणेषु ‘हृदादिभिः’ सह, हृदयाय
नमः इत्यादि-जातिसहितं मूलस्य वीजं लिखेत् । कीदृशं
वीजं ? ‘दीर्घभाजि’ दीर्घान् भजति तच्छीलं दीर्घभाजि
ऋद्दीर्घयुक्तमित्यर्थः । कोणपार्श्वे त्रिकोण-गण्डेषु रमावोज-
मायावीजे लिखेत् । ‘तदये’ कोणायै ‘अनङ्ग’ कामवीजं
लिखेत् । तेषामुद्धारो यथा—

“वान्तं^(१) वज्र-समारूढं वामनेत्रेन्द्र-संयुतम् ।

वीजमेतच्छिद्यः प्रोक्तं चिन्तारत्नमिवापरम् ॥

नकुलीशोऽग्निमारूढो^(२) वामनेत्रार्धचन्द्रवान् ।

वीजं तस्याः समाख्यातं सेवितं सिद्धिकाङ्क्षिभिः ॥

ब्रह्मा भूम्या समासोनः^(३) शान्तिविन्दु-समन्वितः ।

वीजं मनोभुवः प्रोक्तं जगत्त्रय-विमोहनम्” ॥ इति । ६१

क्रोधं कोणाग्रान्तरेषु लिख्य मन्त्रप्रभितो गिरम् ।

वृत्तत्रयं सःष्टपत्रं सरोजं^(४) विलिखेत् स्वरान् ॥ ६२ ॥

(१) च, वान्तं । (२) क, नकुलीशोऽग्निमारूढो । ख, न कुलीशोऽग्निमारूढो ।

(३) च, नक्षत्र भर्ग्यासमासोनः । (४) च, सरोजे ।

केसरेष्वष्टपत्रेषु^(१) वर्गाष्टकं तथा^(२) लिखेत् ।

तेषु मालामन्त्र-वर्णान्^(३) विलिखेद्दृग्मि^(४)-संख्यया ॥६३॥

क्रोधमिति । ‘क्रोधः’ हुङ्कारः “हुं क्रोधवीजं कवचम्” इति लक्ष्मीकुलार्णवे । तं क्रोधं कोणाग्रेषु कोणान्तरेषु च ‘लिख्य’ लिखित्वा ‘अभितः’ परितः ‘गिरं’ सारस्वतं वीजम् ऐमिति लिखेत् । वृत्तत्रयं षट्कोणस्योपरि एकं वृत्तं, मध्ये चैकं, पत्राग्रे चैकम्, अष्टपत्र-सहितं ‘सरोजं’ कमलं विलिखेत् । स्वरान् केसरेषु च द्विगो लिखेत् । अष्टपत्रेषु^(५) स्वरोपरि वर्गाष्टकम्^(६) क-च-ट-त-प-य-श-लाख्यं लिखेत् । तेषु पत्रेषु वक्ष्यमाण-मालामन्त्र-वर्णान् षट् संख्यया विलिखेत् । ६२।६३ ॥

अन्ते पञ्चाक्षरानेवं पुनरष्टदलं लिखेत् ।

तेषु नारायणाष्टाणं^(७) लिखेत् तत् केसरे^(८) रमाम् ॥६४॥

‘अन्ते’ चरमपत्रे पञ्चाक्षरान् तावतामेवावशिष्टत्वात् । ‘एवं’ पूर्वोक्त-वृत्तत्रयं साष्टपत्रमित्यादि-मार्गेण पुनरष्टदलं लिखेत्, ‘तेषु’ दलेषु नारायणस्य अष्टाक्षरम् ओं नमो नारायणायेति प्रत्येक-भेकैकाक्षरं लिखेत् ।

(१) क, ग, ङ, च, केसरे चाष्टपत्रे च ।

(२) ग, च, वर्गाष्टकमथा । (३) ग, च, मालामन्त्रोर्वर्णान् ।

(४) ग, विलिखेद्दृग्मि । (५) ख, अष्टपत्रे च ।

(६) क, वर्गाष्टकं । (७) च, नारायणाष्टाणान् ।

(८) क, ख, निलिखेत् । केसरे ।

केसरेषु 'रमां' श्रीवीजं लिखेत् * । ६४ ॥

तद्वह्निर्द्वादशदलं विलिखेद्द्वादशाक्षरम् ।

तथो नमो भगवते वासुदेवाय इत्ययम् ॥ ६५ ॥

‘तद्वह्निः’ तदुपरि द्वादशदलं पद्मं विलिखेत् । द्वादशाक्षर-
माह, ओं नम इति । अयं द्वादशाक्षरी ज्ञेय इत्यर्थः । ६५ ।

आदिक्षान्तान् केसरेषु वृत्ताकारेण सं लिखेत् ।

तद्वह्निः षोडशदलं विलिखेत् केसरे (१) द्वियम् ॥ ६६ ॥

वर्मास्त्र-नति-संयुक्तं दलेषु द्वादशाक्षरम् ।

तत्सन्धिधौरजादीनां मन्त्रान् मन्त्री समालिखेत् ॥ ६७ ॥

हं हं मृं वृं लृं शृं जृञ्च लिखेत् सम्यक् ततो वह्निः ।

‘आदिक्षान्तान्’ अकारादि-क्षकारान्तान् वृत्ताकारेण (१) नतु
वैषम्येण प्रतिकेसरं चतुरस्रतुरो लिखित्वा अन्तिमे समेति (१)
सम्भवः ‘क्रियं’ मायां, ‘वर्मा’ वृं ‘अस्त्रं’ फट् ‘नतिः’ नमः शब्दः
‘दलेषु’ षोडशसु प्रत्येक-मेकैको वणः ‘तत् सन्धिषु’ षोडशपद्म-
सन्धिषु, ईरजादीनामिति । ‘ईरः’ वायुः, तज्जो हनुमान्, तदा-
दीनाम् आवरणोक्तानां षोडशानां स्वाद्याक्षरादीनि ऋकार-

* श्रीवीजं लिखेदित्यन्तरं “द्वादशरं पद्मे चिति श्रेयः” इति पाठो दीपिका-
पुस्तके विद्यते ; परन्तु द्वादशरपदस्य सूत्रेऽविद्यमानत्वाद्दशौ पाठो दीपिकाग्रधे
नैव निवेष्टितः ।

(१) क, घ, लिखेत् केसरे । (२) च, विक्षिप्ताकारेण । (३) क, सत्येति ।

विन्दु-सहितानि षोडश-वोजानि, अङ्गदस्य^१त्वमिति, अकोपस्या-
प्यमिति, छष्टेर्धर्मपालस्य छमिति, राष्ट्रवर्धनस्य ऋमिति, वीजा-
नि, चकारसमुच्चितानि हनुमतो ह्रमिति, सुग्रीव-सुरादयोः
स्रमिति, भरतस्य भ्रमिति, विभीषण-विजययोर्ह्रमिति, लक्ष्मणस्य
लृमिति, शत्रुघ्नस्य श्रमिति, जाम्बवज्जयन्तयोर्जमिति, सप्तै-
तानि पृथक् षोडश-सन्धिस्थानेषु लिखेत् ।

द्वात्रिंशारं मन्त्रापदां^(१) नाद-विन्दु-समायुतम् ॥६८॥*

विनिखेन्मन्त्र-राजाणान् तेषु पत्रेषु यत्नतः ।

ध्यायेदष्टवस्त्रनेकादश रुद्रांश्च तत्र वै ॥ ६९ ॥

नादेति । 'नादः' अर्धचन्द्रः 'विन्दुः' चन्द्रः, ताभ्यां प्रान्ते
अङ्कितम् । यदा नाद-विन्दु-समायुतं यथा स्यात्तथा 'मन्त्रराजा-
णान्' नारसिंहान् सविन्दुकान् लिखेत् ।

ध्यायेदष्टवस्त्रनिति । ते यथा,—

“ध्रुवो ध्वरश्च सोमश्च आपश्चैवानिलोऽनलः ।

प्रत्यूषश्च प्रभासश्च वसवोऽष्टौ प्रकीर्त्तिताः” ॥ इति ।

रुद्रानिति । ते यथा,—

“वीरभद्रश्च शम्भुश्च गिरिशश्च महाययाः ।

अजैकपादहिम्वधः^(२) पिणाकी चापराजितः ॥

(१) च, मन्त्राचक्रं ।

* कश्चिन्नितमूलपुस्तके एव समायुतमित्यनन्तरं सप्तमखण्ड-समाप्ति-सूचको ऽङ्को
विद्यते, नान्यत्र ।

(२) क, वृधः । ख, रथ्यः ।

भुवनाधोऽखरथैव कपालो च विशाम्पतिः ।

स्थानुर्भवश्च रुद्रश्च" इत्येकादश ।*

महायया विशाम्पतिरिति विशेषणे । ६६।६७।६८।६९ ॥

द्वादशेनांश्च धातारं वषट्कारञ्च तद्वहिः ।

भूगृहं वज्र-गृह्णादंय रेखात्रय-समन्वितम् ॥ ७० ॥

‘इनान्’ सूर्याश्च ; ते यथा,—

“धातार्यमा च मितय वरुणोऽग्रे भगस्तथा ।

इन्द्रो विवस्वान पूषा च पथ्यन्मो दशमः स्मृतः ।

ततस्त्वष्टा ततो विष्णुरजघम्यो जघम्यजः” ॥

* ग्रन्थान्तरेषु रुद्रगणस्य नामान्तराणि दृश्यन्ते । तद्यथा—

अजैकपादचित्रधो विकृपाक्षः सुरेश्वरः ।

जयन्तो बहुरूपश्च वाय्वकोऽप्यपराजितः ।

वैवस्वतश्च सावित्रो वरो वज्रा इमे स्मृताः ॥ इति अष्टाधरः ।

“अजैकपादचित्रध्वत्त्वष्टा रुद्रश्च वीर्यवान् ।

त्वष्ट्याप्यात्मजः पुत्रो विश्वरूपो महातपाः ।

वरश्च बहुरूपश्च वाय्वकश्चापराजितः ।

वृषाकपिश्च शम्भुश्च कपर्दी रैवतस्तथा ।

एकादशैते कथिता रुद्रास्त्रिभुवनेश्वराः” ॥

इति गरुडपुराणम् ।

“अजैकपादचित्रधो विकृपाक्षोऽयं रैवतः ।

वरश्च बहुरूपश्च वाय्वकश्च सुरेश्वरः ।

सावित्रश्च जयन्तश्च पित्राकौ चापराजितः ।

एते रुद्रा गमाख्याता एकादश गणेश्वराः” ॥

इति मत्स्यपुराणम् ।

इति द्वादश । धातारमिति, 'धाता' प्रथमादित्यः ; अयन्तु वषट्कारस्य विशेषणम् । पुनरुक्तो वषट्कारो हि दानार्थः, दानेन लोका धीयन्ते इति वषट्कारो धाता भवति । भ्रूवादि-वषट्कारान्तान् द्वात्रिंशत् पत्रेषु न्यसेत् । ततो वह्निर्भागे 'भ्रूगृहं' भूपुरं ; तल्लक्षणन्तु, "भूमौ चतुरस्रं सवज्रकं पीतञ्च" (१) इति । दीक्षु वज्राढ्यं, कोणेषु शूलाढ्यञ्च । वज्रलक्षणन्तु, "चतुरस्र-सम्पात-रेखाः सम्बद्धाष्ट-वज्राणि कुर्यात्" (२) इति केचित् । सम्प्रदाय-विदस्तु, चतुरस्ररेखास्त्रेवाष्टवज्राणि कार्याणि इति वदन्ति । स्वरूपन्तु अन्योन्याभिमुखतमाचिचक्रं रेखाद्वयं परस्पर-सम्बद्धं परस्परसम्बद्धमधोरेखाद्वय- (३) मिति केचित् । रेखेति । सात्विक-राजस-तामस-भेदेन । ७० ॥

हारोपेतञ्च राश्यादि-भूषितं फणिसंयुतम् ।

एवं मण्डलमालिख्य तस्य दिक्षु विदिक्ष च ॥ ७१ ॥

नारसिंहञ्च वाराहं लिखेन्मन्त्रद्वयं तथा ।

क-घ- (४) रेफानुग्रहेन्दु-नाद-शक्त्यादिभिर्युतः ॥ ७२ ॥

'हारोपेतं' मण्डपवत्, 'राश्यादि-भूषितं' ज्योतिषक-विराजितं परितो राश्यादि स्थाप्यमित्यर्थः । भूपुरमेव शूलाढ्यं

(१) क, 'भूमौचतुरस्रं वज्रं कं पीतञ्च' इति । (२) ख, चतुरस्रं पातखाः संव-
ज्राष्टवज्राणि । (३) ख, परस्परसम्बद्धं वज्रं परस्परसम्बद्धं मध्यरेखाद्वयं ।

(४) क, ग, च कूट ।

सद्वाग्विचक्रं भवति । 'फणिसंयुतं' फणिना शेषेण धृतमिति लेख्यम् । *

दिक्षु नारसिंहं, विदिक्षु वाराहं लिखेत् । नारसिंहमुद्धरति, कषेति । क-ष-योगे चः, ततो रेफः, ततः 'अनुग्रहः' ओकारः^(१), 'इन्दुः' अनुस्वारः 'नादः' अनुस्वारानन्तरो रयविशेषः कांस्य-चरमध्वनिनिभः, ततः 'शक्तिः' मन्त्र-सामर्थ्यम् ; आदि-शब्दात् ब्रह्म शान्ताख्यं, क्षीमिति^(२) रूपम् । ७१।७२ ॥

यो नृसिंहः समाख्यातो ग्रह-मारण-कर्मणि^(३) ।

अन्त्यार्घ्याश-युतो विन्दु नादै^(४) वीजञ्च सौकरम् ॥ ७३॥

अस्य स्वातन्त्र्यामाह, य इति । 'ग्रह-कर्मणि' भूतादिविभो-क्षणे, 'मारण कर्मणि'-शत्रु-क्षयादौ । अस्य ऋयादिकं यथा,—

“ऋषिरत्रिंश गायत्री च्छन्दः श्रीनृहरिः प्रभुः ।

देवता दीर्घयुग्-वीजेनैवाङ्गं कल्पयेत् सुधीः ।

ध्यानं सर्वस्य देवस्यैकलक्षं प्रजपेन्ननुम्^(५) ।

तद्दशांशं हुते सम्यक् छुताक्षैः पायसैः शुभैः ।

अर्चा-होमादिकं सर्वमस्य पूर्ववदाचरेत् ।

मन्त्रराजवदेवास्य प्रयोगानपि साधयेत् ।

हृत्क्षेत्रा-सम्पुटं केचित् सङ्गिरन्ते मनुस्त्विमम्” ॥ इति ।

* कचिच्छित्त-दीपिकापुस्तके एष लेख्यमित्यनन्तरम् अष्टमसप्तसमाप्ति-पूषकोऽङ्को विद्यते, नान्यत्र ।

(१) क, ओङ्कारः । (२) छ, क्षीमिति । (३) ग, ग्रहसारणकर्मणि ।

(४) ग, अन्त्यार्घ्याशयुतो विन्दु नादैः । घ, अन्त्यार्घ्याशयुतो विन्दु-नादौ ।

च, अन्त्यार्घ्यो प्राविशद्विन्दु नादैः ।

(५) मनुः ।

वाराहमन्त्रमुदरति, अन्य इतिः । 'अन्यः' केवलमावृत्ता-
र्णम्यो हकारः 'अर्घाशः' उकारः^(१) तेन युतः, 'विन्द-नादैः'
विन्द-नाद-शक्त्यादिभिरपि युतः । 'सौकरं' सूकरस्येदं वर्णा-
त्मकम् । ७३ ॥

ऊङ्कारश्चात्र^(२) रामस्य मालामन्त्रोऽधुनेरिता^(३) ।

तारो नतिश्च निद्रायाः स्मृतिर्मेदश्च कामिका ॥ ७४ ॥

रुद्रेण संयुता वज्रिर्मधामर-विभूषिता ।

दीर्घा^(४) क्रूरयुता ह्लादिन्यथो दीर्घा समानदा ॥ ७५ ॥

क्षुधा क्रोधिन्यमोघा च^(५) विश्वमप्यथ मेधया ।

युक्ता दीर्घा ज्वालिनौ च ससूक्ष्मा^(६) मृत्युरूपिणी ॥ ७६ ॥

सप्रतिष्ठा^(७) ह्लादिनौ त्वक्त्वेलः^(८) प्रीतिश्च सामरा ।

ज्योतिस्तौक्ष्णाग्नि-संयुक्ता श्वेतानुस्वार-संयुता ॥ ७७ ॥

कामिका-पञ्चमो लान्तस्तान्तान्तो धान्त इत्यथ^(९) ।

स सानन्तो^(१०) दीर्घयुतो वायुः हृत्सयुतो विषः ॥ ७८ ॥*

(१) अ, उकारः । (२) च, ऊङ्कारश्चात्र । (३) च, अधुनेरितः । (४) घ, दीर्घात् ।

(५) च, क्रोधिन्यमोघा । (६) क, ग, ससूक्ष्मा । (७) ग, सप्रविष्टा ।

(८) क, ग, त्वक् त्वेलः । (९) घ, इत्यपि । (१०) ग, घ, समानन्तो ।

* कश्चिद्विज्ञानमूलपुस्तके एव विष इत्यनन्तरम् अष्टम-अष्टसमाप्ति सूचकं चिह्नमस्ति,
इत्यतः ।

कामिका कामिका-रुद्र-युक्ताथोऽथ स्थिरा स ए^(१) ।

दशाक्षर-राममन्त्र-वीजमाह, हुङ्कारश्चात्र रामस्येति । रामस्य दशाक्षरस्य 'हुङ्कारं' ऋस्वीकार-विन्दुसहितं हकारं वीजं जानीयात् । तच्चात्र वाराहवीज-समीपे लिखेत् । दशाक्षरो यथा,—

“जानकीवल्लभायाय भवेत् पावक-वल्लभा ।

हुमादिरेष कथितो राममन्त्रो दशाक्षरः” ॥ इति ।

मालामन्त्रोऽधुनेरितेति । रामस्य इत्येव । अधुना रामस्य मालामन्त्रः ईरिता, लुट्, अद्यतनेऽपि छान्दसः । ईरिष्यते कथयिष्यते^(२) ।

‘तारः’ प्रणवः ‘नतिः’ नमः शब्दः ‘निद्रायाः’ भकारात् परा ‘कृतिः’ गकारः । प्रणव-कलासु प्रायेणैतानि नामानि । अत्र स्वरानुक्तौ प्रथमत्वादकारो बोद्धव्यः । ‘मिदो धातुः’ वकारः ‘कामिका’ तकारः, सा ‘रुद्रेण’ एकारेण, एकादशत्वात्, ‘संयुता’ सहिता, तेन ओं नमो भगवते इति सिद्धम् ।

‘वह्निः’ रेफः ‘मिधा’ वकारः, सा ‘अमरविभूषिता’ अमरः उकारः, तेन ‘विभूषिता’ शोभमाना ; तेन रघु इति सिद्धम् ।

‘दीर्घा’ कला नकारः ‘अक्रूरेण’ अनुस्वारेण संयुता नं, ‘ज्ञादिनी’ दकारः, ‘अथो’ अनन्तरं ‘दीर्घा’ नकारः, सा

(१) क, युक्ताथोऽप्यस्थिरा । न, युक्ताथोऽप्यस्थिरा मये । घ, युक्ताथोऽपि स्थिरा स ए । (२) क, कथिते, ख, कथयते ।

‘समानदा’ मानदया कलया आकारेण सह वर्त्तमाना, ‘क्षुधा’ यकारः ; तेन नन्दनाय इति सिद्धम् ।

‘क्रोधिनी’ रेफः ‘अमीघा’ क्षकारः । अनन्ता चेति युक्तः पाठः, प्रणवकलासु अनन्तायाः क्षकार-कलात्वात्, कौर्त्यादिष्व-मोघायास्तत्सर्वाक्षर-कालकलात्वाच्च । ‘विश्वम्’ ओकारः, ‘अपि’ अथ, ‘मेधया’ घकारेण युक्ता ‘दीर्घा’ नकारः ‘ज्वालिनी’ वङ्ग-कला वकारः सा ‘ससृक्ष्मा’ सृक्ष्मेण श्रीकण्ठादि-द्वितीयरूपेण इकारेण^(१) सहिता ‘मृत्युरुपिणी’ मृत्युः प्रणवकला शकारः, ‘सप्रतिष्ठा’ प्रतिष्ठया आकारेण सहिता ‘च्चादिनी’ दकारः ‘त्वक्’ यकारः ; तेन रक्षोघ्न-विशदायेति सिद्धम् ।

‘क्षेलः’^(२) मकारः ‘प्रोतिः’ धकारश्च ‘सामरा’ सोकारा, ‘ज्योतिः’ रेफः तीक्ष्णा पकारः ‘अग्नि-संयुक्ता’ रेफसंयुक्ता ‘क्षेता’ सकारः ‘अनुस्वार-संयुता’ सानुस्वारा ‘कामिका पञ्चमः’ तकार-पञ्चमः^(३) नकारः ‘लान्तः’ वकारः ‘तान्तान्तः’ तस्यान्तः थकारः, तस्यान्तो दकारः ‘धान्तः’ नकारः, सः सानन्तः^(४) अनन्तेन आकारेण सहितः ‘दीर्घस्वरेण’ आकारेण युतः ‘वायुः’ यकारः सृक्ष्मेण इकारेण युतः ‘विषः’ मकारः ‘कामिका’ तकारः, पुनः सैव ‘रुद्रेण’ एकारेण युक्ता, ‘अथो अथ’ अनन्तरं ‘स्थिरा’ जकारः, ततः सः, सकारात् पर एकारः ; तेन मधुर-प्रसन्न-वदनायामित-तेजसे इति सिद्धम् ।

(१) ख. वद्रेण इकारेण । (२) क, खेष्टः । (३) क, तकारात् पञ्चमः ।

(४) क, समानन्तः ।

तापिनी दीर्घयुक्ता भूरनिलोऽनन्तगोऽनलः ॥ ७९ ॥

नारायणात्मकः कालः प्राणोऽम्भो विद्यया युतम्^(१) ।

पीता रतिस्तथा लान्तो योन्या युक्तोऽन्ततो नतिः ॥ ८० ॥

अत्र 'अन्विर्नकार्यः' । 'तापिनी' वकारः दीर्घयुक्ता 'भूः' लकारः, 'अनिलः' यकारः ; तेन बलायेति । 'अनन्तगः' आकारगः 'अनलः' रेफ, 'नारायणः' आकारः, तदात्मकः 'कालः' मकारः, 'प्राणः' यकारः ; तेन रामायेति सिद्धम् । 'अम्भः' वकारः 'विद्यया' इकारेण 'युतं' सहितं, 'पीता' षकारः, 'रतिः' णकारः, तेन 'युता' संयुता, 'लान्तः' वकारः 'योन्या' एकारेण युक्तः ; तेन विष्णवे इति सिद्धम् । 'अन्ततः' अन्ते 'नतिः' नमः शब्दः । ७४।७५।७६।७७।७८।७९।८० ॥

सप्तचत्वारिंशद्वर्णा गुणान्तः सगुणः स्वयम्^(२) ।

राज्याभिषिक्तस्य तस्य रामस्योक्तक्रमास्त्रिखेत् ॥ ८१ ॥

एवं सप्तचत्वारिंशत् 'अर्णः' वर्णः^(१) । 'गुणान्तः सगुणः स्वयम्' स्वयं सगुणोऽपि भक्तानां 'गुणान्तः' त्रैगुण्यनाशकः मोक्षदत्तात् । अथवा, 'गुणान्तः' वीजत्रयान्तः 'सगुणः' वीजत्रयादिः । तदुक्तम्,—

(१) अ, युतः । (२) अ, सप्तचत्वारिंशद्वर्णा गुणान्तः सगुणस्वयम् ।

(३) अ, सप्तचत्वारिंशद्वर्णा मालासन्तः अर्णो वर्णः ।

“तारकं^(१) कामबीजैश्च सम्पुटं प्रजपेदमुम् ।
 शिरस्थाननवक्त्रे च^(२) भ्रूमध्ये सिद्धयेऽपि च ॥
 ओच्चयोर्ग्राणयोश्चैव गण्डयो रोष्ठयोरपि ।
 दन्तयोरास्यदेशे च दोःपत्-सन्ध्ययकेषु च ॥
 कण्ठे हृदि स्तनदन्धे पार्श्वयोः पृष्ठदेगते ।
 जठरे चाप्यधिष्ठाने गुह्ये वर्णान् प्रविन्यसेत् ।
 सप्त षट् सप्तदश षड् रुद्रसङ्घैः षडङ्गकम् ॥
 उन्मिद्र-नीलकमलामलकान्ति-मञ्ज-
 चापासि-बाण-करमम्बुज-पत्रनेत्रम् ।
 पीताम्बरं स्मितसुधा-मधुरं मुरारिं
 सञ्चिन्तयेन्निधिलराज-सुता-सहायम् ॥
 जपेद्वादश-लक्षञ्च ध्यात्वैवं विजितेन्द्रियः ।
 विश्वैः फलैः प्रसूनैश्च पचैस्त्रिमधुर-भुतैः ॥
 मधुरत्रय-युक्तेन पयोऽन्वेन सिताम्बुजैः ।
 होमं दशांशतः कुर्यात् तथा सर्वत्र तर्पणम्^(३) ॥
 प्राक् प्रोक्ते पूजयेत् पीठे पूज्याञ्च बाह्यदेवताम्^(४) ।
 प्रथमाङ्गा रतिः प्रोक्ता^(५) सप्तमी ज्या समीरिता ॥
 लक्ष्मणो भरतश्चैव शत्रुघ्नश्च हनूमता ।
 सुग्रीवः पञ्चमः प्रोक्तः षष्ठ उक्तो विभीषणः ॥
 अङ्गदः सप्तमः प्रोक्तो नीलोऽष्टम उदाहृतः ।

(१) क, तारका । ख, तां स्नान् । (२) क, शिरस्थाननवक्त्रे च ।

(३) ख, सर्वप्रतर्पणम् । (४) ख, भूर्ध्वै वास्य देवताम् ।

(५) क, प्रथमाङ्गाविति; प्रोक्ता ।

नारदश्च वशिष्ठश्च वामदेवस्तृतीयकः^(१) ॥
 जावालो गौतमश्चापि भरद्वाजोऽथ कश्यपः ।
 वाल्मीकिश्चाष्टमः प्रोक्तो लक्ष्मीश्चाथ सरस्वती ॥
 रतिः प्रीतिः कीर्त्ति-कान्ती तुष्टिः पुष्टिरिमाः क्रमात् ।
 सृष्टिर्जयन्त-विजयौ सिद्धार्थः कार्य-साधकः ॥
 अशोकश्चैव सर्व्वस्यां^(२) श्रीवत्सश्च गदा तथा ।
 पाञ्चजन्यः कौस्तुभाख्यो वनमाला च दक्षिणे ॥
 उत्तरे चक्र-पद्मे च शार्ङ्ग-बाणं सखङ्गकम् ।
 पश्चिमे धर्म-गरुड-धर्मपाल-सुमन्त्रकान् ॥

इत्युक्तक्रमादेकैकस्मिन् षट् षट् अन्धे पश्चेति क्रमेण अस्थी-
 शारो^(३) ऽन्यत्राप्युक्तः ।

श्रीं नमो भगवते ब्रूयाच्चतुर्थी रघुनन्दनम् ।
 रत्नोन्न-विशदायेति मधुरादि समीपयेत् ॥
 प्रसन्न-वदनायेति पञ्चादमित-तेजसे ।
 बलाय पञ्चाद्रामाय विष्णवे तदनन्तरम् ॥
 प्रणवादि-नमोऽन्तोऽयं मालामनुरुदीरितः ॥ ८१ ॥

इदं सर्वात्मकं यन्त्रं प्रागुक्तमृषि-सेवितम् ।
 सेवकानां मोक्षकरमायुरारोग्य-वर्द्धनम् ॥ ८२ ॥
 अपुत्रिणां पुत्रदश्च बज्जना किमनेन वै ।
 प्राप्नवन्ति क्षणात् सम्यगत्र धर्मादिकानपि ॥ ८३ ॥

‘सर्वात्मकम्’ चैलोक्यमयं ‘प्रागुक्तं’ पूर्वाचार्यैरुक्तम्, ‘अनेन’
उक्तेन, ‘धर्मादिकान्’ धर्मार्थ-काम-मोक्षान्, धर्म-ज्ञान-वैराग्यै-
श्वर्याणि वा, ‘अपि’ शब्दात् अणिमादि-सिद्धिरपि । ८२।८३ ॥

इदं रक्षस्य परममीश्वरेणापि दुर्गमम् ।

एवं^(१) यन्तं समाख्यातं न देयं प्राकृते जने ॥ इति ८४ ॥*

‘ईश्वरेण’ सर्वशक्तिमतापि उपदेशं विना ‘दुर्गमम्’ अग-
म्यम् । इति शब्दो यन्त्राभिधान-^(१)समाप्तौ । ८४ ॥

भूतादिकं शोधयेद्द्वारपूजां कृत्वा पद्माद्यासनस्थः

प्रसन्नः ।

भूतादिकमिति । ‘भूतानि’ पृथिव्यादीनि पञ्च ;^१ आदि-
शब्दान्महदहङ्कारादि, तत् ‘शोधयेत्’ आत्मनि विलापयेत् ।
भूतशुद्धिः प्राणप्रतिष्ठाया मातृकान्यासस्य चोपलक्षणम् ; भूत-
शुद्धिप्राणप्रतिष्ठे मातृकान्यासश्च कुर्यादित्यर्थः । तत् करण-
प्रकारस्तु,—

भूतशुद्धिं ततः कुर्यात्प्रकारोऽधुनोच्यते ।

पादादिजानुपर्यन्तं चतुरस्रं सवक्त्रकम् ॥

लंघुतं पीतवर्णञ्च भुवः स्थानं विचिन्त्येत ।

● चित्रितमूलपुलके, दीपिका-पुलकद्वये च, इति शब्दात् परं नवमखण्ड-
समाप्ति-सुचकोऽङ्को विद्यते । (१) च, इदम् । (२) च, यन्त्राभिधान- ।

† पञ्च इत्यादि ‘बोममर्हेन्दु-संयुतम्’ इत्यन्तं सर्वं ख चित्रित—दीपिका—पुलके
मालि । क चित्रित—दीपिकापुलके विद्यमानमपि शुद्धिविरहितम्, अन्तरात्मिका
चित्रितम् । वर्णशुद्धिर्यथाज्ञानं कृता । चित्रिता अंशान् पन्थाकरेण्यप्राप्ततया तथैव
स्थिताः ।

जानी-^(१) रानाभि चन्द्रार्हनिभं रामेण^(२) लाञ्छितम् ॥
 शुक्लवर्णं स्ववीजेन युतं ध्यायेदपां स्थलम् ।
 नाभितः कण्ठपर्यन्तं त्रिकोणं रक्तवर्णकम् ॥
 स्ववीजेन युतं ०००० वङ्केस्तु मण्डलम् ।
 व.गठाद्भूमध्य-पर्यन्तं कृष्णं वायोस्तु मण्डलम् ॥
 षट्-कोणं विन्दुभिः षड्भिर्युतं वीजेन चिन्तयेत् ।
 भूमध्याद्-ब्रह्म-रन्ध्रात्तं वर्तुलं ध्वज-लाञ्छितम् ॥
 धूम्रवर्णं स्ववीजेन युक्तं ध्यायेन्नभस्तलम् ।
 एवं ध्यात्वा पुनस्तानि भूतानि प्रविलापयेत् ॥
 पृथ्वीमणु, च ता ^(३) वङ्कौ वङ्गिं वायो समीरणम् ।
 प्रविलाप्य तथाकाशेऽप्याकाशं प्रकृतौ ततः ॥
 अपर-ब्रह्मरूपां तां मायाशक्तिं परमात्मनि ।
 इत्थं समस्तदेहादि-प्रपञ्चं परमात्मनि ॥
 प्रविलाप्य पर ब्रह्मरूपस्तिष्ठेत् कियत्-क्षणम् ।
 पुनरुत्पादयेद्देहं पवितं परमात्मनः ॥
 शब्दब्रह्मात्मिका जाता प्रकृतिः परमात्मनः ।
 अजायत जगन्मातुराकाशं ० ० ० ० ० ।
 नभसोऽभित्र ० ० ० ० ।
 समीरणाद्भूहृद्विर्वङ्केरापस्ततः ००० ।
 स्त्रीयमेभ्योऽपि भूतेभ्यस्तेजोरूपं कलेवरम् ।
 देवताराधने योग्यमुत्पन्नमिति भावयेत् ।

(१) क, जान्ना- ।

(२) क, रायमेन ।

(३) क, ताम् ।

तस्मिन् देहे परात्मानं सर्वज्ञं सर्वशक्तिमत् ।
 समस्त-देवतारूपं सर्वमन्त्रमयं शुभम् ।
 आत्मरूपेण देहे स्वे वीजभावेन तिष्ठति ।
 इत्येषा भावना मुख्या भूतशुद्धिरितीरिता ॥
 प्रथवान्य-प्रकारेण भूतशुद्धिर्विधीयते ।
 भर्भकन्द-समुद्भूतं जानता लं सुशोभनम् ।
 ऐश्वर्याष्टदलञ्चैव परं वैराग्य-कर्णिकम् ।
 स्वीयहृत्-कमलं ध्यायेत् प्रणवेन विकाशितम् ।
 कृत्वा तत्कर्णिकासंस्थं प्रदीपकलिकाकृतिम् ।
 सपुष्पा वर्त्मना तच्च परमात्मनि योजयेत् ।
 योगयुक्तेन विधिना सोऽहं मन्त्रेण साधकः ।
 तत्रैव सर्वतत्त्वानि विलीनानि विचिन्तयेत् ।
 पुरुषाभं ततः पापमनादिभव-सञ्चितम् ।
 ब्रह्महत्या शिरस्कच्च स्वर्णस्तेयं भुजद्वयम् ।
 सुरापानहृदा युक्तं गुरुतल्प-कटिद्वयम् ।
 तत्संयोगि-पदद्वन्द्वमङ्ग-प्रत्यङ्ग-पातकम् ।
 उपपातक-रोमाणं रक्त-श्मश्रु-विलीचनम् ।
 खड्ग-चर्म-धरं कृष्णं कुक्षौ दक्षिणतः स्मरेत् *
 ततः संशोधयेद्देहं पूरकादि-क्रमेण वै ।
 विधाय प्राणसंरोधं वायुबीजेन वायुना ।

* खड्ग-चर्मधरं पापमङ्ग-परिमाणकम् ।

अधोमुखं कृष्णवर्णं वामकुक्षौ विचिन्तयेत् ।

इति प्राणतोषिण्यां राघवभट्टवृत्तः पाठः ।

वज्रवीजेन तेनैव सन्दहेत् सकलां तनुम् ।
 भस्म तदुघ्राणमार्गेण निर्गतं क्षिप्त्वायेत् सुधीः ।
 ततो वमिति वीजेन प्रावयेत् सकलां तनुम् ।
 सञ्जाते निर्मले देहे देवतोपासन-क्षमे ।
 आत्मजीवादि-तत्त्वानि स्वस्थानं प्रापयेत्ततः ।
 आत्मानं हृदयाभोजमानयेत् परमात्मनः ।
 हंसमन्त्रेण विधिवदेवावश्यं विधीयते ।
 भूतशुद्धि-विहीनेन कृता पूजाभिचारिका ।
 विपरीतं फलं दद्यादभक्त्या पूजनं यथा ।
 भूतशुद्धिं विधायैतथं ततो वै स्थापयेदसून् ।
 पाशाङ्गुशेन पुटितां शक्तिमादौ समुच्चरेत् ।
 यकारादि-सकारान्तान् विन्दु-मस्तक-लाञ्छितान् ।
 तदन्त उच्चरेत् प्राज्ञो व्योममर्चयेद्-संयुतम् ।
 ततो हंस-परात्मानौ ततोऽमुष्य^(१) पदं वदेत् ।
 प्राणा इति वदेत् पश्चादिह प्राणास्ततः परम् ।
 अमुष्य जीव इह तु स्थितोऽमुष्य पदं ततः ।
 सर्वेन्द्रियाण्यमुष्यान्ते वाङ्मनश्चक्षुरन्ततः ।
 ओष-प्राण-पदे प्राणा इहागत्य सुखं चिरम् ।
 तिष्ठन्त्वग्निबधूः पूर्वं प्रत्यमुष्यपदं ^(२)बुधः ।
 पाशाद्यानि प्रयोज्यैवं प्राणमन्त्रं समुच्चरेत् ।
 ब्रह्मर्षिरस्य ऋग्वेदसु विराट् प्राणस्तु देवता ।
 प्राणवोऽग्निर्वधूर्वीजं शक्तिरुक्ता मनीषिभिः ।

(१) अ, ऽमुष्य । एवं सर्वत्र ।

(२) क, प्रत्यमुष्यपदं ।

शिरो-वदन-हृद्गुह्य-पाद-पृष्ठादि^(१) विन्यसेत् ।
 अमुष्येति पदस्थाने साध्यनाम समुच्चरेत् ।
 त्रिर्जपेत् साध्य-संस्पर्शं कृत्वा मन्त्रमुदारधीः ।
 एष प्राण-प्रतिष्ठायाः प्रकारः परिकीर्तितः ।
 आं पाशः, क्लीं माया, क्रोम् अङ्गुशः । मातृकान्यासी यथ
 ऋष्यादिपूर्वः ।

ऋषिर्ब्रह्मा समुद्दिष्टो गायत्री ऋन्द ईरितम् ।
 सरस्वती समाख्याता देवता देशिकोत्तमैः ।
 अक्षीव-ऋष-दौर्घान्तर्गतैः षड्वर्गकैः क्रमात् ।
 षडङ्गानि विधेयानि जातियुक्तानि देशिकैः ॥
 पञ्चाशल्लिपिभिर्विभक्त-मुख-दोः-पद्म-वचस्थलां
 भास्वन्मौलि-निबद्ध-चन्द्र-शकलामापीन-तुङ्गस्तनीम् ।
 मुद्रामञ्चगुणं सुधाढ्य-कलशं विद्याञ्च हस्ताम्बुजै-
 र्विभ्राणां विशदप्रभां त्रिनयनां वाग्देवतां संश्रये ॥
 ललाट-मुख-वृत्ताक्षि-श्रुति-घ्राणेषु गण्डयोः ।
 ओष्ठ-दन्तोत्तमाङ्गास्ये दोः-पत्-सन्ध्यग्रकेषु च ।
 पार्श्वतः पृष्ठतो नाभौ जठरे हृदयेऽसके ।
 ककुब्धं च हृत्पूर्वं पाणौ पादयुगे ततः ।
 जठराननयोर्न्यस्यन्मातृकार्णान् यथाक्रमात् ॥ इति ।

हारपूजां कृत्वेति । सा यथा,—

देशिको विधिवत् स्नात्वा कृत्वा पूर्वाङ्गिकाः क्रियाः ।
 यायादलङ्कृतो मौनी यागार्थं यागमण्डपम् ॥

अर्चाविधाविति । 'अस्य' रामस्य 'अर्चाविधौ' पूजाविधौ,
पीठस्य अधरदेशार्चनम्, ऊर्ध्वदेशार्चनम्, पार्श्वदेशार्चनं, मध्य-
वर्त्तिनः पद्मस्य चार्चनं कृत्वा पीठस्याङ्घ्रिषु धर्मादिकानर्चये-
दिति सम्बन्धः । ८५ ॥

कृत्वा मृदु-स्रक्णा-सत्त्वलिकायां^(१)

रत्नासने देशिकच्चार्ययित्वा ।

शक्तिच्चाधाराख्यकां कूर्म-नागौ

पृथिव्यञ्जो स्वासनाधः प्रकल्प्य ॥ ८६ ॥

विघ्नं दुर्गां क्षेत्रपालञ्च वाणौ

बीजादिकांश्चाग्नि-देशादिकांश्च ।

पीठस्याङ्घ्रिष्वेषु धर्मादिकांश्च

नञ्पूर्वा-^(२) स्तांस्तस्य दिक्ष्वर्चयेच्च ॥ ८७ ॥

रत्नवद्दे आसने 'मृदुः' कोमला, 'स्रक्णा' मनोहरा, 'समा-
ना' रत्नासनतुल्य-परिमाणा या तूलिका, तस्यां 'देशिकं' देशः
उपदेशोऽस्यास्ति देशिकः, अत इति ठन्^(१) । उपदेशः, तच्च 'अर्च-
यित्वा' सम्पूज्य । पीठाधर-भागादिषूक्तमर्चणं विशदयति, शक्ति-
मिति । 'शक्तिच्चाधाराख्यकाम्' आधारशक्तिं 'कूर्मः' कच्छपः

(१) ष, मृदुलिकायां । क, न पूर्वां । ख, नत्पूर्वां ।

(२) क, अत इति ठनौ । ख, न इति पाठयौ ।

‘नागः’ शेषः तो च^(१) पृथिवीलक्षणे च ‘अजे’ कमले एताः
स्वासनस्य देवताः, स्वासनस्य अधः प्रकल्प्य । तदुक्तम्,—

“आधारशक्तिं प्रजपेत् पङ्कजद्वयधारिणीम् ।

मूर्ध्नि तस्याः समासीनं कूर्मं नीलाभमर्चयेत् ।

जङ्घं ब्रह्म शिलासीनमनन्तं कुन्द-सन्निभम् ।

यजेच्चक्रधरं मूर्ध्नि धारयन्तं वसुन्धराम् ।

तमाल-श्यामलां तस्मिन् नीलेन्द्रीवर-धारिणीम् ।

अभ्यर्चयेद्वसुमतीं स्फुरत्पागर-मेखलाम् ।

तस्यां रत्नमयं द्वीपं तस्मिंश्च मणिमण्डपम्” ॥ इति ।

एवं मण्डपान्तं पूजयित्वा मण्डपं प्रविशेत् । द्वारे विं
विघ्नाय नमः, दुर्गं दुर्गायै नमः, चं चैत्रपालाय नमः, वां वाण्यै
नमः, इति बीजादिकान् यथास्थानमभ्यर्च्य ‘अग्नि-देशादि-
कान्’ धर्मादीन् ; तदुक्तम्,—

“यजेत् कल्पतरुस्तस्मिन् साधकाभीष्ट-सिद्धिदान् ।

अधस्तात् पूजयेत्तेषां वेदिकां मण्डलोच्चलाम् ।

पश्चादभ्यर्चयेत्तस्यां पीठं^(२) धर्मादिभिः पुनः ।

रक्त-श्याम-हरिदिन्द्र-नीलाभान् पाद-रूपिणः^(३) ।

वृष-केशरि-भृतेभरूपान् धर्मादिकान् यजेत् ।

गात्रेषु पुजयेत्तांस्तु नञ् पूर्वकाननुक्रमात्^(४) ।

आग्नेयादिषु कोणेषु दिक्षु चाध्याम्बुजं यजेत्” ॥ इति ।

(१) ख, मोष । (२) ख, पीठे । (३) ख, नीलान् पादरूपिणः ।

(४) क, न पूर्वकाननुक्रमात् । ख, तत् पूर्वा च अनुक्रमात् ।

‘अङ्गिषु’ पादेषु ‘नञ्पूर्वान्’ धर्मादिकान् ‘तस्य’ पीठस्य
‘दिक्षु’ पूर्वादिषु । ८६।८७ ॥

मध्ये क्रमादर्क-विध्वग्नि-तेजां-

स्युपर्युपर्युत्तमैरर्चितानि ।

रजः सत्त्वं तम एतानि वृत्त-

त्रयं बीजाढ्य क्रमाद्भावयेच्च ॥ ८८ ॥

मध्ये इति । सूर्येन्दुग्नयः क्रमेण पूज्याः, यत् ‘वृत्तत्रयं’ तत्
रजः सत्त्वं तमः एतानि यानि गुणरूपाणि तज्ज्ञातव्यम् ‘बीजा-
ढ्यं’ कलिकारूपं ‘क्रमात्’ अनुक्रमेण ‘भावयेत्’ पूजयेत् । ८८ ॥

आशा व्याशास्त्रप्यथात्मानमन्त-

रात्मानञ्च परमात्मानमन्तः ।

ज्ञानात्मानञ्चार्चयेत्तस्य दिक्षु

माया-विद्ये ये कला-पारतत्वे ॥ ८९ ॥

आशेति । ‘आशा-व्याशासु’ दिक्षु-विदिक्षु च अष्टौ पञ्चपत्राणि
‘पूजयेदिति’ शेषः । अथेति । ‘आत्मानं’ लिङ्गम् ‘अन्तरात्मानं’
जीवं ‘परमात्मानम्’ ईश्वरं ‘ज्ञानात्मानं’ ब्रह्म विन्दु-नाद-शक्ति-
शान्तात्मकान् एतान् ‘अन्तः’ मध्ये अर्चयेत् । माया, विद्या,
कला, ‘पारतत्वं’ परमं तत्त्वञ्च, एतानि चत्वारि तत्त्वानि दिक्षु
पूज्यानि । तदुक्तम्,—

“आनन्दकन्दं प्रथमं संविद्यालमनन्तरम् ।

सर्वतत्त्वात्मकं पद्ममभ्यर्च्य तदनन्तरम् ।

मन्त्री प्रकृति-पदाणि विकारमय-केशरान् ।

पञ्चाशद्वर्ण-बीजादरां कर्णिकां पूजयेत्ततः ।

कलाभिः पूजयेत् सार्द्धं तस्यां सूर्येन्दुपावकान् ।

प्रणवस्य त्रिभिर्मन्त्रैरथ सत्त्वादिकान् गुणान् ।

आत्मानमन्तरात्मानं परमात्मानमर्चयेत् ।

ज्ञानात्मानञ्च विधिवत् पीठं मन्त्रावसानिकम्” (१) ॥ इति ।

तत्त्वपूजायां, मां मायातत्त्वाय नमः, विं विद्यातत्त्वाय नमः,
कं कलातत्त्वाय नमः, पं परतत्त्वाय नमः इति प्रयोगः । ८६ ॥

सम्पूजयेद्विमलादीश्च शक्ती-

रभ्यर्चयेद्देवमावाहयेच्च ।

विमलादोद्येति । ‘विमला’ उत्कर्षिणी ज्ञानक्रियायोगेति
शक्तयः,

“प्रह्वी सत्या तथेशानानुग्रहा नवमी मता” ।

इत्यासनस्थानमुक्तम् ।

“पीठशक्ति-केशरेषु मध्ये च सवराभया(२)” ।

इति पीठमन्त्री नारायणीये उक्तः ।

देवमावाहयेच्चेति, मूलमन्त्रेण आहूतो भव इत्याद्युक्तावा-
हनादिमूद्राः प्रदर्शयेत् । ता यथा,—

(१) क, पीठं मन्त्रावसानिकम् ।

(२) ख, सदराभया ।

“आवाहनादिका मूद्रा नव साधारणी मताः ।
 तथा षडङ्गमुद्राश्च सर्वमन्त्रेषु योजयेत् ।
 हस्ताभ्यामञ्जलिं बह्वानामिका-मूलपर्वणोः^(१) ।
 अङ्गुष्ठो निक्षिपेत् सेयं मुद्रा त्वावाहनी स्मृता ॥ १ ॥
 अधोमुखी त्वयं चेत्स्यात् स्थापनी मुद्रिका स्मृता ॥ २ ॥
 उच्छ्रिताङ्गुष्ठ^(२) मुष्ट्योस्तु संयोगात् सन्निधापनी ॥ ३ ॥
 अन्तः प्रवेशिताङ्गुष्ठा सैव संरोधिनी^(३) मता । ४ ।
 उत्तानमुष्टि-युगला सम्मुखीकरणी मता । ५ ।
 देवताङ्गे षडङ्गानां न्यासः स्यात् सकलौकतिः । ६ ।
 सव्यहस्तकृता मुष्टिदोर्धाधो-मुखतर्जनी ।
 अवगुण्ठनमुद्रेयमभितो भ्रामिता सती । ७ ।
 अन्योऽन्याभिमुखाश्चिष्ट-कनिष्ठानामिका पुनः ।
 तथैव तर्जनीमध्या धेनुमुद्रा समीरिता ।
 असूतीकरणं कुर्यात् तथा साधक-सत्तमः । ८ ।
 अन्योऽन्य-प्रथिताङ्गुष्ठा प्रसारित-पराङ्गुली ।
 महामुद्रेयमाख्याता परमीकरणे बध्नेः ।
 प्रयोजयेदिमा मुद्रा देवताज्ञान-कर्मणि” ॥ ९ ॥ इति ।

अङ्गव्यूहानि जलाद्यैश्च पूज्य
 धृष्ट्यादिकैर्लाकपालैस्तदस्यैः ॥ ९० ॥

(१) क, बह्वानामिकासता । ख, नामिका नासिका मता । (४) ख, उच्छ्रिता-
 ङ्गुष्ठ । (५) युक्तकान्तरे सम्बोधिनी ।

अङ्गव्यूहानिति । ‘अङ्गव्यूहानि’ हृदयादीनि ‘जलाद्यैः’
उदकदानाद्यैः पाद्यादिभिः सम्पूज्येत्यर्थः । अङ्गव्यूहानिलजाद्यै-
रिति पाठे, अङ्गव्यूहैः ‘अनिलजाद्यैः’ हनुमदाद्यैश्च साकं देवं
पूज्येत्यन्वयः । अङ्गव्यूहानलाद्यैरिति तु युक्तः पाठः । ‘नलाद्यैः’
नीलाद्यैः षोडशभिः सहेत्यर्थः । तेषां स्थानानि “आग्नेयादिषु
कोणेषु हृदयादीनि पूजयेत् । नेत्रमग्रे दिशास्त्रम्” इति ।

अङ्गमुद्रा यथा =

“अङ्गन्यासस्य या मुद्रास्तासां लक्षणमुच्यते ।

अनङ्गुष्ठा ऋजवो हस्तशाखा भवेन्मुद्रा हृदये शिरस्यपि ।

अधोऽङ्गुष्ठा खलु मुष्टिः शिखायां करदन्वाङ्गुलयो वर्त्मणि स्युः ॥

नाराचमुष्टुःशृत-बाहुयुग्मकाङ्गुष्ठ-तर्जन्मुदितो ध्वनिस्तु ।

विष्वग्निषिक्तः कथितास्त्रमुद्रा^(१) यत्राक्षिणी तर्जनिमध्यमे स्तुः^(२)

नेत्रत्रयं तत भवेदनामा षडङ्गमुद्राः कथिता यथावत्” ॥ इति ।

धृष्ट्यादिकैरिति । सृष्ट्यादीनान्ये पठन्ति । तथाहि,—

“पूजयेद्दैर्णावे पीठे मूर्त्तिं मूलेन कल्पयेत् ।

श्रीं सोतायै दिगन्तेन सोतां पार्श्वगतं यजेत् ।

अग्रे पार्श्वद्वये शार्ङ्ग-शरानङ्गानि तद्वहिः ।

हनुमन्तं ससुग्रीवं भरतं सविभीषणम् ।

लक्ष्मणाङ्गद-शत्रुघ्नान् जाम्बवन्तं दलेष्विमान् ।

वाचयन्तं हनुमन्तमग्रतो धृतपुस्तकम् ।

(१) क, कथिता समुद्रा । (२) ख, तर्जनीमध्यमेभ्यः ।

यजेद्भरत-शत्रुघ्नो पार्श्वयोर्धृतचामरौ ।
 धृतातपत्रं हस्ताभ्यां लक्षणं पश्चिमे यजेत् ।
 सृष्टिं जयन्तं विजयं सुराङ्गं राष्ट्र-वर्धनम् ।
 अकीपं धर्मपालाख्यं सुमन्त्रञ्च दलायतः ।
 सर्वाभरण-सम्पन्नालोकेशानर्चयेत्ततः ।
 तदस्त्रानि ततो वाञ्छे वज्रादीनि च पूजयेत्' ॥ इति । ८०

वशिष्ठाद्यैर्मुनिभिर्नीलमुख्यै-

राराधयेद्राघवं चन्दनाद्यैः ।

मुख्योपचारैर्विविधैश्च पूज्य

तस्मै जपादींश्च समर्प्य सम्यक्^(१) ॥ ८१ ॥

एवम्भूतं जगदाधारभूतं

रामं वन्दे सच्चिदानन्दरूपम् ।

गदादि-शङ्खफलधरं भवारिं

स यो ध्यायेन्मोक्षमाप्नोति सर्वतः^(२) ॥ ८२ ॥

वशिष्ठाद्यैरिति । वशिष्ठ-वामदेव-जावाल-^(३) गोतम-भर-
 हाज—कशिक-वाल्मीकि-नारद-सनक-सनन्दन-सनातन-सनत्-
 कुमारान् द्वादश कनण्डलुधरान्^(४) सर्वान् मन्त्रमुच्चरती मुनीन्

(१) ऊ, च, सम्यक् समर्थः । (२) क, ग, च, समर्थः । (३) ख, जाम्बल ।

(४) ख, कमण्डलुधरान् ।

द्वादशाब्जे अर्चयेत् पूर्वदिक्-क्रमेण च तत्परान् । नीलसुख्यै-
रिति । नील-सुषेण-मैन्द-^(१) शरभ-द्विविद्-धनद-गवाक्ष-
किरीट-कुण्डल-श्रीवत्स-कौस्तुभ-शङ्ख-चक्र-गदा-पद्मानि द्वादशाब्जे
अर्चयेत् पूर्वदिक्क्रमेण कृताञ्जलीन् । 'चन्दनाद्यैः' सुगन्धिभिः ।
जपादीनिति । आदिशब्देन उपचाराः । जपसमर्पणे मन्त्रः,—

“गुह्याति-गुह्य-गोप्ता त्वं गृह्याणास्मत्कृतं जपम् ।

सिद्धिर्भवतु मे देव ! त्वत्प्रसादात्त्वयि स्थिताः” । इति ।

अरिचक्रम् (?) 'सर्वतः' सर्वस्मात् बन्धनात् । सर्वः इति तु
युक्तः पाठः । ८१ ॥ ८२ ॥

विश्वव्यापी राघवोऽथो तदानी-^(२)

मन्तर्दधे शङ्ख-चक्रे गदाञ्जे ।

धृत्वा रमासहितः सावृतश्च^(३)

ससपत्नजः^(४) सानुजः सर्वलोकी ॥ ८३ ॥

राघवः, अथो, तदानीम्, इति पदच्छेदः । 'अन्तर्दधे' लोका-
दृश्यो बभूव, न तु देहधर्म्मं गतः, रामायणेऽपि तेनैव रूपेण
ब्रह्मलोके गमनमुक्तम् । 'सावृतः' आवरणैः परिवारैः सहितः,
'ससपत्नजः' सपत्नजेन वैरिसन्तानेनापि सहितः, समदर्शित्वात्
'सर्वलोकी' सर्वदर्शी । ८३ ॥

(१) च, मैद ।

(२) च, राघवो यस्तदानी ।

(३) च, संवृतश्च ।

(४) ग, च, सपत्नजः ।

तद्भक्ताः^(१) ये लब्धकामांश्च भुक्ता

तथा पदं परमं यान्ति ते च ।

इमा चतुः सर्वकामार्थदाय

ये ते पठन्त्यमला यान्ति मोक्षम् ।

ये ते पठन्त्यमला यान्ति मोक्षम् ॥ इति ८४ ॥ १० ॥

इत्यथर्ववेदे रामपूर्व-तापनीयोपनिषत् समाप्ता ॥ २२ ॥

ये तद्भक्ताः, ते कामान् लभन्ते, लब्धांश्च कामान् भुक्त्वा परं पदं यान्ति ।

उपनिषत्पाठे फलमाह, इमा इति । हिरुक्तिः समाप्तार्था ।

दशावरण-पूजा गण-^(१) संहितायामुक्ता,—

“षट्कोणे प्रथमा वृत्तिः स्यादङ्गैरङ्गितः क्रमात् ।

द्वितीयात्मादिकैः प्रोक्ता देवैरष्टाजमूलकैः” ॥ इति ।

तथा, आत्मा १ । निवृत्तिः २ । अन्तरात्मा ३ । प्रतिष्ठा ४ ।

परमात्मा ५ । विद्या ६ । ज्ञानात्मा ७ । शान्तिः ८ । इत्यादयः ।

“तृतीया वासुदेवाद्यैरष्टपत्रे तथैव च ।

चतुर्थी वायुपुत्राद्यैः पञ्चान्ते पूर्वतः क्रमात् ।

पृथ्वाद्यैः पञ्चमी वृत्तिर्द्वितीयाष्टदले तथा ।

षष्ठी द्वादश-पत्रेषु नारदाद्यैर्महर्षिभिः ।

सप्तमी षोडशाब्जे स्यान्नीलाद्यैः कपिपुङ्गवैः ।

ध्रुवाद्यैरष्टमी ज्ञेया हाचिंशहलपद्मके ।

इन्द्राद्यैर्भूगृहे चाद्यैः^(१) नवमावरणं भवेत् ।

तदस्त्रैर्वज्रशक्त्याद्यैर्दशमावरणं शुभम् ।

दशावरण-पूजेयं कर्त्तव्या साधकोत्तमैः” । इति ।

पूजायन्त्रे चैतान्यावरणानि, अस्य धारण-यन्त्रादयं विशेषः ।
अत्र हि षट्कोणादि-^(२) भूपुरान्ते देवरूपाणि भवन्ति । धारण-
यन्त्रे तु मन्त्रवर्णा इति, आवरणक्रमोऽप्ययमेव श्रुतो द्रष्टव्यः,
पाठक्रमादर्थक्रमस्य बलीयस्त्वात् ।

नारायणेन रचिता श्रुतिमात्रोपजीविना ।

अस्यष्ट-पद-वाक्यानां रामपूर्वस्य दीपिका ॥

इति रामपूर्वतापनीयोपनिषद्दी दीपिका सम्पूर्णा । २२ ॥

(१) च, चाद्यैः । (२) क, षट्कोणादिषु ।

ओं नम सीतापतये ।

रामोत्तर-तापनीयोपनिषत् ।

ओं बृहस्पतिरुवाच याज्ञवल्क्यम् । यदनु कुरुक्षेत्रं
देवानां देवयजनं सर्व्वेषां भूतानां ब्रह्मसदनम् । अवि-
मुक्तं वै कुरुक्षेत्रं देवानां देवयजनं सर्व्वेषां भूतानां
ब्रह्मसदनम् । तस्माद् यत्र कचन गच्छति, तदेव मन्ये-
तेति^(१) ।

ओं रामोत्तर-तापनीयं स्वरूप-महिमोक्तये ।

रामचन्द्रस्य षट्त्रिंशं खण्ड-पञ्चक-मण्डितम् ॥१॥

ऋषि-संवादेन रामचन्द्रस्य मन्वतोऽर्थतश्च महिमानं स्वरू-
पञ्च प्रकाशयितुमादौ क्षेत्रोत्तमं विविनक्ति, बृहस्पतिरुवाच
याज्ञवल्क्यमिति । यत् क्षेत्रम् 'अनु' हीनं कुरुक्षेत्रं कुरुक्षेत्रा-
दपि यन्महिम्ना अधिकं, कुरुक्षेत्रं हि 'कुरोः' ब्रह्मणो वरदानात्
क्षेत्रोत्तमं प्रसिद्धं, तत्तु यतो हीनमित्यर्थः । हीने द्योत्ये^(२)
अनुः कर्मप्रवचनोद्यम्, तद्योगे यदिति द्वितीया । तथा देवाना-

(१) क, च, तद्विमुक्तमेव मन्येत, । (२) क, हीनो द्योतते ।

मपि देवपूजास्थानं, तथा सर्वेषां प्राणिनां ब्रह्मलोकतुल्यं, तत् वाक्पतिः याज्ञवल्क्यापत्यं प्रति 'उवाच' तन्नामतो लिङ्गतश्च दर्शयति पप्रच्छेत्यर्थः । याज्ञवल्क्यस्तु उत्तरयन् तावत्तन्नामतो निर्दिशति, अविमुक्तं वै इति । 'नविमुक्तम्' ईश्वरेणापरित्यक्तम् अविमुक्तं वाराणसीक्षेत्रं कुरुक्षेत्रं, कुरु इति देवैः प्रार्थितेन शिवेन कृतत्वात्^(१) कुरुक्षेत्रम् । तथा देवानामित्यादि विशेषणद्वयम् उत्तरेऽप्यनूदितम् । देशान्तरं तद्दृष्टोपास्यमित्याह, तस्मादिति । 'तदेव' अविमुक्तमेव 'मन्येत' जानीयात् ।

इदं वै कुरुक्षेत्रं देवानां देवयजनं सर्वेषां भूतानां ब्रह्मसदनम् । अत्र हि जन्तोः प्राणेषूत्क्रममाणेषु रुद्र-स्तारकं ब्रह्म व्याचष्टे, येनासावमृती भूत्वा मोक्षी भवति । तस्मादविमुक्तमेव निषेवेत, अविमुक्तं न विमुच्चेदेवमेवैतद्-याज्ञवल्क्य ॥

प्रथमः खण्डः । १ ॥

तस्य मननोक्तेखमाह, इदं वा इति । 'इदं' यत्र कथं विचरामः, तदेव विशेषण-त्रय-युक्तमविमुक्तमिति मन्येत्यन्वयः । एवं कृते सति अविमुक्त-निवासफलं भवतीति भावः । नन्व-स्वान्येभ्यः क्षेत्रेभ्यः को विशेषः ? अत्राह, अत्र हीति । 'जन्तोः' प्राणिमात्रस्य न मनुष्यस्यैव 'तारकं' षडक्षरं बीजं वा । तस्य

किं फलम् ? अत आह, येनेति । 'अमृतोभूत्वा' ब्रह्मीभूय मोक्षी भवति, मोक्षोऽस्यास्तीति ; बन्धाद्रहितो भवति । कर्त्तव्यमाह, तस्मादिति । 'निषेवणं' चिन्तनादि । देशान्तर-स्थस्यापि सम्भवतीत्यत उक्तं न विमुञ्चेदिति । 'एवमेवैतत्' भवदुक्तं याज्ञवल्कीति आह वृहस्पतिः ; याज्ञवल्कीनोक्तमर्थं स्वीकृतवान् । 'एवमेष भगवन्' इति पाठे, हे भगवन् ! 'एषः' भवदुक्तोऽर्थः एवं, नान्यथा, इति याज्ञवल्कीं श्रुता वृहस्पतिराह इत्यर्थः । १ ॥

अथ हेनं भरद्वाजः पप्रच्छ याज्ञवल्क्यम् किं तारकं ? किं तरतीति ? । स होवाच याज्ञवल्क्यः, तारकं विन्दु-पूर्वकं दीर्घानलं पुनर्माय नमः, चन्द्राय नमः, भद्राय नमः, इति । ओं तत् ब्रह्मात्मकाः सच्चिदानन्दाख्या इत्युपासितव्यम् ।

एवं वृहस्पति-प्रोक्तार्थतत्त्वं याज्ञवल्क्यं प्रश्नस्वरूपम्^(१) आह, किं तारकमिति । ननु तरणक्रिया कर्म^(२) प्रसिद्धमेव इत्याशङ्क्य प्रश्नस्य विशेषता-^(३) माह, किं तरतीति ।

(१) ख, पृष्ठस्वरूपम् । (२) क, तारण क्रिया कर्त्तरि । (३) ख, विशेष विशेष-विशेषता?

यत् 'तरति' संसारं तारयति, तस्य किं स्वरूपमित्यर्थः ।
 तरतिरन्तर्भूतत्वार्थः^(१) । यद्वा कर्मप्रभोऽयं, यस्य गर्भ-
 त्याद्युत्तरं भावि, उत्तरमाह, स हेति ॥ 'दीर्घानलं' दीर्घं
 आकारे आरूढः 'अनलः' रेफः यस्मिन् तत्, तच्च 'विन्दुपूर्वकं'
 विन्दोः पूर्वमेव पूर्वकं रा सिद्धम् । दीर्घानलं रा इति । पुन-
 र्माय नमः^(२) इति स्वरूपम् । चन्द्राय नमः, भद्राय नमः, इति
 द्वौ मन्त्रौ पृथक् । तदुक्तम्,—

“रामेति रामभद्रेति रामचन्द्रेति वा स्मरन् ।

नरो न लिप्यते पापैर्भुक्तिं मुक्तिञ्च विन्दति” ॥ इति ।

आं रूपाः तद्रूपाः ब्रह्मरूपाः, तथा सदाख्याद्यिदाख्या
 आनन्दाख्याश्चैवमेता रामाद्याख्या उपासितव्याः । तदुक्तं
 गीतायाम्,—

“आं तत्तदिति निर्देशो ब्रह्मणस्त्रैविधः स्मृतः ।

ब्राह्मणास्तेन वेदाश्च यन्नाश्च विहिताः पुरा” ॥ इति ।

अकारः प्रथमाक्षरो भवति, उकारो द्वितीयाक्षरो
 भवति, मकारस्तृतीयाक्षरो भवति, अर्द्धमात्रश्चतुर्थाक्षरो
 भवति, विन्दुः पञ्चमाक्षरो भवति, नादः षष्ठाक्षरो भवति,

तारकत्वान्तारको भवति ; तदेव तारकं ब्रह्म त्वं विद्धि,
तदेवोपास्यमिति ज्ञेयम् ; गर्भ-जन्म-जरा-मरण-संसार-मह-
ङ्गयात् सन्तारयतीति ; तस्मादुच्यते तारकमिति ।

य एतन्तारकं ब्राह्मणो नित्यमधीते, स सर्वं पाप्मानं
तरति, स मृत्युं तरति, स ब्रह्महत्यां तरति, स भूणहत्यां
तरति, स वीरहत्यां तरति, स सर्वहत्यां तरति, स संसारं
तरति, स सर्वं तरति, सोऽविमुक्तमाश्रितो भवति, स
महान् भवति, सोऽमृतत्वञ्च गच्छतीति ।

द्वितीयः खण्डः । २ ॥

आङ्कारात्मिका रामाद्याख्या इत्युक्तम् ; तेन रामादीनां
तारकत्व-मुपपादयितु-मोङ्कारस्य तारकत्वमुपपादयति, अकार
इत्यादिना । अकारादयस्त्रयो मूर्त्ताः, अर्धमात्रादयस्त्रयोऽमूर्त्ताः,
नादात् परे शक्तिशान्ताख्ये^(१) अप्यवस्थे वेदितव्ये । 'तदेव' रां
बीजमेव प्रणवात्मकत्वाद्ब्रह्मणो वाचकम्, 'अविमुक्तं' वाराणशी-
क्षेत्रम्, यत्र तत्र^(२) स्थितो वाराणश्यामेव स्थितो भवति, यत्र
तत्र मृतो वाराणश्यामेव मृतो भवतीत्यर्थः । आश्रितो भवतीत्य-
स्थानन्तरं स महान् भवतीति कैश्चित् पठ्यते ; तेन मुक्तिरुक्ता,
अमृतत्वञ्चेति मुक्तिरुक्ता । २ ॥

(१) क, जान्ताख्ये । ख, सीताख्ये ।

(२) ख, यत्र यत्र ।

अथैते श्लोका भवन्ति ;

अकाराक्षर-सम्भूतः सौमित्रिर्विश्वभावनः ।

उकाराक्षर-सम्भूतः शत्रुघ्नस्तैजसात्मकः ॥ १ ॥

प्रज्ञात्मकस्तु^(१) भरतो मकाराक्षर-सम्भवः ।

अर्द्धमात्रात्मको रामी ब्रह्मानन्दैक-विग्रहः ॥ २ ॥

प्रणव-षडक्षराणां क्रमेणार्थानाह मन्त्रैः, अथैते इत्यादिना ।
'विश्वभावनः' विश्वाभिधानः जाग्रदभिमानो सङ्कर्षणः 'तैज-
सात्मकः' स्वप्नाभिमानो प्रद्युम्नः 'प्रज्ञात्मकः' सुषुप्त्यभिमानो
अनिरुद्धः रामः । १ । २ ॥

श्रीराम-सान्निध्य-वशाज्जगदानन्द-दायिनी ।

उत्पत्ति-स्थिति-संहार-कारिणी सर्वदेहिनाम् ॥ ३ ॥

सा सीता भवति^(२) ज्ञेया मूलप्रकृति-सञ्ज्ञिता ।

प्रणवत्वात् प्रकृतिरिति वदन्ति ब्रह्मवादिनः ॥ इति । ४ ॥

तुरीयावस्थं ब्रह्मकृष्णाख्यं विन्दर्थमाह, श्रीरामेति ।

आनन्दस्य ब्रह्मांशत्वात् केवलया प्रकृत्या स दातुमशक्यः,
कार्य-कर्तृ-विन्द-श-वाच्या कार्योन्मुखी नादांशवाच्या^(१) सा
रुक्मिणी । सीतायाः शक्ति-शान्ताख्ये अप्यवस्थे आह, प्रणवत्वा-
दिति । वाच्य-वाचकभावं त्यक्त्वा प्रणवेन यदाऽभेदं गता, तदा

(१) क, म, उ, प्राज्ञात्मकस्तु ।

(२) क, भगवति ।

(३) क, नाशवाच्या ।

प्रकृतिरिति षदन्ति 'ब्रह्मवादिनः' ज्ञानिनः । इतिशब्दः श्लोका-
समाख्यः । ३ । ४ ॥

ओमित्येतदक्षरमिदं सर्वं तस्योपव्याख्यानं, भूतं भव-
द्भविष्यदिति सर्वमोङ्कार एव । यच्चान्यत्तिकालातीतं, तद-
प्योङ्कार एव । सर्वं ह्येतद्ब्रह्म, अयमात्मा ब्रह्म, सोऽय-
मात्मा चतुष्पाज्जागरितस्थानो वह्निःप्रज्ञः सप्ताङ्ग एकोन-
विंशतिमुखः, स्थूलभृग्-वैश्वानरः प्रथमः पादः ।

स्वप्नस्थानोऽन्तःप्रज्ञः सप्ताङ्ग एकोन-विंशतिमुखः प्रवि-
वृत्तभृक् तैजसो द्वितीयः पादः ।

यत्र सुप्तो न कश्चन कामं कामयते, न कश्चन स्वप्नं
पश्यति, तत् सुषुप्तं, सुषुप्तस्थान एकीभूतः प्रज्ञानघन एवा-
नन्दमयो ह्यानन्दभृक् चेतोमुखः प्राज्ञस्तृतीयः पादः ।

एष सर्वेश्वरः, एष सर्वज्ञः, एषोऽन्तर्यामी, एष योनिः,
सर्वस्य प्रभवाप्ययौ हि भूतानां, नान्तः प्रज्ञं न वह्निःप्रज्ञं
नोभयतः प्रज्ञं न प्रज्ञं नाप्रज्ञं न प्रज्ञानघनं न घनप्रज्ञं न
प्रज्ञान-महर्षि-मव्यवहार्य-मग्राह्य-मलक्षण-मलिङ्ग-मचिन्त्य-
मव्यवदेश्य मेकात्म-प्रत्ययसारं प्रपञ्चोपशमं शिवमद्वैतं
चतुर्थं मन्यन्ते ।

स आत्मा स विज्ञेयः सदोज्ज्वलोऽविद्या-तत्कार्य-
हीनः स आत्मा बन्धहरः सर्वदा द्वैत-रहितः आनन्दरूपः
सर्वाधिष्ठानः सन्मात्रो निरस्ताविद्या-तमोमोक्षोऽहमेवेति
सम्भाव्योऽहमित्यो तत् सत्, यत् परं ब्रह्म रामचन्द्रः ।

‘त्रिकालातीतम्’ आत्मस्वरूपम् । ननु कथमेकस्य मूर्त्त-
मूर्त्तरूपता ? विरोधात्; अत आह, सर्वं ह्येतद्ब्रह्मेति । मायिक-
त्वात् मूर्त्तस्य न विरोध इति भावः । ननु तथापि जीवस्य
ब्रह्मणो भेदे कथमेकसिद्धिरित्यत आह, अयमात्मा ब्रह्मेति ।
योऽयम् ‘आत्मा’ जीवः प्रसिद्धः, सोऽपि ब्रह्मैव, तस्य आत्मनो
ब्रह्मणः ओङ्कार-वाच्यस्य रामस्यैकात्म्ये कथं भेदव्यवहारः ?
इत्याशङ्कोपाधि-भेदादित्याह, सोऽयमिति । चतुर्थं मन्यन्ते इत्य-
न्तो ग्रन्थो माण्डूकी नारसिंहे च व्याख्यातः । स आत्मेत्यादिः
स्पष्टः । ‘अहमित्यो तत्त्वदिति’ एतच्छब्द-चतुष्टयवाच्यं यत् परं
ब्रह्म, स रामचन्द्रः ।

चिदात्मकः सोऽहमो तद्रामभद्रः परं ज्योतीरसोऽह-
मित्यात्मानमादाय मनसा ब्रह्मणैकीकुर्यात् । सदा रामो-
ऽहमित्येतत् तत्त्वतः प्रवदन्ति; येन ते संसारिणो नूनं राम
एव, न संशयः, इत्युपनिषत्, य एवं वेद, स मुक्तो भवतीति
शास्त्रवक्तव्यः ।

तृतीयः खण्डः । ३ ॥

स किं भूतात्मकः ? न इत्याह, चिदात्मक इति । ज्ञानैक-
विग्रहः, सोऽहमिति, 'सः' प्रसिद्धः अमुकपुत्रोऽमुकनामा अह-
मस्य^(१) । स मनुष्यादिरूपो न, किन्तु ओङ्काररूपः तद्रूपः परं
ज्योतीरूपः, इत्येवमात्मानं प्रसिद्धमादाय तत्त्वमस्यादि व्याख्यान-
न्यायेन^(२) 'मनसा' करणेन 'ब्रह्मणा' अविक्ततेन सहैकौकृत्यात् ।
एकीकरणे फलमाह, सदेति । 'उपनिषत्' परमार्थज्ञानं याज्ञ-
वल्कः आह भरद्वाजं प्रतीति शेषः । ३ ॥

अथ हैनमन्त्रिः पप्रच्छ, याज्ञवल्क्य ! ^(१) य एषोऽनन्तो
ऽव्यक्त आत्मा, तं कथमहं जानीयामिति । स होवाच
याज्ञवल्क्यः सोऽविमुक्त उपास्यः, य एषोऽक्षरोऽनन्तोऽव्यक्तः
परिपूर्णानन्दैकरसश्चिदात्मा, योऽयमनन्तोऽव्यक्त आत्मा,
सोऽविमुक्ते प्रतिष्ठित इति । सोऽविमुक्तः कस्मिन् प्रतिष्ठितः ?
इति । वरणायां नाश्याच्च^(३) मध्ये प्रतिष्ठित इति । का वै
वरणा ? का च नाशी ?^(४) इति । सर्वानिन्द्रियकृतान् दोषान्
वारयतीति, तेन वरणा भवतीति । सर्वानिन्द्रिय-कृतान्
पापान् नाशयतीति, तेन नाशी भवतीति ।

अविमुक्ताधिष्ठान-पुरुष-स्वरूपमाह, य एष इति । 'अव्यक्तः'

(१) क, प्रसिद्धः शुकपुत्रोऽमुकनप्राकृतमनसः । (२) क, प्रायेण । (३) ग, याज्ञ-
वल्क्य । घ, याज्ञवल्क्यः । (४) ग, क, नाश्या । (५) ग, क, नाशी ।

इन्द्रियाग्राह्यः । अविमुक्ते किमित्युपास्यः ? इत्यत उक्तम्
अविमुक्ते प्रतिष्ठित इति । नन्वविमुक्तो देशो न ज्ञायते ; अतः
पृच्छति, स इति । ‘वरणायां’ वरण-नामिकायां नद्यां,
‘नाश्यां’ नाशी-नामिकायाञ्च, मध्ये यो देशः ऐतिह्य-प्रसिद्ध, तत्र
प्रतिष्ठितो ऽविमुक्तः । प्रवृत्ति निमित्तं पृच्छति, का वै वरणा
इति । उत्तरमाह, सर्वानिति । यत्र स्नाताः पापदोष-रहिता
भवन्ति । तदुक्तम्,—

“असी-वरणयोर्मध्ये पञ्चक्रोशं महत्तरम् ।

अमरा मरणमिच्छन्ति का कथा इतरे जनाः” ॥ इति ।

कतमच्चास्य स्थानं भवति ? । भ्रूवोर्ग्राणस्य च यः
सन्धिः, स एव द्यौर्लोकस्य परस्य च^(१) सन्धिर्भवति, एतद्वै
सन्धिं सन्ध्या ब्रह्मविद् उपासत इति । सोऽविमुक्त
उपास्य इति । सोऽविमुक्तं ज्ञानमाचष्टे, यो वै तदेवं
वेदेति ॥

स्कान्दे वाह्यस्य प्रसिद्धैव ज्ञातत्वादान्तराभिप्रायेण पृच्छति
कतमच्चेति । ‘अस्य’ अविमुक्तस्य । भ्रूवोर्ग्राणस्य च यः सन्धिः
कूर्पस्थानमित्यर्थः ; तत्र हि इडा-पिङ्गले सङ्गते । सन्धिग्रन्थस्य
निमित्तान्तरमाह, स एष इति । द्यौरिति प्रसिद्धस्य लोकस्य
परस्य^(१) दिवो ज्यातिषश्च ‘एतत्’ वस्तु-सन्धिरूपं ‘ब्रह्मविद्’
योगिनः सन्ध्येत्युपासते, सोऽविमुक्तः सन्धिधिया उपास्य इत्यर्थः ।

इति शब्दो वाक्यसमाप्तौ । स रामः परमात्मा अविमुक्त-क्षेत्रे
उपास्य इति विधिफलमाह, स इति । 'अविमुक्तं ज्ञानम्'
अविमुक्त-प्रदेशे ध्यानबलेन यत् प्राप्तम् । यदा 'अविमुक्तम्'
अत्यक्तं नित्यं 'ज्ञानं' नष्टाख्यं यत् तत् 'आचष्टे' कथयति ।
'यः' पुमान् 'वै' निश्चितं 'तत्' अविमुक्तं स्थानम् उक्तप्रकारं
'वेद' जानाति ।

अथ तं प्रत्युवाच स्वयमेव याज्ञवल्क्यः ।

श्रीरामस्य मनं काश्यां जजाप^(१) वृषभध्वजः ।

मन्वन्तर-सहस्रैस्तु जपद्दोमार्चनानादिभिः ॥ ५ ॥

ततः प्रसन्नो भगवान् श्रीरामः प्राह शङ्करम् ।

वृणोष्व यदभोष्टं तद्दास्यामि परमेश्वरः ॥ ६ ॥ इति ।

अथेति । 'तम्' अत्रिं प्रति याज्ञवल्क्यः कथान्तरमुवाच,
श्रीरामस्येति । वृषभध्वजः काश्यां श्रीरामस्य 'मन' मन्त्रं
जजाप । ततः श्रीरामः प्राह, अहं परमेश्वरः, यदभोष्टं, तत्
दास्यामि । 'इति' वाक्यसमाप्तौ ।

(१) क, ग, च, श्रीरामचन्द्रस्य मनं जजाप ।

अतः सत्यानन्द-चिदात्मा श्रीराममीश्वरः पप्रच्छ ।*

मणिकर्ण्यां वा मत्क्षेत्रे (१) गङ्गायां वा तटे पुनः ।

म्रियते देहि तज्जन्तोर्मुक्तिं नातो वरान्तरम् ॥ ७इति ।

अतः परं श्रीराममीश्वरः 'पप्रच्छः' ययाचे इति । सत्यानन्द-चिदात्मेति द्वितीयार्थे प्रथमा, सत्यानन्द-चिदात्मानं श्रीरामम् ईश्वरः पप्रच्छ इति । अस्य स्थाने सहोवाचेति क्वचित् पाठः ।

'मणिकर्ण्यां' मणिकर्मिकायां, 'मत्क्षेत्रे' काश्यां यो म्रियते, तज्जन्तोर्मुक्तिं देहि ; अतः परं वरान्तरं न प्रार्थनीयम् ।

अथ स होवाच श्रीरामः ।

क्षेत्रेऽत्र तव देवेश ! यत्र कुत्रापि वा मृताः ।

क्रिमि-कीटादयोऽप्याशु मुक्ताः सन्तु न चान्यथा ॥ ८ ॥

अविमुक्ते तव क्षेत्रे सर्वेषां मुक्ति-सिद्ध्यर्थे ।

अहं सन्निहितस्तत्र पाषाण-प्रतिमादिषु ॥ ९ ॥

क्षेत्रेऽस्मिन् योऽर्चयेद्भक्त्या मन्त्रेणानेन मां शिव ! ।

ब्रह्म इत्यादि-पापेभ्यो मोक्षयिष्यामि मा शूचः ॥ १० ॥

* क, ग चिह्नितमुल्ल-पुलकद्वये अत इत्यादि पप्रच्छ इत्यन्तं मूलं नास्ति, तत् स्थाने स होवाच इति विद्यते ।

(१) ख, मणिकर्मिकायां मत्क्षेत्रे ।

त्वक्तो वा ब्रह्मणो वापि ये लभन्ते षडक्षरम् ।
 जीवन्तो मन्त्रसिद्धाः स्युर्मक्ता मां प्राप्नुवन्ति ते ॥ ११ ॥
 मुमूर्षा-(१) दर्क्षिणे कर्णे यस्य कस्यापि वा स्वयम् ।
 उपदेक्ष्यति मन्मन्त्रं स मुक्तो भविता शिवः ॥ १२ ॥ इति ।
 श्रीरामचन्द्रेणोक्तं योऽविमुक्तं पश्यति, स जन्मान्तरि-
 तान् दोषान् नाशयतीति(२) ॥

चतुर्थः खण्डः ॥ ४ ॥

तव क्षेपे इति क्षेपमपि तुभ्यं मया दत्तमिति भावः । क्रमैरिद्धो-
 पधाया इतोत्वम् इन् । 'क्रिमिः' क्रमचारी(३) पिपीलिकादिः ।
 कौट बन्ध-वर्णयोः, कौटति वप्रातीति । 'कौटः' लूतादिः ।
 न चान्यथा इति महाक्यशेषः(४) । 'अनेन' षडक्षरेण । 'मा शुचः'
 प्राणिदुःखेन शोकं मा कृथाः । 'मुक्ताः' त्यक्तदेहाः । 'यस्य
 कस्यापि' पशु-पक्षि-मृगादेरपि । 'जन्मान्तरितानिति' अन्यजन्मा-
 र्जितानपि दोषान् 'नाशयति' क्षिनत्ति । तेन वरेणेति क्वचित्
 पाठः, श्रीराम-दत्तेन वरेण । इति शब्दः खण्डसमाप्तौ । इदं
 चाराणशी शब्दस्य व्युत्पत्त्यन्तरम्, वरेण नाशयति दोषान्
 चाराणशीति ॥ ४ ॥

(१) ग, मुमुक्षो ।

(२) अ, दोषान् नाशयतीति, तान् पापान् नाशयतीति ।

(३) ख, क्रिमिचारी ।

(४) ख, महाक्यमिति शेषः ।

अथ ह्येनं भरद्वाजो याज्ञवल्क्यमुवाच । अथ कमन्त्र-
स्तुतः श्रीरामः प्रीतो भवति, स्वात्मानं दर्शयति, तन्नो
ब्रूहि भगवन्निति । स होवाच याज्ञवल्क्यः । श्रीरामे-
णैवं^(१) शिलितो ब्रह्मा पुनरेतया^(२) गदया नमस्करोति ।

विश्वाधारं^(३) महाविष्णुं नारायणमनामयम् ।

पूर्णानन्दैक-विज्ञानं परं^(४) ज्योतिःस्वरूपिणम् ।

मनसा संस्मरन् ब्रह्मा तुष्टाव परमेश्वरम् ॥

ओ यो वै श्रीरामः^(५) स भगवानद्वैत-परमा-
नन्दात्मा, यः परं ब्रह्म भूर्भुवः स्वस्तस्मै वै नमो नमः ॥ १ ॥

श्रीरामेणेति, यद्यपि शङ्करः प्रकृतस्तथापि समयान्तरे
ब्रह्मापि एवं वाराणशी^(६)-वृत्तान्तं रामेण शिचितः सन्नित्यर्थः ।
'गदया' गद्येन नाथया व्यक्तावाचा, गद् व्यक्तायां वाचि ।

(१) च, श्रीरामेणेव । (२) ग, पुनरेव तथा ।

(३) क, विश्वम्बरं ।

(४) च, परं । (५) ग, श्री रामचन्द्र, एवं सर्वत्र । (६) क, ग, घ, वाराणसी ।

‘यः’ प्रसिद्धः ‘वै’ निश्चितं श्रिया जुष्टो रामचन्द्रः, (१) स ‘भगवान्’ षड्विधैश्वर्यं सम्पन्नः ‘अद्वैत-परमानन्दात्मा’ अद्वैतो यः परमानन्दः तदात्मा यः ‘परम्’ उत्कृष्टं ब्रह्मापि सन् ‘भूर्भुवः स्वः’ लोकत्रयी-रूपः मूल-स्थूल-व्यूहरूपः, ‘तस्मै’ एवं रूपाय ‘वै’ निश्चितं नमो नमः ॥

ओं यो वै श्रीरामः स भगवान् यश्चाखण्डैक-रसात्मा (२)
भूर्भुवः स्वस्तस्मै वै नमो नमः ॥ २ ॥

ओं यो वै श्रीरामः स भगवान् यश्च ब्रह्मानन्दामृतं
भूर्भुवः स्वस्तस्मै वै नमो नमः ॥ ३ ॥

ओं यो वै श्रीरामः स भगवान् यश्च तारकं ब्रह्म
भूर्भुवः स्वस्तस्मै वै नमो नमः ॥ ४ ॥

ओं यो वै श्रीरामः स भगवान् यश्च ब्रह्मा विष्णु-
रीश्वरो यः सर्व्ववेदात्मा भूर्भुवः स्वस्तस्मै वै नमो नमः ॥ ५ ॥

ओं यो वै श्रीरामः स भगवान् ये च सर्व्वे वेदाः साङ्गाः
सशाखाः सपुराणा भूर्भुवः स्वस्तस्मै वै नमो नमः ॥ ६ ॥

(१) यः, रामचन्द्र इव ।

(२) ग, स भगवान् अद्वैत परमानन्दात्मा यश्चाखण्डैक रसात्मा ।

ओं यो वै श्रीरामः स भगवान् यो जीवात्मा भूर्भुवः
स्वस्तस्मै वै नमो नमः ॥ ७ ॥

ओं यो वै श्रीरामः स भगवान् यश्च सर्वभूतान्तरात्मा
भूर्भुवः स्वस्तस्मै वै नमो नमः ॥ ८ ॥

ओं यो वै श्रीरामः स भगवान् ये देवासुर-मनुष्यादि-
भावा भूर्भुवः स्वस्तस्मै वै नमो नमः ॥ ९ ॥

ओं यो वै श्रीरामः स भगवान् यश्च^(१) मत्स्य-कूर्मा-
द्यवतारः^(२) भूर्भुवः स्वस्तस्मै वै नमो नमः ॥ १० ॥

ओं यो वै श्रीरामः स भगवान् यश्च प्राणी भूर्भुवः
स्वस्तस्मै वै नमो नमः ॥ ११ ॥

ओं यो वै श्रीरामः स भगवान् यस्यान्तःकरण-चतु-
ष्टयात्मा भूर्भुवः स्वस्तस्मै वै नमो नमः ॥ १२ ॥

ओं यो वै श्रीरामः स भगवान् यश्च यमो भूर्भुवः
स्वस्तस्मै वै नमो नमः ॥ १३ ॥

ओं यो वै श्रीरामः स भगवान् यश्चान्तको भूर्भुवः
स्वस्तस्मै वै नमो नमः ॥ १४ ॥

ओं यो वै श्रीरामः स भगवान् यश्च मृत्युर्भूर्भुवः
स्वस्तस्मै वै नमो नमः ॥ १५ ॥

ओं यो वै श्रीरामः स भगवान् यश्चाष्टतं भूर्भुवः
स्वस्तस्मै वै नमो नमः ॥ १६ ॥

ओं यो वै श्रीरामः स भगवान् यानि च पञ्च महा-
भूतानि भूर्भुवः स्वस्तस्मै वै नमो नमः ॥ १७ ॥

ओं यो वै श्रीरामः स भगवान् यः स्थावर-जङ्गमात्मको
भूर्भुवः स्वस्तस्मै वै नमो नमः ॥ १८ ॥

ओं यो वै श्रीरामः स भगवान् ये च पञ्चाग्नयो भूर्भुवः
स्वस्तस्मै वै नमो नमः ॥ १९ ॥

ओं यो वै श्रीरामः स भगवान् यश्च सप्त व्याहृतयो
भूर्भुवः स्वस्तस्मै वै नमो नमः ॥ २० ॥

ओं यो वै श्रीरामः स भगवान् या विद्या भूर्भुवः
स्वस्तस्मै वै नमो नमः ॥ २१ ॥

ओं यो वै श्रीरामः स भगवान् या च सरस्वती भूर्भुवः
स्वस्तस्मै वै नमो नमः ॥ २२ ॥

ओं यो वै श्रीरामः स भगवान् या च लक्ष्मी भूर्भुवः
स्वस्तस्मै वै नमो नमः ॥ २३ ॥

ओं यो वै श्रीरामः स भगवान् या च गौरी भूर्भुवः
स्वस्तस्मै वै नमो नमः ॥ २४ ॥

ओं यो वै श्रीरामः स भगवान् या च जानकी भूर्भुवः
स्वस्तस्मै वै नमो नमः ॥ २५ ॥

ओं यो वै श्रीरामः स भगवान् यच्च त्रैलोक्यं भूर्भुवः
स्वस्तस्मै वै नमो नमः ॥ २६ ॥

ओं यो वै श्रीरामः स भगवान् यश्च सूर्यो भूर्भुवः
स्वस्तस्मै वै नमो नमः ॥ २७ ॥

ओं यो वै श्रीरामः स भगवान् यश्च सोमो भूर्भुवः
स्वस्तस्मै वै नमो नमः ॥ २८ ॥

ओं यो वै श्रीरामः स भगवान् यानि च नक्षत्राणि
भूर्भुवः स्वस्तस्मै वै नमो नमः ॥ २९ ॥

ओं यो वै श्रीरामः स भगवान् ये च नवग्रहा भूर्भुवः
स्वस्त्यै वै नमो नमः ॥ ३० ॥

ओं यो वै श्रीरामः स भगवान् ये चाष्टौ वसवो
भूर्भुवः स्वस्त्यै वै नमो नमः ॥ ३१ ॥

ओं यो वै श्रीरामः स भगवान् ये चाष्टौ लोकपाला
भूर्भुवः स्वस्त्यै वै नमो नमः ॥ ३२ ॥

ओं यो वै श्रीरामः स भगवान् ये चेकादश रुद्रा
भूर्भुवः स्वस्त्यै वै नमो नमः ॥ ३३ ॥

ओं यो वै श्रीरामः स भगवान् ये च द्वादशादित्या
भूर्भुवः स्वस्त्यै वै नमो नमः ॥ ३४ ॥

ओं यो वै श्रीरामः स भगवान् यच्च भूतं भव्यं भवि-
ष्यत् भूर्भुवः स्वस्त्यै वै नमो नमः ॥ ३५ ॥

ओं यो वै श्रीरामः स भगवान् यश्च ब्रह्माण्डस्यान्त-
र्वर्द्धिर्याप्नोति विराट् भूर्भुवः स्वस्त्यै वै नमो नमः ॥ ३६ ॥

ओं यो वै श्रीरामः स भगवान् यश्च हिरण्यगर्भो
भूर्भुवः स्वस्त्यै वै नमो नमः ॥ ३७ ॥

ओं यो वै श्रीरामः स भगवान् या च प्रकृतिभूभुवः
स्वस्त्यै वै नमो नमः ॥ ३८ ॥

ओ३ यो वै श्रीरामः स भगवान् यश्चोङ्करो भूर्भुवः
सुस्तस्मै वै नमो नमः ॥ ३८ ॥

ओ३ यो वै श्रीरामः स भगवान् यश्च चतस्रोऽर्द्धमात्रा
भूर्भुवः सुस्तस्मै वै नमो नमः ॥ ४० ॥

ओ३ यो वै श्रीरामः स भगवान् यश्च परम-पुरुषो भूर्भुवः
सुस्तस्मै वै नमो नमः ॥ ४१ ॥

ओ३ यो वै श्रीरामः स भगवान् यश्च महेश्वरो भूर्भुवः
सुस्तस्मै वै नमो नमः ॥ ४२ ॥

ओ३ यो वै श्रीरामः स भगवान् यश्च महादेवो भूर्भुवः
सुस्तस्मै वै नमो नमः ॥ ४३ ॥

ओ३ यो वै श्रीरामः स भगवान् यश्चो३ नमो भगवते
वासुदेवाय महाविष्णुभूर्भुवः सुस्तस्मै वै नमो नमः ॥ ४४ ॥

ओ३ यो वै श्रीरामः स भगवान् यश्च परमात्मा भूर्भुवः
सुस्तस्मै वै नमो नमः ॥ ४५ ॥

ओ३ यो वै श्रीरामः स भगवान् यश्च ज्ञानात्मा भूर्भुवः
सुस्तस्मै वै नमो नमः ॥ ४६ ॥

ओ३ यो वै श्रीरामः स भगवान् यश्च सच्चिदानन्दा-
दैतैकरसात्मा भूर्भुवः सुस्तस्मै वै नमो नमः ॥ ४७ ॥

एतान्^(१) ब्रह्मवित्^(२) सप्तचत्वारिंशन्मन्त्रैर्नित्यं देवं
स्तुवन् ; ^(३) ततो देवः प्रीतो भवति ; तस्माद् य एतैर्मन्त्रै-
र्नित्यं देवं स्तौति, स देवं पश्यति, सोऽमृतत्वञ्च गच्छति
सोऽमृतत्वञ्च गच्छतीति ॥

पञ्चमः खण्डः ॥ ५ ॥

इत्यथर्ववेदे रामोत्तर-तापनीयोपनिषत्

समाप्ता ॥ २३ ॥

एवं सप्तचत्वारिंशत् पर्यायाः पूर्वीद्वृत-मालामन्त्राक्षर-सङ्ख्याका
नारसिंहस्यैवानुष्टुभाक्षर-सङ्ख्याका द्रष्टव्याः ; अतः प्रतिपर्या-
यं क्रमेण मालामन्त्राक्षराख्यैकैकं प्रादावुच्चार्याणि । अयं
षडक्षर-वाच्य-राममूल-व्यूहस्य मालामन्त्र-वाच्यः सप्तचत्वारिंश-
द्वृहः । तदुक्तम्,—

“कल्पितस्य शरीरस्य तस्य सेनादि-कल्पना” । इति ।

‘शरीरस्य’ मूलव्यूहस्य ‘सेनादि-कल्पना’ सप्तचत्वारिंश-
द्वृहस्य कल्पना इत्यर्थः । इति शब्दः स्तुतिसमाप्तौ ।

‘एतान्’ पूर्वोक्तान् अद्वैत-परमानन्दात्मादीन् ब्रह्मत्वेन ‘वित्’
वेत्ता एतैर्मन्त्रैः ‘नित्यं’ प्रत्यहं ‘देवं’ रामं स्तुवन् भवेत् ।

‘ततः’ स्तवनात् देवः ‘प्रीतः’ अनुकूलो भवति । तस्मात् यतः
अयं स्तवः प्रीतिवृत्तः तस्मात् ‘यः’ पुमान् एतैर्मन्त्रैः ‘नित्य’
त्रिसन्ध्यं देवं स्तोति ‘सः’ स्तोता ‘देवं’ विष्णुं ‘पश्यति’ साक्षात्
करोति, असृतत्वञ्च गच्छति । हिरुक्तिः समामर्थ्या । उक्त-
मेव पुनरुच्यते, उत्तर-ग्रन्थाभावादिति हि हिरुक्त्या सूच्यते ।

नारायणेन रचिता श्रुतिमात्रोपजीविना ।

अस्यष्टपद-वाक्यानां रामोत्तर-प्रदीपिका ॥

इति रामोत्तर-तापनीयोपनिषदो दीपिका सम्पूर्णा ॥ २३ ॥

रामोत्तरतापन्यां षष्ठ्यु मूल-पुस्तकेषु षष्ठ खण्डाः, वाल्मिन् नामक-नगरे मुद्रितपुस्तके
तु सप्त खण्डा दृश्यन्ते । दीपिकायामप्यस्यातिरिक्त-खण्डद्वयस्य व्याख्या न विद्यते ।
तच्च खण्डद्वयमकारान्तरा-लुपितमसङ्गतञ्च ; अतस्तस्य सत्यतयाङ्गीकारे महान् संशयो
जायते । तथापि सर्वजन-परिदर्शनाय तत्खण्डद्वयमनैव निवेद्यते । यथा,—

अथैनं भरद्वाजो याज्ञवल्क्यमुपसमेत्योवाच ।

श्रीरामचन्द्रस्य महात्मनो ब्रूहि* भगवन् ! इति ।

स ह्योवाच याज्ञवल्करः ॥

स्वप्रकाशः स्वयं ज्योतिः स्वयम्भूरेकचिन्मयः ।

तदेव रामचन्द्रस्य मगुरध्यक्षरः स्मृतः ॥ १ ॥

अखण्डैक-रसानन्द-तारक-ब्रह्म-वाचकः ।

रामायेति सुविज्ञेयः सदानन्द-चिदात्मकः ॥ २ ॥

नमः पदं सुविज्ञेयं पूर्णानन्दैक-वियहम् ।

सदा रमन्ति हृदये सर्व्ववेदा मुमुक्षवः ॥ इति ॥ ३ ॥

य एतं मन्त्रराजं रामचन्द्रस्य सङ्क्षरं नित्यमधीते, सोऽग्निपूतो भवति, स सोमपूतो भवति, स ब्रह्मणा पूतो भवति, स विष्णुना पूतो भवति, स रुद्रेण पूतो भवति, स सर्व्वेण पूतो भवति, स सर्व्वयज्ञ-क्रतुभिरिष्टवान् भवति, स सर्व्वदेवैर्ज्ञातो भवति, इतिहास-पुराणानां रुद्राणां शतसहस्राणि जप्तानि भवन्ति, गायत्र्यः षष्टिशत-सहस्राणि जप्तानि भवन्ति, प्रणवाना-मयुतानि जप्तानि भवन्ति । दश पूर्व्वान् दशोत्तरान् पुनाति, स पङ्क्ति-पावनो भवति, स महान् भवति, सोऽमृतत्वञ्च गच्छति ।

षष्ठः खण्डः ॥ ६ ॥

अथ पुराणेषु उदाहरन्ति,—

गाणपत्येषु शैवेष्वा शाक्त-सौर्य्य-मन्त्रेष्वथ ।

वैष्णवेष्वपि सर्व्वेषु राममन्त्रः फलाधिकः^(१) ॥ १ ॥

गाणपत्यादि-मन्त्रेषु जपः कीटिगुणाधिकः ।

मन्त्रराजस्वनायास-फलदोऽयं षड्क्षरः ॥ २ ॥

षडक्षरोऽयं मन्त्रस्तु सर्वाघोष-विनाशनः ।
 मन्त्रराज इति प्रीतः सर्वेषामुत्तमोत्तमः ॥ ३ ॥
 कृतं दैन्येन दुरितं पञ्च-माससु-वर्षजम् ।
 स हरेत निःशेषस्तु चलाचलमिवाचलः ॥ ४ ॥
 ब्रह्महत्या-सहस्राणि ज्ञानाज्ञान-कृतानि च ।
 स्वर्णस्तेय-सुरापाण-गुरुतल्पायुतानि च ॥ ५ ॥
 कोटिकोटि-सहस्राणि उपपातकजान्यपि ।
 सर्वाण्यपि प्रणश्यन्ति राम-मन्त्रानुकीर्तनात् ॥ ६ ॥
 भूत-प्रेत-पिशाचाद्याः कुम्भाण्ड-यह-राक्षसाः ।
 दूरादेव प्रधावन्ति राममन्त्र-प्रभावतः ॥ ७ ॥
 ग्राम्यारण्य-पशुप्लवे सञ्चितं दुरितञ्च यत् ।
 मद्यपानेन यत् पापं तदप्याशु विनाशयेत् ॥ ८ ॥
 अभक्ष्य-भक्षणीत्पन्नं मिथ्याज्ञान-समुद्भवम् ।
 सर्वं विलीयेत पापं राममन्त्रानुकीर्तनात् ॥ ९ ॥
 श्रोत्रियः स्वर्णहरणात् यच्च पापमुपस्थितः ।
 रत्नादे-^(१)र्वाथ हरणाज्जपेन तद्दिनाशयेत् ॥ १० ॥
 गत्वापि मातरं मोहादगम्याच्चैव योषितम् ।
 उपासितेन मन्त्रेण रामस्तदपि नाशयेत् ॥ ११ ॥
 महापातकया बध्ना^(२) सङ्गत्य^(३) सञ्चितञ्च यत् ।
 बुद्धिपूर्वमघं कृत्वा तदप्याशु विनाशयेत् ॥ १२ ॥

(१) च, रत्नाद्यै ।

(२) च, बद्धा ।

(३) सङ्गत्या इति पाठान्तरम् ।

कच्छैः सप्त पराकायैर्नानाचान्द्रायणैरपि ।
 पापं दुरपनोद्यं यत् तदप्याशु विनाशयेत् ॥ १३ ॥
 आत्मतुल्य-सुवर्णाद्यैर्दानैर्बहुविधैरपि ।
 एतदप्यपरिक्षीणं^(१) तदप्याशु विनाशयेत् ॥ १४ ॥
 अवस्थास्तु चयस्यैव मूलबन्धमघञ्च यत् ।
 तन्मन्त्र-स्मरणादेव नशेषं तत् प्रणश्यति ॥ १५ ॥
 तत्तद्गुरुपदिष्टेन वर्त्मनानुष्ठितञ्च यत् ।
 रामात्मा मनुरेवायं पापराशि-विनाशकृत् ॥ १६ ॥
 आ ब्रह्मवीजदोषाञ्च नाशयेत् पृथक् तथा ॥ १७ ॥
 पितृ-मातृ-बन्धोत्पन्नं बहिर्पूर्वमघञ्च यत् ।
 निःशेषं नाशयेत्त्वेव राममन्त्रानुकीर्त्तनात् ॥ १८ ॥
 पितृ-मातृ-स्वसृज्जनानां यद्वा विश्वास-घातिनाम् ।
 यद्वा बालबन्धोत्पन्नं कल्याः शस्त्रासुसायकम्^(२) ॥ १९ ॥
 गुरुपुत्र-कलत्रादि-बन्धोत्पन्नमघञ्च यत् ।
 तदनुध्यान^(१)-मात्रेण सर्वमेतद्विलीयते ॥ २० ॥
 यः प्रयागादि-तीर्थेषु सर्वेषु कुरुक्षेत्रादिषु ।
 सूर्य-नियमादि-क्रमाद् भूयः ० ० ० ० ॥ २१ ॥
 स्त्रीणाञ्च पुरुषाणां स्यान्मन्त्रेणानेन दोषतः ॥ २२ ॥
 येषु येषु विरोधेषु रामभद्रमुपासते ।
 दौर्बल्यादि-भयान्येषु न भवन्ति कदाचन ॥ २३ ॥

(१) किं तदप्यपरिक्षीणे इति पाठान्तरम् । (२) यदनुध्यान-इति पाठान्तरम् ।

शान्तः प्रसन्न-वदनो^(१) अक्रोधी भक्तवत्सलः ।

अनेन सदृशो मन्त्रो जगत्स्वपि न विद्यते ॥ २४ ॥

सम्यगाराधितो रामः प्रसीदत्येव सत्वरम् ।

ददात्यायुष्यमैश्वर्यमन्ते^(२) विष्णु-पदञ्च यत् ॥ २५ ॥

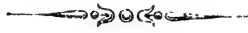
तदेतदृचाभ्युक्तं तद्विष्णोः परमं पदम् ॥ २६ ॥

स मुक्तो भवति, स मुक्तो भवति ॥ २७ ॥

इत्याद्यर्चण-रहस्ये रामोत्तर-तापनीयोपनिषत् समाप्ता ॥

चनुमदुक्त-रामोपनिषत् ।

क, ख, ग चिह्नित मूलपुस्तकत्रये चनुमदुपनिषद्भास्ति । घ, ङ चिह्नित पुस्तकद्वये तस्याः प्रथम खण्डो न विद्यते । च चिह्निते वालिन् नामकनगरीय-पुस्तके पुनः सम्पूर्णा दृश्यते, परन्तु तत् पुस्तकं नैव सम्यक् विशुद्धम् । दीपिकापुस्तकद्वये तु तस्याः सम्पूर्णा व्याख्या वर्तते, सा तु न परिशुद्धा । तथापि तदभयं यथामति विशोध्य दीपिका-सम्मतान् पाठान् मूले, तदितरान् तदधोभागे निवेश्य प्रकटी-क्रियते । यथा—

ओं सनकादयो योगीन्द्रा अन्ये च ऋषयस्तथा ।

प्रह्लादाद्या विष्णुभक्ता चनुमन्तमिदं ब्रुवन् ॥ १ ॥

वायुपुत्र ! महाबाहो ! किं तत्त्वं ? ब्रह्मवादिनाम् ।

पुराणेष्वष्टादशसु स्मृतिष्वष्टादशस्वपि ॥ २ ॥

चतुर्वेदेषु शास्त्रेषु सर्वाधात्म-विद्यासु च ।

सर्वेषु विष्णुभिधानेषु^(१) विघ्न-सूर्येश-शक्तिषु ॥ ३ ॥

एतेषु मध्ये किं तत्त्वं कथय त्वं महाबल ! ।

पूर्वतापनोये साङ्गस्तारको वर्णितः । उत्तरतापनोये प्रणव-
स्यापि तारकत्वमुक्तम्, रामस्य परब्रह्मणः प्रणव-बीजाभ्याञ्च

(१) च, विष्णुभिन्नेषु ।

वाण्यत्वमुक्तम् । इदमिदानीं सन्दिह्यते, किं विघ्नराजादयः पञ्चापि तुल्यसामर्थ्या एव ? आहोस्विदन्यतरस्मिन् विशेषोऽस्ति ? किं श्रेष्ठं नाम ? अथ के च रामस्याङ्गमन्त्राः ? तथा प्रणवे गृह्यस्य-ब्राह्मणानामधिकारोऽस्ति ? उत यतीनामेवेति ? । अधिकारपक्षे कियांश्च प्रणवो जप्यः ? कियांश्च षडक्षरः ? इति । विभीषणकृता रामस्तुतिश्च किमित्यप्रसिद्धा ? कियता च पुरश्चरणेन परम-पुरुषार्थसिद्धिः ? के च पुरश्चरणानुकल्पाः ? इति । तदर्थं रामोपनिषदारभ्यते, ओं सनकादय इति ।

अस्य अनुष्टुप्छन्दः । 'अन्ये च' नारदादयः, 'सुवन्' असुवन् बहुलं . छन्दसौत्वमाङ्गयोगेऽप्यङ्गभावः । ब्रह्मवादिनामभिमत-^(१) मिति शेषः । पुराणादिषु प्रतिपाद्यं किं तत्त्वं ? सर्वेषु विष्णो 'अभिधानेषु' नामसु मध्ये किं 'तत्त्वं' ? श्रेष्ठं नाम ? । 'विघ्नः गणेश्वरः 'सूर्यः' आदित्यः 'ईशः' रुद्रः 'शक्तिः' चण्डी, प्रकृतत्वात्^(२) विष्णुश्च, एतेषु मध्ये किं 'तत्त्वं' ? परमदैवतम् ? ।

हनुमानुवाच ।

भोभो योगीन्द्रा ऋषयो विष्णुभक्तास्तथैव च ॥ ४ ॥

शृणुत मामकीं वाचं भवबन्ध-विनाशिनीम् ।

एतेषु चैव सर्वेषु तत्त्वञ्च ब्रह्म तारकम् ॥ ५ ॥

राम एव परं ब्रह्म राम एव परं तपः ।

राम एव परं तत्त्वं श्रीरामो ब्रह्म तारकम् ॥ ६ ॥

(१) क, ब्रह्मवादिनो नाभिमतः । (२) च, प्रत्यक्षत्वात् ।

भो भो इत्यादरे वीक्षा । 'एतेषु' शास्त्रेषु तत्त्वं प्रतिपाद्यं,
देवेषु तत्त्वं परमदैवतं, नामसु तत्त्वं सर्वाधिकफलं ब्रह्म तारकं,
'राम एव' श्रीराम एव तारकं ब्रह्म ।

वायुपुत्रेणोक्ता योगीन्द्रा ऋषयो विष्णुभक्ताः पुनः
पप्रच्छुर्हनुमन्तं, रामस्याङ्गान् नो ब्रूहि हनुमन् ! । स
होवाच वायुपुत्रः, विघ्नं वाणीं दुर्गां क्षेत्रपालं सूर्यं चन्द्रं
नारायणं नारसिंहं वासुदेवं वाराहम् अन्यांश्च^(१) कांश्चित्
सर्वान् मन्त्रान् श्रीसीतां लक्ष्मणं हनुमन्तं शत्रुघ्नं विभीषणं
सुग्रीवम् अङ्गदं जाम्बवन्तं प्रणवम्,* एतान् रामस्याङ्गान्
जानीयात् । अङ्गान् विना रामो विघ्नकरो भवति^(२) ।

राममन्त्रं जपता के चाङ्गमन्त्रा जप्तव्याः ? इति तृतीयं
सन्देहं पृच्छन्ति, वायुपुत्रेणोक्ता^(१) इति । 'अङ्गान्' अङ्गस्थानी-
यान् मन्त्रान् देवांश्च ब्रूहि हे हनुमन् ! । 'वाणी' सरस्वती,
विघ्नादयो वाराहान्ता दशाङ्गदेवताः, अन्यांश्च कांश्चित् वशिष्ठ-
वामदेवादीन्, अन्येषामप्राधान्य-सूचनाय सामान्यशब्द-प्रयोगः ।

(१) च, एतान् ।

* मूलपुस्तके श्रीसीतादयः प्रणवान् न च दृश्यन्ते । दीपिकाकृता तु सीतादयः
प्रणवान् दश इत्युक्तम् । रामार्चन-चन्द्रिकायां भरतोऽप्यङ्गत्वेन पठितः । श्रीमते
मूले भरतमिति पदं भवितव्यमिति सुधीभिर्विवेच्यम् ।

(२) पुस्तकान्तरे तान् विना रामो विघ्नकरो भवतीति पाठः ।

(३) क, वायुपुराणोक्ता ।

श्रीबीज-पूर्विकां सीतां, सीताशब्दं चतुर्थान्तं स्वाहान्तं, सीता-
द्वयः प्रणवान्ता दश, एतान् रामस्य 'अङ्गान्' अङ्गमन्त्रान्
जानीत । एषां प्रणवादि विन्दन्तमाद्यक्षरं बीजं, चतुर्थान्तं नाम
मन्त्रः । तदुक्तं डामरे ।—

“ओङ्कार-विन्दु-मध्यस्थं नामधेयाद्यमक्षरम् ।

देवतानां स्वबीजं तत् पूजायास्तद्धि-सिद्धिदम्” ॥ इति ।

एतन्मन्त्रोक्तज्ञाने बाधकमाह, अङ्गान् विनेति । विघ्नकारित्वे
जप-पूजनादिकमेव न सिध्यति ।

पुनर्व्यायपुत्रेणोक्तास्ते हनुमन्तं पप्रच्छः । आञ्जनेय !
महाबलं !^(१) विप्राणां गृहस्थानां प्रणवाधिकारः कथं
स्यात् ? इति ।

चतुर्थं संशयं पृच्छन्ति, आञ्जनेयेति । अञ्जनाया अपत्यम्
आञ्जनेयः, तत् सञ्जीवनम् । महाबलेति संशय-निराकरण-
‘सामर्थ्या’ सूचितम् । कथं स्यादिति यतीनामेव स्वातन्त्र्येण तदु-
पासन-विधानात् ।

पुनरुवाच हनुमान् ।

अयोध्यानगरे रम्ये समासीनो रामो मया पृष्टः,
सीतापते ! योगि-मानस-हंस ! विप्राणां गृहस्थानां
प्रणवाधिकारः कथं स्यात् ? इति । स होवाच रामः ।

(१) आञ्जनेय इत्यत्र रामतप इति । रामजप इति च पाठान्तरम् ।

येषामेष षडक्षराधिकारो वर्तते, तेषां प्रणवाधिकारः स्यात्,
नान्येषाम् । प्रणवं केवलम् अकारमकार मकारमङ्ग-
मात्रा-सहितं जपित्वा यो रामचन्द्रमन्त्रं जपते, तस्य
शुभकरोऽहं^(१) स्यात् ; तस्मात् प्रणवस्य चाकारस्य
चोकारस्य च मकारस्य चाङ्गमात्रस्य च ऋषिच्छन्दो-देवताः
तद्वत् वर्ण-चतुःस्थान-स्वर-वेदाग्नि-गुणादीन्युच्चार्य
न्यासं कृत्वा प्रणव मन्त्रान् द्विगुणं जप्त्वा पञ्चाद्राममन्त्र-
माद्यन्त-प्रणवं यो जपते, स रामो भवेत्, इति रामेणोक्तम् ;
तस्मात् रामाङ्गं प्रणवः कथित इति वायुपुत्रेणोक्ताः
पुनर्हनुमन्तं पप्रच्छुः ।

सौतापते ! इत्यादि हनुमदुक्तं रामस्य सम्बोधनम् । येषा-
मिति । गृहस्थ-साधूनां षडक्षराधिकारः सम्प्रतिपन्नः प्रणव-
स्याङ्गत्वात्, तत्समान-योगक्षेमः प्रणवाधिकारः, 'नान्येषां'
षडक्षरेणादीक्षितानाम् । प्रणवजपं विना राममन्त्रजपेऽधिकार
एव नास्त्येत्याह, प्रणवमिति । अकारादि-चतुरक्षर-सहित-
मिति वक्तव्यम् । अकारादिषु पृथग्विभक्त्युच्चारणं स्वातन्त्र्येण
छन्दःकृत्याद्यभिधान-सूचनार्थम् । तदेवाह, तस्मादिति । एषा-
मर्थादयो^(२) ऽथर्वशिरसि, माण्डूक्ये, नारसिंहे चोक्ताः । न्यासं

(१) शुभकरोऽहः स्यात् इति पाठान्तरम् ।

(२) अ. एषामर्थादयो ।

कृत्वा प्रणवकलोक्तं भक्तान् बहुचरान्, 'प्राच्येण-प्रणवम्' आसी
 भवेत् च प्रणवः, तं, प्रणव-पुटितमित्यर्थः, 'अपते' अपति ।
 उपसंहारः, तस्मादिति । इत्यमृतकल्प उक्ताः^(१) । पुनः पञ्चमं
 संशयं^(२) पप्रच्छ रित्यन्वयः ।

स होवाच हनुमान् रामभक्त-विभीषणकृत-^(३)
 रामपरिचर्यायां सप्त सङ्ख्याणि संस्कृतवाक्यानि, सप्त सङ्-
 ख्याणि गद्यानि, पञ्चशतान्यार्याः^(४) अष्टौ सङ्ख्याणि
 श्लोकाः, चतुर्विंशति-सङ्ख्याणि पद्यानि, दश सङ्ख्याणि
 दण्डकाः, इत्येवमनुक्रमं ज्ञात्वा कृतकृत्यो भवेदिति^(५) ।
 इति हनुमदुपनिषत्^(६) ।

प्रथमः खण्डः ॥ १ ॥

रामस्य भक्तो यो विभीषणः, तेन कृता 'रामपरिचर्या'
 रामस्तुतिः, सा विस्तरतः सम्प्रति श्रोतुमशक्या बहुत्वात्^(७)
 उद्देश्यतस्तु^(८) वक्ष्यामीत्याशयेनाह, स होवाचेति । 'गद्यानि'
 संस्कृत-प्राकृत-साधारणानि, 'आर्या' गणच्छब्दः, 'श्लोकाः'

(१) क, कल्पपामलाः । (२) क, पञ्चमे संशये । (३) च चिह्नितपुस्तके पप्रच्छ-
 रित्यनन्तरं रामभक्त ! विभीषणकृत इतिपाठः । घ, विभीषणोक्त ।

(४) क, पञ्चदश-शतान्यार्याः । (५) च, कृतकृत्यो भवति कृतकृत्योभवति
 इति । (६) च, हनुमतोक्ता रामोपनिषत् समाप्ता । (७) क, रामकृतिनासां
 विस्तरतः श्रोतुमशक्यत्वात् । (८) क, उद्देश्यतः ।

उत्सवि पश्यामि अनष्टप्राजाः, 'इण्डका' बहुविधत्याद्य-
वरपांदाः । ननु उद्देशमात्रेण तदर्थान्नानात् फलासम्बन्धः ?
इत्याशङ्क्य फलमाह, इत्येवमिति । उद्देशेन अनुक्रमो ज्ञातः,
तावतापि कृतार्थो भवेदित्यर्थः । इति हनुमदुक्तं रहस्यज्ञानम् ।
अतिविस्तृतत्वात् सा न सर्वजनप्रसिद्धेतिभावः ।

हनुमानुवाच^(१) ।

सिंहासने समासौनं रामं पौलस्त्यसूदनम् ।

प्रणम्य दण्डवद्-भूमौ पौलस्त्यो वाक्यमब्रवीत् ॥ ७ ॥

रघुनाथ ! महाबाहो कैवल्यं कथितं मया^(२) ।

अज्ञाना-^(३) सुलभञ्चैव कथनीयञ्च सौलभम् ॥ ८ ॥

षष्ठं सन्देहं निरस्यति, हनुमानुवाचेति ।

'पौलस्त्यः' पुलस्तापत्यं रावणः तस्य 'सूदनं' निरसितारम् ;
सूद निरसने । 'पौलस्त्यः' विभीषणः । कैवल्यमिति । यन्मया
संस्कृतवाक्यादिषु कैवल्यं 'कथितं' निरूपितं, तत् 'अज्ञानानाम्'
अज्ञतवद्भिनाम् 'असुलभं' दुष्प्रापं, च शब्दो हेतोः, ततः 'सौलभं'
सुलभस्य ज्ञानस्य इदं कारणं सौलभं सुलभज्ञान-प्राप्तिसाधनं
त्वया कथनीयमिति प्रार्थितो राम उवाच ।

(१) व, को, चो हनुमाडुवाच ।

(२) व, लया ।

(३) व, क, अज्ञानां ।

श्रीराम उवाच ।

अथ पञ्च दण्डकाः, पितृघ्नो मातृघ्नो जारो गुरुहा-
नेकः^(१) कोटि-यतिघोऽनेक-कृतपापो^(२) यो मम षण्णवति-
कोटि-नामानि जपते, स तेभ्यः पापेभ्यः प्रमुच्यते ; स्वयमेव
सच्चिदानन्दस्वरूपो भवेन्न किम् ? ।

‘अथ’ शब्दः पञ्चव्याहृत्यर्थः । पञ्च दण्डकाः^(१) पठनीयाः
विभीषणोक्त-दगसहस्रेभ्य उद्धृत्य पञ्च पठनीयाः । ‘जारः’
गुरुतल्पगः, चतुर्थ्यून-^(४) शतकाटिनामानि रामेत्यादीनि ।
सच्चिदानन्दरूपः स्वयमेव किं न भवेत् ? अपि तु भवेदेव ।
इदं मुख्यं पुरश्चरणम् ।

पुनरुवाच विभीषणः । तत्राप्यशक्तो यः, स किं
करोति ? । स होवाच रामः । पञ्चाशत्सहस्र-मन्मन्त्र-
माद्यन्त-प्रणवः^(५) मन्मन्त्राद्विगुणः प्रणवो^(६) यो जपते, स
स्वयमेवाहं भवेन्न किम् ? । पुनरुवाच कार्कशेयः । तत्राप्य-
शक्ता ये, ते किं कुर्वन्तीति । स होवाच रामः । अथ
त्रीणि पद्यानि पुरश्चरणानि, तत्राप्यशक्तो^(७) यो मम

(१) घ, गुरुदोषोवेक । क, गुरुघ्नोवेक । (२) क, कृत पापे । घ, कृत्यो ।

(३) क, घ, दण्डकाः । (४) घ, चतुर्दश । (५) घ, मन्मन्त्रजापं जपन् ।

(६) घ, द्विगुणं प्रणवं । (७) क, घ, पुरश्चरणविधायशक्तो ।

गीता मन्नामसुखं मद्विषयं मद्विषयं मद्दोत्तर-शताभिधानं^(१)
नारदीक्षं स्तवराजं चनुमदुक्तं मन्त्रराजात्मक-स्तवश्च
सीतास्तवश्च^(२) राम ! रक्षेत्यादिभिः स्तवैरेतैर्यो मां नित्यं
स्तौति, स मत्सदृशो भवेन्न किम्^(३) इति ।

द्वितीयः खण्डः ॥ २ ॥

इत्याथर्वण-रक्षस्य रामोपनिषत् समाप्ता ॥ २४ ॥

सप्तमं सन्देहं निरस्यन् अनुकल्पान् प्रश्नपूर्वकमाह, पुनः
रिति । मन्मन् यो जपते इत्यन्वयः । मन्मन्नाच्च दिगुणः प्रणवी
जस्य इति शेषः । स स्वयमेव 'ग्रह' रामः किं न भवेत् ? ।
पक्षान्तरं पुनरिति । कर्कशाया अपत्यं कार्कशेयः । चीणि
'पथानि' श्लोकाः, गीतादीन्यष्ट ।

नारायणेन रचिता श्रुतिमाधोपजीविना ।

अखण्ड-पद-वाक्यानां रामोपनिषद्दीपिका ॥

इति श्रीभट्टरक्षाकरसूनु-भट्टनारायण-विरचिता श्रीरामोप-
निषद्दीपिका सम्पूर्णा । २४ ॥

(१) च, मद्विषयमाद्दोत्तर शताभिधानं ।

(२) क, ग, च, सीता ।

(३) च, भवेन्न किं भवेदिति ।

सर्वोपनिषत्सारः ।

ओं कथं बन्धः कथं मोक्षः काऽविद्या का विद्येति
जाग्रत्-स्वप्न-सुषुप्तं तुरीयञ्च कथम् अन्नमयः प्राणमयो
मनोमय आनन्दमयः कथं कर्त्ता जीवः क्षेत्रज्ञः साक्षी
कूटस्थोऽन्तर्यामी कथं प्रत्यगात्मा परमात्मा आत्मा
माया चेति कथमात्मेश्वरः । अनात्मनो देहादीनात्मत्वे-
नाभिमन्यते सोऽभिमान आत्मनो बन्धः ; तस्मिन्
निवृत्तिर्मोक्षः ; तमभिमानं कारयति या, साऽविद्या ;
सोऽभिमानो यया निवर्त्तते, सा विद्या ; मन आदि-
'चतुर्दशकरणैः पुष्कलैरादित्याद्यनुगृहीतैः शब्दादीन्
विषयान् स्थूलान् यदोपलभते, तदात्मनो जागरणम् ।

ओं बन्धादि मायापर्यन्तं लक्षणं तैत्तिरीयके ।

सर्वोपनिषदां सारः सप्तत्रिंशे चतुर्दशे ॥ १ ॥

तृयोविंशते-(१) रथानामादौ स्वरूप-लक्षणप्रश्ने बन्धस्वरूपं
तावदाह, आत्मेश्वर इति । अनात्मनः स्थूलत्वात् देहेन्द्रियादी न्

(१) क, तृयोविंशति ।

‘आत्मत्वेन’ ब्राह्मणोऽहं, स्थलोऽहं, गच्छामीत्यात्मत्वेनाभिमन्यते,
सोऽभिमानो बन्धः ; तच्छागो मोक्षः ; तत्कारिका अविद्या ;
तन्निवर्त्तिका विद्या । मन आदीति, मनो-बुद्धि-चित्ताहङ्कार-श्रोत्र-
त्वक्-चक्षू-रसना-घ्राण-वाक्-पाणि-पाद-पायूपस्थाख्यैर्ज्ञान-कर्म्म-
करणैः ‘पुष्कलैः’ वहिराविर्भूतैश्चन्द्राच्युत-शङ्कर-चतुर्भुज-दिक्-
वाताक-प्रचेतोऽश्वि-वज्रीन्द्रोपेन्द्र-मित-ब्रह्मभिरनुगृहीतेः सङ्ग-
ल्लाध्यवसाय-चेतनाभिमान-शब्द-स्पर्श-रूप-रस-गन्ध-वक्त्रव्यादान-
गमन-विसर्गानन्दान् स्थूलान् वह्निर्भूतान् यदोपलभते, तदा
आत्मनो जाग्रद्यवहारः ।

तदासनारहितश्चतुर्भिः करणैः शब्दाद्यभावेऽपि वासना-
मयान् शब्दादीन् यदोपलभते तन्मनः स्वप्नम् । चतुर्दश-
करणोपरमादिषय-विशेष-विज्ञानाभावात् यदा, तदा
आत्मनः सुषुप्तम् । अवस्थात्रयाभावाद्-भावसाक्षि स्वयं
भावरहितं नैरन्तर्यं चैतन्यं यदा, तदा तत्तुरीयं चैतन्य-
मित्युच्यते ।

तदासनारहित इति । देवतानिमित्ते अदृष्टनिमित्ते च
स्वप्न इति बोधव्यम्, चिन्तास्वप्ने वासनाया निमित्तत्वात्; अतएव
वासनामयानित्युक्तम् । अरहित इति वा च्छेदः । देवतादृष्टकृते तु
वासनाद्वये वासनाशब्देन देवेच्छा धर्माधर्मौ च व्याख्येयौ ।
तन्मनःस्वप्नमिति । सा मनोवृत्तिः स्वप्न इत्यर्थः । तदा आत्मनः
स्वप्नमिति, तु युक्तं पाठः जागरण-सुषुप्तोरात्मशब्दग्रहणात् ।

चतुर्दशेति, स्वप्ने तु दृशानामिदोपरमः, चतुर्दशमन्तःस्वरचानां व्यापारः करणाभावे विषयाणां शब्दादीनां विशेषतो ज्ञानाभावात् यदा आत्मनोऽवस्थानमिति शेषः, तदा आत्मनः 'सुषुप्त' सुषुप्तिरित्यर्थः । तन्मनः सुषुप्तमिति कश्चित् पाठः, तदा तन्मनः सुषुप्तम् उपरम इति व्याख्येयम् । 'भावसाक्षि' भावानां साक्षि साक्षाद्भट्ट, साक्षिशब्दः साक्षाद्भट्टवाची, स्वयं भावरहितं निर्देष्टत्वात्, 'नैरन्तर्य' स्वार्थे भावप्रत्ययः, व्यवधायक-वस्त्वन्तर रहितं 'चेतन्य' ज्ञानमात्रं यदा अवतिष्ठते इति शेषः, तदा तुरीयम् ।

अन्नकार्याणां पक्षां कोशानां समूहोऽन्नमयः कोश इत्युच्यते । प्राणादि-चतुर्दश वायु-भेदा अन्नमये कोशे यदा वर्तन्ते, तदा प्राणमयः कोश इत्युच्यते । एतत्कोश-द्वयसंयुक्ता मनआदिभिस्तुर्भिः करणैरात्मा शब्दादि-विषयान् सङ्कल्पादि-धर्मान् यदा करोति, तदा मनोमयः कोश इत्युच्यते । एतत्-कोशत्रय-संयुक्तस्तद्गत-विशेषा-विशेषज्ञो^(१) यदा भासते, तदा विज्ञानमयः कोश इत्युच्यते । एतत् कोशचतुष्टय स्वकारण-विज्ञाने वटकणिकायामिष वृक्षो यदा वर्तते, तदा आनन्दमयः कोश इत्युच्यते ।

अथेति । वट्-कोशा यथा—

“अस्थि मत्स्या भिद-त्वङ्मांस-शीणितम् । (१)

वट्-कोशिकमिदं प्रोक्तं सर्वदेहेषु देहिनाम्” ॥ इति ।

प्राणादिचतुर्हंशेति । प्राणापान-व्यानोदान-समान-नाग-
कूर्म-क्रक-देवदत्त-धनञ्जया दश, चत्वारोऽन्ये,—

वैरभ्यः स्थानमुख्यः प्रसीतः प्रकृतस्तथा ।

“वैरभ्यणादयस्तत्र सर्ववायु-वशङ्गताः” ॥ इति ।

एते चतुर्हंश वायवो देहे यदा कृतास्पदाः, तदा प्राणमयः
कोशः । एतदिति, ‘एतौ’ अन्नमय-प्राणमयो कोशौ, तयोर्हंशं, तेन
संयुक्तः आत्मा ‘शब्दादिविषयान्’ शब्दादयः पञ्च विषया येषां ते
तान्, सङ्ख्यादयो ये धर्मास्तान् । एतदिति, ‘एतेन’ पूर्वोक्त-कोश-
त्रयेण संयुक्तः ‘तद्गत-विशेषा-विशेषज्ञः’ तद्गतः सङ्ख्यादिगतः
विशेषः ब्राह्मणत्वादिः, ‘अविशेषः’ मनुष्यत्वादि-सामान्यं, तयो-
र्ज्ञाता, स विकल्प-कल्पनादिमान्, ‘स्वकारण-विज्ञाने’ (१) स्वस्य
कारणौभूतं यदा एतत् कोशचतुष्टयं पूर्वोक्तं ज्ञानं ब्रह्म तत्र
वर्त्तते । तत्र दृष्टान्तः, वटवीजे यथा वटो वर्त्तते तद्वत्, स
च निर्विषये जायति मनसि सुषुप्ते च भवति ।

सुख-दुःख-बुद्ध्याश्रयो देहान्तःकर्त्ता यदा, तदा दृष्ट-
विषये बुद्धिः सुखबुद्धिः, अनिष्टविषये बुद्धिः दुःखबुद्धिः,
शब्दस्पर्श-रूप-रस-गन्धाः सुख-दुःख-हेतवः ।

(१) च, साक्षाद्विषयज्ञानः, शुक्तत्वङ्मांसशीणितम् । (२) च, स्वकारण-ज्ञाने ।

कर्तृलक्षणमाह, सुखेति । सुखं मे भवतु, दुःखं मे मा भूदिति प्रवृत्तः सुख-दुःखयोरनुभविता देहान्तः स्थूल-सूक्ष्म-देहोपाधिः कर्त्तृत्वर्थः । यदा तदेति पूर्वेण सम्बध्यते ; यदा देहोपाधिस्तदा कर्त्तृत्वर्थः ।

सुख दुःखद्वयोर्लक्षणे लक्षणाङ्गतया आह, इष्टेति । इष्टानिष्ट-विषयानाह, शब्देति । अनुकूलवेद्याः सुखहेतवः, प्रतिकूलवेद्या दुःखहेतवः ।

पुण्य-पाप-कर्मानुसारी भूत्वा प्राप्त-शरीर-सम्बन्ध-वियोगम् अप्राप्तशरीर-संयोगमिव कुर्वाणो यदा दृश्यते, तदोपहितत्वाज्जीव इत्युच्यते ।

सुख-दुःख-हेतून् निदर्शयन् जीवलक्षणमाह, पुण्येति । पुण्य-पापानुसारित्वं ज्ञान-संस्कारयोरप्युपलक्षणम्, “तमेतं विद्या-कर्मणी समन्वारभते पूर्वप्रज्ञा च” इति श्रुतेः । प्राप्तस्य शरीरस्य यः सम्बन्धः, तस्य वियोगमिव कुर्वाणः अप्राप्तस्य शरीरस्य संयोगमिव शब्दो वस्तुतोऽसङ्गत्वात् । ‘उपहितत्वात्’ नाना-शरीरोपाधिमत्त्वात् जीव इत्युच्यते । प्राप्त-शरीर-सन्धियोगमिति पाठे प्राप्तः शरीर-योग-सन्धिः^(१) येन सः । एक-शरीरत्यागेन अपर-शरीर-ग्रहणम् । सन्धिर्योगमित्यस्यैव व्याख्यानम् अप्राप्त-शरीर-संयोगमिति ।

मन आदिश्च, प्राणादिश्च, सत्त्वादिश्च, इच्छादिश्च, पुण्यादिष्वैते पञ्च वर्गा इति ।

(१) शरीरयोः सन्धिः ।

चेन्नङ्गं लक्षयितुं लिङ्गं लिख्ययिषुः पञ्च वर्गानाह, मन
आदिरिति । मना बुद्धिश्चित्तमहङ्कारश्च ; 'प्राणादिः' पञ्च वायवः ;
'सत्त्वादिः' त्रयो गुणाः ; 'इच्छादिः' कामः सङ्कल्पो विचि-
कित्सा, अद्याऽप्यद्या, धृतिरधृतिर्ह्रीर्धोर्भीश्च ; 'पुण्यादिः' पुण्य-
पाप-ज्ञान-संस्काराः ; पञ्च एते वर्गाः, 'इति' वाक्यसमाप्ति ।

एतेषां पञ्चवर्गाणां धर्मीभूतात्मज्ञानादृते न विनश्यति ।
आत्मसन्निधौ नित्यत्वेन प्रतीयमान आत्मोपाधिर्यस्त-
स्लिङ्गशरीरं हृदयग्रन्थिरित्युच्यते ।

लिङ्गस्य मन आदिसन्धिमाह, (१) एतेषामिति । 'धर्मी' (१)
भूतात्मज्ञानात् भूतसिद्धो य आत्मा, तस्य ज्ञानं विना न
नश्यति, आत्मज्ञाने तु (१) नश्यति "भिद्यते हृदयग्रन्थिः" इत्यादि-
श्रुतेः ।

इदानीं लिङ्गलक्षणान्तर्भूतमात्मान्तरमाह, आत्मसन्निधा-
विति । आत्मनो नित्यत्वधर्माध्यासात् (४) नित्य इव भासमान
इति स्वरूपकथनम्, एवंविधो य आत्मोपाधिः, तस्य हे सञ्ज्ञे,
लिङ्गं हृदयग्रन्थिरिति च ।

तत्र यत् प्रकाशते चैतन्यं, स चेन्नङ्ग इत्युच्यते ।
ज्ञात-ज्ञान-ज्ञेयानामविर्भाव-तिरोभाव-ज्ञाता स्वयमेव--

(१) ख, आदिसन्धिमाह ।

(२) क, धर्मीसन्धि- । ख, धर्मीसन्धि ।

(३) ख, आत्मज्ञानेन च ।

(४) ख, नित्यपरस्पर-धर्माध्यासात् ।

माविर्भाव-तिरोभाव-हीनः स्वयं ज्योतिः, स साचीत्युच्यते ।
ब्रह्मादि-पिपौलिकापर्यन्तः सर्वप्राणि-बुद्धिष्वविशिष्टतयोप-
लभ्यमानः सर्वप्राणि-बुद्धिस्थो यदा, तदा कूटस्थ इत्यु-
च्यते । कूटस्थाद्युपहित^(१) भेदानां स्वरूप-लाभश्चेतुर्भूत्वा
मणिगणसूत्रमिव सर्वज्ञेष्टेष्वनुस्यूतत्वेन यदा प्रकाशते
आत्मा, तदान्तर्यामीत्युच्यते । सर्वोपाधि-विनिमुक्त-
सुवर्णधनवद्विज्ञान^(२) चिन्मात्र-स्वभाव आत्मा यदाव-
भासते, तदा त्वं पदार्थः प्रत्यगात्मेत्युच्यते ।

यदर्थं लिङ्गलक्षणमुक्तं, तल्लक्षणमाह, तच्चेति । ‘ज्ञाता’
प्रमाता, ‘ज्ञानं’ चित्तवृत्तिः, ‘ज्ञेयाः’ विषयाः, तेषामुत्पत्ति-विलयी
जानाति स्वयं मेवं ज्ञानादिवत् यस्य तो नस्तः, किन्तु निर्विकारः,
स्वप्रकाशश्च, स ‘साक्षात्’ अव्यवधानेन^(१) तद्दृष्टत्वात् साची-
त्युच्यते । ‘अविशिष्टतया’ विशेष-रहित-चेतनाकारेण सर्वप्राणि-
बुद्धिस्थः ध्यायतीव लेलायतीव सुधीरिति श्रुतेः, ‘कूटे’ बुद्ध्यादौ
मिथ्याभूते तिष्ठति कूटस्थः, कूटस्थादयो ये उपहिताः ‘भेदाः’
उपाधियुक्ता विशेषाः, तेषां स्वरूपलाभं प्रति हेतुः सन् मणि-
गुच्छस्यसूत्रवत् सर्वशरीरेष्वनुगतत्वेन यदा भात्यात्मा, तदान्त-
र्यामि-सञ्ज्ञो भवति । तदुक्तम्—

(१) क, न कूटस्थाद्युपहित । च, कूटस्थेत्युपाधिरहितो । (२) क, सर्वोपा-
धिनिमुक्ता सुवर्णधनवद्विज्ञान । (३) क, च, अव्यवधानेन ज्ञातः ।

“अहं सर्वस्य जगतः प्रभवः प्रलयस्तथा ।

‘मयि सर्वमिदं प्रीतं सुखे मणिगंगा इव’ ॥ इति ।

त्वम्पदार्थः शोधित इति शेषः, न ह्यशोधिते त्वम्पदार्थे सर्वो-
पाधि-विनिर्मुक्तत्वादि-विशेषण-सम्भवः ।

सत्यं ज्ञानमनन्तमानन्दं ब्रह्म, सत्यमविनाशि, नाम-
देश-काल-वस्तु-निमित्तेषु विनश्यत्सु यन्न विनश्यति, तद्-
विनाशि ज्ञानमिति उत्पत्ति-विनाश-रहितं चैतन्यं ज्ञान-
मित्यभिधीयते । अनन्तं नाम मृदिकारेषु मृदिव, सुवर्ण-
विकारेषु सुवर्णमिव, तन्तुकार्येषु तन्तुरिव, अव्यक्तादि-
छष्टिप्रपञ्चेषु पूर्वं व्यापकं चैतन्यमनन्तमित्युच्यते ।
ज्ञानन्दो नाम सुखचैतन्य-स्वरूपोऽपरिमितानन्द-समुद्रः ।

परमात्मानं तत्पदार्थं^(१) वक्तुं ब्रह्मणो रूप-चतुष्टयमाह,
सत्यमिति । चतुष्टयं क्रमेण लक्षयति, सत्यमविनाशीति । अवि-
नाशीत्यस्य कोऽर्थः ? इत्यत आह, नामेति । नामादि-पञ्चसु
नष्टेष्वपि यत् तत्त्वं स्थिरं, तदविनाशि ज्ञातव्यमितिशेषः । ज्ञान-
पदार्थमाह, ज्ञानमिति । आद्यं ज्ञानपदं प्रतीकम्, उत्तर-
मर्थनिर्देशः । एवमनन्तानन्दयोरपि द्रष्टव्यम् । ‘पूर्वं’ कार्यत्वात्
प्रागवर्तमानं कार्यजातस्य च व्यापकं रूपाच्छब्दकं^(२) शक्तिरिव

(१) क, तं पदार्थं ।

(२) क, कार्यत्वात्पि वर्तमानं कार्यजातस्य च व्यापकं ।

रजत-व्यापिका । सुखेति, सुखामकं यच्चैतन्नं तद्वत्, न तु
ज्ञानाद्विषं सुखमस्ति । तस्य निरवधितामाह, अपरिमितेति ।
दृष्टिसुखं श्रीचसुखमिति वत् ।

अविशिष्ट-सुख-स्वरूपश्च आनन्द इत्युच्यते । एतदस्त-
चतुष्टयं यस्य लक्षणं देश-काल-निमित्तेष्वव्यभिचारि,
स^(१) तत्पदार्थः परमात्मा परं ब्रह्मेत्युच्यते । त्वं-
पदार्थादौपाधिकात्, तत्पदार्थादौपाधिकाद्विलक्षणः
आकाशवत्, सूक्ष्मः केवलः सत्तामात्रस्तत्पदार्थस्यात्मे-
त्युच्यते ।

विशेषोऽत्र नास्तीत्याह । अविशिष्टेति । लक्षणमिति ।
एतच्चतुष्टयं रूपमित्यर्थः । 'अव्यभिचारि' सदोपलभ्यमानं यद्वत्,
स तत्पदार्थ ईश्वर इत्युच्यते । तस्यैव पुनर्नामद्वयमाह, पर-
मिति । परमित्युभयत्राप्यव्ययम् । तत्त्वं पदलक्षितमर्थं^(२)
लक्षयति, त्वंपदार्थादिति । अतत्पदार्थस्य तत्पदार्थादौपाधिका-
द्विलक्षण इत्यर्थः । 'आत्मा'^(३) शुद्धं ब्रह्मेत्यर्थः ।

अनादिरन्तर्वन्नी प्रमाणाप्रमाण-साधारणा, न सती.
नासती, न सदसती, स्वयमविकारादिकारहेती निरूप्य-

(१) स, उ, सन । (२) तत्त्वं पदलक्षणमर्थं (३) क, आत्मा ।

माणे असती, अनिरूप्यमाणे सती, लक्षणशून्या, (१) सा
मायेत्युच्यते ।

इत्यथर्ववेदे सर्वोपनिषत्सारः समाप्तः । २५॥

मायालक्षणमाह, अनादिरिति । 'अनादिः' पूर्वावधि-
विधूरा, 'अन्तर्वद्धौ' गर्भिणी कार्योत्पादनसमर्था । अन्त-
वतीति पाठे कार्यरूपेण नश्वरा, चिद्रूपेण कारणात्मना तु
नित्यैव शक्तिशक्तिमतोरभेदात् चिच्छक्तित्वाच्चास्याः कदा-
चिदपि ब्रह्मणो जगज्जननाद्यसामर्थ्यासम्भवात् स्वभावब्रह्मनि-
प्रसङ्गात् प्राग्ज्ञानात् (१) सत्त्वात् सान्तेति सम्प्रदायविदः ।

प्रमाणेति । उभयोरतत्त्वविषयत्वात् ब्रह्मणः स्वप्रकाशत्वेन
प्रमाणाविषयत्वात् 'न सती' ब्रह्मातिरेकेण 'नासती' उपलभ्य-
विरोधात्, 'न सदसती' विरोधात्, किन्तु सदसद्विलक्षणा-
निर्वचनीया ज्ञानवाध्या इति साम्प्रदायिकाः । वयन्तु ब्रूमः
ब्रह्मरूपेण सती, कार्यरूपेणासती ; तेन सर्वात्मना सती, नाप्य-
सती, नापि सदसती, सद्रूपेणासत्त्वाभावात् असद्रूपेण सत्त्वा-
भावात्, एतदुपपादितम् अधस्तात् स्वयमधिष्ठानस्य ब्रह्मणोऽवि-
कारात् (२) विकारहेतो निरूप्यमाणे 'असती' आत्मानमदर्शयन्ती
ब्रह्मातिरेकेणानुपलभ्यमाना 'अनिरूप्यमाणे' अविवेकदशयां
'सती' स्वकार्यं दर्शयन्ती 'लक्षणशून्या' ईदृशी तादृशीति

(१) क, न, लक्षकसती लक्षणशून्या ।

(२) ख, प्रागाद्यावभाषणोक्तौ ।

(३) ख, ऽविकारा ।

निर्वक्तुमशक्या सा माया । मायया निवेद्ये, यामयः प्राप्ती,
प्राप्तापि सती या नास्ति, सा माया ।

नारायणेन रचिता श्रुतिमात्रोपजीविना ।

असृष्टपद-वाक्यानां सर्वोपनिषद्दीपिका ॥

इति सर्वोपनिषत्सारस्य दीपिका सम्पूर्णा । २५ ॥

चंसोपनिषत् ।

—•—•—

गौतम उवाच ।

भगवन् सर्वधर्मज्ञः सर्वशास्त्रार्थपारगः ।

ब्रह्मविद्या-प्रबोधो हि केनोपायेन जायते ? ॥ १ ॥

सनत्सुजात उवाच ।

विचार्य सर्ववेदेषु मतं ज्ञात्वा पिपाकिनः ।

पार्वत्या कथितं तत्त्वं शृणु गौतम ! तन्मम ॥ २ ॥

अनाख्येयमिदं गुह्यं योगिनां कोश-सन्निभम् ।

चंसस्यागति-विस्तारं भुक्ति-मुक्ति-फल-प्रदम् ॥ ३ ॥

अथ चंस-परमचंस-निर्णयं व्याख्यास्यामः, ब्रह्मचारिणे

शान्ताय दान्ताय गुरुभक्ताय हंस हंसेति सदा अयं
सर्वेषु देवेषु व्याप्तो वर्तते, यथा क्षुद्रिः काष्ठेषु तिलेषु
तैलमिव । तं विदित्वा न मृत्युमेति । गूढमवष्टभ्य आधारा-
दायमुत्थाप्य स्वाधिष्ठानं त्रिः प्रदक्षिणीकृत्य मणिपूर-
कञ्च गत्वा अनाहतमतिक्रम्य विशुद्धौ^(१) प्राणान् निरुध्य
आज्ञामनुधायन्^(२) ब्रह्मरन्ध्रं ध्यायन् त्रिमात्रोऽहमित्येव
सर्वदा ध्यायन् । अथो नादमाधाराद् ब्रह्मरन्ध्र-पर्यन्तं
शुद्धस्फटिक-सङ्काशं स वै ब्रह्म परमात्मेत्युच्यते । १ ॥

श्रीं हंसोपनिषदं विद्यादष्टविंशत्तमीं ततः ।

आथर्वणे चतुःखण्डां हंसज्ञान-पटीयसौम् ॥ १ ॥

शास्त्रतो ब्रह्मणि ज्ञाते सति तत्तात्पात्-कारायोपाय उप-
दिश्यते । तत्रापि प्रामाण्य-दाढ्याय आख्यायिकारभ्यते, भगव-
न्निति । ब्रह्मविद्यायाः प्रबोधः “आदिशान्त-दलस्थानान्^(१)
संहरेत् कमलासनः” इत्यादि कृण्वत्यनुसारेण वायोरपि-चोर्द्ध्वं^(२)
गच्छतः त्रिः परिवृत्तिः, ‘मणिपूरकं’ नाभिचक्रं ‘गत्वा’ प्राप्य
‘अनाहतम्’ अनाहतचक्रं हृदि चक्रं ‘अतिक्रम्य’ उल्लङ्घ्य
‘विशुद्धौ’ कण्ठदेशे ‘प्राणान्’ वायून् निरुध्य ‘आज्ञाम्’ आज्ञा-
चक्रं भ्रूमध्यवर्त्तिं अनुध्यायन् ब्रह्मरन्ध्रञ्च सहस्रदलपद्मे

(१) क. नित्यशुद्धौ । (२) क. ल. आज्ञानमनुधायं ।

(३) क. आदिशान्त-दलस्थानान् । (४) क. आध ।

ध्यायन् 'त्रिमात्रः' श्रीह्वारः अहमित्येव 'सर्वदा' नित्यं ध्यायन् ।
अथो नाहं ध्यायन्, कीदृशं? 'आधारात्' आधारभारम्भ
ग्रहणरन्ध्रपर्यन्तं प्रतीयमानं तथा उज्ज्वलं स वै ब्रह्म आत्मा^(१)
परमात्मैव । १ ।

अथ हंसचक्षुषिः पङ्क्तिच्छन्दःपरमहंसो देवताऽह-
मिति बीजं स इति शक्तिः सोऽहमिति कीलकं षट्-
सङ्ख्यया^(१) अक्षोरात्रयोरेक-विंशति सहस्राणि षट्शता-
न्यधिकानि भवन्ति । सूर्याय सोमाय निरञ्जनाय निरा-
भासाय तनु^(१)सूक्ष्म प्रचोदयादिति, अग्नीषोमाभ्यां वौषट्,
हृदयाद्यङ्गन्यास-कराङ्गन्यासौ भवतः, एवं कृत्वा हृदये
अष्टदले हंसात्मानं ध्यायेत् ।

हंसमन्त्रस्य ऋष्यादिकमाह, अथ हंस इति । अन्यत्र तु
भिन्ना ऋष्यादय उक्ताः, यथा,—

“ऋषिर्ब्रह्मा स्मृतो देवो गायत्री च्छन्द ईरितम् ।

देवता जगतामादिः सम्प्राक्तं^(१) गिरिजापतिः” ॥ इति ।

तत् हंसस्य वाङ्मयपुरस्सरण-विषयं ज्ञातव्यम् । षट्सङ्ख्यया
ऋष्यादया ज्ञेया इति शेषः । यदा 'षट्शतानि' षट्सङ्ख्यया

(१) क, ब्रह्मआत्मा । अ, ब्रह्माआत्मा । (१) क, न, उ, षट्सङ्ख्या ।

(१) क, तत्र । अ, तदुः । (१) क, असम्प्रोक्ता ।

अधिकानि भवन्तीत्यर्थः, षट्शतोपरि षट् इत्यर्थः । २१६०६
इत्युक्तः । अमृतविन्दो तु—

“अशीतिः षट्शतस्यैव सहस्राणि त्रयोदश ।

लक्षस्यैकोऽपि निष्ठासा अहोरात्र-प्रमाणतः” ॥ इति

सङ्ख्याभेद उक्तः, स तत्रैव समाहितः ।

षडङ्गान्याह, ओं सूर्याय हृदयाय नमः, ओं सोमाय शिरसे
स्वाहा, ओं निरञ्जनाय शिखायै वषट्, ओं निराभामाय कव-
चाय हुं, ओं तनु सूक्ष्म^(१) नेत्रत्रगाय वोषट्, ओं प्रचोदयात्
अस्त्राय फट् । एभिरेवादौ करन्यासः । हंसं हंसोमित्यादिना^(२)
षडङ्गानोत्थपरे । हंसं सूर्याग्ने हं, हर्मी सोमाग्ने^(३) शिर
इत्यादिनेत्यन्ये । अग्नीषोमाभ्यां वोषडिति षष्ठां शेषः । ‘हम’
अग्निः ‘सः’ सोमः “हं पुमान् प्रकृतिस्तु सः” इति चोक्तम् ।
हृदयादीनि यानि अङ्गानि तेषां न्यासः करन्यासस्य तौ भवतः ।
एवं न्यासं कृत्वा हृदये अष्टदलं, तत्र हंसात्मानं ध्यायेत् ।

अग्नीषोमौ पश्चादोङ्गारः शिरो विन्दुस्त नेत्रं मुखं,
रुद्रो रुद्राणी चरणौ बाहू कालश्चाग्निश्चोभे पार्श्वे भवतः ।
पञ्चत्यनागारश्च^(४) शिष्टोभयपार्श्वे भवतः ।

ध्येयस्वरूपमाह, अग्नीषोमाविति । हंसस्य पक्षित्वात् पक्षि-
रूपेण ध्यानं ताभ्यां जगत् प्रवृत्तेः । ओङ्गारः शिरः उत्तमा-

(१) क, तनुः सूक्ष्मः ।

(२) क, सामित्यादिना । (३) क, सो सूर्याग्ने हं, सो सोमाग्ने ।

(४) क, पञ्चत्यनागारिच । अ, पञ्चति नागारिच ।

ज्ञत्वात्, विन्दुस्तु नेत्रं प्रकाशकत्वात्, सुखं हृद्दी वक्तृत्वात्, रुद्राणी चरणौ सर्वाधारत्वात्, बाह्व कालश्च सर्वदाढत्वात्, अग्निहोमे पार्श्वे भवतः पूर्वापरे दक्षिणोत्तरे वासो सत्व-^(१) सामान्यात्, 'पश्यति' दृशधातुः लक्षणया ज्ञानम्, 'अनागारः' अनिकेतः वैराग्यं, ते अवशिष्टे उभयपार्श्वे भवतः पूर्वापरे दक्षिणोत्तरे वा ।

एषोऽसौ परमहंसो भानुकोटिप्रतीकाशः, येनेदं व्याप्तम्, तस्याष्टधा वृत्तिर्भवति । पूर्वदले पुण्ये मतिः, आग्नेय्यां निद्रालस्यादयो भवन्ति, याम्ये क्रूरे मतिः, नैर्ऋते पापे मनीषा. वारुण्यां क्रौडा, वायव्ये गमनादौ बुद्धिः, सौम्ये र. प्रीतिः, ईशाने द्रव्यादान^(२) मध्ये वैराग्यं, केशरे जाग्रदवस्था, कर्णिकायां स्वप्नं, लिङ्गे सुषुप्तिः, पद्मत्यागे तुरीयं, यदा हंसो नादे लीनो भवति, तदा तुर्यातीतमुत्थानन-^(३)मजपोपसंचारमित्यभिधीयते ।

ध्यानमुपसंहरति, एषोऽसाविति । तस्याष्टसु दलेषु स्थितस्य अष्टधा वृत्तिमाह, तस्येति । तत्र दिक्पाल-वृत्तानुसारेण फलं बोद्धव्यम् । इदञ्च दिग्भिप्रायेण सामान्यतः फलमुक्तम्, तत्तद्दशाभिप्रायेण तु विशेषफलमध्यात्मविवेके उक्तम्, तद्यथा—

(१) क, शोकात् ।

(२) क, न, द्रव्यादाने । (३) क, ज्ञानमात्मन, च, मुक्त्यवतस । च, मुक्त्यवतः ।

शुद्ध-लिङ्गान्तरे चक्रमाधारन्तु चतुर्हलम् ।
 परमः सहजस्तद्वदानन्दो वीरपूर्वकः ॥
 योगानन्दश्च तस्य स्यादीशानादिदले फलम् ।
 स्वाधिष्ठान^(१)-लिङ्गमूले षट्पत्रं चक्रमस्य तु ॥
 पूर्वादिषु दलेष्वाहुः फलान्येतान्यनुक्रमात् ।
 प्रथयः क्रूरता गर्व^(२) नाशो मूर्च्छा ततः परम् ॥
 अवज्ञा स्यादविश्वासी जीवस्य चरतो ध्रुवम् ।
 नाभौ दशदलं पद्मं मणिपूरक-सज्जकम् ॥
 सुषुप्तिरत्र तृणा स्यादीर्घा पिशुनता तथा ।
 लज्जाभय-घृणा-मोह-कुधियोऽथ विषादिता ॥
 हृदयेऽनाहतं चक्रं दलैर्द्वादशभिर्युतम् ।
 लौल्य-प्रणाशः कपटं वितर्कोऽप्यनुतापिता ॥
 आशाप्रकाशश्चिन्ता च समीक्षा समता ततः ।
 क्रमेण दम्भो वैकल्यं विवेको हुङ्गृतिस्तथा ॥
 फलान्येतानि पूर्वादि-दलस्थस्यात्मनो विदुः ।
 कण्ठेऽस्ति भारतीस्थानं विशुद्धिः षोडशच्छदम्^(३) ॥
 तत्र प्रणव उद्गमीथ हुं फड्वषडथ स्वधा ।
 स्वाहा नमोऽमृतं सप्तस्वराः षड्जादयो मताः ॥
 इति पूर्वादिपत्रस्थे फलान्यात्मनि षोडश^(४) ॥ इति ॥ ३ ॥
 स्थानान्तरेषु नियममाह, मध्य इति । 'लिङ्गे' नाले 'पद्म-
 त्यागे' पद्मादूर्ध्वं निरालम्ब-प्रदेशे^(५) 'नादे' वक्ष्यमाणे 'तुर्थातीतं'

(१) च, स्वाधिष्ठाना । (२) क, गर्व । (३) क, षोडशच्छदम् । (४) च, उपदेशे ।

तुरीयात्परम्, 'उन्मननम्' मनन-रहितम् 'अजपिपसंहारं' प्राण-
व्यापार-रहितम् । तत्र एते पर्यायाः ।

एवं सर्वं^(१) हंसवशात् ; तस्मान्मनो हंसो वयिचाने ;
स एव जपकोट्या^(२) नादमनुभवति, एवं सर्वं^(१) हंस-
वशात् ।

एवं सर्वमित्यादि । 'एवं' तुरीयातीतपर्यन्तमुक्तं सर्वं फलं
'हंसवशात्' हंसजप-निवेदनाधीनं वेदितव्यम् । 'तस्मात्' सर्व-
फलदत्वात् मनो 'हंसः' हन्ति गच्छति हंसः सप्तदशकं लिङ्गं
मनो विचार्यते मनःस्वरूपमेव विचार्य निश्चेतव्यम्, येन त्वमर्थो-
ऽवभासते, 'स एव' हंसोपासकः 'जपकोट्या' कोटिसङ्खक-
जपनिवेदन-पूर्वकमनो-नियमे सति नादं वक्ष्यमाणम् अनु-
भवति । तस्यैवेति पाठे हंसस्यैव, पुनरेवमित्यादिरुपसंहारः
नादहेतुत्वस्याधिकस्योक्तत्वात् ।

नादो दशविधो जायते । चिणीति प्रथमं, चिञ्चि-
णीति द्वितीयं, घण्टानादस्तृतीयः, शङ्खनादचतुर्थः,
पञ्चमस्तन्त्रीनादः, षष्ठस्ताल-नादः, सप्तमो वेणुनादः,
अष्टमो मृदङ्गनादः, नवमो भेरौनादः, दशमो मेघनादः ;
नवमं परित्यज्य दशममेवाभ्यसेत् ।

(१) व, सर्वे । (२) क, वज्राजपकोट्या । (३) व, सर्वे ।

सप्रकारां नादीत्पत्तिमाह, नाद इति । चिन्तादयोऽनुकरण-
शब्दाः; इति शब्दा अनुकरणत्वद्योतकाः; 'घण्टानादः' घण्टाया
इव नादः, एवमग्रेऽपि । नवमं परित्यज्येति, नवमपर्यन्तान्
त्यक्त्वा ब्रह्मभवनफलं दशममेव अभ्यसेत् ॥

प्रथमे चिच्चिणी गात्रं, द्वितीये गात्रभञ्जनम्^(१) ।

तृतीये खेदनं याति, चतुर्थे कम्पते शिरः ।

पञ्चमे श्रवते तालुं^(२) षष्ठेऽमृतनिषेवणम् ।

सप्तमे गूढविज्ञानं परा वाचा तथाष्टमे ॥

अष्टमं नवमे देहं दिव्यं चक्षुस्तथामलम् ।-

दशमे परमं ब्रह्म भवेद्ब्रह्मात्म-सन्निधौ ॥

तस्मिन् मनो विलीयते मनसि सङ्कल्प-विकल्पे दग्धे
पुण्यपापे सदाशिवः शक्त्यात्मा सर्वत्रावस्थितः स्वयं
ज्योतिः शुद्धो बद्धो नित्यो निरञ्जनः प्रकाशते इति । २ ॥

दशानां प्रत्येकं लक्षणानि, फलानि चाह, प्रथमे इति । चिच्चि-
णीशब्दाकारं तद्वदिदं^(३) भवति । 'गात्र-भञ्जनं' गात्रभङ्गः^(४)
इव भवति, 'खेदनं' खिन्न इव भवति, 'अमृतनिषेवणम्' अमृत-
पानमिव । दशममिति, दशमश्चेदभ्यस्यति परमं ब्रह्म भवेत् ।

(१) क, गोत्रभञ्जम् ।

(२) ख, तद्वदिदम् ।

(३) क, श्रवते तालु ।

(४) ख, गोत्रभञ्जनं गोत्रभङ्गः ।

तस्य फलमाह, ब्रह्मात्मेति । तस्मिन् ब्रह्मण आत्मनः सन्निधौ सति मनो 'विलीयते' विलीनं भवति, मनसि सङ्कल्प-विकल्प-रूपे गते सति, पुण्यञ्च पापञ्च तयोः समाहारे दग्धे सति, सदा-शिवो भवति । शक्त्यात्मा च शिवशक्ति-रूपो भूत्वा सर्वत्राव-स्थितादिरूपो ब्रह्मरूपः^(१) प्रकाशते ब्रह्मैव भवति । इति शब्दो हंसवर्णन-समाप्तार्थः । २ ॥

सनत्कुजातेन गौतमं प्रति पार्वती-परमेश्वर-संवादे हंस-वर्णनमुक्तम् । स संवादो यथा,—

ओं ईश्वर उवाच ।

भृजपाराधनं देवि ! कथयामि तवानघे ! ।

यस्य विज्ञानमात्रेण परं ब्रह्माधिगच्छति ॥ १ ॥

हंसं परं महेशानि ! प्रत्यहं जपते नरः ।

मोहान्धो यो न जानाति^(२) मोक्षस्तस्य न विद्यते ॥ २ ॥

श्रीगुरोः कृपया देवि ! ज्ञायते जप्यते यदा^(३) ।

तस्योच्छासैस्तु निश्वासेस्तदा बन्धनयो भवेत् ॥ ३ ॥

उच्छासे चैव निश्वासे हंस इत्यक्षर-द्वयम् ।

तस्मात् प्राणस्तु हंसाख्य आत्माकारेण संस्थितः ॥ ४ ॥

नाभेरुर्ध्वं स निश्वासो^(४) हृदयाग्रे व्यवस्थितः ।

षष्टिश्वासैर्भवेत् प्राणः षट्प्राणा नाडिका^(५) मता ॥ ५ ॥

(१) क, शिवशक्तिरूपो ब्रह्मरूपः । (२) क, दक्षिणामूर्ति-संहितायां मोहबन्धं
न जानातीति पाठः । (३) क, ततः । (४) दक्षिणामूर्तिसंहितायां नाभे-
रुच्छास-निश्वासात् इति पाठः । (५) क, षट् प्राणैर्षडिका ।

षष्टिनाड्या-^(१) जपसंख्या^(२) क्रमो मतः ।
 'एकविंशति-सहस्रं' षट्शताधिकमौश्वरि ! ॥ ६ ॥
 प्रत्यहं जपते प्राणो सान्द्रानन्दमयीं पराम्^(३) ।
 उत्पत्तिर्जप आरम्भोऽमृतिरस्य^(४) निवेदनम् ॥ ७ ॥
 विना जपेन देवेशि ! जपो भवति मन्त्रिणः ।
 अजपेयं ततः प्रीक्ता भवपाश-निकृन्तनी ॥ ८ ॥
 एवं जपं महेशानि ! प्रत्यहं विनिवेदयेत् ।
 गणेश-ब्रह्म-विष्णुभ्यो हराय परमेश्वरि ! ॥ ९ ॥
 जीवात्मने क्रमेणैव तथा च परमात्मने ।
 षट् शतानि सहस्राणि षडेव च तथा पुनः ॥ १० ॥
 षट् सहस्राणि च पुनः सहस्रञ्च सहस्रकम् ।
 पुनः सहस्रं गरवे क्रमेण विनिवेदयेत् ॥ ११ ॥
 आधारे स्पर्शवत् स्मृत्वा वादि-सान्तानि संस्मरेत् ॥ १२ ॥
 द्रुतसौवर्ण-वर्णानि दलानि परमेश्वरि ! ।
 स्वाधिष्ठाने हि हेमाभे वादिसान्तानि च स्मरेत् ॥ १३ ॥
 विद्युत्पद्म-प्रभाभानि सुनीलमणिपूरके ।
 उफान्तानि^(५) महानील-प्रभाणि च विचिन्तयेत् ॥ १४ ॥
 पिङ्गवर्ण-महावह्नि-कर्णिकाभानि चिन्तयेत् ।
 कादिवान्तानि^(६) पञ्चाणि चतुर्थेऽनाहते प्रिये ! ॥ १५ ॥

(१) क, षष्टिताद्या । (२) क, जया मनोः ।

(३) क, प्राक् सान्द्रानन्दमयी परा । (४) दक्षिणामूर्तिसंहितायां, अत्युत्तम ।

(५) क, उफान्ताभि । (६) क, कादि तान्तानि ।

दिशुहो धूम्रवर्णे तु रक्तवर्णान् स्वरान् करेत् ।
 आज्ञायां विद्युदाभायां शुभो हृद्यो विचिन्तयेत् ॥ १६ ॥
 कर्पूर-द्युति-संराजत्-सहस्रदल-नीरजे ।
 नादात्मकं ब्रह्मरन्ध्रं जानीहि परमेश्वरि ॥ १७ ॥
 एतेषु सप्तचक्रेषु स्थितेभ्यः परमेश्वरि ।
 जपं निवेदयेदेनमहोरात्र-भवं प्रिये ॥ १८ ॥
 अजपा नाम गायत्री योगिनां मोक्षदायिनी ।
 अस्याः सङ्कल्पमात्रेण नरः पापैः प्रमुच्यते ॥ १९ ॥
 अनया^(१) सदृशी विद्या अनया सदृशो जपः ।
 अनया सदृशं पुण्यं न भूतं न भविष्यति ॥ २० ॥

अथ पुरस्करणरूपेणापि सारदातिलके विधानमुक्तम्,
 तद्यथा—

विद्यद^(१)हृन्दु-ललितस्तदादिः^(२) सर्गसंयुतः ।
 अजपाख्यो मनुः प्रोक्तो हृद्यः सुरपादपः ॥ १ ॥
 ऋषिर्ब्रह्मा स्मृतो देवी गायत्री ष्छन्द ईरितम् ।
 देवता जगतामादिः प्रोक्तोऽत्र^(३) गिरिजापतिः ।
 हंसा षड्दीर्घ-युक्तेन कुर्यादङ्ग-क्रियां मनोः ॥ २ ॥
 सद्यज्ञानु-स्फुरित-तडिदाकार मूर्ध्नि^(४) श्विकेशं^(५)
 पाशाभीतो वरद-परशू सन्दधानं कराब्जैः ।
 दिव्याकल्पैर्नवमणिमयैः शोभितं विश्वमूलं
 सौम्याग्नेयं वपुरवतु न^(६) सन्दृष्टुं त्रिनेत्रम् ॥ ३ ॥

(१) क, जानवा, एवं चर्चय । (२) वा, विषद । (३) क, हृदादिः ।

(४) क, प्रोक्तो हि । (५) क, सर्वा । क, सदा । (६) क, क, न ।

भागुलक्षं जपेन्मन्त्रं पायसेन ससर्पिषा ।
 दशानां जुहुयात् सम्यक् ततः सिद्धो भवेन्मनुः ॥ ४ ॥
 दोषादीमजिते पीठे प्रागुक्ते प्रयजेद्दिभुम् ।
 मूर्त्तिं मूलेन सङ्कल्प्य यजेदङ्गादिभिः सह ॥ ५ ॥
 ऋतुं वत्सर रव्यारो^(१) दिग्दलेषु विदिक्ष्व च ।
 अर्चयेदृतजां गोजामङ्गाङ्गा-मद्रिजां पुनः ॥ ६ ॥
 लोकेश्वरांस्तदस्त्रानि पूजयेद्देवमन्त्रहम्^(२) ।
 अर्च्यञ्च विधिवद्दद्यात् प्राक् प्रोक्तेनैव वर्त्मना ॥ ७ ॥
 मन्त्राख्य मातृकापद्मे पूर्णकुम्भं निधाय तम् ।
 पिधाय वामहस्तेन ततो^(३) मन्त्रेण संयतः ॥ ८ ॥
 अष्टोत्तर-शतं मन्त्रं जपेत् तोयं सुधामयम् ।
 स्मृत्वा तेनाभिः प्रक्षेप्य स भवेद्दिगतामयः ॥ ९ ॥
 आयुरारोग्य-विभवानमितां लभते नरः ।
 अनेनैव विधानेन विषाक्षीं निर्विषी भवेत् ॥ १० ॥
 इन्द्रभ्यां विगलत्-सुधा परिचितं मन्त्रान्यवीजं ततः
 प्रश्नोत्तत्परमामितार्ह-शशिना संसिक्तमाद्यं स्मरन् ।
 मन्त्री मन्त्रमिमं जपन् विष-गदीन्मादापमृत्यु-ज्वरान्
 जित्वा वर्षशतं समय-विभवो जीवेत् सुखं बन्धुभिः”
 ॥ इति ॥ ११ ॥

(१) क, ऋतुं वत्सररव्यारो । ऋ, ऋतुवत्सं रव्यारो ।

(२) क, देव सलक्षम् । (३) क, मन्त्रेण ।

ओं वेदप्रवचनं वेदप्रवचनम् ॥

इत्यर्थवेदे हंसोपनिषत् समाप्ता ॥ २६ ॥

ओं वेदप्रवचनमिति । इदं हंसनिरूपणम् अकाराद्यात्मकस्य वेदस्य 'प्रवचनं' निर्व्वचनहेतुः^(१) । तद्यथा हंसमन्त्रस्यैव पुष्पकृत्वात्मकस्य वर्णविपर्य्यासे सोऽहं भवति; स च परमात्ममन्त्रः, तस्य चतुष्टयवद्वाञ्छन-परित्यागे पूर्वरूपे च^(२) ओमिति भवति, स च शुद्धब्रह्मवाची, तत्प्रतीकश्च ओङ्काराच्चतस्रो व्याहृतयः, ताभ्यस्त्रिपदा, त्रिभ्यः पदेभ्यस्त्रयो वेदाः, वेदेभ्यो लोकत्रयमिति । द्विरुक्तिः समाप्त्यर्था ।

नारायणेन रचिता श्रुतिमात्रोपजीविना ।

अस्यष्टपद-वाक्यानीं हंसोपनिषद्दीपिका ॥

इति हंसोपनिषदो दीपिका सम्पूर्णा । २६ ॥

(१) ख, निर्व्वचनं हेतुः ।

(२) ख, पर रूपेण ।

परमहंसोपनिषत् ।

अथ योगिनां परमहंसानां कोऽयं मार्गः ? तेषां का स्थितिः ? इति नारदो भगवन्तमुपगम्योवाच । तं भगवानाह ।

ओं ब्रह्मा परमो हंसस्तस्योपनिषदुच्यते ।

त्रिखण्डार्धशिखरे चत्वारिंशत्तमी मता ॥ १ ॥

सन्नगासोपनिषदि^(१) परमहंस-सन्नगास उक्तः, हंसोपनिषदि च योग उक्तः, तच्च प्राप्तयोगस्य ज्ञानिनः कीदृशी लोके स्थितिः ? इति सन्दिह्यते । यदुक्तम्,—

“स्थितप्रज्ञस्य का भाषा ? समाधिस्तस्य केशव ! ।

स्थितधीः किं प्रभाषेत ? किमासीत् ? व्रजेत् किम् ?” ॥ इति ।

तथाच, पामरत्व-शङ्कया अवज्ञा स्यात्, ततो महान् प्रत्यवाय इत्येतत् स्वरूपज्ञानार्थं परमहंसोपनिषदारभ्यते । ‘योगः’ चित्तवृत्ति-निरोधः, तदन्तो योगिनः ‘परमहंसाश्च’ उत्पन्न-तत्त्वज्ञानाः, तच्च निरुद्धचित्तोऽप्यणिमादि-सिद्धिषु विद्युक्ति-दशायां समासक्तः सन् आत्मनि संलीनो^(२) विपर्ययास्तद्व^(३) परम-

(१) क, हंसोपनिषदा । (२) क, संलीनो । च, संलीनो । (३) क, विपर्ययास्तच्च ।

पुरुषार्थाद् भ्रश्यतीति परमहंसपदं, परमहंसस्य विवेकेनैश्व-
र्यैश्वसारतां ब्रह्मा विरज्यति । तदुक्तम्,—

“चिदात्मन इमा इत्थं प्रस्फुरन्तीह शक्तयः ।

इत्यस्याथर्थ-जालेषु नाभ्युदेति कुतूहलम्” ॥ इति ॥

परमहंसो विद्याबलेन विधि-निषेधान् लङ्घयति, ततः
शिष्टविज्ञानं स्यात् । तदुक्तम्,—

“सर्वे ब्रह्म वदिष्यन्ति सम्प्राप्ते तु कलो युगे ।

नानुतिष्ठन्ति मैत्रेय ! शिश्रोदर-परायणाः” ॥ इति ॥

तदर्थं योगियहणम् । अधिकारप्राप्त-निष्काम-कर्मभानु-
ष्ठानमपि योग एव । विशेषणद्वयेन स्थितप्रज्ञत्व-गुणातीतत्वा-
सङ्गत्वादयोऽपि विशेषा दर्शिताः । यदुक्तं प्रश्न-प्रतिवचनाभ्यां
वाशिष्ठे, (१)

“एवं स्थिते (१) हि भगवन् जीवन्मुक्तस्य सम्मतः ।

अपूर्वातिशयः कोऽसौ भवत्यात्मविदांवर !” ॥ १ ॥

वाशिष्ठ उवाच ।

“नास्य कस्मिंश्चिदेवांशे भवत्यतिशयेन धीः ।

नित्यतमः प्रशान्तात्मा स आत्मन्येव तिष्ठति ॥ २ ॥

मन्त्रसिद्धैस्तपःसिद्धैर्योग- (१) सिद्धैश्च भूरिशः ।

कृतमाकाश-यानादि तत्र का स्यादपूर्वता ॥ ३ ॥

एक एव विशेषोऽस्य न समो (४) मूढबुद्धिभिः ।

सर्व्ववास्था-परित्यागः (५) सदा निर्व्वीसनं मनः ॥

(१) वा, वाशिष्ठ उवाच । (२) क, स्थितो । (३) क, कृतम् । (४) क, च, न सख्ये ।

(५) क, परित्यागान् ।

एतावदेव खलु लिङ्गमलिङ्ग-मूर्त्तः

संशान्त-संस्तुति-चिरम्भम-निर्वृतस्य ।

तज्ज्ञस्य यन्मदन-कोप-विषाद-मोह-

लोभापदामनुद्दिनं निपुणं तनुत्वम्” ॥ ५ ॥ इति ॥

को मार्ग इति प्रष्टव्ये अयमिति वचनमदृष्टपूर्वं प्रत्यक्षतो दर्शय इति प्रश्नार्थम् । प्रकृतान्वयेनैव सिद्धे पुनस्तेषामिति वचनं गोरवार्थम् । ‘नारदः’ ब्रह्मपुत्रो देवर्षिः ‘भगवन्त’ सनत्कुमारं, स हि नारदाय शोकतरणाय भूमानमुपदिष्टवान् । यथा “कन्दोगानामान्नातमधीहि भगव ! इति ह्यो मससाद^(१) सनत्कुमारं नारदः” इत्यारभ्य “तस्मै सृदितकषायाय • तमसः पारं दर्शयति^(२) भगवान् सनत्कुमारः” इत्यन्तेन । स ततो लब्धसाक्षात्कारो मार्ग-स्थितौ पृच्छति विज्ञानदार्ढ्याय ‘उपगम्य’ न्यायेनोपसन्नः सन ‘उवाच’ पप्रच्छ । उत्तरोपक्रमः, तमिति । ‘आह’ ब्रवीति ; कालसामान्ये लट् ।

योऽयं परमहंसमार्गो लोकेषु दुर्लभतरो ननु बाहु-
ल्योऽपि, यद्येकोऽपि भवति, स एव नित्य-पूतस्य इति,
स एव वेदपुरुष इति विदुषो मन्यन्ते^(३) ॥

अद्यातिशयाय प्रश्नसामाह योऽयमिति । यः पृष्टः सोऽयं मनसि स्फुरन् परमकाष्ठां प्राप्तस्य वैराग्यादृष्टचरत्वात् दुर्लभ-

. (१) ख, होमससान । (२) ख, सृदित कषायाय, तमसस्यादिरदर्शयति ।

(३) क, ग, मन्यन्ते ।

तरत्वम् । अत्यन्तासत्त्वमाशङ्क्याह, नत्विति । बाहुल्यमस्यास्तीति
बाहुल्यः शीघ्राद्यच्^(१) ॥

अयं मार्गोऽतिदुर्लभश्चेन्नादर्त्तव्यः,

“अतिक्लेशेन ये ह्यर्था अनर्थास्ते मता मम” ।

इति न्यायादित्याशङ्क्याह, यदीति ।

“मनुष्याणां सहस्रेषु कश्चिद्यतति सिद्धये ।

यततामपि सिद्धानां कश्चिन्मां वेत्ति तत्त्वतः” ॥

इति न्यायेन यद्येकः कश्चिद्भवति पुरुषधीरेयः । यथा
जावालोपनिषद्युक्तं “तत्र परमहंसा नाम संवर्त्तकारुणिश्चेत-
केतु-दुर्व्वास-ऋन्-निदाघ-जडभरत-दत्तात्रेय-रैवतक-प्रभृतयो-
ऽव्यक्तलिङ्गा अव्यक्ताचारा अनुमत्ता उन्मत्तवदाचरन्तः” इति ।
स एव ‘नित्यपूतः’ परमात्मा, तत्र तिष्ठति नित्यपूतस्थः, स एव
न केवलो योगी, नापि केवलः परमहंसः, स एव ‘वेदपुरुषः’
वेदप्रतिपाद्यः पुरुषो ब्रह्मेति ‘विदुषः’ विद्वांसः ब्रह्मानुभव-चित्त-
विश्रान्ति-प्रतिपादक-शास्त्रपारङ्गताः, मन्यन्ते, वचनव्यत्ययः ।
तस्य ब्रह्मनिष्ठत्वन्तु अन्येऽपि मन्यन्ते, विद्वांसस्तु ब्रह्मत्वमेव
मन्यन्ते । तथाच स्मृतिः,—

“दर्शन-सर्गने^(२) हित्वा स्वयं केवलरूपतः ॥

यस्तिष्ठति स तु ब्रह्मण् ! ब्राह्मणो ब्रह्मवित् स्वयम्” ॥ इति ।

नतु बाहुल्योऽपि यद्येकोऽपि इत्यपिशब्दद्वयमार्थ्यपाठे दृश्यते,
तत्र पदार्थे अपिशब्दावलपतां द्योतयतः,

महापुरुषो यच्चित्तं तत् सदा मध्येवावतिष्ठते; तस्मा-
दहञ्च तस्मिन्नेवावस्थीयते ।

नित्यपूतस्थत्वं वेदपुरुषत्वञ्च सुखतो विषदयन् अर्थात् का
स्थितिरिति प्रश्नस्योत्तरं सूचयति, महापुरुष इति । महापुरुषत्वे
हेतुः 'यत्' यस्मात् चित्तं तदीयं 'मध्येव' भगवत्यात्मनि अव-
तिष्ठते, तत् तस्मात् महापुरुषः संसारगोचराणां मनोवृत्तीनाम्
अभ्यास-वैराग्याभ्यां निरुद्धत्वादात्मन्येव^(१) स्थापनात् भगवान्
शास्त्रसिद्धं परब्रह्मानं स्वानुभवेन परामृशन् मयीति व्यप-
दिशति, यस्मात् योगी मध्येव चित्तं स्थापयति, तस्मात् 'अहञ्च'
अहमपि परमात्म-स्वरूपत्वेन 'तस्मिन्नेव' योगिनि प्रादुर्भूतः
'अवस्थीयते' अवतिष्ठे, पुरुषादिव्यत्ययः, नान्येषु योग्यताहीनेषु ।

असौ स्वपुत्र-मित्र-कलत्र बन्धादीन् शिखां यज्ञोप-
वीतञ्च यागञ्च स्वाध्यायञ्च सर्वकर्माणि सन्न्यस्यायं ब्रह्मा-
ण्डञ्च हित्वा कौपीनं दण्डमाच्छादनञ्च स्वशरीरस्योप-
भोगार्थाय च लोकस्योपकारार्थाय च परिग्रहेत् ।

इदानीं पृष्टमार्गमुपदिशति, असाविति । 'असौ' जनक-
याज्ञवल्करादिन्यायेन गार्हस्थ्य एवोत्पन्न-ज्ञानोऽयं विद्वान् चित्त-
विश्रान्ति-सिद्धये स्वपुत्रादि सन्नस्य कौपीनादि परिग्रहेत् ।

यद्यपि विदुषोऽर्थसिद्ध एव सन्नरासः, तथापि ज्योतिष्टोमे कृष्ण-
विषाण्या कण्डूयेदिति^(१) प्रतिपत्तिवदयं लौकिको वैदिकश्च
त्यागः । न च^(२)

“ज्ञानामृतेन तप्तस्य कृतकृत्यस्य योगिनः ।

नैवास्ति किञ्चित् कर्तव्यमस्ति चेन्न स तत्त्ववित्” ॥

इत्यादि-स्मृति-विरोधः, सत्यपि ज्ञाने विश्रान्ति-रहितस्य तप्त-
भावेन विश्रान्ति-सम्पादन-लक्षण-कर्तव्य-सद्भावेन कृतकृत्यत्वा-
भावात् चित्त-विश्रान्ति-प्रतिबन्ध-वारणस्य^(३) दृष्टफलस्य सम्भ-
वेन श्रवणादि-विधिवन्नानादृष्ट^(४) फलकल्पना; तस्मात् विवि-
दिषुरिव विद्वानपि गृहस्थो नान्दीमुख-श्राद्धोपवास-जागरणादि
विधिपूर्वकमेव सन्नरासेत्; प्रकृतिवद्विकृतिरिति न्यायेनात्र विवि-
दिषा सन्नरासवत् प्रेषमन्त्रेणैव पुत्रवित्तादि त्यागः* । बन्धादी-
त्यादिशब्देन शूल-पशु-क्षेत्रादि-लौकिक-परिग्रहादि-विशेषाः
सङ्गृह्यन्ते । शिखां यज्ञोपवीतञ्च यागञ्च स्वाध्यायश्चेति
चकारेण तदर्थोपयुक्तानि पद-वाक्य-प्रमाण-शास्त्राणि, वेदोप-
वृंहणादीनि, इतिहास-पुराणानि च समुच्चिनोति । श्रौतमुख्य-
निवृत्तिमात्र-प्रयोजनानां काव्य-नाटकादीनां त्यागः कैमुतिक-
न्याय-सिद्धः । सर्वकर्मणीति सर्वशब्देन लौकिक-वैदिक-नित्य-
नैमित्तिक-निषिद्ध-कामगानि सङ्गृह्यन्ते । पुत्रादित्यागेनैहिक-

(१) क, कण्डूयेतीति । (२) ख, तेषां । (३) ख, वारणाथ । (४) ख, श्रावाहृष्ट ।

* पुत्रविष्ठादित्याग इति दर्शनात् मूले खपुत्र-मिव इत्यत्र खपुत्रविष्ठा-इति पाठो
दीपिकाकारसम्मत इति ज्ञायते ।

भोगाः परिहृताः । सर्वकर्मत्यागेन आमुष्मिन्-भोगाया चित्त-
विक्षेप-कारिणी परिहृता । अयमसौ परिग्रहेदित्यन्वयः, अयमसौ
अहमागम^(१)मिति वत् । ब्रह्माण्डचेति ब्रह्माण्ड-त्यागेन तत्प्राप्ति-
हेतोर्विराडुपासनस्य त्यागः । चकारेण सूत्राव्याकृतात्म-प्राप्ति-
हेतोर्हिरण्यगर्भापासनस्य^(२); तत्त्वज्ञान-हेतूनां श्रवणादीनां
समुच्चयस्य । पुत्रादि अव्याकृतोपासनान्त-^(३) मैहिक-मामुष्मिकञ्च
सर्वं प्रेथमन्तोच्चारणेन परित्यज्य कौपीनादिकं परिगृह्णीयात् ।
आच्छादनचेति चकारेण पादुकादि-परिग्रहः समुचितः ।
स्मृतिश्च,—

“कौपीनं युगलं वासः कन्यां शीत-निवारिणीम् ।

पादुके चापि गृह्णीयात् कुर्यान्नान्यस्य सङ्ग्रहम्” ॥ इति ।

स्वशरीरोपभोगो नाम कौपीनेन लज्जाव्यावृत्तिः, दण्डेन
गो-सर्पाद्युपद्रव-परिहारः, आच्छादनेन शीतादि-परिहारः ।
चकारेण . पादुकाभ्यामुच्छिष्टदेश-स्पर्शादि-परिहारं समुच्चि-
नोति । लोकस्थोपकारो नाम दण्डादि-लिङ्गेनैतदीयमुत्तम-
माश्रमं परिज्ञाय तदुचिताभिवन्दन-भिक्षा-प्रदानादि-प्रवृत्त्या
सुकृतसिद्धिः । चकारात् सन्नास-मर्त्यादायाः शिष्टाचार-
प्राप्तायाः पालनं समुच्चयते ।

तच्च न मुख्योऽस्ति, की मुख्यः ? इति चेदयं मुख्यो न
दण्डं न कमण्डलुं न शिखं न यज्ञोपवीतं न स्वाध्यायं
नाच्छादनं चरति परमहंसः, न च शीतं न चोष्णम् ।

(१) अ, अहमागम ।

(२) क, हिरण्यगर्भाव्याकृतोपासनस्य ।

(३) अ, पुत्रादि हिरण्यगर्भापासनान्त- ।

कोपीनादि-परिग्रहस्यानुकल्पत्वमभिप्रेत्य मुख्यत्वं प्रति-
वेधति, तच्च न मुख्योऽस्तीति । यत् कोपीनादि-परिग्रहणमस्ति
तदस्य योगिनः परमहंसस्य मुख्यः कल्पो न भवति ; किन्त्वनु-
कल्पएव, विविदिषा सन्नासिनस्तु दण्डग्रहणं मुख्यमिति, दण्ड-
वियोगस्य निषेधः स्मर्यते,—

“दण्डात्मनोस्तु संयोगः सर्वदैव विधीयते (१) ।

न दण्डेन विना गच्छेदिषुक्षेपचयाद्बुधः” ॥ इति ॥

प्रायश्चित्तमपि दण्डत्यागे प्राणायामशतं स्मर्यते,

“दण्डत्यागे शतं चरेत्” इति । योगिनः परमहंसस्य मुख्यं
कल्पं पृच्छति, कोऽयं मुख्य इति चेदिति । उत्तरमाह, अयं मुख्य
इति । अयं कः ? इत्यत आह, न दण्डमित्यादिना । शिखम्
इति छान्दसो ऋक् । न स्वाध्यायमिति पाठः । ‘चरति’
गच्छति निरुद्धाशेषः (२) चित्तवृत्तेर्योगिनः शीतादि (३) नास्ति
तत्प्रत्ययाभावात् । यथा बालस्य लीलासक्तस्य शीताद्यभावः
तथा परमात्मन्यासक्तस्य योगिनः । न चोष्णमिति वर्षाभाव-
समुच्चयार्थश्चकारः, शीतादि-निषेधे तज्जन्यसुखादेरप्यभावात् ।

न सुखं न दुःखं न मानापमानञ्च (४) षडूर्मि-रहितं
न शब्दं न स्पर्शं न रूपं न रसं न गन्धं न च मनोऽ-
प्येवं निन्दा-गर्व-मत्सर-दम्भ-दर्पेक्षा-द्वेष-सुख-दुःख-

(१) च, सर्वदेवादि ध्यायते । (२) च, आदि निरुद्धाशेषः ।

(३) च, शान्तादि । (४) च, मनो मारायणम् ।

काम-क्रोध-रोष-लोभ-मोह-मद-हर्षासूयाहकारादींश्च
दित्वा स्वं वपुः कुणपमिव दृश्यते ।

नसुखमित्यादि^(१) । ‘मानः’ पुरुषान्तरेण सम्पादितः सत्-
कारः, ‘अपमानः’ तिरस्कारः, यदा योगिनः स्वात्म-व्यतिरिक्तं
पुरुषान्तरमेव^(२) न प्रतीयते, तदा मानापमानौ दूरापास्तौ ।
चकारः शत्रु-मित्र-राग-द्वेषादि-द्वन्द्वाभावः समुच्चिनोति । ‘षडू-
र्ध्वयः’ —

“क्षुत्-पिपासे शोक-मोहौ जरा-मरणमेवच” ।

तेषां त्रयाणां द्वन्द्वानां प्राण-मनो-देह-धर्मत्वादात्मतत्त्वाभि-
मुखस्य योगिनः^(३) तद्वर्जनं यज्यते । न शब्दं न स्पर्शं न रूपं न
रसं न गन्धं न च मनोऽप्येवमित्यादिग्रन्थः शिष्टैरव्याख्यातः^(४) ।
अस्त्वेवं समाधि-दशायां शीताद्यभावो वृत्थानदशायां^(५)
निन्दादि-क्लेशः संसारिण—^(६) मिवैनं बाधेतैव इत्यत आह,
निन्देति । रोष-मदावनार्यैः, विरोधिभिः पुरुषैः स्वस्मिन्नापा-
दित-दोषोक्तिर्निन्दा, अन्येभ्योऽहमधिक इति चित्तवृत्तिर्गर्वः,
विद्या-धनादिभिरस्य सदृशो भवामीति बुद्धिर्मत्सरः, परेषामग्रे
जप-ध्यानादि-प्रकाशनं दम्भः, भर्त्सनादिषु बुद्धिर्द्वेषः, धना-
द्यभिलाष इच्छा, शत्रवधादि-बुद्धिर्हर्षः, अनुकूल-लाभेन बुद्धि-
स्वास्थ्यं सुखं, तद्विपर्ययां दुःखं, योषिदाद्यभिलाषः कामः,
कामितार्थ-विघातजन्यो बुद्धिविघ्नीभः क्रोधः, प्राप्तस्य धनस्य

(१) क, दिना । (२) ख, मेवं । (३) क, योगः । (४) क, शिष्टैरव्याख्यातत्वात् ।
खं, शिष्टोऽव्याख्यानत्वात् । (५) क, वृत्तपादमदशायां । (६) खं, खं, संसारिणः ।

त्यागासङ्गित्वं लोभः, हितेष्वहितवृद्धिरहितेषु हितवृद्धिर्लोभः, चित्तगत-तुष्टाभि-^(१) व्यक्ति-सुख-विकाशादि-हेतुधीर्द्विर्हर्षः, परंगुणेषु दोषारोपण-^(२) मत्स्या, देहेन्द्रियादि-सङ्घातेष्वा-
त्मत्वभ्रमोऽहङ्कारः । आदिशब्देन भोग्यवस्तुषु ममत्वाकार-
समीचीनत्वादि बुद्ध्यो गृह्यन्ते । चकारो यथोक्त-निन्दादिविप-
रीत-स्तुत्यादि-समुच्चयार्थः । एतान् निन्दादीन् 'हित्वा' पूर्वोक्त-
वासनाक्षयाभ्यासेन परित्यज्य अवस्थीयते इति पूर्वोक्तान्वयः ।

ननु विद्यमाने देहे कथं निन्दादि-परित्यागः ? अत आह,
स्वं वपुः कुणपमिव दृश्यते इति । पूर्वं यत् स्वकीयं वपुः तदानीं
योगिना^(३) चैतन्यभूतेन सृतकामिवालोक्ष्यते इत्यर्थः । लोक-
स्पर्शभीत्या कुणपं यथा दूरस्थोऽवलोकयति, तथा योगी तादात्म्य-
वस्तुदय-भिया तटस्थो देहं नित्यमात्मनो विविनक्तौति भावः ।

यतस्तद्वपुरपध्वस्तं^(४) संशय-विपरीत-मिथ्याज्ञानानां
यो हेतुस्तेन नित्यनिवृत्तः ।

तत्र हेतुमाह, यतस्तद्वपुरपध्वस्तमिति । 'यतः' हेतोः,
तद्वपुः आचार्योपदेशानुभवैः 'अपध्वस्तं' चिदात्मभावान्मिरा-
कृतम्, 'यतः' चैतन्य-वियुक्तस्य देहस्य श्वेतुल्यतया दृश्यमान-
त्वात् सत्यपि देहे निन्दादित्यागो घटते इत्यर्थः ।

ननु उत्पन्नी दिग्भ्रमो यथा सूर्यादय-दर्शनेन विनष्टोऽपि
कदाचिदनुवर्त्तते, तथा चिदात्मनि संशयाद्यनुवृत्तौ^(५) निन्दादि-

(१) क, तुष्टाभि । ख, तुष्टभि । (२) क, दोषारोपण ।

(३) क, योगिना । ख, योगिना । (४) ख, न, यतस्तद्वपुरपध्वस्ता । (५) क, इतो ।

क्षेयः पुनः प्रसज्येत इत्याशङ्क्याह, संशयेति । आत्मा कर्तृ-
त्वादि-धर्मापेक्षितस्तद्रहिती वा इत्यादि संशयज्ञानं, देहादिरूप
आत्मेति विपरीतज्ञानम्^(१) । तदेतदुच्यते-अनित्याशुचि-दुःखा
नात्मसु नित्य-शुचि-सुखात्म-ख्यातिरयिष्येति पतञ्जलिसूत्रात् ।
'अनित्ये' गिरि-नदी-समुद्रादौ नित्यत्व-मिथाभ्रान्तिरेका
अविद्या, 'अशुचौ' पुत्र-कलत्रादौ शुचित्वबुद्धिर्द्वितीया, 'दुःखे'
क्षुब्ध-वाणिज्यादौ सुखत्व-भ्रान्तिस्तृतीया, 'गौणात्मनि' पुत्रादौ
अन्नमयादिके तु^(२) मुख्यत्वात्मत्व-भ्रान्तिश्चतुर्थी; एषां संशयादीनां
'हेतुः' अद्वितीय-ब्रह्मतत्त्वावरक-मज्ञानं, तद्वासना च; तच्चा-
ज्ञानं तस्य महावाक्यार्थ-बोधेन निवृत्तम्; वासना च योगाभ्या-
सेन निवृत्ता । दिग्भ्रान्तौ त्वज्ञाने निवृत्तेऽपि तद्वासनायाः सद्भा-
वात् यथापूर्वं व्यवहारः; योगिनस्तु भ्रान्तिहेतु-राहित्यात् कुतः
संशयादीन्यनुवर्त्तेरन् । तदयमर्थः, संशयादीनां यो हेतुरज्ञानं
तद्वासना च, तेन हेतुद्वयेन योगी 'नित्यनिवृत्तः, अधिकरणे
क्तः, अज्ञान-तद्वासनयोर्निवृत्तिस्तत्र नित्या, पुनस्तयोरनुद्भवा-
दिति; तेन नित्यनिवृत्तः अज्ञान-रहितः^(३) इति यावत् ।

तन्नित्यबोधः, तत्स्वयमेवावस्थिति-^(४) रिति ।

सवासनाऽज्ञान-निवृत्तेर्नित्यत्वे हेतुमाह, तन्नित्य-बोध इति ।
'तस्मिन्' परमात्मनि नित्यो बोधो यस्य सः; नित्यपूतस्य

(१) क, आत्मेति चरितं दमेकविधं सङ्कल्पं प्रभवान् कामानित्यादिभोक्त ।

(२) क, अन्नमयादिके (३) क, तेन नित्य निवृत्ति-रहित । क, नित्यं
निवृत्त-बोधो रहित । (४) क, न, तन्नित्य पूतस्य; तस्य स्वयमेवावस्थिति ।

इत्यर्थः(१) । योगी हि विज्ञाय प्रज्ञां कुर्वीति तस्मिन् मन्त्रमुच्यते
चिन्तविशेषान् योगेन परिहृत्य नैरन्तर्येणामरणमात्मनः(२)
विषयमेव प्रज्ञां करोति ; तेन बोधस्य नित्यत्वम्, तच्चित्तत्वात्
तद्विनाशरयोरज्ञान-तद्वासनयोरपि निवृत्तिर्नित्येत्यर्थः ।
“तन्नित्य-पूतस्थः” इति केषाञ्चित् पाठः । ‘तत्र’ तस्मिन् ‘नित्य-
पूते’ परमात्मनि स्थित इत्यर्थः ।

बुध्यमानस्य परमात्मनस्तार्किकेश्वरवत् तटस्थत्व-शङ्कां वार-
यति, तत् स्वयमिति । यत् वेदान्तवेद्यं परं ब्रह्मास्ति, तत्
स्वरूपं, नतु स्वस्मादन्य इत्येवं निश्चित्य योगिनोऽवस्थितिर्भवति ।

तं शान्त-मचल-महयानन्द-विज्ञानघन एवास्मि ; तदेव
मे(३) परम धाम, तदेव शिखा च, तदेवोपवीतञ्च, यदा
पदे नित्यपूतस्थः(४) तदेवावस्थानम् ।

अनुभव-प्रकारमाह, तं शान्तमिति । पदत्रये द्वितीया प्रश्न-
मार्थे द्रष्टव्या । यः परमात्मा ‘शान्तः’ क्रोधादि विक्षेप-रहितः,
‘अचलः’ गमनादि-क्रिया-रहितः, ‘अहयः’ स्वगत-सजातीय-
विजातीयभेद-रहितः, सच्चिदानन्दैक-रसोऽस्ति, स एवाहमस्मि
‘तदेव’ ब्रह्मतत्त्वं ‘मे’ मम योगिनः ‘परमं धाम’ वास्तवं स्वरूपं,
नित्यतत् कर्तृत्व-भोक्तृत्वादि-युक्तं तस्य मायिकत्वात् ।

(१) क, नित्यो बोध इत्यर्थः ।

(२) नैरन्तर्येण परमात्मनः ।

(३) ग, घ, एवास्मिन् तदेवमे ।

(४) क, ग, निरन्तरः पूतस्थः ।

आचार-त्यागे दोषमाशङ्क्य निरस्यति, तदेव शिखा च तदेवोपवीतञ्चेति । 'तदेव' ज्ञानमेव शिखा चोपवीतञ्च । चकाराभ्यां मन्त्र-द्रव्यरूपे अपि कर्माङ्गे । ज्ञानमेव यदाज्ञातमाथर्व-शिकैर्ब्रह्मोपनिषदि, "सशिखं वपनं कृत्वा" इत्यादि । अत्र "यदा पदे नित्यपूतस्थस्तदेवावस्थानम्" इति ग्रन्थः शिष्टैर्नादृतः ।

परमात्मात्मनोरेकत्व-ज्ञानेन तयोर्भेद एव विभङ्गः, (१) या सा सन्ध्या । सर्वान् कामान् परित्यज्याद्वैते परम-स्थितिः । २ ॥

सन्ध्यालोपे दोषमाशङ्क्याह, परमात्मात्मनोरेकत्व-ज्ञानेन तयोर्भेद एव विभङ्गः, या सा सन्ध्या इति । जीव-ब्रह्मणोरेकत्व-ज्ञानेन महावाक्यत्वेन (१) तयोर्भेदः प्रतीतो भेदः विशेषेण भङ्गः पुनर्भान्तरमुदयात्, 'या' इयमेकत्व-बुद्धिः सैवोभयोरालम्बनीः सन्ध्या जातत्वात् सन्ध्या, अहोरात्रयोः सन्धावनुष्ठायमाना क्रिया सन्ध्या यथा, तद्वत्, तथा च नास्य प्रत्यवायः ।

कोऽयं मार्ग इत्यस्य असौ स्वपुत्रेत्यादिना उत्तरमुक्तम् । का स्थितिरित्येतस्य महापुरुष इत्यादिना सङ्क्षिप्योत्तरमुक्तम् । संशय-विपर्ययेत्यादिना तदेव प्रपञ्च इदानीमुपसंहरति, सर्वान् कामान् परित्यज्याद्वैते परमस्थितिरिति । क्रोध-लोभादीनां कामपूर्वकत्वात् काम-परित्यागेन चित्तदोषाः सर्वे त्यज्यन्ते । अत एव वाजसनेयिनाम् "अथो खल्वाहुः काममयः स एवायं पुरुषः" इति ॥ २ ॥

(१) क, ग, ङ, भेद एक एव विभङ्गः ।

(२) ङ, महावाक्येन ।

ज्ञानदण्डो धृतो येन एकदण्डो स उच्यते ।

काष्ठदण्डो धृतो येन सर्वांशो ज्ञान-वर्जितः ।

स याति नरकान् घोरान् मदारौरव-सञ्ज्ञकान्^(१) ॥

इदमन्तरं ज्ञात्वा स परमहंसः ।

ननु माभूत् कर्ममार्ग-त्यागे दोषः, चतुर्थाश्रम-लिङ्ग-त्याग-
निमित्तो दोषस्तस्य स्यादेव इत्यत आह, ज्ञानदण्ड इत्यादि ।
त्रिदण्डिनो यथा वाग्दण्डो मनोदण्डः कायदण्डश्चेति त्रिविधो
दण्डः; एवमेकदण्डिनो द्विविधः, ज्ञानदण्डः, काष्ठदण्डश्चेति ।
तेषां स्वरूपञ्च दक्षेणोक्तम्,

“वाग्दण्डे मौनमातिष्ठेत् कर्मदण्डे त्वनीहता ।

मानसस्य तु दण्डस्य प्राणायामो विधीयते” ॥ इति ॥

एवं सति मौनादीनां वागादि-दमनहेतुत्वात् यथा दण्डत्वं,
तथैव अज्ञान-तत्कार्ययोर्दमन-हेतोर्ज्ञानस्यापि दण्डत्वम् । अयं
ज्ञानदण्डो ‘येन’ परमहंसेन धृतः, स एव मुख्य एकदण्डो
त्युच्यते । मानसस्य ज्ञानदण्डस्य चित्तविक्षेपेण विस्मृतिर्मा-
भूदिति स्मारकः काष्ठदण्डो ध्रियते । एतदेव ज्ञात्वा^(१) वेष-

(१) क, ग, रौरवमेव च । * गच्छिन्नं मूलपुष्पके चतिरिक्तः स्त्रीक रको, वर्जिते ।
च यथा,

“नितिज्ञा-ज्ञान-वेराग्य—समाधिभुज-वर्जितः ।

भिद्यामात्रेण धी जीवेत् स पापी यतिवृत्तिज्ञा” ॥ इति ॥

(२) ख, एतदज्ञात्वा ।

मात्रेश पुरुषार्थ-सिद्धिमभिप्रेत्य येन परमहंसेन काष्ठदण्डो धृतः,
स बहुविध-यातनोपेतत्वात् घोरान् महारौरव-सञ्ज्ञकान् नर-
कान् 'याति' प्राप्नोति । तत्र हेतुः, यतः 'सर्वांशौ' वर्ज्यावर्ज्य-
भक्तत्वा सर्वमश्नाति । 'इदं' ज्ञानदण्ड-काष्ठदण्डयोर्यत् 'अन्तरम्'
उत्तमत्वाधमत्व-लक्षणमुक्तं, तज्ज्ञात्वा उत्तमं ज्ञानदण्डं यो
धारयति, स एव परमहंसो मुख्यो ज्ञेय इत्यर्थः ।

आशाम्बरो ननमस्कारो नस्वधाकारो ननिन्दा-स्तुति-
नवपट्कारो यादृष्टिको भवेद्भिक्षुः ।

ननु मा भूदस्य काष्ठदण्डः, अन्या तु चर्या कौटुशी ?
इत्याशङ्क्यह, आशाम्बर इत्यादि । आशा एवाम्बरं यस्य सः
दिग्वासाः, न नमस्कारः कर्तव्यो यस्य स ननमस्कारः । निषे-
धार्थ-नकारस्य समासत्वान्नलोपाभावः । तदुक्तं, "निर्नमस्कार-
मस्तुतिम्" इति । आद्यादावपि^(१) न स्वधाकारोऽस्य स तथा,
न निन्दास्तुतिः । निन्दागर्व्वेत्यादि-^(२) वाक्ये परैः कृतया निन्दया
अस्य क्षेपो निवारितः ; अत्र तु स्वकर्तृके निन्दा-स्तुतौ निषि-
ध्येते । 'यादृष्टिकः' निर्वन्ध-रहितः 'भवेत्' स्यात् 'भिक्षुः'
परमहंसः ।

नावाहनं न विसर्जनं न मन्त्रो न ध्यानं नोपासनञ्च^(१)
न लब्धं, नालब्धं, न पृथक्, नापृथक्, नाहं, नत्वम्^(२)

(१) क, यादवपि । च, गवादावपि । (२) च, निन्दागर्व्वेत्यादि ।

(३) क, च, न, व, नोपवासनञ्च । (४) क, न, नाहर्जनञ्च । च, नाहं नत्वम् ।

न सर्वज्ञानिकेत-स्थितिरेव स भिक्षुः हाटकादीनां नैव परि-
ग्रहेत्, न लोकं नावलोकनञ्च ।

नन्वस्ति निर्वासः,

“भिक्षाटनं जपः शौचं स्नानं ध्यानं सुरार्चनम् ।

कर्तव्यानि षडेतानि सर्वदा नृपदण्डवत्” ॥

इति मुख्यस्य भेदादर्शित्वात्तत्र सम्भवति इत्यभिप्रायेणाह,
नावाहनमित्यादि । ‘ध्यानं’ स्मरणम् ‘उपासनं’ परिचर्येति
भेदः । यथा स्तुति-निन्दादि लौकिकं न, यथा देवपूजादि धर्म-
शास्त्रीयं न, तथैव तत्त्वमस्यादि ज्ञानशास्त्रीयमपि ।

लक्ष्म—(१) वाच्यादि व्यवहार्यं योगिनामित्याह, न लक्ष्य-
मिति । साच्चैतन्यं त्वंपदेन लक्ष्यं, देहादि-विशिष्टं चैतन्यं त्वं-
पदेन वाच्यं, न लक्ष्यं नालक्ष्यं तदपि तस्य न व्यवहार्यमित्यर्थः ।
चित्पदार्थो जडात् पृथक्, तत्त्वंपदयोर्वाच्यं पृथक्, लक्ष्यं पृथक्
इत्यपि योगिनो नास्ति ; स्वदेह-निष्ठो वाच्योऽर्थोऽहं, परदेह-
निष्ठस्त्वं, तदप्यस्य नास्ति ; सर्वं खल्विदं ब्रह्मेत्यपि न, चकाराद-
सर्वं न किञ्चिदस्तीत्यपि तस्य नास्ति, तच्चित्तस्य ब्रह्मणि विश्रान्त-
त्वात् ; अतएव अनिकेत-स्थितिरेव स भिक्षुः यदि नियत-
वासार्थं किञ्चिन्मठं(१) सम्पादयेत्, तदा तस्मिन् ममत्वे सति
तदीयहानो वृद्धौ वा चित्तं विक्षिपेत् । मठवत् ‘हाटकादीनां’
शुवर्ण-रजतादि-पात्राणां भिक्षाचमनाद्यर्थानामेकमपि ‘नैव परि-
ग्रहेत्’ नापि गृह्णीयात् विकरण(२) व्यत्ययः । यदाह यमः,—

(१) ख, लक्ष्म । (२) ख, किञ्चिन्मठं ।

(३) क, गृह्णीयादि करण । ख, गृह्णीयादिकर ।

“हिरण्मयानि पात्राणि क्षणायस-म- ॥ १ ॥

यतीनां तान्यपात्राणि वर्जयेज्ज्ञानि-भिचुकः” ॥ इति ॥

तथा न ‘लोकं’ जनं शिष्यवर्गं परिग्रहेत् । न केवलं लोकं त्यजेत्, किन्तु नावलोकनञ्च सान्निध्याल्लोकस्यैवावलोकनञ्च न कुर्यात् ।

अथावलोकनमात्रेण अवाधक^(१) इति चेत्, तद्-
वाधकोऽस्त्येव । यस्माद्भिचूर्ध्विरण्यं रसेन दृष्टञ्च स ब्रह्महा
भवेत् । यस्माद्भिचूर्ध्विरण्यं रसेन स्पृष्टञ्च स पौलकसो^(२)
भवेत् । यस्माद्भिचूर्ध्विरण्यं रसेन ग्राह्यञ्च स आत्महा
भवेत् । यस्माद्भिचूर्ध्विरण्यं यो^(३) न दृष्टञ्च न स्पृष्टञ्च न
ग्राह्यञ्च^(४) सर्वे कामा मनोगता व्यावर्तन्ते^(५) ।

योगिनो लौकिक-वैदिक-व्यवहार-गतानां वाधकानां वर्जन-
मभिहितम् । अथ प्रश्नोत्तराभ्यामत्यन्त-वाधकं प्रदर्श्य तद्वर्जन-
माह, अवाधक इति चेत् तदाधकोऽस्त्येवेति । अथावलोकनं
मात्रेणेति प्रक्षिप्तम्, बाह्योपक्रम आकरः^(६) । तत्रापि हिरण्य-
स्यात्यन्त-वाधकत्वमाह, यस्माद्भिचूर्ध्विरित्यादिना । ‘रसेन’ प्रेम्णा ।
ब्रह्महा इति, ब्रह्मैव सत्यमन्यत् मिथ्या इत्यनङ्गीकारात् ब्रह्म
तेन हतमिव भवति, तेन ब्रह्महा भवेत् । यत् स्मृतिः,

(१) क, न वाधक- (२) क, पौलकसो । (३) घ, रसेन ।

(४) घ, न दृष्टञ्चेदिति । न स्पृष्टञ्चेदिति । न ग्राह्यञ्चेदिति । (५) क, ग, सर्वान्
कामानात्मनो गतान् व्यावर्तन्ते । (६) क, आकरः ।

“ब्रह्म नास्तीति यो ब्रूयात् द्वेष्टि ब्रह्मविदश्च यः ।”

अभूतब्रह्मवादी च^(१) तथस्ते ब्रह्म-घातकाः” ॥ इति ॥

यद्वा ब्रह्मघ्न इति तस्य नरको भवति । पौलकस इति,
निषादाच्छूद्रायां जातः पुक्कसः, प्रज्ञादित्वात् पौकसः, वर्ण-
व्यत्ययेन पौलकसः, तत्तुल्य इति यावत् । यत् स्मृतिः,

“पतत्यसौ ध्रुवं भिचुर्यस्य भिच्योर्हयं भवेत् ।

धीपूर्वं रेत उत्सर्गे द्रव्यसङ्ग्रह एव च” ॥ इति ॥

आत्महा इति, असङ्गस्याभोक्तुरात्मनो हिरण्यसङ्कित्व-भोक्तृ-
त्वाङ्गीकारात् । यत् स्मृतिः,

“अन्यथा सन्तमात्मानमन्यथा प्रतिपद्यते ।

किं तेन न कृतं पापं चौरिणात्मापहारिणा” ॥ इति ॥

अतिरपि तस्यान्वतामिश्र-लोकानाह,-

“असूर्या नाम ते लोका अन्येन तमसा वृताः ।

तांस्ते प्रेत्याभिगच्छन्ति ये के चात्महनो जनाः” ॥ इति ॥

न द्वेष्टश्च न स्पृष्टश्च न यास्यञ्चेति इच्छेदिति शेषः । चकारैः
श्रुतश्च कथितश्च व्यवहृतश्च नेच्छेदिति समुच्चयः । दर्शन-स्पर्शन-
ग्रहण-वदभिलाष-पूर्वक-हिरण्य-वृत्तान्त-श्रवण-तद्गुण-कथन-
तदीय-क्रियादि-व्यवहारा अपि प्रत्यवाय-हेतव इत्यर्थः ।
हिरण्य-वर्जनस्य फलमाह, सर्वे कामा मनोगता इति । पुन-
भार्यादीनां हिरण्य-मूलकत्वादिति भावः ।

दुःखे नोद्विग्नः, (१) सुखे निस्पृहः, त्यागो रागे, सर्व्वत्र
शुभांशुभयोरनभिस्नेहः, न द्वेष्टि, न प्रमोदश्च, सर्व्वेषा-
मिन्द्रियाणां गतिरुपरमते, ज्ञाने स्थिरस्थः, य आत्मन्येवाव-
स्थीयते, (२) स एव योगी च, स एव ज्ञानी च ।

कामनिवृत्तेः स्थितप्रज्ञत्वं फल- (३) माह, दुःखेनोद्विग्न इति ।
दुःखे सति उद्वेगं न गतः, सुखे अभिलाषरहितः स्थितप्रज्ञ
अत्यर्थः । सुख-दुःखयोरविच्छेपकत्वेन तत्साधनयोरप्यविच्छेपकत्व-
माह, त्यागो रागे इति । 'रागे' रञ्जनहेतौ, ऐहिकामुषिके
त्वस्य त्यागो भवति फलानपेक्षत्वात् । रागत्यागं विवृणोति,
सर्व्वत्र शुभांशुभयोरिति । अनभिस्नेहोऽनभिद्वेष इत्यपि ज्ञेयम् ।

रागत्यागस्य फलमाह, न द्वेष्टि, न प्रमोदश्चेति । प्रतिकूलान्
न द्वेष्टि, अलंकूलं दृष्ट्वा प्रमोदश्च न याति । ततः किं स्यादत
आह, सर्व्वेषामिन्द्रियाणां गतिरुपरमते इति । सुखप्राप्तये दुःख-
परिहाराय च इन्द्रिय-प्रवृत्तिः, तद्वयस्य योगिनोऽनुद्देश्यत्वाः
दिन्द्रियोपरम इति भावः ।

ननु निर्व्वीजो योगो दुःसाध्य इत्याशङ्क्य परमप्रेमासदात्माव-
लम्बत्वात् सुसाध्य एवेत्याशयेन आत्मनिष्ठासुपसंहरति, य आत्म-
न्येवावस्थीयते इति । अवतिष्ठते इति वाच्ये व्यत्ययः । तदुक्तम्,

“न सुखं देवराजस्य न सुखं चक्रवर्त्तिनः ।

यत् सुखं वीतरागस्य ज्ञाननिष्ठस्य योगिनः” ॥ इति ।

(१) व, नोद्वेगः । (२) क, सदा आत्मा आत्मन्येवावतिष्ठते, स यतिः कथ्यते ।

(३) ख, स्थितफलः ।

इन्द्रियोपरतौ च न कदाचिदात्मनि निर्विकल्पक-समाधिर्विज्ञा भवन्ति, तेषां का स्थितिरिति प्रश्नस्य सङ्क्षेप-विस्ताराभ्यामुत्तरं पूर्वमुक्तं, तदेवात्र पुनरपि हिरण्य-निषेध-प्रसङ्गेन स्पष्टीकृतम् ।

यत् पूर्णानन्दैकरस-बोधः^(१) तद्ब्रह्माहमस्मीति कृत-
कृत्यो भवति, तद्ब्रह्माहमस्मीति कृतकृत्यो भवति ।
इत्यथर्ववेदे परमहंसोपनिषत् समाप्ता । २७ ॥

अथ विद्वत्सन्नास-मुपसंहरति, यत् पूर्णानन्दैक-रसबोधः
तद्ब्रह्माहमस्मीति कृतकृत्यो भवति, तद्ब्रह्माहमस्मीति कृतकृत्यो
भवतीति । अधिक-प्रक्षिप्त ग्रन्थ-^(२)निरासाय सम्पूर्ण-प्रतीकोपा-
दानम्- ‘यत्’ ब्रह्म वेदान्तेषु ‘पूर्णानन्दैकरसबोधः’^(३) परमा-
त्मेति निरूपितं, तद्ब्रह्माहमस्मीति अनुभवन् योगी परमहंसः
‘कृतकृत्यः’ कृतार्थो भवतीत्यर्थः । यत् स्मृतिः ।

“ज्ञानासृतेन तमस्य कृतकृत्यस्य योगिनः ।

नैवास्ति किञ्चित् कर्तव्यमस्ति चेन्न स तत्त्ववित्” ॥ इति ।
‘विरक्तिः समाप्तार्था ।

नारायणेन रचिता जीवन्मुक्ति-विवेकतः ।

अत्यर्थापार-परम-हंसोपनिषद्दीपिका ॥ १ ॥

सच्चिदानन्द-पूर्णोऽहं कूटस्थाद्वैत-रूपतः ।

महावाक्य-प्रबोधेन कृतकृत्यो भवेन्मुनिः ॥ २ ॥

इति परमहंसोपनिषदो दीपिका सम्पूर्णा ॥ २७ ॥

(१) क, पूर्णानन्दैकरस बोधः । ग, पूर्णानन्दैकरसो बोधः ।

(२) क, ख, प्रवेपयन्- । (३) क, ख, पूर्णानन्दैकबोधः ।

अथ जावालोपनिषत् ।

ओं वृहस्पतिरुवाच याज्ञवल्क्यं, यदनु कुरुक्षेत्रं देवानां
देवयजनं सर्वेषां भूतानां ब्रह्मसदनम् । अविमुक्तं वै
कुरुक्षेत्रं देवानां देवयजनं सर्वेषां भूतानां ब्रह्मसदनम् ;
तस्मात् यत्र कचन गच्छति तदेव मन्येत, तदविमुक्त-
मेव; इदं^(१) वै कुरुक्षेत्रं देवानां देवयजनं सर्वेषां भूतानां
ब्रह्मसदनम् ।

ओं जावालोपनिषत् खण्ड-षट्क-युक्ता हि याजुषी ।

एकचत्वारिंशत्तमो वर्षा^(२) मुनिजन-प्रिया ॥ १ ॥

परमहंसोपनिषदि योगिनां परमहंसानां मार्ग-स्थिती उक्ते ।
इदानीं तादृशेन परमहंसेनात्मा कथं ज्ञेयः ? तदुपासना च
कस्मिन् देशे कस्मिंश्च देहभागे कर्त्तव्या ? कौटुशे च वयसि पारम-
हंस्याधिकारः ? तदङ्गीकारे कस्य विधिः ? तेषां क आचारः ? किञ्च
फलं ? कुतो वायं सम्प्रदायः प्रवृत्तः ? के च सम्प्रदायिकाः ? कथं
वा देहं त्यजेत् ? इति ज्ञातुं सत्यकाम-नामक-जावाल-पुत्रीप-
ञ्चातोपनिषद्वारभ्यते, वृहस्पतिरित्यादि । आख्यायिका सम्प्रदाय-
प्रदर्शनार्था, 'उवाच' पप्रच्छ । किं पप्रच्छेत्यत आह, यदन्विति ।

(१) ख, मन्यते इतीदं ।

(२) ख, चत्वारि सप्तमी सुप्ता मन्वे ।

यतो होनं कुरुचेत् यच्च देवानामपि देवपूजास्थानं सर्व्वभोक्ष-
प्रदश्च, तत् पप्रच्छेत्यर्थः । याज्ञवल्क्यः^(१) उत्तरयति, अविमुक्तं वै
कुरुचेदिति । अविमुक्तं नामतस्तत् चेत्वं मुक्तये कुर्विति देवैः
प्रार्थितेन शिवेन स्वीकृतम्, अतोऽविमुक्तं कुरुचेत् देवानामिति,
देवैः पुण्यार्थमधिष्ठितं सर्व्वप्राणि-ब्रह्मप्राप्ति-स्थानञ्चाविमुक्तमेव
विद्धि इत्युत्तरमत्र तस्मादित्यादि ग्रन्थः ।

अत्र हि जन्तोः प्राणेषूत्क्रममाणेषु रुद्रस्तारकं ब्रह्म
व्याचष्टे, येनासावमृतीभूत्वा मोक्षीभवति ; तस्मादविमुक्त-
मेव निषेवेत ; अविमुक्तं न विमुच्चेत् ; एवमेवैतद्-
याज्ञवल्क्य ! ॥ १ ॥

वाराणस्या अन्येभ्योऽतिशयमाह, अत्र हीति । 'तारकं' षड्-
क्षरं रामिति वीजं 'व्याचष्टे' शब्दतोऽर्थतश्च उपदिशति । 'अमृती'
अमृतवान् ज्ञानी 'मोक्षी' मोक्षवान् । फलितमाह, तस्मादिति ।
परमहंसः कर्त्ता । एवकारेण देगान्तर-सेवने निषिद्धेऽपि तत्-
सेवा न कण्ठोक्ता इत्यत्र आह, अविमुक्तं न विमुच्चेदिति ।
वाक्पतिरङ्गी करोति, एवमेवैतद्-याज्ञवल्क्येति । १ ॥

अथ हैनमत्रिः^(२) पप्रच्छ याज्ञवल्क्यं, य एषोऽनन्तो-
ऽव्यक्त आत्मा, तं कथं^(३) महं विजानीयामिति । स
होवाच याज्ञवल्क्यः सोऽविमुक्त उपास्यः, य एषोऽनन्तो-
ऽव्यक्त आत्मा, सोऽविमुक्तं प्रतिष्ठित इति ।

(१) याज्ञवल्क्यो नाम पाश्चात् । (२) ख, मैत्रिः । (३) घ, आत्मा कथं ।

नामतो देशे ज्ञातेऽपि लिङ्गतोऽपि ज्ञानार्थं पृच्छत्यत्रित्युह,
अथ हैनमत्रिरिति । अत्र हि वृहदारण्यक इव ऋषिसङ्घः प्रष्टा,
याज्ञवल्क्यः समाधाता, जनकः सभ्यः ; परन्तु नात्र जल्पः, किन्तु
वाद इति ज्ञेयम् । अनन्ताव्यक्त-विशेषणे दुर्बोधत्व-स्थापनाय ;
कथमिति अधिकरणप्रश्नः । इतरो विदिताभिप्राय आह, सोऽवि-
मुक्त इति । तत्र हेतुः सोऽविमुक्ते प्रतिष्ठित इति । ‘सः’ आत्मा
परम-शिवाख्यः अविमुक्ते नित्यं सन्निहित इत्यर्थः ।

सो ऽविमुक्तः कस्मिन् प्रतिष्ठित इति । वरणायां
नाश्याच्च मध्ये प्रतिष्ठित इति । का वै वरणा, का च
नाशीति । सर्वानिन्द्रिय-कृतान् दोषान् वारयतीति ;
तेन वरणा भवतीति । सर्वानिन्द्रिय-कृतान् पापान्
नाशयतीति ; तेन नाशी भवतीति ।

इदानीं साक्षात्लिङ्गं पृच्छति, स इति^(१) । उत्तरं वरणायां
नाश्याच्चेति । यत् स्कान्दे,

“अशी वरणयोर्मध्ये पञ्चक्रोशं महत्तरम्^(२) ।

अमरा मरणमिच्छन्ति का कथा इतरे जनाः” ॥ इति ।

वरणा-नाशी-शब्दयोः प्रवृत्ति-निमित्तं पृच्छति, का वै इति ।

अन्वर्थ-निर्वचनेनोत्तरयति, सर्वानिति ।

कतमच्चास्य^(१) स्थानं भवतीति । भ्रुवोर्ग्राणस्य च यः
सन्धिः स एष द्वौर्लोकस्य परस्य च सन्धिर्भवतीति ।

लोक-पुराण-प्रसिद्धाधिभूतमविमुक्तं ज्ञातम्; सम्प्रत्यध्यात्मा-
भिप्रायेणाविमुक्त-स्थानं पृच्छति, कतमच्चास्येति । ‘च’ पुनः,
उक्तादन्यदप्यविमुक्तस्य किं स्थानमिति प्रश्नः, इतरो विदिताभि-
प्राय आह, भ्रुवोर्ग्राणस्य चेति । भ्रुवोर्ग्राणस्य च यः ‘सन्धिः’
कूर्पाख्यः, तदविमुक्तस्य स्थानमित्यर्थः । तदुक्तम्,

“इडा भगवती गङ्गा पिङ्गला यमुना नदी ।

तयो-^(२) मध्ये प्रयागस्तु यस्तं वेद स वेदवित्” ॥ इति ।

नम्यागश्च प्रयागः, तेन ततः पूर्वभागे भ्रूमध्ये अविमुक्त-
मिति ज्ञेयम् । भ्रुव्राण सन्धेः सन्धित्वे निमित्तान्तरमाह, स एष
इति । ‘द्वौर्लोकस्य’ द्युलोकस्य स्वर्गस्य परस्य च यत् परो
दिवो^(३) ज्योतिर्दीप्यते, तस्य च एष एव सन्धिः । ग्राणमूला-
दूर्वाक् द्युलोकः, ललाटादारभ्य परः सत्यलोकः^(४) । अनेन
शरीरेऽपि ब्रह्माण्ड-सन्निवेशोऽस्तीति सूचितम् । तदुक्तं गरुड-
पुराणे,—

“ब्रह्माण्डे ये गुणाः सन्ति शरीरे तेऽप्यवस्थिताः ।

पातालं भूधरा लोकास्ततोऽन्ये द्वीप-सागराः ॥ १ ॥

आदित्याद्या ग्रहाः सर्वे पिण्डमध्ये व्यवस्थिताः ।

पदोऽधस्तु तलं प्रोक्तं पादोर्ध्वं वितलं स्मृतम् ॥ २ ॥

(१) छ, कतमच्चास्य । (२) छ, ययो । (३) छ, अपि वो ।

(४) छ, दूर्वागुह्यं लोकः तपोलोकान्तः ललाटादारभ्य परः सत्यं लोकः ।

आनुभ्यां सुतलं विहि नितलं सर्व-बन्धने^(१) ।
 तथा तलातलचोर्ध्वं गुह्यदेशे रसातलम् ॥ ३ ॥
 पातालं कटिसंख्यन्तु पादाह^(२) लक्षयेद्बुधः ।
 भूर्लोकं नाभिमध्ये तु भुवर्लोकं तदूर्ध्वकम् ॥ ४ ॥
 स्वर्लोकं हृदये विद्यात् कण्ठदेशे महस्तथा ।
 जमलोकं वक्त्रदेशे तपोलोकं ललाटतः ॥ ५ ॥
 सत्यलोकं महारन्ध्रे भुवनानि चतुर्दश ।
 त्रिकोणे संस्थितो मेरुरधः कोणे च मन्दरः ॥ ६ ॥
 दक्षिणे चैव कैलामो वामे कोणे हिमाचलः ।
 निषधश्चोर्ध्वभागे तु दक्षिणे गन्धमादनः ॥ ७ ॥
 रमणो वामरेखायां मत्स्येते कुलपर्वताः ।
 कुशद्वीपं स्थितं मांसे क्रौञ्चद्वीपं शिरास्थितम् ॥ ८ ॥
 अस्थि-स्थान-स्थितं जम्बु-शाकं मज्जासु संस्थितम् ।
 त्वचायां गाल्मलिद्वीपं मूत्रं केशे प्रतिष्ठितम् ॥ ९ ॥
 नखस्थं पुष्करद्वीपं गोमेदं रोममञ्चये ।
 क्षीरोदश्च तथा मूत्रे क्षीरे क्षीरोद-सागरः ॥ १० ॥
 सुरोदधिः श्लेष्मसंस्थो^(३) मज्जायां घृतसागरः ।
 रसोदधिं रसे विद्याच्छीणिते दधिसागरम् ॥ ११ ॥
 स्वादूदं^(४) लम्बिकास्थाने गर्भोदं शुक्र-संस्थितम् ।
 नादचक्रे स्थितः सूर्यो विन्दुचक्रे च चन्द्रमाः ॥ १२ ॥

(१) च, निशं सर्वं बन्धने ।

(२) क, पादोः । क, पादाह ।

(३) क, हृदोरधि चोदधः ।

(४) लक्ष्मणः ।

लोचनाभ्यां कुजो ज्ञेयो हृदये च बुधः केतुः ॥ १३ ॥

कण्ठदेशे गुरुं विद्यात् शुक्रः शुक्रे व्यवस्थितः ॥ १३ ॥

नाभिस्थाने स्थितो मन्दो मुखे राहुः स्थितः स्मृतः^(१) ।

वायुस्थाने स्थितः केतुः शरीरे ग्रह-मण्डलम् ॥ १४ ॥

विभक्तञ्च समाख्यातमापाद-तल-मस्तकम्” । इति ।

तेन अलोक-^(१) परलोकयोः सन्धिः ।

एतद्वै सन्धिं सन्ध्यां^(१) ब्रह्मविद् उपासते इति, सोऽविमुक्त
उपास्य इति । सोऽविमुक्तं ज्ञानमाचष्टे, यो वैतदेवं
वेद ॥ २ ॥

ननु सन्ध्यादि-कर्महीनस्य योगिनः कथं ब्राह्मण्यम्? अत
आह, एतद्वै सन्धिं सन्ध्यामिति । एतदिति क्रियाविशेषणम्,
सन्धिं सन्धेयमित्येतदुपासनं कुर्वन्ति । तत्रत्य-परम-ज्योतिर्ध्यान-
मेव ब्रह्मविदां सन्ध्यादि-फलदमित्यर्थः । सर्वस्य कर्मफल-
सुखस्य ब्रह्मसुखेऽन्तर्भावात् । तदुक्तं गीतायाम्,—

“यावानर्थं उदपाने सर्वतः सम्प्लुतोदके ।

तावान् सर्वेषु वेदेषु ब्राह्मणस्य विजानतः” ॥ इति ॥

उपसंहरति, स इति । ‘सः’ आत्मा ‘अविमुक्ते’ वाराणस्यां
स्थितः ‘अविमुक्ते’ भ्रूमे ‘उपास्यः’ ध्येय इत्याहत्या योज्यः ।
‘इति’ उपादेश-समाप्तिः ।

(१) क, वहा । (२) क, न-प्राच-वसान । (३) क, न, सन्धिं सन्ध्यां ।

उपासनाज्ञाने फलमाह, सोऽविमुक्तमिति । 'यो वा
यश्च 'एतत्' आत्मोपासनम् 'एवम्' अविमुक्ताधिकारणकं 'विद्'
जानाति, सः 'अविमुक्त' नित्यसम्बद्धं ज्ञानम् 'आचष्टे' शिष्येभ्यः
उपदेष्टुं क्षमो भवति ॥ २ ॥

अथ हैनं ब्रह्मचारिण ऊचुः, किं जप्येनामृतत्वं ब्रूहीति ।
स होवाच जाज्ञवल्क्यः । शतरुद्रियेणेतान्येव^(१) च
वा अमृतस्य नामानि,^(२) एतैर्ह वा अमृतो भवतीति,^(३)
एवमेवैतद्याज्ञवल्क्यः ॥ ३ ॥

अव्यक्तानन्तमात्मानं ज्ञातुं चिन्तयितुश्चाशक्ताः प्रहन्माधि-
कारिणः सरलोपायं पृच्छन्तिस्मेत्याह, अथ हैनं ब्रह्मचारिण
इति । 'ऊचुः' पप्रच्छुः, 'किं जप्येन' केन जपनीयेन 'अमृतत्वं'
मोक्षं सत्व-^(४) शुद्धिद्वारा गच्छतीति तत् जाप्यं वदेति शिष्यः ।
ब्रूहीति पाठे स्पष्टम् । यथाधिकारमुत्तरयति, शतरुद्रियेणे-
तीति ।

“षट्षष्टिर्नील-सूक्तञ्च षोडशर्चस्तथैव च ।

एष ते हे नमस्ते हे नतं विद्-द्वयमेव च^(५) ॥

मीदुष्टय-चतुष्कञ्च^(६) एतद्वि शतरुद्रियम्” ॥

(१) च, शतरुद्रियेणेतान्येव । (२) क, च वा अमृतानि नामानि ।

च, च वा अमृत नःमध्येयानि ॥ (३) क, अमृतो भवामि । कथं वै जानीयामिति ।
सहोवाच जाज्ञवल्क्यः, स एषोऽनन्तोऽव्यक्त आत्मा ।

(४) क, स च ।

(५) च, विद्वयमेव च ।

(६) च, मीदुष्टयचतुष्कञ्च ।

नमस्ते इत्यादिः षट् षष्टिः, नीलसूक्तञ्च यः सीमित्यष्टौ, षोडशर्षो नमस्ते^(१) इत्यादिरेवावृत्त्या, ततो द्विकचयं, ततश्चतुष्कमिति शतसूचो रुद्रजाप्यं यजुर्विदाम्, “रुद्रजापौ दहेत् पापम्” इति स्मृतेः । ज्ञानं सत्वशुद्ध्या प्राप्य अमृता भवन्तीत्यर्थः । द्रोणपर्व-पठितं वा स्तोत्रं परम-हंसानाम् कौवस्थोपनिषदाज्ज्ञातमेव शतरुद्रियमुचितम् । तत्र हेतुमाह, एतान्येव ह वा इति ।

‘अमृतस्य’ ब्रह्मणः ‘एतैः’ जपैः, ‘इति’ वाक्यसमाप्तौ । एवमेवैतद्-याज्ञवल्केरिति ब्रह्मचारिणामङ्गीकार-वाक्यम् । याज्ञवल्क्यः इति पाठे याज्ञवल्केया यदाह, एवमेवैदिति श्रुतेर्वचः ॥ ३ ॥

अथ चैनं^(१) जनको वैदेहेया याज्ञवल्क्यमुपसमेत्यावाच भगवन् ! सन्ध्यासं ब्रूहीति^(२) । स होवाच याज्ञवल्क्यः, ब्रह्मचर्यं परिसमाप्य गृहीभवेत्, गृही भूत्वा वनी भवेत्, वनी भूत्वा प्रव्रजेत् ।

ननु सन्नगासिनामेव अविमुक्तोपासन-द्वारा मुक्तिः, तर्ह्यश्रमान्तर-परिग्रहं न कोऽपि कुर्यादित्याशङ्क्य जनकः पृच्छति, अथेति । पितृव्यावृत्त्यर्थं वैदेह इति विशेषणम् । ‘उपसमित्य’ समीपमागम्येति विनय-प्रदर्शनार्थम् । असत्यपि सन्नगासि भवतः सिद्धिं पश्यामीति प्रदर्शनार्थं भगवन्निति सम्बोधनम् । ‘सन्नगासं’ सन्नगासाधिकारं, तद्विधिञ्च । इतरो विदिताभिप्रायः क्रमेणो-

(१) क, नम ।

(२) क, अथ ह ।

(३) क, अहम्, इति ।

त्तरज्ञादो^(१) क्रमसन्न्यासमाह, स होवाचेति । ब्रह्मचर्यं
परिसमाप्येति, अन्यथा अनधीत-वेदस्य कर्मण्यनधिकारात् ।
गृहीभूत्वेति, अन्यथा सन्त्यभाने पितृऋणानपाकरणात् ।
वनोभूत्वेति, “तपसा हन्ति किल्बिषम्” इति सकिल्बिषस्या-
नधिकारात् । अतएव स्मृतिः,

“ऋणत्रयमपाकृत्य मनो मोक्षे निवेशयेत्” ॥ इति ।

तथा । “अधीतवेदो जपकृत् पुत्रवानन्नदोऽग्निमान् ।

शक्त्या तु यन्नक्तश्मोक्षे मनः कुर्यात् नान्यथा” ॥ इति च ।

“न्यायागत-धनस्तत्त्व-ज्ञान-निष्ठोऽतिथि-प्रियः ।

आहकृत् सत्यवादी च गृहस्थोऽपि विमुच्यते” ॥

इति स्मृतेराश्रयमान्तरस्यापि ज्ञानसाधनत्वात् ज्ञानिनोऽपि
याज्ञवल्क्यादेः क्रमसन्न्यासो न विरुद्ध इति भावः ।

यदि वेतरथा, ब्रह्मचर्यादेव प्रव्रजेत्, गृहाद्-वनाद्वा ।
अथ पुनरव्रती वा व्रती वा^(१) स्नातको वा ऽस्नातको
वा उत्सन्नाग्निरनग्निको वा यदहरेव विरजेत् तदहरेव
प्रव्रजेत् ।

ननु तृतीयखण्डे ब्रह्मचारिभिरात्म-ज्ञानोपायः पृष्टः ;
ब्रह्मचारिणाञ्च विवाहादि-कर्म-व्याणां कथमात्म-ज्ञानावसरः ?
इत्याशङ्क्य वैराग्यपाठवे क्रमातिक्रमेणापि सन्न्यास-सम्भवात्
ज्ञान-प्रप्त्योपपत्ति-रित्याशयेनाह, यदि वेति । ‘यदि वा’ इत्य-

(१) विदिताभिक्रमेणोक्त-यत्नाद्वा ।

(२) क, ख, गृहाद्वा वनाद्वा ।

(३) घ, रहतो वा हतो वा ।

निश्चये; 'इतरथा' गार्हस्थ्याद्यनङ्गीकृत्य व्युत्क्रम-प्रकारेषापि परम-विरक्तस्य^(१) कर्मणि प्रवृत्त्यनुपपत्तेरर्थात् सद्भास-सिद्धिरिति भावः । गृहाहनादेति वा शब्दः प्रत्येक-मभिसम्बध्यते । 'वनात्' तृतीयाश्रमात् । एतज्जन्मावच्छिन्नमेव व्रतादि न सद्भासाङ्गमित्याह, अथ पुनरिति । 'अव्रतौ'^(२) अचौर्णाध्ययनाङ्गव्रतः^(३) 'स्नातकः' कृतविद्यो व्रतान्त-स्नातः, 'उत्सन्नाग्निः' मृतदारः, 'अग्निकः' अगृहीताग्निकः । यदहरेवेत्येवकारोऽविलम्बार्थः "हेतु-हेतुमतो लिङ्" इति लिङ् ।

तद्वैकै^(४) प्राजापत्यामेवेष्टिं कुर्वन्ति । तदुतथा न कुर्यादग्नयेयीमेव कुर्यात्; अग्निं ह वै प्राणः प्राणमेव तथा^(५) करोति । त्रैधातवौयामेव कुर्यात्; एतयैव त्रयो धातवो यदुत सत्त्वं रजस्तम इति^(६) ।

सद्भासविधिमाह, तद्वैक इति ॥ तदुक्तं याज्ञवल्क्येन,

"वनाद् गृहाद्वा छत्वेष्टिं सर्ववेद सदक्षिणाम् ।

प्राजापत्यां तदन्ते तानग्नीनारोप्य चात्मनि" ॥ इति ।

मोक्षे मनः कुर्यादिति दूषयति,^(७) तदुतथा न कुर्यादिति । तर्हि किं कुर्यादत आह, आग्नेयीमेव कुर्यादिति । प्राजापतये

(१) ख, परम-विरम विरक्तस्य ।

(२) क, अष्टौ ।

(३) क इतः ।

(४) क, एतद्वैकै । (५) क, ख, प्राणमेवैतथा ।

(६) कश्चिन्नित-

पुण्यके, कुर्यादित्यनन्तरम् 'इत्येवमेवैष भगवन्निति याज्ञवल्क्यः' इति पाठः ।

(७) ख, कुर्यादित्यपेक्षते, दूषयति ।

इत्यपेक्षाय अग्नये त्वा क्षुष्टं निर्वपामीति प्रयोगः । आग्नेयेष्टि-
करणे हेतुः अग्निर्ह वै प्राण इति । प्रजापतीष्टिस्तु^(१) मनः
प्राण-मनसोश्च प्राण एव बलीयान् सहय-^(२) दृष्टान्तेन छान्दोग्ये
तयोपपादानात् । आग्नेयेष्टेः सामर्थ्यमाह, प्राणमेव तथा करो-
तीति । यत्र प्राणस्तत्र मनः, यत्र मनस्तत्र सर्वेन्द्रियाणि, तच्च
विषयाः इत्याग्नेय्यां सर्वं सिध्यति ।

ततोऽधिक-वीर्यमाह, त्रैधातवीयामिव कुर्यादिति । त्रयाणां
वेदानां धातवः रसगर्भाण्य^(३) इव शिरतेऽस्यां त्रैधातवीया इष्टिः,
तस्यां छान्दो वैष्णवो द्वादशकपालः पुरोडासो हविः, तच्च
तण्डुल-पिष्ट-वेष्टित-यवपिष्टरूपं, सर्वस्वदानात् दृश्यः^(४) सवरा-
साधिकारः । तदुक्तं शतपथब्राह्मणे,

“हे सहस्रे भूयो वा दद्यात्, स एतथा यजेत” इति ।

तस्याः सामर्थ्यमाह, एतयैव त्रयो धातव इति, वर्धन्ते इति
शेषः । के ते इत्यपेक्षायां तान् धातून् निष्कृष्य^(५) दर्शयति,
यदुत सत्त्वं रजस्तम इति । त्रिविधा अपि त्रैविधा रसाः
अनया वर्धन्ते इत्यर्थः । तिसृणामिष्टीनां यद्योत्तरमधिक-
वीर्यत्वं द्रष्टव्यम् ।

अथ ते योनि र्जन्तृजो यतो जातः प्राणादरोचथाः^(६) ।

तं प्राणं जानन्नग्ने ! आरोह, अथा नो वर्धय रथिम् इत्यनेन

(१) क, प्रजापतिस्तु ।

(२) क, सहयत् ।

(३) क, रसगर्भाण्य ।

(४) क, द्वादशकपालः ।

(५) क, च निष्कृत्य ।

(६) क, वातो चरीवथाः ।

‘मन्त्रेणाग्निमाजिघ्रेत् । एष ह वा अग्नयोनिं यः प्राणः प्राणं गच्छ स्वाहेत्येवमेवैतदाह । ग्रामादग्निमाहृत्य पूर्ववदग्निमाघ्रापयेत्^(१) ।

आघ्राणेनाग्नेरात्मनि समारोप-लक्षण-मन्त्रमाह, अयं ते योनिरिति । ‘अयं’ प्राणः ‘ते’ तव अग्नेः ‘योनिः’ उत्पत्ति-स्थानम्, “वायोरग्निः” इति श्रुतेरनुभवाच्च । ‘ऋत्विजः’ ऋतु-गर्भाधान-समयः प्राप्नोऽस्य इति वसन्तः समयः “तदस्य प्राप्तम्” इत्यधिकृत्य ऋतोरणच्छन्दसि घस् । अग्नेः प्राण-योनित्वे प्रमाणमाह, यत इति । जातः सन् ‘यतः’ प्राणात् ‘अरोचथाः’ रुचिदीप्तौ, दीप्तिमापद्यसे, पितुः संयोगेनेव पुत्रः ; तेन ते प्राण-योनित्वमिति गम्यते । तं ‘प्राणं’ स्वयोनिं जानन् अग्ने ! ‘आरोह’ मत्प्राणारूढो भव मत्प्राणमाविशेत्यर्थः । अथ प्राणमाविष्टः सन् ‘नः’ अस्माकं कुले ‘रयि’^(२) धनम् ऐश्वर्यं ‘वह्य’ पोषयेति^(३) । पुत्रादि-श्रेयसे प्रार्थनामन्त्रं व्याचष्टे, एष ह वा इति । तृतीयं पादं व्याचष्टे, प्राणं गच्छेति । एतन्मन्त्र-रूपमग्निं प्रति गच्छ स्वाहेत्येवमेव ‘आह’ प्रतिपादयति ।

यद्यनग्निकः स्यात्, तदा इदमधिकारात् किं कार्यम् ? अत आह, ग्रामादिति । ‘पूर्ववत्’ अयं ते इति मन्त्रेण ; अत्रापि सत्रागसोपनिषद्भक्तौ होमविधिर्द्रष्टव्यः, प्राणापानेत्यादि-नापि होमश्च ।

(१) ह, माघ्रापयेत् ।

(२) ह, रयि ।

(३) क, श्रेयपतिं । ह, पोषयेति ।

यद्यग्निं न विन्देदप्सु जुहुयात् ; आपो वै सर्वा
देवताः ; सर्वाभ्यो देवताभ्यो जुहोमि स्वाहेति जुह्वा,
उद्धृत्य प्राश्नीयात् साज्यं हविरनामयं मोक्षमन्त्रः, त्र्येवं
वदेत्, एतद्ब्रह्मैतदुपासितव्यम्, एवमेवैतद्भगवन्नि त
वै याज्ञवल्क्यः ॥ ४ ॥

ननु महावनादो यदि सत्रासेच्छा स्यात्, तदा तदह-(^१),
रेवेति नियम-विधानात् तत्कालञ्च अग्न्यालाभात् किं कार्यम् ?
अत आह, यद्यग्निं न विन्देदिति । आपो वा इति । “आपो वा
इदमय आसन्” इति श्रुतेरपां सर्वदेवता-कारणत्वात् कार्यस्य च
कारणानतिरेकादाप एव सर्वा देवताः । तत्र मन्त्रः सर्वाभ्य
इति ।

हविःशेषस्य प्रतिपत्तिमाह, जुह्वेति । ‘उद्धृत्य’(^२) पात्राद्-
गृहीत्वा ‘प्राश्नीयात्’ भुञ्जीत, ‘साज्यम्’ आज्यसहितं ‘हविः’
चक्षुम् । सत्रासस्य फलमाह, अनामयं मोक्षमन्त्र इति ।
सत्रासो निष्प्रत्यूह-मोक्षोपाय इत्यर्थः । तत्र प्रमाणमाह, त्र्येवं
वदेदिति । वेदत्रयी एव सत्रासिनामनामयं(^३) मोक्षमन्त्र
इत्येवं वदेत् वदतीत्यर्थः । वेदेति क्वचित् पाठः । एतद्ब्र-
ह्मेति(^४) । ‘एतत्’ सत्रासलक्षणवस्तु ब्रह्म ज्ञातव्यं ब्रह्म-
प्राप्तिहेतुत्वात् ; अत एव सत्रासानन्तरं ब्रह्मेति सत्रासिनां
व्यवहरन्ति । एतदुपासितव्यमिति । मोक्षार्थिभिः ‘एतत्’

(१) बरह्मः । (२) च, उपोद्धृत्य । (३) क, सत्रासिनामयं । (४) क, च, तद्ब्रह्मेति ।

सोऽस्य रूपम् उपास्यम् अङ्गीकृत्य “त्यागेनेके अमृतत्वमावहन्”
इति श्रुतेः । एवमेवैतदित्यादि पूर्ववत् ॥ ४ ॥

अथ हैनमत्रिः पप्रच्छ याज्ञवल्क्यम्, पृच्छामि त्वा याज्ञ-
वल्क्य ! अयञ्ज्ञोपवीती कथं ब्राह्मण इति । स होवाच
याज्ञवल्क्यः, इदमेवास्य तदयञ्ज्ञोपवीतं य आत्मा प्राश्या-
चम्यायं विधिः परिव्राजकानाम् ।

उपवीतत्यागे ब्राह्मण-सन्देहं प्रश्नपूर्वकं निराकरोति, अथ
हैनमत्रिरिति । उक्तं यञ्ज्ञोपवीतं किमित्यत आह, य आत्मेति ।
आत्मचमने सर्वं कर्मफलमन्तर्भूतमित्यर्थः । तदुक्तं याज्ञ-
वल्क्येन,—

“ध्यानमेव हि जन्तूनां कारणं बन्धमोक्षणे” । इति ।

शङ्कां निवर्त्य प्राश्यादिति पूर्वोक्तमनुसरति, प्राश्याच-
म्येति । प्राशनमनूद्याचमने विधिः, आचम्य अग्निमात्रापये-
दिति^(१) पूर्वेणान्वयः । अग्नाभावे जल^(२)मेवोपसंहरति, अयं
विधिः परिव्राजकानामिति । एवं परिव्रज्या कर्त्तव्येत्यर्थः ।

वीराध्वाने वा अनाशके^(१) वा अपां प्रवेशे वा अग्नि-
प्रवेशे वा महाप्रस्थाने वा ।

इमं विधिं पञ्चस्वतिदिशति, वीराध्वाने वेत्यादिना ।

(१) क, शोषोपवेदिति । ख, मात्रापयेदिति । (२) क, तस्य- (३) घ, अनाशकेन ।

वाशब्द-पञ्चकं समुच्ये । एतेष्वपि पञ्चसु यथाधिकारम् ~~अर्थम्~~
इत्यादिविधिः । ते चोक्ता आदित्यपुराणे ;—

“समायुक्तो भवेद्यस्तु पातकैर्महदादिभिः ।

दुष्टिकित्कैर्महारोगैः पीडितो वा भवेत् यः ॥ १ ॥

स्वयं देहविनाशस्य काले प्राप्ते महामतिः ।

अब्राह्मणो वा स्वर्गादि-महाफल-जिगीषया ॥ २ ॥

प्रविशेज्ज्वलनं दीप्तं करोत्यनशनं तथा ।

अगाध-तोयराशिं वा भृगोः पतनमेव वा ॥ ३ ॥

गच्छेन्महापथं वापि तुषारगिरि-मादरात् ।

प्रयाग-वट-शाखायात् देहत्यागं करोतु वा ॥ ४ ॥

उत्तमान् प्राप्रयालीकान् नात्मघाती भवेत् क्वचित् ।

महापाप-क्षयात् सद्यो दिव्यान् भोगान् समश्नुते ॥ ५ ॥

एतेषामधिकारस्तु तपसां^(१) सर्वजन्तुषु ।

नराणामथ नारीणां सर्ववर्णेषु सर्वदा” ॥ ६ ॥ इति ।

वीराध्वाने अग्निपुराणे फलमुक्तम्,—

“यस्तु शास्त्रमनुस्मृत्य वीर्यवान् वाहिनी-^(२) मुखे ।

सम्मुखे वर्त्तते शूरः स स्वर्गान् निवर्त्तते ।

वीरशय्या च वीराध्वा वीरस्थान-स्थितिः स्थिरा” ॥ इति ।

अध्वान-शब्दोऽध्वपर्यायः ।

अनाशके फलमुक्तं भविष्योत्तरे,—

मेमाः सहस्राणि तु सप्त वै जले दृशैकमम्बो^(१) पतने च कौक्षणा-
महाहवे षष्टि-रशोति गोचरे अनाशके भारत ! चाक्षया गतिः ।
इति ।

अनेनापां प्रवेशे अग्निप्रवेशे वा फलमुक्तम् ।

महाप्रस्थाने ब्रह्मपुराणोक्तं फलमाह,—

“महाप्रस्थान-यात्रा तु कर्त्तव्या निहितोपरि^(२) ।

आश्रित्य सत्यं धैर्यञ्च सद्यः स्वर्गप्रदा च सा” ॥ इति ॥

अथ परिव्राड्विवर्णवासा मुण्डोऽपरिग्रहः शुचि-
रद्रोक्षी भैक्षणो^(३) ब्रह्मभूयाय भवतीति । यद्यातुरः
स्थान्ननसा वाचा सन्ध्यसेत् ।

आनुषङ्गिकमुक्त्वा प्रकृत-परिव्राजमाह, अथ परिव्राडिति ।
‘विवर्ण’ गैरिकादिना त्यक्त-^(४) स्वाभाविकवर्णं वासी यस्य स
विवर्णवासाः ‘मुण्डः’ मुण्डितशिराः । अचामतोऽपि^(५) क्वचित्
पाठः । अपरिग्रह इति, स्त्रिया सत्र्यासिना सह न गन्तव्यमि-
त्यर्थः । ‘शुचिः’ वाह्याभ्यन्तर-शौचवान् ‘भैक्षणः’ नित्यमागम-
आसनमिति कामनशब्दवत् युक्तभावः^(६) सार्थिकोऽण् । ‘ब्रह्म-
भूयाय’ ब्रह्मभावाय ‘भवति’ सम्पद्यते । नानेनानशनादिना

(१) क, मानौ । (२) ख, निहितोपरि । (३) घ, भैक्षणो ।

(४) क, इत्युक्तं भाविकं विवर्णं । ख, इत्युक्तं स्वाभाविकवर्णं ।

(५) ख, अचामत्यपि । (६) ख, कामयानशब्दवत् युक्तभावः ।

पूर्वकहेहत्याज्यः । आतुरसन्नास-विधिमाह, यदीति । कश्चि-
मनस्योरेव सामर्थ्यादैहिक-सामर्थ्याभावात् ।

एष पन्था ब्रह्मणा हानुचितः^(१) तेनैवेति सन्नासी
ब्रह्म विदित्येवमेवैष भगवन्^(२) याज्ञवल्क्यः ॥ ५ ॥

सन्नासमार्गस्य कल्पितत्व-शङ्कां निराकरोति, एष पन्था
इति । 'ब्रह्मणा' विरिञ्चिना 'ह' प्रसिद्धौ 'अनुचितः' बोधितः^(१)
'तेन' मार्गेण 'एति' प्राप्नोति, सन्नासी 'ब्रह्म' सच्चिदानन्दाख्यं ;
कथं भूतः ? 'वित्' तत्त्ववेत्ता 'इति' उपदेशसमाप्तौ, एवमेव
'एषः' अर्थः । याज्ञवल्केति अत्रैरङ्गीकार-वाक्यम् । सविस्मृतापाठे
एवमेवैषोऽर्थ इति याज्ञवल्कीकृतमिति श्रुतेर्वचः ॥ ५ ॥

तत्र परमहंस नाम संवर्त्तकारुणि-श्वेतकेतु-दुर्वासा-
ऋभु-^(३) निदाघ-जडभरत-दत्तात्रेय-रैवतक-^(४) प्रभृतयो
ऽव्यक्तलिङ्गा अव्यक्ताचारा अनुन्मत्ता उन्मत्तवदाचरन्तः ।

परमहंस-सन्नास एव नास्तीति विप्रतिपन्नं प्रति सत्सम्प्र-
दायं^(५) दर्शयति, अत्रेति । संवर्त्तकादयोऽष्टौ पुराणप्रसिद्धाः ।
ऋणस्यापत्यं श्वेतकेतुः । प्रभृति-ग्रहणात् इतरे पञ्चदश-

(१) क, ब्रह्मणाहनुचितः । ख, ब्रह्मणा हानुचितः । (२) क, ख, भगवन्ति ।

(३) क, बोधितः । (४) क, ऋभुम् । (५) ख, रैवतक ।

(६) क, सत्यं सम्प्रदायं । ख, सत्सम्प्रदायं ।

देवादयः । 'अव्यक्तानि लिङ्गानि' उपवीतादीनि येषां ते
अव्यक्तलिङ्गाः 'अव्यक्त' आश्रमाविरुद्धः आचारो येषां ते
अव्यक्ताचाराः । तदेवाह, उक्तवदिति । यथा दत्तात्रेयस्य
मन्दिरा-(१) स्त्री-निषेवणादि ।

त्रिदण्डं कमण्डलुं शिष्यं जलपवित् पात्रं शिखां
यज्ञोपवीतञ्च, इत्येतत्-(२) सर्व्वं भूस्वाद्धेत्यप्सु परित्यज्या-
त्मानमन्विच्छेत् ।

त्रिदण्डी यदा परमहंस-पदवीमधितिष्ठति, तदा दण्डा-
दीन् का प्रतिपत्तिः ? अत आह, त्रिदण्डमिति । यथाणां
दण्डानां समाहारः पात्रादि-(३) 'जलपवित्' जलगोपितं वस्त्रम् ।
चकारात् कुण्डिका-चमस-त्रिविष्टाध्वकोपानत्-कन्या-कोपीन-
स्नानवस्त्राद्युत्तरासङ्गानां ग्रहणम् ।

यथा-जातरूपधरो निर्यन्धो-(४) निष्परिग्रहः तत्तद्-
ब्रह्ममार्गं सम्यक् सम्यन्ः शुद्धमानसः प्राणसन्धारणार्थं
यथोक्तकाले विमुक्तो भैक्षमाचरन् उदर-पात्रेण-(५)
लाभालाभयोः समो-(६) भूत्वा शून्यागार-देवगृह-दण्ड-

(१) क, मन्दिरा- ।

(२) ख, घ, यज्ञोपवीतं तत् ।

(३) क, पात्रादिः ।

(४) ख, निर्दन्धो ।

(५) ख, उदपात्रेण ।

(६) क, लाभालाभौ समौ ।

ख, लाभालाभ-समी ।

कूट-वल्मीक-वृक्षमूल-कुलालशाला-मिहोत्रगृह-नदी-
पुलिन-गिरिकुक्षर-कन्दर-कोटर-निर्जर-स्थण्डिलेषु तेष्व-
निकेतवास्य-(१) प्रयत्नो निर्ममः शुक्तध्यान-परायणो
ऽध्यात्मनिष्ठो ऽशुभकर्म-निर्मूलनपरः सन्नयासेन देहत्यागं
करोति, स परमहंसो नाम, परमहंसो नामेति । ६ ॥

इत्यथर्ववेदे जावालोपनिषत् समाप्ता ॥ २८ ॥

ओं तत्सत् ।

‘यथाजातरूपधरः’ यथाजातो निर्वस्वः तथारूपस्य धरो धर्त्ता
‘सम्पन्नः’ कुशलः ‘यथोक्तकाले’ “निवृत्ते धूमसञ्चारे मन्दौभूते
दिवाकरे” इत्यादि स्मृत्युक्ते काले ‘विमुक्तः’ अप्रतिबन्धः, अथवा
जीवन्मुक्तः । तस्य स्थानान्याह, शून्येति । ‘शुक्त’ ब्रह्म,
तच्चिन्तन-परः । अशुभेति, शुभस्याप्युपलक्षणम् । सन्नयासेन
देहत्यागं करोति न वीराध्वानादिना । स परमहंसो नाम,
प्रसिद्धः सेति शब्दात्, द्विरुक्तिः समात्यर्था ।

नारायणेन रचिता श्रुति-मात्रोपजीविना ।

असृष्ट-पद-वाक्यानां जावालस्य प्रदीपिका(१) ॥

इत्यथर्ववेदे(१) जावालोपनिषदो दीपिका सम्पूर्णा ॥ २८ ॥

ओं तत्सत् ॥

(१) अ, स्थण्डिले केतवानस्य । अ, स्थण्डिलेष्वनिकेतवास्य ।

(१) क, जावालस्य च दीपिका । (१) अ, इति यजुःब्राह्मणा ।

कैवल्योपनिषत् ।

ओं अथाश्वलायनो भगवन्तं

परमेष्ठिनमुप^(१)समेत्योवाच ।

ओं कैवल्योपनिषद् ब्रह्म शतरुद्रिय-सञ्ज्ञिका ।

एकचत्वारिंशत्तमो मध्ये^(२) खण्डद्वयान्विता ॥ १ ॥

साधनोपदेश-प्रकरणत्वात् जावाले शतरुद्रियं ब्रह्म ज्ञान-
साधनत्वेन विनियुक्तम् ; तत् किं स्वरूपम् ? इत्यपेक्षायां सेति-
हासं तत् कैवल्योपनिषदि प्रदर्श्यते, अथाश्वलायन इति ।
अश्वलस्यापत्यम्^(३) आश्वलायनः नडादिफगन्तः^(४) । परमे-
तिष्ठतीति 'परमेष्ठो' ब्रह्मा तम् ।

अधीहि भगवन्^(५) ब्रह्मविद्यां वरिष्ठां

सदा सङ्गिः^(६) सेव्यमानां निगूढाम् ।

यथा चिरात् सर्वपापं^(७) व्यपोह्य

परात्परं पुरुषं याति^(८) विद्वान् ॥ १ ॥

(१) क, परमेष्ठिनं परि- । (२) क, मध्ये । (३) क, अश्वलस्याधिपत्यम् ।

(४) क, च, यगन्तः । (५) घ, भगवो । (६) क, च, यतिभिः ।

(७) क, सर्वपापं । (८) क, प्रयाति ।

तस्मै स होवाच पितामहश्च

अद्वा-भक्ति-ध्यान-योगादवैचि ।

न कर्माणा न प्रजया धनेन

त्यागेनैके अमृतत्वमानशुः ॥ २ ॥

अधीहि इत्यादिः विद्वानित्यन्त एको मन्त्रः । एतदादयः^(१)
सप्त वृत्तमन्त्राः ; ततश्चतस्रोऽनुष्टुभः^(२) पुनस्त्रीणि सार्धानि
वृत्तानि ; एतावच्छतकद्रियमिति । अस्य फलावबोधको द्वितीयः
खण्डः । तत्र अस्यष्टपदानि स्पष्टीक्रियन्ते । सदा 'सन्निः'
साधुभिः । यतिभिरिति क्वचित् पाठः । 'अचिरात्' अविलम्बेन
'सर्वपाप'^(३) सर्वबन्धनं 'व्यपोह्य' निराकृत्य 'याति' प्राप्नोति ।
क्वचिदुपैतीति पाठः । 'अवैहि' जानीहि । अवैहीति युक्तः
पाठः । 'एके' मुख्याः ।

परेण नाकं निश्चितं गुह्यायाम्

विभ्राजते यद्यतयो विशन्ति ।

वेदान्त-विज्ञान-सुनिश्चितार्थाः

सन्ध्यासयोगाद्-यतयः शुद्धसत्त्वाः ॥ ३ ॥

परेण नाकमित्यनया द्वितीया इति परेण योगे द्वितीया ।
'गुह्यायाम्' अज्ञानगच्छरे ।

^(१) च, एतदादयः । ^(२) च, ततः पञ्चाशदनुष्टुभः । ^(३) च, सर्वपापः ।

ते ब्रह्मलोकेषु परान्तकाले
 परामृताः^(१) परिमुच्यन्ति सर्व्वे ।
 विविक्त-देशे च सुखासनस्थः
 ब्रुचिः समग्रीव-शिरः-शरीरः ॥ ४ ॥

‘परान्तकाले’ कल्पान्तसमये ।

“ब्रह्मणा सह मुच्यन्ते सम्प्राप्ते युगपर्य्यये” इति स्मृतेः ।

सत्यासयोगादित्युक्तम्, तत्र गुह्यानिहित-प्रकाशनाय योग-
 स्वरूपमाह, विविक्तेति । समानि ग्रीवा-शिरः-शरीराणि यस्य
 स समग्रीव-शिरः-शरीरः । आप इति^(२) ग्रीवाशब्दस्य ऋत्स्नः ।
 समा ग्रीवा यस्य तत् समग्रीवं, तादृशं शिरो यस्मिन् तत्
 समग्रीव-शिरः, तादृशं शरीरं यस्य स तथेति वा ।

अन्त्याश्रमस्थः सकलेन्द्रियाणि
 निरुध्य भक्त्या स्वगुरुं प्रणम्य ।
 हृत्पुण्डरीकं विरजं विप्रुञ्चं
 विचिन्त्य मध्ये विषदं विशोकम् ॥ ५ ॥
 अचिन्त्य-मव्यक्त-मनन्तरूपं
 शिवं प्रशान्तममृतं ब्रह्मयानिम् ।
 तमादि-मध्यान्त-विहीनमेकं
 विभुं चिदानन्द-मरूप-मस्तुतम् ॥ ६ ॥

(१) क, परामृतात् । (२) क, प्राप इति । च, आपोरिति ।

उमा-सहायं परमेश्वरं प्रभुं

त्रिलोचनं नीलकण्ठं प्रशान्तम् ।

ध्यात्वा मुनिर्गच्छति भूतयोनिं

समस्त-साक्षिं तमसः परस्तात् ॥ ७ ॥

‘अन्याश्रयः’ चतुर्थाश्रयः, ‘ब्रह्मयोनिं’ वेदकारणं, ‘समस्त-साक्षिं’ सर्वसाक्षिणम् । इकारान्तः साक्षिशब्दश्छान्दसः ।

स ब्रह्मा स शिवः सेन्द्रः सोऽक्षरः परमः स्वराट् ।

स एव विष्णुः स प्राणः स कालोऽग्निः स चन्द्रमाः^(१) ॥ ८ ॥

स एव सर्वं यद्गतं यच्च भव्यं सनातनम् ।

ज्ञात्वा तं मृत्युमत्येति नान्यः पन्था विमुक्तये ॥ ९ ॥

सर्वभूतस्थ-मात्मानं सर्वभूतानि चात्मानि ।

सम्यग्गन् ब्रह्म परमं याति नान्येन हेतुना ॥ १० ॥

आत्मानमरणिं कृत्वा प्रणवश्चोत्तरारणिम् ।

ज्ञान-निर्मथनाभ्यासात् पापं^(२) दहति पण्डितः ॥ ११ ॥

‘सेन्द्रः’ स इन्द्रः, छान्दसः सन्धिः ।

स एव माया-परिमोहितात्मा
 शरीरमास्थाय करोति सर्वम् ।
 स्त्रियन्न-पानादि-विचित्रभोगैः
 स एव जाग्रत् परितृप्तिमेति ॥ १२ ॥

स्त्रियन्नेति छान्दस इयङ् ।

स्वप्न स जीवः सुख-दुःख-भोक्ता
 स्वमायया कल्पित-जीव-लोके^(१) ।
 सुषुप्तिकाले सकले विलीने
 तमोऽभिभूतः सुखरूपमेति ॥ १३ ॥
 पुनश्च जन्मान्तर-कर्म-योगात्
 स एव जीवः स्वपिति प्रवृद्धः ।
 पुरत्रये क्रीडति यश्च जीव-
 स्ततः सुजातं^(२) सकलं विचित्रम् ॥ १४ ॥
 आधार-मानन्द-मखण्ड-बोधं
 यस्मिन् लयं याति पुरत्रयञ्च ॥ *

(१) ख, ग, विश्वलोके । (२) ख, ततस्तु जातं । कश्चिन्न-मूळपुस्तके,

“यच्चैव तेजसि मनांसि विश्वं मत्वांस भावं विरहेण योगिनाम्” ॥

इत्यतिरिक्तं छोकार्डं विद्यते । तच्च पुस्तकान्तरेष्वदर्शनात्, पुनस्तीणि सार्धानि
 वृत्तानि दौषिकाकृत्रिणानात्, अशुद्धत्वात्, मूलमध्ये न निवेष्टितम् ।

‘स्वमायया’ स्वाज्ञानेन कल्पिते जीवलोके सुख-दुःख-भोक्ता
इत्यन्वयः । ‘सकले’ जगति ‘विलीने’ कारणभ-वमापन्ने ‘तन्मो-
ऽभिभूतः’ अज्ञानावृतः स्वपिति, ‘प्रबुद्धः’ स्वप्नादुत्थितः ‘पुरत्रये’
विश्व-तैजस-प्राज्ञैरभिमते अवस्थात्रये सकलं ‘ततः’ सुजातं
तस्मात् जीवात् सम्यगुत्पन्नम् । ततस्तु जातमिति युक्तः पाठः ।
सुरीयमाधारमिति, पुरत्रयञ्च यस्मिन् लयं याति ।

एतस्माज्जायते प्राणो मनः सर्वेन्द्रियाणि च ।

खं वायुर्ज्योतिरापश्च पृथ्वी विश्वस्य धारिणी^(१) ॥ १५ ॥

यत् परं ब्रह्म सर्वात्मा विश्वस्यायतनं महत् ।

सूक्ष्मात् सूक्ष्मतरं नित्यं तत्त्वमेव त्वमेव तत्^(२) ॥ १६ ॥

जाग्रत्-स्वप्न-सुषुप्नदि प्रपञ्चं यत् प्रकाशते ।

तद्ब्रह्माहमिति ज्ञात्वा सर्वबन्धैः प्रमुच्यते ॥ १७ ॥

त्रिषु धामसु यद्भोग्यं भोक्ता भोगश्च यद्भवेत् ।

नेभ्यो विलक्षणः साक्षी चिन्मात्रोऽहं सदा शिवः ॥ १८ ॥

मध्येव सकलं जातं मयि सर्वं प्रतिष्ठितम् ।

मयि सर्वं लयं याति तद्ब्रह्मादयमस्मयच्चम^(३) ॥ १९ ॥

प्रथमः खण्डः ॥ १ ॥

(१) क, पृथिवी विश्वधारिणी ।

(२) क, तस्मात् तत्त्वाधिक्यं तत् । (३) कं, च, तद्ब्रह्मास्मादयमस्मयच्चम ।

‘एतस्मात्’ तुरीयावस्थात ब्रह्मणः ।
 तत्त्वमेवेति । ब्रह्मणस्तत्त्वदन्यत्वं बध्यते त्वमेव तद्विति,
 तत्वं ब्रह्मानन्यत्वम् । प्रपञ्चमिति छान्दस नपुंसकत्वम् । नचास्ति
 वेत्ता ममेति, नान्योऽतोऽस्ति द्रष्टा, नान्योऽतोऽस्ति श्रोतेति
 श्रुत्यन्तरात् ।

अणोरणीयानहमेव तद्

न्महानहं विश्वमहं^(१) विचित्रम् ।

पुरातनोऽहं पुरुषोऽहमशेषो

क्षिरण्मयोऽहं शिवरूपमस्मि ॥ २० ॥*

अपाणि-पादोऽहमचिन्त्य-शक्तिः

पश्याम्यचक्षुः स शृणोम्यकर्णः ।

अहं विजानामि विविक्तरूपो

न चास्ति वेत्ता मम चित् सदाहम्^(१) ॥ २१ ॥

(१) क, न, विश्वमिहं ।

* क, चिह्नित मूलपुस्तके अजरन्मसतिरिक्तः स्त्रीकैकी विद्यते ; यथा,
 “नारायणोऽहं पुरुषः शिवोऽहं ब्रह्माहमस्मि सकलोऽहमस्मि ।
 पूर्णोऽहमस्मि पुरुषोऽहमस्मि ज्ञानोऽहमस्मि सत्योऽहमस्मि” ॥ इति ।

(१) क, सदाहम् ।

वेदैरनेकैरुचमेव वेद्यो

वेदान्तकृत् वेदविदेव चाहम् ।

न पुण्य-पापे मम नास्ति नाशो

न जन्म देहेन्द्रिय-बद्धिरस्ति ॥ २२ ॥

न भूमिरापो नच^(१) वङ्गिरस्ति

न चानिलो मेऽस्ति न चाम्बरञ्च ।

एवं विदित्वा परमात्मरूपं

गुहाशयं निष्कलमद्वितीयम् ॥ २३ ॥

समस्त-सत्तिं सदसद्विद्मीनं

प्रयाति शुद्धं परमात्मरूपम् ।*

न पुण्य-पापे मम स्तः ; नास्ति नाशो ममेत्येव ; न जन्म ममेत्येव ; देहेन्द्रिययुक्ता बद्धिर्मम नेत्येव । आपो नचेति वाक्यम् ; वङ्गिरस्ति नचेति वाक्यम् ; अनिलो नास्तीति वाक्यम् ; अम्बरञ्च नास्तीति वाक्यम् । एकं फलमाह, एवमिति । एवं विदित्वा शुद्धं परमात्मरूपं प्रयातीत्यन्वयः ।

(१) घ, सम ।

* क चिद्विक्त मूलपुष्पके चतिरिक्तं श्लोकार्थं दृश्यते ; तथा, "आधेय्यगदीज अगन्निवासं विभं मुच्येति वसुधादि शिवावसानम्" । इति ॥

यः शतसद्विषमधीते सोऽग्निपूतो भवति, स वायु-
पूतो भवति, स आत्मपूतो भवति, स सुरीषन्तात् पूतो
भवति, स ब्रह्मक्षत्यायाः^(१) पूतो भवति, स सुवर्णक्षेयान्
पूतो भवति, स कृत्याकृत्यात् पूतो भवति ; तस्मादविमुक्त-
माश्रितो भवत्वित्याश्रमी, सर्व्वदा सकृद्वा जपेत् ।

अनेन ज्ञानमाप्नोति संसारार्णव-नाशनम् ।

तस्मादेवं विदित्वैनं कैवल्यं पद-^(१)मश्नुते ।

कैवल्यं पदमश्नुते ॥ २४ ॥

द्वितीयः खण्डः ॥ २ ॥

इत्यथर्ववेदे कैवल्योपनिषत् समाप्ता ॥ २९ ॥

ओं तत्सत् ॥

वेदने फलमुक्ता पाठफलमाह, य इति । सकृद्वा इति
प्रत्यक्षमिति शेषः । 'कैवल्यं' केवलभावं मोक्षं पदम्, 'मश्नुते'
प्राप्नोति । विरुक्तिः समास्यर्था । 'इति' स्वरूप-कथने ।

नारायणेन रचिता श्रुतिमात्रोपजीविना ।

अष्टपद-वाक्यानां कैवल्यस्य प्रदीपिका ॥

इत्यथर्ववेदे कैवल्योपनिषदो दीपिका सम्पूर्णा ॥ २९ ॥

कैवल्योपनिषद्

प्रारम्भिकतद्दीपिका ।

— ॐ —

कैवल्योपनिषत्, खलु मारायणभट्टकृतया दीपिकया सह मुद्रिता । मारायणकृतया हि दीपिका अतिसूक्ष्मत्वाद्भूतत्वेन प्रतिभाति । समाप्ते च मुद्रणव्यापारे यत्ने कृत एवमपि लभ्यते इति शिष्टव्याख्यासारात् नानास्थानतः समाहृतानि कथितत्वादि—
दीप्योपेक्षितानि कतिपय—पुष्पकानि यन्मनः पुष्पराजोऽहं तदन्मर्तये कतिपय—
चुद्रपत्रेषु स्मरन्तीति अहं विरचिता कैवल्योपनिषदो दीपिका मया समासादिता ।
सामादस्तः पल्लवः अहं कृतया दीपिकया विना कोऽपि ग्रन्थो नैव विषयाधी भव-
तीति परिश्रयः समलपदार्यस्य भाग्यस्य च स्पष्टतया प्रकाशनादियं स्पष्टदय-हृदय-
धारिणी भविष्यतीति मया च, मुद्रितस्य मूलस्थाने एव निवेद्यते । इमा माकोऽस्य
सर्व निरतिशयं पाठस्तुल्यमनुभूयतामिति ।

कैवल्योपनिषद् कैवल्यार्थावबोधनीम् ।

व्याख्यास्ये कैवल्यस्तेन कैवल्यत्वा प्रसीदतु ॥ १ ॥

भगवतो श्रुतिर्मातेव सु उपप्रतिपत्त्यर्थं कञ्चनाश्वलायनसुररौ-
क्य आख्यायिकामवतारयति ब्रह्मविद्यायामास्तिक्यं जनयितुम् ।
'अथ' साधन-चतुष्टय-सम्पत्त्यनन्तरम्, 'आश्वलायनः' ऋद्देदाचार्यः
'भगवन्तं' पूजावन्तं 'परमेश्विनं' सर्वोत्कृष्टस्थान-निवासं 'परि-
समेत्य' शास्त्रोपेयं विधिना समीपमागत्य 'उवाच' उक्तवान् ।
'अधीहि' मदनुग्रहार्थं स्मर, भगवन् ! समय-धर्मज्ञान-
वैराग्यैश्वर्य-यशः-श्रीमन् ! 'ब्रह्मविद्यां' ब्रह्मणः देश-काल-वस्तु-
परिच्छेद-शून्यस्य विद्या बुद्धिः साक्षात्कार-कारणं तां, 'वरि-
ष्ठाम्' अतिशयेन श्रेष्ठां, 'सदा' नित्यं 'सद्भिः' देहादिष्वालम्ब्य-
शून्यैः, 'मेव्यमानां' हृदये ध्रियमाणां 'निगूढां' सर्वभूतेष्वालम्ब्य

विद्यमानत्वेन विद्यमानामप्यविद्यया नितरां संहतान्, 'यथा' (१)
ब्रह्मविद्यया 'अचिरात्' अदीर्घेण कालेन 'सर्वपाप' निश्चितं
दुःखकारणम् अज्ञानं ससंस्कारं 'व्योद्य' विविधं परित्यज्य
विनाशित्वैव । 'परात्' सर्वजगत्-कारणादव्याकृतात् 'परम्'
उत्कृष्टम् अज्ञानाश्रय-विषयत्वाभ्यां, 'पुरुषं' परिपूर्णं 'याति'
प्राप्नोति, 'विद्वान्' अहमेव सोऽस्मीति साक्षात्कारवान् ॥ १ ॥

एवं पृष्ठः 'तस्मै' स्वशिष्याय ब्रह्मविद्यार्थिने 'सः' गुरुः सर्वज्ञः
'ह' किल 'उवाच' उक्तवान्, 'पितामहश्च' जगत्-पितृणां दक्षा-
दीनां पिता पितामहः कमलासनः, 'चकारः' अपिकारार्थः ;
स पितामहोऽप्युवाच, न तूपेक्षां कृतवानित्यर्थः । ब्रह्मविद्यायाः
साक्षादङ्गमशक्यत्वात्, तदर्थस्य च ब्रह्मणो वाङ्मनसातीतत्वात्,
अतः सोपायां तामाह, 'अद्या-भक्ति-ध्यान-(१) योगात्' अद्या
आस्तिक्य-बुद्धिः, भक्तिः भजनं तदेकतात्पर्य-बुद्धिः, ध्यानं
विजातीय-प्रत्यय-शून्य-सजातीय-प्रत्यय-प्रवाहः, एतेषां 'योगः'
सम्बन्धः एतत्-कारणमिति यावत्, तस्मात्, 'अवैहि' जानीहि ।

इदानीं यथा अद्या-भक्ति-ध्यान-योगी ब्रह्मविद्यायां कारकं,
तद्वत् सत्यासोऽपीत्याह, न 'कर्मणा' श्रौतेन स्मार्त्तेन वा, न
'प्रजया' पुत्रादिना, 'धनेन' दैवेन मानुषेण वा वित्तेन, नेति
पूर्वमनुब्रूयते ; अमृतत्वमिति वक्ष्यमाणानुब्रूयः कर्म—प्रजा-
धन-पदेकवगन्तव्यः ; 'त्यागेन' निश्चित-श्रौत-स्मार्त्त—कर्म-परि-

(१) यथा इत्यत्र यथा इति पाठस्य पूर्वदृष्टेयं पुरुषेण विद्यमानत्वात् स एव गुरु
निवेदितः । (१) ज्ञान ।

त्यागेन पारम-हंस्यान्म-रूपेण, 'एके' महात्मानः सम्प्रदायविद्ः
'अमृतत्वम्' अविद्या-मरणभाव-राहित्यं 'आनन्दः' आनन्दिरे
प्राप्ताः ॥ २ ॥

एवं कृते सत्रासे 'परेण' परस्तात् 'नाकं' कं सुखं, तच्चि-
रोधि दुःखम् अकम्, न अकं यस्मिन् स नाकः तं, स्वर्गस्त्रोपरी-
त्यर्थः । अथ वा, 'परेण' परं, 'नाकम्' आनन्दात्मानं 'निश्चितं'
प्रक्षिप्तं धात्रा 'गुहायां' ब्रह्मा 'विभ्राजते' विशेषेण स्वयंप्रकाश-
त्वेन दीप्यते, 'यत्' प्रसिद्धं विश्वव्यापिस्वरूपं 'यतयः' कृत-
सत्रासांः प्रयत्नवन्तो ब्रह्मसाक्षात्कार-सम्पन्नाः 'प्रविशन्ति' इदं
वयं अ इति साक्षात्कारेण तदेव भवन्तीत्यर्थः ।

यतीनां विशेषणान्याह, 'वेदान्त-विज्ञान-सुनिश्चितार्थाः'
वेदान्ताः प्रसिद्धाः, तेभ्यो जातं त्रिशिष्टम् अहं ब्रह्मास्मीति ज्ञानं,
तस्मिन्नेव सुनिश्चितः अर्थः प्रयोजनं येषां ते । अथवा सुनिश्चितः
अयमिथ्यमेवेति सम्मगवधारितो ब्रह्मलक्षणः अर्थो विषयो वैस्ते
वेदान्त-विज्ञान-सुनिश्चितार्थाः । 'सत्रासयोगात्' सम्बन्ध-
विष्ठादिवत् लोकादय-भोगस्य न्यासः त्यागः सत्रासः, तस्य
भोगः अहं सत्रास्यस्मीति बोधः, तस्मात्, 'यतयः' व्याख्यातम्,
पुनरादानं विशेषत्व-कथनार्थम् । 'सुखसत्त्वाः' शुद्धं रागादि-
कषाय-रहितं सत्त्वम् अन्तःकरणं येषां ते शुद्धसत्त्वा ॥ ३ ॥

एवभूता अपि कुतश्चित् प्रतिब्रह्मादस्मिन् शरीरे अनुत्पन्न-
साक्षात्काराद्येत्, तदा 'ते' उक्ता यतयः 'ब्रह्मलोकेषु' ब्रह्मणः
कार्यस्थैक एव लोकोऽनेक-भूमिका-प्रासादवद् उपर्यादिभागे-
नावस्थिता बहव एव तेनाभिधीयन्ते, तेषु ब्रह्मलोकेषु 'परान्त-

काले' परस्य कार्यस्य ब्रह्मणः अन्तर्जाली विनाशकालः हि-
परार्धावसानः परान्तकालः, तस्मिन्, 'परान्ततात्' उत्कृष्टात्
अमरण-धर्मिणोऽव्याकृतात् 'परिमुच्यन्ति' परिमुच्यन्ते सर्वतो
विमुक्ता भवन्ति, 'सर्वे' निखिलाः ।

इदानीं ब्रह्मज्ञानावाप्त्यर्थमुपासनं कर्तुम् उपवेशनार्थं
देशविशेषादिकमाह, 'विविक्तदेशे' एकान्तदेशे, चशब्दादव्या-
कुल-कालेऽपि, 'सुखासनस्थः सुखम् अनुद्देगकरं दर्भाद्यासनं
सुखासनं, तस्मिन् तिष्ठतीति सुखासनस्थः, 'शुचिः' वहिरन्तः-
शौचवान्, 'समग्रीव-शिरः-शरीरः' समं ग्रीवा च शिरश्च शरी-
रञ्च यस्य स समग्रीव शिरः-शरीरः, ऋजुकायः पद्म-स्वस्तिका-
द्यासनस्थ इत्यर्थः ॥ ४ ॥

'अत्याश्रमस्थः' * अति अधिकः ब्रह्मचारि-गृहस्थ-वानप्रस्थ-
कुटीन्तक ब्रह्मदक-हंसेभ्य आश्रमः पारमहंस्य-लक्षणः अत्याश्रमः,
तस्मिन् तिष्ठतीति अत्याश्रमस्थः, 'सकलेन्द्रियाणि' निखिलानि
समनस्कानि ज्ञान-कर्मेन्द्रियाणि 'निरुध्य' स्व-त्व-प्रकारेभ्योऽवरुध्य
'भक्त्या' देववत् देवादाधिस्यादा 'स्वगुरु' स्वस्य तत्त्वमसीत्यर्थ-
स्यावबोधकं 'प्रणम्य' प्रकर्षेण नत्वा, अनन्तरं हृत्पुण्डरीकं हृदय-
कमलं पञ्च-क्षिद्रादि-विशेषणं 'विरजं' विरजस्वम् अपगत-राग-
द्वेषादिकं, 'विशुद्धं' विगत-समस्त-दुःखादिदोषं 'विचिन्त्य'
विशेषेण ध्यात्वा, 'मध्ये' हृदयपुण्डरीकस्थान्तः, 'विषदं' निर्मलं

* मूलं निहितः 'अन्याश्रमस्थः' इति पाठो बह्व्यु पुस्तकेषु दृष्टः, नारायणभट्ट-
रुपमतयः ।

शब्दस्फटिक-सङ्काशमित्यर्थः, 'विशोकं' विगत-शोक-दुःखं
विशोकम् आनन्दपूर्ण-हृदयं क्षीराननश्चेत्यर्थः ॥ ५ ॥

वस्तुतस्तु, 'अचिन्त्य' वाङ्मनसातीतत्वेन प्रत्यय-सन्तत्य-
विषयम् । वाङ्मनसातीतत्वे हेतुः 'अव्यक्तं' शब्दाद्यशेष-शून्यत्वा-
दस्पष्टमव्यक्तम् । असत्त्वं परिच्छेदश्च वारयति, 'अनन्तरूपं' न
विद्यते अन्तः इयत्ता रूपाणां शरीराणां यस्य सोऽनन्तरूपः तं,
देश-काल-वस्तु-परिच्छेद-शून्यं वा अनन्तरूपं, 'शिवं' मङ्गलरूपं
'प्रशान्तम्' अविद्यादिदोष-रहितम्, 'अमृतं' कालत्रयासंस्पृष्टम्,
अमृतवद्वा निरतिशयानन्द-रूपत्वेन, 'ब्रह्म' बृहत् सर्वस्मादभ्य-
धिकं, 'योनिं' जगज्जन्मादि-कारणं, 'तथा'* यथैतद्विशेषेण जातं,
तद्वत् स्वरूपमपि, 'आदि-मध्यान्त-विहीनम्' उत्पत्ति-परिच्छेद-
विनाश-वर्जितम्, तत्र हेतुः, 'एकं' द्वितीय-वस्तुमात्र-रहितं
'विभुं' समर्थं व्यापिनं वा, 'चिदानन्दं' स्वयं प्रकाशमान निरति-
शयानन्दम्, 'अरूपं' चिदानन्द-व्यतिरिक्त-रूप-रहितं, ततः
'अद्भुतम्' आश्चर्य्यकरम् ॥ ६ ॥

'उमासहायं' ब्रह्मविद्या भवानी, सहायः कामादि-पाटञ्चर-
भक्षकः^(१) अर्धनारी-शरीरत्वेन वांमाङ्ग-^(२) स्थितानुपम-युवति-
रूपत्वेन वा यस्य स उमासहायः तं, 'परमेश्वरम्' उत्कृष्ट-
ब्रह्मादि-नियन्तारं 'प्रभुं' समर्थं 'त्रिलोचनं' त्रीणि सीम-सूर्या-

* तथादि इत्यत्र तमादि इति पाठो बङ्गपु पुस्तकेषु विद्यते ।

+ अद्भुतमित्यत्र अद्भुत मिति पाठो बङ्गपु पुस्तकेषु दृश्यते ।

(१) दीपिकायां भक्षकं । (२) वामाङ्ग ।

अग्रात्मकानि लोचनानि यस्य स त्रिलोचनः तं, 'मीलकण्ठं' कृष्णकण्ठं 'प्रशान्त' प्रसन्नबद्धनेन्द्रियं, 'ध्यात्वा' प्रत्यक्ष-प्रमा-
हेण साक्षात् कृत्य 'मुनिः' मननशीलः 'गच्छति' प्राप्नोति 'भूत-
योनिम्' आकाशादि-महाभूत-कारणम् ।

तर्हि किं कारणत्वोपाधिकमित्याशङ्क्य नेत्याह, 'समस्त-
साक्षिं, समस्त-साक्षिणं सर्वव्यवहृ-प्रचार-द्रष्टारम् । साक्षित्व-
मपि न केवलस्य इत्यत आह, 'तमसः' आवरण-शक्ति-विशेष-
रूपाया अविद्यायाः, 'परस्तात्' परतः अविद्या-सम्बन्ध-गुण-
मित्यर्थः, उमासहायोपासनातः प्राप्यो निरवयो विद्यादमायां
सर्वोत्पत्त्यर्थः ॥ ७ ॥

'सः' उक्तः 'ब्रह्मा' प्रथमशरीरी कार्य-कारणभूतः, 'सः'
उक्तः 'शिवः' उमासहायः, 'सेन्द्रः' सः उक्तः 'इन्द्रः' त्रिलोकी-
पतिः, 'सः' उक्तः 'अक्षरः' विनाश-रहितः, 'परमः' उत्कृष्टः
'स्वराट्' अन्यानपेक्षत्वेन स्वेनैव राजते इति स्वराट्, 'स एव'
उक्त एव 'विष्णुः' व्यापन-शीलः शङ्ख-चक्र-गदा-धरः, 'सः'
उक्तः 'प्राणः' प्राणादि-पञ्च-वृत्तिरूपः, 'सः' उक्तः 'कालाग्निः'
कालरूपी वैश्वानरः, 'सः' उक्तः 'चन्द्रमाः' शशाङ्कः ॥ ८ ॥

'स एव' उक्त एव 'सर्व' निखिलं 'यत्' प्रसिद्धं 'भूतम्'
अतीतं, 'यच्च' यद्यपि 'भव्यं' भावि, चकारात् वर्तमानमपि,
'सनातनं चिरन्तनं' 'ब्राह्मा' अहं ब्रह्मास्मीति साक्षात्कृत्य,
'तम्' उक्तमानन्दात्मानं 'मृत्युम्' अविद्यां ससंस्काराम् 'अत्येति'
अतीत्य गच्छति । 'नान्यः' उक्ताद्ब्रह्मज्ञानाद्-व्यतिरिक्तः 'पन्थाः'
मार्गः विमुक्तये विमुक्त्यर्थं नास्तीति शेषः ।

यदा त्रयाणां विषय-तैजस-प्राज्ञानां, विराट्-हिरण्यगर्भसंज्ञाणां
वा स्वरूपप्रकाशत्वेन लोचनं प्रकाश-स्वरूपं त्रिलोचनं नीलं
तमोऽज्ञानं कण्ठे कण्ठवच्चिदेकदेशे अधिकव्याप्तत्वेन चैतन्यस्य
वर्तते यस्य स नीलकण्ठः तमिति व्याख्यातं, तदा 'विषदम्'
अविद्या-रहितं 'विशोकं' दुःखसंस्कार-रहितम्, 'उमासहायं'
ब्रह्मविद्या-सहायं 'प्रशान्तं' पुनरुत्थान-संस्कार-वर्जितमिति
निर्गुणपरत्वेन समयं वाक्यमवगन्तव्यम्, निर्गुणस्याप्युपलब्धत्वेन
हृदयप्रदेश-मध्यस्थत्वमविरुद्धम् ; तथा च ध्यात्वा मनन-निदि-
ध्यासने कृत्वा इत्येतदप्युपपन्नमेव ॥ ८ ॥

'सर्वभूतस्थं निखिलेषु स्थावर-जङ्गमेषु तिष्ठतीति सर्वभूतस्थः,
तम्, 'आत्मानम्, अस्मत्-प्रत्यय-व्यवहार-योग्यं, 'सर्वभूतानि च'
निखिलानि स्थावर-जङ्गमानि च, 'चकारः' आधाराधेय-भाव-
व्युत्कृष्टमायः । 'आत्मानि' आनन्दआत्मानि अहम्प्रत्यय-योग्ये, 'सम्य-
ग्वृत्तन्' सम्यक् संशय-विपर्यय-मन्तरेणावलोकयन् 'ब्रह्म' बृहत्
देश-काल-वस्तु-परिच्छेद-शून्यं 'परमम्' उत्कृष्टम् अनुपचरित-^(१)
मित्यर्थः ; 'याति' प्राप्नोति, न यातीति देहलौ-प्रदीप-न्यायेन
सम्बध्यते, 'न याति' न प्राप्नोति, 'अन्येन' उक्तबोध-व्यतिरिक्तेन
'हेतुना' कारणेन ॥ १० ॥

ध्यात्वा गच्छतीत्यस्य व्याख्यानं ज्ञात्वा तमित्यादि ; नान्यः
पन्था विमुक्तये इत्यस्य व्याख्यानन्तु इदं सर्वभूतस्थमित्यादि ।
यदा तु एवं ज्ञानं नोपपद्यते, तदा तदुत्पादनोपायमाह,

‘आत्मानम्’ अन्तःकरणम् ‘अरणिं’ वज्रिजनकं मग्न-संस्कृतं काष्ठं
 ‘लत्वा’ अत्रो निधाय अधरारणित्वेन चिन्तयित्वेत्यर्थः । ‘प्रसवम्’
 ओङ्कारम् उत्तरारणिमपि, ‘चकारः’ कृत्वेत्येतदनुवृत्त्यर्थः ।
 ‘ज्ञान-निर्मथनाभ्यासात्’ ज्ञानस्य सर्वात्मकोऽहमस्मीत्यव रूपस्य
 ‘निर्मथनं’^(१) युक्तिभिर्विलोडनं, तस्य ‘अभ्यासः’ आवृत्तिरूपः,
 ज्ञान-निर्मथनाभ्यासः, तस्मात्, उत्पन्नेनाहं ब्रह्मास्मीति साक्षात्-
 काराग्निना ‘पाशम्’ आत्मनो बन्धनरूपम् अज्ञानरज्जु-रचितम्
 अहमादिप्रत्ययं ‘दहति’ भस्मोकरेति, ‘पण्डितः’ पण्डा अहं
 ब्रह्मास्मीति वृत्तिः, ताम् ‘इतः’ प्राप्तः पण्डितः ॥ ११ ॥

नन्वस्यासङ्गोदासीनस्याद्वितीयस्य कुतः संसार-पाशरूपः ?
 इत्यत आह, ‘स एव’ उक्तो ऽसङ्गोदासीन एव, न त्वन्यः, ‘माया-
 परिमोहितात्मा’ माया अविद्या आवरण-विक्षेपकरी शक्तिः,
 तथा परिमोहितः स्वयमप्रकाशः^(२) आनन्दात्मा स्वस्वरूपः
 माया-परिमोहितात्मा, ‘शरीरं’ स्थलादि-भेदभिन्नं मनुष्यादि-
 कलेवरम् ‘आस्थाय’ अहं मनुष्य इत्याद्यभिमानम् आसमन्तात्
 स्वीकृत्य ‘करोति सर्वं’ निखिलं व्यापारजातं कुरुते । ‘स्त्रियन्न-
 पानादि-विचित्रभोगैः’ ‘स्त्रियः’ मनोऽनुकूला युवत्यः, ‘अन्नपाने’
 मनोऽनुकूले, आदिशब्देन वासनाच्छादनादौनि मनोऽनुकूलानि,
 तैः स्त्रियन्न-पानादिभिः विचित्रैः भोगैः^(३) स्त्रियन्नेति छान्दसम् ।
 ‘स एव’ माया-परिमूढ एव न त्वन्यः, ‘जाग्रत्’ जागरणम् इन्द्रियै-

(१) दीपिकायां मन्वा निर्मथनं । (२) दीपिकायां, स्वयं का प्रेक्षः ।

(३) दीपिकायां भागैरित्यनन्तरं “तवाङ्गो पानानि विचित्र भोगैः” इत्यतिरिक्तः
 पाठो विद्यते ।

वीर्य-विषयोपलब्धिरूपं सुखं, 'परितृप्तिः' सर्वतो विषय-सुखका-
रिणः परितृप्तिः, ताम् 'एति' गच्छति, सुखं दुःखञ्च प्राप्नोती-
त्यर्थः ॥ १२ ॥

इदानीं स्वप्न-सुषुप्तौ विक्षेप-तदभाव-कथनेन संसार-मोक्षो-
रथात् दृष्टान्तमाह, 'स्वप्ने' इन्द्रिय-ग्रामोपरम-रूपायां स्वप्ना-
वस्थायां, सः 'जीवः' प्राणानां धारयिता विविध-वासना-वासितः
'सुख-दुःख-भीक्षा' सुख-दुःखयोः प्रसिद्धयोः 'भीक्षा' अहं सुखी,
अहं दुःखीत्येवंरूप-प्रत्ययवान् सुख-दुःख-भीक्षा ।

तत्र संसारस्य दृष्टान्तेन वास्तवत्वं वारयति, 'स्वमायवा'
स्वस्य तत्तदेहाभिमानिनः माया अज्ञानं, विपरीत-ज्ञानञ्च,
तथा 'कल्पितविश्वलोके' कल्पिते वासनारूपे विश्वस्मिन् रज
रथयोगे पथादिके(?) निखिले लोके भुवने जने च कल्पित-
विश्वलोके । स्वप्ने यथा, तद्वज्जागरणे ऽपीत्यर्थः । 'सुषुप्तिकाले
आनन्द-भोगावसरे 'सकले' निखिले 'विलीने' विशेष-विघ्नादे
स्वकारणे लयं गते; एतावत् सुषुप्तौ मोक्षे च समम्; इयांस्तु
विशेषः, 'तमोऽभिभूतः' अज्ञानादृतः 'सुखरूपे' स्वस्वरूपं स्वयं
प्रकाशमानम् आनन्दात्म-स्वरूपम् 'एति' गच्छति ॥ १३ ॥

पुनश्च आनन्दात्म-स्वरूपं प्राप्य भूयोऽपि 'जन्मान्तर-कर्मा-
योगात्' प्राग्भवौय—कर्मानुसारात् 'स एव' आनन्दात्म-स्वरूपं
प्राप्त एव सुषुप्तिं गतः, नत्वन्यः, 'जीवः' प्राणविधारकः 'स्वपिति'
स्वप्नावस्थां गच्छति । अथवा, सुषुप्तात् 'प्रबुद्धः' प्रबोधं जागरणं
प्राप्तः भवतीतिशेषः ॥

इदानीं जीव-ब्रह्मणो-रैक्यमाह, 'पुरचये' स्थूल-सूक्ष्म-ज्ञानाख्ये

‘शरीरचये’ क्रीडति विहरति, यद्य जीवः ‘चक्षारः’ एवकारो भवेः,
प्रसिद्धः परमात्मैव प्राणधारकः, ‘ततस्तु’ तस्मादेव जीवाभिपन्नः,
नत्वन्यः, तस्मात् ‘जातम्’ उत्पन्नम्, ‘सकलं’ निखिलं ‘विचित्रं’
विविधकर्म्म-नाम-रूपं विश्वम् ॥ १४ ॥

‘आधारं’ रज्जरिव सर्पधारा-बलीवर्ह-मूर्ध्नितत्वादेः, सकलस्य
विश्वस्याधारभूतम् ‘आनन्दं’ निरतिशयानन्द-स्वरूपम्, ‘अखण्ड-
बोधम्’ आनन्दरूपत्वेऽपि स्वयं प्रकाशैकस्वभावम् । ‘यस्मिन्’
अखण्डबोधे ‘लयं’ विनाशं ‘याति’ गच्छति, पुरश्चञ्च व्याख्यातम्,
च शब्दादन्यदपि ॥

‘एतस्मात्’ पुरतयाधिष्ठानात् बुद्धेर्दृष्टः, ‘जायते’ उत्पद्यते,
‘प्राणः’ क्रियाशक्तिः, ‘मनः’ अन्तःकरणं ज्ञानशक्तिः, ‘सर्वे-
न्द्रियाणि च’ सर्वज्ञान-कर्म्मन्द्रियाण्यपि, च शब्दाद्देहादिकमपि,
‘खं’ नभः, ‘वायुः’ नभस्वान्, ‘ज्योतिः’ धातुः, ‘आपः’ नीराणि,
‘पृथिवी’ भूमिः, ‘विश्वस्य’ निखिलस्य स्थावर-जङ्गमात्मकस्य
प्राणिजातस्य ‘धारिणी’ विधारिणी ॥ १५ ॥

इदानीं महावाक्यार्थमाह, ‘यत्’ प्रसिद्धं ‘परम्’ उत्कृष्टं
‘ब्रह्म’ ब्रह्मत् देश-काल-वस्तु-परिच्छेद-शून्यं ‘सर्व्वीकृता’ सर्व्वप्राणि-
हृदि स्थितः, सर्व्वानन्यस्य, ‘विश्वस्य’ सर्व्वस्य कार्य्य-कारण-जातस्य
‘आयतनम्’ आधारभूतम्, ‘महत्’ प्रौढं सर्व्वधारत्वेन; एवं
‘सूक्ष्मात्’ अणुपरिमाणात् ‘सूक्ष्मतरं’ महदप्यतिशयेन अणु,
‘नित्यं’ विनाशशून्यं ‘तत्’ उक्तं परं ब्रह्म ‘त्वमेव’ त्वदनुगतमेव^(१)
नत्वन्यत् ।

‘नेनु तत् मत्तोऽन्यत्, अहम् तस्मादन्यः, मयि कर्तृत्वादिः
विशेषोपलब्धादित्यत आह, ‘त्वमेव तत् त्वं कर्ता भीता अवि-
द्याया, वस्तुतः परं ब्रह्मैव, न त्वन्यः ॥ १६ ॥

इदानीमेवं ज्ञाने फलमाह, ‘जायत्-स्वप्न-सुषुप्त्यादि-प्रपञ्च’
जायत्-स्वप्न-सुषुप्त्यादयः उक्ताः, तदादयः विश्व-विराडादयः, त एव
प्रपञ्चो जायत्-स्वप्न-सुषुप्त्यादि-प्रपञ्चः तं, ‘यत्’ प्रसिद्धं स्वयं
प्रकाशमानं ‘प्रकाशते’ प्रकाशयति । ‘तत्’ उक्तं स्वयं प्रकाशं
‘ब्रह्म’ सत्य-ज्ञानादि-लक्षणम् । ‘अहं’ ब्रह्मावगन्ता चिदा-
नन्दात्मा, ‘इति’ अनेन प्रकारेण ‘ज्ञात्वा’ साक्षात् कृत्य ‘सर्वबन्धैः’
निखिलबन्धैः अहं ममाद्यैश्च सकारणैः ‘प्रमुच्यते’ प्रकर्षेण मुक्तो
भवतीति ॥ १७ ॥

इदानीं सर्वस्मात् प्रपञ्चाद्वैलक्षण्यमाह, ‘त्रिषु’ जागरण-
स्वप्न-सुषुप्तेषु ‘धामसु’ स्थानेषु ‘यत्’ प्रसिद्धं ‘भोग्य’ स्थूलं प्रवि-
वित्तानन्दरूपं ‘भीता’ विश्व-तैजस-प्राज्ञास्थः, ‘भोगश्च’ स्थूल-
प्रविवित्तानन्द-भोगोऽपि, चक्षुर्मादधिदैवादि-विभागोऽपि, ‘यत्’
उक्तं त्रिधाम भोग्यादि-प्रपञ्चजातं, ‘भवेत्’ स्पष्टम् ; ‘तेभ्यः’ त्रि-
धामादिभ्यः ‘विलक्षणः’ विपरीतलक्षणः, वैलक्षण्यमाह, ‘साक्षी’
स्वाध्यः(?) तस्य विश्वस्य द्रष्टा ‘चिन्मात्रः’ चिदेकरसः ‘अहं’ अहं-
प्रत्यय-व्यवहार-योग्यः ‘सदाशिवः’ कैवल्यात्मा नित्य-कल्याणरूपो
महेश्वरः ॥ १८ ॥

प्रपञ्च-वैलक्षण्यं स्वस्योक्ता इदानीं जगज्जन्मादि-कारणत्वमपि
स्वस्याह, ‘मध्ये’ मत्त एव ब्रह्माभिन्नात्, न त्वन्यस्मात्, ‘सकल’
निखिलं भूत-भौतिक-प्रपञ्चजातं ‘जातम्’ उत्पन्नम् ; ‘मयि’ ब्रह्मा-

‘भिन्ने-‘सर्वं’ निखिलं विश्वं ‘प्रतिष्ठितं’ प्रकर्षेण स्थितिमाप्तम् ;
 ‘मयि सर्वं’ व्याख्यातम् ; ‘लयं याति’ नाशं गच्छति ; ‘तत्’
 तस्मात् सर्वजगज्जन्म-स्थिति-ध्वंस-कारणत्वात् ‘ब्रह्म’ ब्रह्मत्
 देश-काल-वस्तु-परिच्छेद-शून्यम् ‘अद्वयं’ द्वाष्ट-त्रेयादि-विभाग-
 शून्यम् ‘अस्मि’ भवामि । ‘अहं’ ब्रह्मणोऽवगन्ता ॥ १८ ॥

‘अणोः’ अणुपरिमाणात्^(१) ‘अणीयान्’ अतिशयेनाणुः ‘अह-
 मेव’ जगत्कारणम् अहंप्रत्यय-व्यवहारस्य योग्यः, नत्वन्त्यः, ‘तद्वत्’
 यथा अणुः, तथा महान् सर्वस्मादभ्यधिकः, अहं व्याख्यातम् ;
 अणीयसां महताश्च कारणानां यथा भेदः, तथा तत्रापि स्था-
 दित्यत आह, ‘विश्वं’ साविद्यं भूत-भौतिकं प्रपञ्चजातम्, अहं
 व्याख्यातम् ; अस्य तत्त्वाभेद-राहित्ये स्वस्मादप्यभेदः स्वादित्यत
 आह, ‘विचित्रं’ विविधं स्वयमनन्तभेदवदित्यर्थः ।

तदभिन्नस्य तस्य तवाध्याधुनिकत्वं स्वादित्यत आह,
 ‘पुरातनः’ चिरन्तनः आधुनिक-सर्पधारा-बलीवर्ह-सूत्रितत्वाद्य-
 भिन्ना चिरन्तनी रज्जुरिव, अहं व्याख्यातम् ; ‘पुरुषः’ परिपूर्णो
 वस्तुतः, अहं व्याख्यातम् ; अविद्यादशावाम् ‘ईशः’ नियन्ता,
 नियन्तृत्वे सामर्थ्यमाह, ‘हिरण्यः’ ज्ञानप्रचुरः तत्प्रधानो वा
 आदित्यस्यः सर्वकार्यकारणात्मा, अहं व्याख्यातम्, ‘शिवरूपं’
 मङ्गल-स्वरूपं ब्रह्म ‘अस्मि’ भवामि ॥ २० ॥

इदानीं सर्वकारण-हीनस्य सर्वज्ञतां स्वस्याह, ‘अपाणिपादः’
 पाणि-पाद-हीनः, अहं व्याख्यातम् ; ‘अत्रिन्ध्रशक्तिः’ दुर्बोधशक्तिः,
 एवम्भूतोऽपि जवनो गृहीतवेगइत्यर्थः,^(२) ‘पश्यामि’ अवलोकयामि,

(१) दीपिकायां, अणुपरिमाणात् ।

(२) दीपिकायां जवनो गृहीतेत्यर्थः ।

सः 'अचक्षुः' चक्षुषा हीनः, सः अचक्षुः द्रष्टा, 'शृणोमि' श्रवणं
करोमि 'अकर्णः' कर्णरहितः, अहं व्याख्यातम् ; 'विजानामि'
विविधं प्रपञ्चजातम् अवगच्छामि, 'विविक्तरूपः' बुद्ध्यादि-पृथग्-
रूपः, 'नचास्ति' नास्त्येव, 'वेत्ता' कर्म-कर्तृ-भावनावगन्ता,
'मम' आनन्दात्मनो भेदरहितस्य 'चित्' स्वयं-प्रकाश-बोध-
स्वभावः 'सदा' सर्वदा, अहं व्याख्यातम् ॥ २१ ॥

इदानीं सर्वशास्त्र-प्रतिपाद्यस्यात्मनः सर्वविकाराभावं दर्श-
यति, 'वेदैः' ऋगादिभिः 'अनेकैः' बहुभिः, अहमेव व्याख्यातम् ;
'वेद्यः' प्रतिपाद्यः, 'वेदान्तकृत्' वेदान्त-सूत्रकृत् वेदव्यासरूपः,
'वेदविदेव च' वेदान्तकृतो विशेषणम् ; वेदानां साङ्गानां साङ्ख्य-
विद्या-स्थानानां वेत्ता वेदवित् स एव, नत्वन्यः, चशब्दादनेक-
तपःसम्पन्नश्च, अहं व्याख्यातम् ; अनेन विभूतिमत्सत्त्वेष्विदमेव
प्रधानमित्युक्तम् । 'न पुण्य-पापे' मम स्पष्टम् ; न स्त इति शेषः ;
'नास्ति नाशः' विनाशो न विद्यते ममेत्यनुषङ्गः ; 'न जन्म' जनिः
न मम अस्त्येत्यनुषङ्गः ; 'देहेन्द्रिय बुद्धिः' देहश्च इन्द्रियाणि च
बुद्धयश्च देहेन्द्रिय बुद्धिः 'नास्ति' न विद्यते, ममेत्यनुषङ्गः ॥ २२ ॥

'न भूमिरापो मम' पृथिवी-सौदका मम नास्त्येत्यनुषङ्गः ;
'बद्धिः' प्रसिद्धः 'नास्ति' न विद्यते, ममेत्यनुषङ्गः ; 'न चानिलो
मेऽस्ति' वायुरपि मम न विद्यते ; चकारात् वायवीयं कार्यमपि ;
'नचाम्बरश्च' आकाशमपि मम नास्त्येत्यर्थः ; 'चकारौ' आकाश-
कार्य-तद्व्यतिरिक्तोक्तानुक्त-भावार्थौ । 'एवम्' उक्तप्रकारेण
'विदित्वा' साक्षात्कृत्य 'परमात्मरूपम्' उत्कृष्टानन्दात्मरूपम्,
'गुहाशयं' ब्रह्म शयानं 'निष्कलं' निर्गत-प्राण-अवा-च्छ-वायु

क्षोति-रूपः-पृथोन्द्रिय-मनोन्यदीर्घः^(१) तपो-मन्त्र-कर्ष-लोका-
नामाख्यकलः तम्, 'अद्वितीय' सजातीय-विजातीय-वस्तु-सम्बन्धं,
'समस्तसाक्षि' समस्त-साक्षिणं सर्वद्रष्टारं, 'सदसद्विहीन' भावा-
भाव-विवर्जितम् । तदेव निरवद्यं गच्छतीत्याह, 'प्रयाति शुभं
परमात्म-रूपं' स्पष्टम् ॥ २३ ॥

एवम्भूतं परमात्मानं प्रतिपत्तुमशक्तस्य अशुद्धान्तःकरणस्य
अन्तःकरण-शुद्धार्थमाह, 'यः' प्रसिद्धः सुमुक्षुः अनुत्पन्न-साक्षात्-
कारः, 'शतरुद्रियं' नमस्ते रुद्र इत्यादि रुद्राध्यायम् 'अधीते'
पठति 'यथाशक्ति' नित्यं, 'सः' शतरुद्रियाध्यापकः 'अग्निभिः'
श्रौतैः स्मार्त्तैः पवित्रीकृतः 'पूतो भवति' स्पष्टम्; 'सुरापानात्'
मदिरापानात् महापातक-दोषात् 'पूतो भवति' स्पष्टम्; 'ब्रह्म-
हत्यात्' ब्रह्महत्यायाः ब्रह्महत्यारूपात् महापातक-दोषात् 'पूतो
भवति' स्पष्टम्; 'कृत्याकृत्यात्' कृत्यं करणीयं बुद्धिपूर्वकं पापम्,
'अकृत्यम्' अबुद्धिपूर्वकं पापं, कृत्यम् अकृत्यञ्च कृत्याकृत्यं, तस्मात्,
पूतो भवतीति स्पष्टम्; 'तस्मात्' शतरुद्रियाध्यापनात् अविमुक्त-
विरुद्धत्वेन मुक्ताः विमुक्ताः पशवः, तेभ्यो व्यतिरिक्तः 'अवि-
मुक्तः' पशुपतिः, तम् 'आश्रितो भवति' स्पष्टम्; 'अत्याश्रमी' *
अत्याश्रमः उक्त-परमहंस-लक्षणः, स यस्यास्तीति, सोऽत्याश्रमी,
'सर्वदा' निरन्तरम्, 'सकृदा' कदाचिदा दिवसे दिवसे
एकवारमित्यर्थः ।

(१) दीपिकायां मनोन्यदीर्घः । . मूले भवत्याश्रमी इत्यत्र भवत्याश्रमी
इति पाठः शङ्कर-सम्मतः, सर्वत्र सङ्गतश्च ।

शङ्करकृतदीपिका ।

‘अनेन’ इन्द्राध्यायजपेन ‘ज्ञानम्’ अहं ब्रह्मास्मीति सा-
काररूपम् ‘प्राप्नोति’ प्राप्नोति ‘संसारार्थबन्धनाशनं’ संसार-सा-
श्लेषणम् ।

यस्मात् इन्द्राध्यायजपः अशेषपाप-निर्हरणद्वारा ब्रह्मज्ञानहेतुः
‘तस्मात्’ ततः ‘एवम्’ उक्तेन प्रकारेण त्रिनेत्रध्यान-इन्द्राध्याया-
ध्ययनेन ‘विदित्वा’ साक्षात्कृत्य ‘एनं’ परमात्मानं ‘कैवल्यं’
कैवल्यस्य आत्मनो भावः कैवल्यं, तत् ‘फलं’ पुरुषाभिलाष-विषय
सर्वपुरुषार्थ-समाप्तिभूतम् ‘अश्नुते’ प्राप्नोति, ‘कैवल्यं’ फलमश्नुते
व्याख्यातम् । पदाभ्यासः उपनिषत्-समाख्यः ।

इति श्रीपरमहंस-परिव्रजकाचार्यानन्दात्म-(^१)पूज्यपाद-२१

शिष्यस्य श्रीशङ्करानन्द-भगवतः कृतिः

कैवल्योपनिषद्दीपिका समाप्ता ।

गारुडोपनिषत् ।

ओं ब्रह्मविद्यां प्रवक्ष्यामि ; ब्रह्मा नारदाय, नारदो
वृद्धत्सेनाय, वृद्धत्सेनो वृद्धस्पतये, वृद्धस्पतिरिन्द्राय,
इन्द्रो भरद्वाजाय, भरद्वाजो^(१) जीवितु-कामेभ्यः शिष्येभ्यः
प्रायच्छत् ।

प्रथमः खण्डः ॥ १ ॥

ओं गारुडोपनिषद् ब्रह्म-प्रोक्ता खण्डत्रयान्विता ।

चतुष्टवारिंशत्तमो ग्रन्थसम्बन्धोऽधुनोच्यते ॥ १ ॥

अथ गारुडोपनिषद्व्याहामन्त्रस्य ब्रह्म ऋषिः अमृता गायत्री
मन्त्रः श्रीमहाविष्णुर्गर्गुडात्मा देवता हस्तो बीजानि स्वराः
शक्तयः, यद्वा जं बीजं ऋं शक्तिः दं कौलकं मन्त्रोक्त-विषयायाश्च
जपे विनियोगः । ओं खगोत्तमाय विष्णवे वैनतेयाय धीमहि
तन्नस्तार्क्ष्यं प्रचोदयात् । अथ न्यासः । ओं गरुडाय अङ्गुष्ठाभ्यां
नमः, ओं वैनतेयाय तर्जनीभ्यां नमः, ओं महाताक्ष्याय मध्य-
माभ्यां नमः, ओं खगोत्तमाय अनामिकाभ्यां नमः, ओं हन्दी-
मयाय कनिष्ठाभ्यां नमः, ओं नागालङ्कृत-शरीराय करतली-

(१) क, ख, वृद्धत्सेन इन्द्राय, इन्द्रो भरद्वाजाय भरद्वाजो ।

